

Giới thiệu Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ

Cô là một nữ sát thủ rất có năng lực thuộc tập đoàn sát thủ, kiêu ngạo, tao nhã, tự tin, luôn nhận những nhiệm vụ nguy hiểm cấp cao, tính tình biến thái cuồng nhiệt, đàn ông, đối với cô mà nói tiện tay thì sẽ có, bất kể là quý công tử, hay hoàng tử, hay các soái ca và cũng có thể là những người đàn ông mạnh mẽ.

Anh là tổng giám đốc của tập đoàn Lãnh thị, một tập đoàn đa quốc gia , lãnh khốc, âm u, phúc hắc, nhân vật được cả hai giới thiện ác (hắc bạch) cung kính như Phật, đàn bà, chỉ cần anh ngoắc tay một cái sẽ có vô vàn người chạy đến, bất kể là siêu minh tinh hay người mẫu xinh đẹp, đứng ở top đầu, anh chỉ cần muốn là được. Có nhiều tiền như vậy, nên dùng như thế nào, mới có ý nghĩa?

Hai người tự tin hết sức, tự kỷ cực độ, lại có nét tương đồng là sự cuồng vọng. Nếu ở cùng một chỗ, sẽ có kết quả gì?

Một lần trong khi thực hiện nhiệm vụ, cô lựa chọn anh làm mục tiêu để lần vào yến hội, đêm hôm đó, cô xinh đẹp quyến rũ, phong tình bắn ra bốn phía, ưu tú mười phần, ngăn đón anh từ xa, ở trên người anh thực hiện đủ loại hấp dẫn.

Một đêm đó, vừa lúc anh đang thiếu một cô bạn gái, đối mặt với sự chủ động, đưa đến tận miệng của cô gái xinh đẹp kia, anh không hề cự tuyệt, biết rõ cặp mắt này tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm, nhưng anh vẫn dẫn cô tiến vào yến hội, bởi vì, đối với cô, anh nảy sinh cảm giác thú vị.

Một đêm đó, màn đấu súng kịch liệt diễn ra trong yến hội, một mình cô đối đầu với mười người, ung dung tự tại. Khi nhiệm vụ kết thúc, thời điểm cô định rời đi, lại bị hai tên áo đen ngăn lại.

"Không muốn chết thì tránh ra." Cô lạnh lùng nheo mắt, tức giận bùng bùng.

"Tiểu thư, theo lời của tổng giám đốc, hiện tại, cô nên báo đáp ngài ấy." Hai áo đen bình tĩnh nói.

Cô nghiêng đầu nhìn chiếc xe màu đen cách đó không xa, khoe miệng nở nụ cười mê người, "Nói với hắn một tiếng, hắn không có tư cách."

"Vây xin đắc tội." Hai tên áo đen tiến lên, cô ra trận với hai bàn tay không, lại phát hiện sự tình có vẻ nghiêm trọng hơn, đầu của cô bắt đầu choáng váng.

Cái gì? Đáng ghét, cái tên đàn ông thú vị này, sao lại động tay chân với mình chứ?

Lúc cô tỉnh lại, có hai người đang nằm trên chiếc giường rộng, đang tiến hành một bộ phim hành động mà thiếu nhi không nên xem, cô trình diễn màn dạng chân hình chữ Đại - chơi đùa rất vui vẻ, còn một người đàn ông đè lên người cô, hướng về phía cô, nở nụ cười đắc ý, "Tiểu thư, tôi làm ăn không thể dễ lỗ vốn."

"Thả tôi ra, tôi sẽ hầu hạ anh thoải mái hơn." Cô nhún mày, không hề hứng thú.

Giống như chịu đựng sự khiêu chiến, anh buông cô ra, xem cô gái kiêu ngạo, khó bảo trước mắt. Anh tà mị nhếch môi, hưởng thụ trò chơi thuần phục thú cưng.

Hai người ở trên giường, kịch liệt chiến đấu, đàn bà ngoan độc, đàn ông tà ác, từ trên giường rồi xuống dưới giường, khiến người ta phải bội phục, mãi đến khi cô bị anh chặt chẽ đè trên mặt đất, một trận địa khác lại sắp được triển khai.

Đoạn ngắn đặc sắc:

"Làm người phụ nữ của tôi."

"Anh xác định trái tim của mình rất khỏe." Cô cười lạnh nhìn anh.

"Chỗ mạnh mẽ và lạnh nhạt nhất của tôi, là trái tim." Anh nheo mắt trả lời.

"Phải xem tâm tình." Cô khinh thường xoay người đi.

"Trừ tôi ra, không được lại gần bất kể tên đàn ông nào hết."

"Anh xác định bản thân mình có thể thỏa mãn được tôi?" Cô nhún nhún mày, theo bản năng hướng tới nơi nào đó, cực kì hoài nghi.

"Có thể." Anh tự tin đáp .

Đêm hôm đó, anh liều mạng thực hiện một đêm tám lần.

"Thu tay lại đi! Chúng ta kết hôn?"

"Kẻ thù của em ở khắp nơi, anh khẳng định mình có năng lực bảo vệ em chứ?" Cô đón đầu, trong mắt loé ra vẻ hạnh phúc.

"Ồ bên cạnh tôi, em sẽ được an toàn." Anh nhếch môi.

Mỗi lần đi đâu, đằng trước và phía sau cô, cũng có không ít hơn 20 người bảo vệ bậc cao đi theo mình.

Kẻ thù của cô chính là kẻ thù của anh, dù ở chân trời góc biển, anh cũng sẽ đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bắn nhau hỗn loạn

New York, khó có thể đếm hết được những toà nhà cao chọc trời san sát nhau, ở dưới bóng đêm, cửa kính chiếu ra những tia sáng chói trên các tuyến đường hợp thành bầu trời huyền ảo, nguy nga, vô cùng xinh đẹp.

Toà nhà Empire State, đêm nay một yến hội sẽ được tổ chức dành cho những người có quyền lực.

Người được mời, là toàn bộ các thương nhân chính trị, quan chức cấp cao, tối đa không vượt qua hai trăm người được mời tham gia yến hội.

Cả con đường đều bị phong tỏa, lực lượng vũ trang che kín đường phố, giống như hàng rào nghiêm ngặt, người đi đường khó có thể tiếp cận.

Một chiếc một xe sang trọng đã được bố trí sẵn đang chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe, người khách đi xuống, trên người toát lên vẻ cao quý không tầm thường.

Cách con đường bị phong tỏa khoảng 1km, một chiếc Lincoln đang chạy một cách tự nhiên, đột nhiên, dưới ánh đèn, ở phía trước có một cô gái tao nhã, dáng người uốn éo, trên người mặc một chiếc váy ngắn lấp lánh ánh kim, những hạt kim cương dưới tác động của đèn đường bắn ra tia sáng chói mắt. Cô gái có dáng người mảnh khảnh, tóc dài đến eo, hơi cuốn lên. Cô gái đi ngược chiều với chiếc xe, dần dần, ánh sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt cô gái đó, một gương mặt tuyệt mỹ hiện lên trước mắt, cô gái không hề để ý đến những chiếc xe đang chạy trên đường, bình tĩnh ung dung bước đến gần chiếc Lincoln đất tiền.

Tài xế lái xe kinh hoàng nhìn cô gái đang đi tới gõ cửa thủy tinh, lái xe hạ cửa kính xe xuống, cô gái hơi hơi cúi người, dùng ngôn ngữ tiếng anh lưu loát hỏi, "Xin hỏi anh có thể cho tôi đi nhờ một đoạn đường được không?"

Lái xe kinh ngạc một phen, mới chỉ chỉ về phía người ngồi trong xe, "Ông chủ ở bên trong, nếu muốn vào hãy đi hỏi ông ấy"

Cô gái nhếch môi cười, nụ cười cực quyến rũ, cô đi tới cửa kính ở phía sau, gõ một cái, cửa kính hạ xuống. Ở bên trong, là một người đàn ông tuấn mỹ vô cùng, ánh mắt thâm thúy có chút phức tạp nhìn người đang đứng ngoài xe.

Cô gái hướng về phía người đàn ông mỉm cười mỉa mai hoặc hỏi, "Tiên sinh, ngài đang cần một cô bạn gái sao?"

Ánh mắt của người đàn ông đặt ở trên mặt cô gái rồi dần dần chuyển xuống phía dưới, dừng lại trên bộ ngực căng đầy của cô gái đó, chiếc váy với những hạt kim cương nhỏ ôm trọn hai bầu ngực, như ẩn như hiện trước mắt người đàn ông. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người hấp dẫn khiến đàn ông không thể cự tuyệt.

Người đàn ông thâm trầm nở nụ cười, lấy tay mở cửa xe, cô gái vui vẻ nghiêng người ngồi lên xe.

Người đàn ông đưa tới một ly rượu đỏ, nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua thời gian, dùng ngôn ngữ tiếng Anh, giọng nói trầm thấp khàn khàn, mở miệng, "Còn 10 phút nữa, để cho tôi nhìn thấy năng lực của cô đi."

Cô gái hiểu rõ ý tứ của người đàn ông bên cạnh, cô vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh, đem bầu ngực căng tròn dán lên người anh, cô thuần thục cởi bỏ chiếc áo sơ mi màu xám của anh, đầu lưỡi say nồng hướng tới vòm ngực rắn chắc, khoé miệng khiêu gợi, "Tuyệt đối sẽ không làm cho anh phải thất vọng." Nói xong, bàn tay thò vào mông ẩn bên trong.

Lại bị một bàn tay to ngăn lại, trên đầu truyền đến giọng đàn ông khàn khàn, "Cô được thu nhận rồi."

Cô gái cười yêu mị, ngồi ngay ngắn, chìa tay hướng về phía người đàn ông, "Gọi tôi là Bích Tư Đình."

Người đàn ông hí hóp mắt, đưa tay chạm nhẹ bàn tay của cô, "Chặn đầu xe tôi, chắc hẳn cô rất rõ về thân phận của tôi"

"Chuyên gia tài chính - tập đoàn xuyên quốc gia, tiên sinh Lãnh Mặc Phàm." Cô gái nói chuyện bằng tiếng phổ thông thường ngày, lông mi thon dài lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tưởng được người đàn ông này so với lời đồn bên ngoài còn thâm trầm khó lường hơn, từ khi bước lên xe đến bây giờ, cô đoán không ra tâm tư của anh.

Lãnh Mặc Phàm mỉm cười, xem nhẹ ánh mắt chứa đựng sự nguy hiểm của cô, yến hội này cũng không có gì thú vị, không biết cô gái này có thể đem lại hứng thú mới cho anh không.

Toà nhà Empire State, viên ngọc sáng chói mắt, chiếu thẳng nhập vào phía chân trời, màu thủy lam nhàn nhạt nổi lên.

Người đàn ông cao quý cùng cô gái mặc chiếc váy đính kim cương, đi tới chỗ nào, chỗ đó đều được loé sáng, Bích Tư Đình kéo tay Lãnh Mặc Phàm ung dung bước vào yến hội, tư thế này khiến người khác ngẫm hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không ai biết đến chuyện, họ mới chỉ quen nhau 10 phút trước.

Bộ tây trang được may ở Italy, làm tôn lên thân hình cường tráng của Lãnh Mặc Phàm, ngũ quan hoàn hảo, ánh mắt phức tạp khó lường, ung dung tự tại, xa hoa phung phí và nguy hiểm cực độ.

Giơ tay nhắc chân cũng thể hiện khí phách ung dung, tôn quý bất phàm, giống như một vị quân vương.

Cô gái đứng bên cạnh anh, những hạt chân trần trộn lẫn với những viên kim cương nhỏ, xinh đẹp hoàn mỹ khiến người khác phải kính sợ, một động tác tùy ý, cũng thể hiện được vẻ ung dung tao nhã, hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Trong đại sảnh, ở chỗ xa hoa nhất, các nhân vật chính trị nổi tiếng đang nói chuyện to nhot với nhau, khi thì cười to vui vẻ, hết sức hoà hợp, mà bên cạnh họ mỗi một cô bạn gái đều xứng để so sánh với chức vị quân quân thế giới, học thức, cách giáo dục, dung mạo, không có chỗ nào là không hoàn mỹ.

"Tôi đi toilet." Bích Tư Đình cười duyên một cái, sau đó rời đi, hai chân thon dài hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Lãnh Mặc Phàm nheo mắt lại, nói chuyện cùng một vị trong giới chính trị, thanh âm khàn khàn, cách nói năng siêu đẳng.

Trong toilet, Bích Tư Đình hít một hơi, trở tay đóng cửa toilet, nhanh chóng bước đến bồn rửa tay, đẩy vào một góc trần nhà, lấy ra hai cây súng lục nhỏ, luồn nhét vào giữa ống giày, xoay người nhảy xuống, nhìn mình qua cửa kính, tự tin cười.

Đẩy cửa đi ra ngoài, bước chân tao nhã đi vào bên trong, lông mi dài, ánh mắt mê ly chăm chú hướng về phía người đàn ông trung niên mập mạp, người đàn ông kia là người giàu nhất Ấn Độ, kinh doanh ngăm vãi loại súng ống đạn dược, được các phần tử khủng bố ủng hộ. Hôm nay, mục tiêu của cô là người đàn ông này.

Từ bàn phục vụ cô lấy một ly rượu, vắn eo đi về phía hắn, vừa đến bên cạnh người đàn ông trung niên đó, cô dẫm vào chiếc váy dài của người phụ nữ bên cạnh, thân thể của người phụ nữ kia chao đảo, nghiêng người nhào về phía hắn, ly rượu trong tay hắn trong tay hắn rơi xuống đất, lúc đầu hắn rất tức giận, nhỏ giọng nói vài tiếng, Bích Tư Đình vội vàng giải thích giúp cô gái kia, đồng thời cúi người, nhanh chóng nắm chặt khẩu súng trong tay, tốc độ thần tốc nhắm vào eo của hắn, "pằng pằng" hai tiếng, tiếng súng nổ chói tai.

"A." Yến hội trở nên hỗn loạn, tiếng thét chói tai không hề dứt của các cô gái, theo bản năng chạy hướng về phía cửa, Bích Tư Đình bị kẹt ở trong đó, đang muốn lui về phía sau, đột nhiên một cô gái thét chói tai chỉ về phía cô, "Là cô ta giết, là cô ta giết."

Bích Tư Đình quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô ta một cái, đẩy cô ta ra, chạy hướng về phía cửa sổ, mười tên bảo vệ chạy qua chặn đường cô.

"Đáng chết." Bích Tư Đình khẽ nguyền rủa một tiếng, thân hình như cá, lật chuyển vài cái, đồng thời, nhắm bắn cực kì chuẩn. Cô bắn chết ba tên bảo vệ rồi núp sau cây cột.

Vừa rời ở đại sảnh còn vui vẻ náo nhiệt, bây giờ đã thành bãi chiến trường, tất cả các thương nhân, các nhà chính trị lui về phía sau, được đội ngũ an ninh che chắn, ngoài cửa vô số lực lượng vũ trang được điều động qua đây, rất nhanh đã phong toả hết toà nhà.

Bích Tư Đình nghe được tiếng bước chân dồn dập, mi tâm vừa vắn vừa nhíu, ánh mắt liếc về phía cánh cửa thoát hiểm, thân hình linh động, cô nhảy lên bàn, ôm lấy chiếc đèn thủy tinh, thân thể xoay tròn, súng lục trong tay bắn ra mọi phía, vài giây sau, giải quyết nốt bảy bảo vệ, cô xoay người nhảy xuống, bước nhanh tới cửa sổ, bỏ giày cao gót ra, xé chiếc váy kim cương, hạ thân được bao bọc bởi một bộ quần áo màu đen bó sát, bên cạnh cửa sổ có một đoạn dây thép, cô khẽ quần lên người, bóng dáng của cô tiêu biến dần.

Phía sau, người đứng đầu lực lượng vũ trang xông tới, nhìn đại sảnh trống không, mười mấy tên bảo vệ vì trúng đạn nên đã thiệt mạng, đầy mắt mịt mờ lưu chuyển, người phụ nữ kia là ai? Tại sao lại có sức mạnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đại chiến

Đầu phố u ám, một bóng dáng nhỏ bé mờ nhạt lướt xuống một cách thần tốc, Bích Tư Đình không hề nghỉ ngơi, cô lấy ra một chuỗi chìa khóa xe bấm hai lần, chiếc xe thể thao màu đỏ cách cô 50 mét kêu hai tiếng rồi mở ra, cô bước nhanh qua đó.

Thấy chiếc xe thể thao trước mặt là cô muốn bước lên đó ngay, đột nhiên dưới đèn đường xuất hiện hai bóng đen, bọn chúng có hơi thở băng lãnh làm cho người ta cảm thấy bất an, Bích Tư Đình cảnh giác nhìn bọn chúng, ngừng được hơi thở cùng loại cô mới lên tiếng, "Mấy người là ai?"

"Tiểu thư Bích Tư Đình, chúng tôi được ông chủ phái đến đây." Người mặc áo đen lễ phép mở miệng.

Bích Tư Đình sững sốt một phen, cô đã an bài từ trước, tuyến đường này cực kì bí ẩn, ai mà lại có thể tìm cô? Cô nghiêng người, cách đó không xa là một chiếc xe màu đen có rèm che, khoe miệng nở nụ cười khinh thường nói, "Nói với ông chủ của mấy người, tôi không có thời gian."

"Tiểu thư, theo lời của tổng giám đốc, hiện tại, cô nên báo đáp ngài ấy." Hai áo đen bình tĩnh nói.

Bích Tư Đình không cho là đúng hừ một tiếng, "Hắn không có tư cách."

"Vây xin đắc tội." Hai tên áo đen tiến lên, ánh mắt băng lãnh, trong đầu chúng chỉ có ý nghĩa "phải bắt được cô".

Bích Tư Đình định lôi súng ra, nhưng mà, súng ở đâu? Tệ hơn nữa, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, trong lòng cô cả kinh. Chết tiệt, tên đàn ông thú kia dám hạ được với mình sao?

Cô nhanh chóng bị hai tên áo đen bắt lấy, chiếc xe màu đen có rèm che đang chuyển động, hai tên áo đen tiến về phía trước, xe dừng lại bọn chúng đẩy cô vào trong xe. Mà người ngồi trên đang điều khiển xe là một người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười đắc ý.

Chiếc xe màu đen biến mất trong bóng đêm, phía sau Toà nhà Empire State lý, tiếng báo động ngân dài, cảnh hỗn loạn vẫn chưa chấm dứt.

Newyork về đêm, ánh sáng ở đây đều khiến người ta phải kinh ngạc, những toà nhà cao chọc trời với những ngọn đèn lung linh, bầu trời đêm được chiếu sáng như ban ngày.

Tại một khu biệt thự yên tĩnh, chiếc xe màu đen lặng lẽ dừng lại, bóng dáng cao thẳng từ trong xe bước xuống, hai bên biệt thự điểm màu xanh đậm được trang trí bằng những ánh đèn nhỏ, chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông vừa bước xuống, ngũ quan thâm thúy mê người, Lãnh Mặc Phàm ôm ngang Bích Tư Đình đang nằm ở trong xe, tiến vào đại sảnh.

Đi vào phòng ngủ ở lầu hai, đặt cô gái ở trong lòng xuống, Lãnh Mặc Phàm đến bên tủ quần áo lấy bộ hình tra khảo ra. Cô gái đang hôn mê nằm trên giường bị anh còng tay lại, chân bị trói dạng ra hình chữ Đại, nhìn nơi bí mật của cô như ẩn như hiện ở trước mắt, đáy mắt anh dâng lên một tia dục vọng, anh không thể nào áp chế bản thân đành cời áo sơ mi, lộ ra thân hình rắn chắc hùng hậu, nằm đè lên cô gái ở trên giường.

Nhìn cô gái nằm ở dưới thân mình, anh không vội vàng ăn cô vào trong bụng, mà giống như một bác thợ săn đùa bỡn con mồi. Tiếp xúc với da thịt trắng nõn của cô, ngón tay thon dài của anh lướt lên cánh môi đỏ mọng mê người, dọc theo chiếc cằm hoàn mỹ, đi đến khe rãnh ở dưới.

Quả nhiên là một báu vật tuyệt sắc.

"Ừm." Một tiếng ngâm nga khẽ vang, Bích Tư Đình chớp chớp lông mi dài, ánh mắt mê ly nhìn căn phòng xa lạ trước mắt, rồi nhìn người đàn ông đang nằm trên mình. Một giây chấn kinh, cảm giác chân tay đều lạnh lẽo đã báo cho cô biết chuyện gì đang xảy ra .

"Tỉnh dậy?" Giọng đàn ông khàn khàn vang ở bên tai, môi mòng đang vẽ một đường ở viền tai cô.

Cô cảm thấy ngứa nên muốn trốn tránh một chút, cười rộ lên, "Tổng giám đốc Lãnh muốn thay đổi khẩu vị sao? Muốn chơi đùa một chút sao?"

"Cô muốn không?" Người đàn ông trầm thấp cười hỏi.

"Hai từ biến thái không viết ở trên mặt anh thế nên tôi mới không nhìn ra." Cô không quên nói một câu châm biếm.

"Lợi dụng tôi, chẳng lẽ không chịu báo đáp tôi sao?" Anh dùng khiêu khích, ngón tay thon dài trượt xuống vòng eo mảnh khảnh của cô, không đợi Bích Tư Đình trả lời, giọng nói của anh trở nên lạnh lẽo, "Phải biết rằng, tôi làm ăn chưa bao giờ để mình phải lỗ vốn.

"Thà tôi ra, tôi sẽ hầu hạ anh thoải mái hơn." Cô nhủ mầy, tỏ ra không hứng thú giống như một con mèo nhỏ gian ác mê hoặc lòng người.

Đôi mắt tối đen của Lãnh Mặc Phàm xẹt qua một tia ánh sáng, nhìn chằm chằm đôi mắt quyến rũ kia, giống như chịu đựng được sự khiêu chiến, anh đứng dậy, lấy chìa khoá ở trên bàn mở khoá cho cô, khi anh xoay người đi lấy chìa khoá, cô gái lười biếng nằm trên giường ánh mắt chớp chớp báo hiệu sự nguy hiểm, cong thân làm ra tư thế công kích.

Người đàn ông thu thập đồ xong, quay đầu nhìn cô gái trên giường, nhếch môi cười, "Tất nhiên tôi buông cô ra nghĩa là tôi nắm chắc một điều, tôi có thể thu phục được cô ."

"Phải không? Sợ rằng anh không thể hoàn thành ý nghĩ này rồi." Bích Tư Đình cười lạnh, mũi chân điểm một cái, đôi chân thon dài như mũi tên đập về phía anh.

Cánh tay trắng kiết của Lãnh Mặc Phàm giờ ra đỡ, đồng thời, anh dùng lực nắm chân cô lại, kéo thật mạnh, Bích Tư Đình tiện trình bày tư thế ám muội trước mắt anh. Cô cười gằn dữ, hai chân giống như con rắn bò lên vòng eo rắn chắc của anh, ở trên mặt đất mạnh lật chuyển vài lần, Lãnh Mặc Phàm bị quán ngã xuống đất, nhưng anh không hề chột vật, ngược lại cánh tay trắng kiết cánh tay ôm lấy cô, khẽ nhẹ áo ngực của cô, "Cảm giác không tồi."

"Anh." Bích Tư Đình tức giận mở to hai mắt, bàn tay của anh đang thăm dò trên người cô, anh với cô không hề tương xứng, có lẽ sức của anh lớn hơn cô rất nhiều.

Làm sao có thể? Tổng giám đốc một công ty có sức mạnh vượt trội hơn cả cô? NO, tuyệt đối cô không cho phép điều đó xảy ra.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm, bóng dáng của hai người được phản chiếu, hai thân thể vung tay đá chân hết sức kịch liệt, tới tới lui lui quá một trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, ngược lại cô gái còn thường xuyên bị đặt dưới thân người đàn ông, đến chiêu thứ một trăm mười một, người đàn ông không còn kiên nhẫn, anh hung hăng chế trụ cô, đè cô ở dưới thân mình, đồng thời bàn tay to không chút lưu tình kéo tuột chiếc áo lót màu trắng xuống, nộ hôn, phủ khắp mọi nơi.

Bích Tư Đình thờ hồn hên, quay đầu nhìn gương chủ soái kia, cũng không vùng vẫy nữa, tối nay, là một đêm rất thích hợp để diễn ra một số việc nào đó....

Trên giường, đại chiến bắt đầu xảy ra, hai bóng dáng phối hợp triển miên, kịch liệt nhảy múa đung đưa, một phút cũng không chờ đợi được phải nắm chặt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Về nước

Sáng sớm, một cú điện thoại phá tan mộng đẹp của người đang nằm trên giường, thân hình to lớn đứng dậy, cầm lấy điện thoại đi đến cửa sổ sát đất, giọng nói trầm thấp nhận điện thoại, "A lô."

"Ông chủ, có phiền toái, cục điều tra liên bang đang tìm anh." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói có chút dồn dập.

"Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua?" Lãnh Mặc Phàm không cho là đúng nhịu mày.

"Bọn hấn tra được nữ sát thủ tối hôm qua ngồi chung bàn với anh, bọn hấn hoài nghi anh." Đầu dây bên kia không dám nói tiếp.

"Tìm lái xe của tôi, đưa video hôm qua cho bọn hấn xem, đồng thời cảnh cáo bọn hấn, đừng đến làm phiền tôi nữa." Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng hạ giọng nói, sau đó cúp điện thoại.

"Có phiền toái rồi hả?" Cô gái ở trên giường vừa mới tỉnh liền nhỏ giọng hỏi.

Lãnh Mặc Phàm xoay người, chỉ nhìn thấy thân thể của cô, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời, sợi tóc hỗn độn hạ xuống phủ lên khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, khiến anh nói không nên lời, chỉ liếc mắt một cái, tiện thể cảm giác nguyên thủ ở dưới bụng lại bắt đầu khởi động. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Trở lại bên giường, anh dùng một tay áp chế cô, "Nhìn xem cô mang lại phiền toái gì cho tôi này, ngày hôm qua cô báo đáp cho tôi quá ít rồi." Nói xong, ngăn chặn môi của cô, anh mãnh liệt vuốt ve thân thể hoàn mỹ này.

"Ưm..." Bích Tư Đình run rẩy cong người lên thể, cọ sát vào, ánh mắt nheo lại hiện lên một tia hưởng thụ.

Trong biệt thự xa hoa, Bích Tư Đình ngẩn ngơ nán lại ba ngày, trong ba ngày, mỗi ngày cô đều cùng người đàn ông xa lạ này triển miên không ngớt, nhiệm vụ hoàn thành, cô tùy ý phóng túng, không quan tâm bên ngoài đã xảy ra chuyện long trời lở đất gì.

Lãnh Mặc Phàm mê luyện thân thể của cô gái này, cô yêu mị, hoặc thanh thuần, hoặc gợi cảm, hoặc dã tính, cô cũng giống như một thiên sứ, kích khởi sự nhiệt tình của anh, anh không hỏi tính danh thật của cô là gì, có lẽ, vài ngày sau, bọn họ sẽ không còn liên hệ nữa rồi. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Sáng sớm ngày thứ ba, xe thể thao khởi động rầm rầm như pháo vang lên, xe thể thao màu lam trượt khỏi đường cong, chạy vội xuống núi.

Cửa sổ sát đất, một bóng dáng nghiêng người dựa vào cửa, nhìn xe thể thao rời đi, Lãnh Mặc Phàm hí hí mắt, anh kỳ vọng bọn họ sẽ gặp mặt lần nữa.

Xe thể thao màu lam chạy ra đầu phố, sau cùng đứng ở một gian cửa hàng quần áo, cô gái trên xe cất bước đi vào, sau nửa giờ, cô bước ra với bộ tóc nâu nhạt, quần áo phong cách thể thao ôm lấy người trong rất đẹp mắt. Sau đó, cô lên xe rời đi.

Cô cầm lấy điện thoại bấm một dãy số, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khàn khàn, "Nhiệm vụ hoàn thành sao?"

"OK." Cô gái trả lời một cách đơn giản.

"Kế tiếp là nhiệm vụ trong nước." Đầu dây bên kia trầm thấp lên tiếng.

"Đã rõ." Cô gái hừ lạnh rồi bình tĩnh trả lời.

Sáng sớm hôm sau, từ New York bay về Trung Quốc, khoang hạng nhất yên tĩnh, toàn thân cô mặc một bộ quần áo của một cô gái nhỏ, không thu hút tí nào, tóc tai rối bời che đỉnh đầu, trên đầu đội một chiếc mũ, kính dâm bao trùm hai coi mắt, vừa thấy, làm cho người ta nghĩ đến hai chữ "tương phản", đúng vậy, cô gái nhỏ trước mắt trên người có khí thế bất lương, khiến người khác không dám tiếp cận, đặc biệt cặp mắt ẩn sau hàng lông mi dài, chỉ cần liếc mắt một cái, đã đủ giết người.

Sau vài tiếng đồng hồ, cô gái nhỏ đi ra sân bay, liếc mắt thấy một chiếc xe đậu cách đó không xa, chiếc xe màu đen có rèm che, cô không do dự bước qua đó.

"Một chết rồi." Cô gái nhỏ hô lên một tiếng, bỏ ra mũ.

Ngồi ở bên cạnh cô, là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, giữa trán có một vết sẹo, nhìn hơi ghê người, cặp mắt âm xà lộ ra uy nghiêm.

"Nghe nói lúc ở Newyork, cô cùng tổng giám đốc Lãnh Mặc Phàm của tập đoàn Lãnh thị dính dáng đến nhau, hiện tại đã xử lý sạch sẽ chưa!" Người đàn ông lão niên (ý chỉ người già) quan tâm hỏi.

"Sạch sẽ rồi." Đáy mắt cô gái nhỏ mỉm cười, nhưng vẫn có vài tia nhục dục đang ẩn trong đó.

"Sạch sẽ là được, về sau không nên tiếp xúc với loại người này, đừng chọc đến hắn."

"Cũng có người khiến cha nuôi phải sợ sao?" Khóe miệng cô gái bứt lên, nhú mảy.

"Không phải cha nuôi sợ hắn, mà là sợ phiền toái, Lãnh Mặc Phàm cũng không phải là một thương nhân bình thường như bao người, sau lưng hắn có thể lực rộng lớn, người bình thường không thể trêu vào."

"Chúng ta không phải người bình thường." Cô gái nhếch nhếch khóe môi, hừ lạnh nói.

"Nhất là con, con là sát thủ xuất sắc nhất của bọn ta, cha cũng không hy vọng con xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Trong lời nói của người đàn ông, có chút thâm tình, ông hiểu cá tính của cô, cô ở Mỹ không có tung tích ba ngày, trong ba ngày, cô ở cùng ai trong lòng ông đều suy đoán được.

"Ừ." Cô gái nhàn nhạt đáp lại một tiếng, dựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Quán bar về đêm

Trong biệt thự xa hoa, trên chiếc ghế sofa bằng da thật, có một người đang nằm dựa trên ghế sofa, lười biếng xem tập tài liệu trong tay, ánh mắt trầm tĩnh, ngồi đối diện với cô là một người đàn ông lão niên đảm đương nhiệm vụ của một người bình luận viên.

"Mục tiêu ám sát lần này là một người tên Thạch Hổ, là một lão đại của tổ chức xã hội đen, có ba huynh đệ, nhị đệ Thạch Bưu, tam đệ Thạch Mãnh, ba người bọn họ ở bên trong tổ chức đã lập thành một đường dây buôn bán mại dâm, tiếp theo mở ra một sân phơi dưới lòng đất, chế độc, buôn bán làm ăn càng làm càng rộng, hiện tại ba huynh đệ đã phát triển việc buôn bán đến tận các quốc gia ở Đông Nam Á, trừ bỏ việc chế ra những chất độc đòi truy, vào ba năm trước bọn họ còn tiếp xúc với súng đạn, hiện tại, đã có ít nhất mấy trăm nhân viên trong tổ chức đi theo bọn họ, có thể nói đây là một tổ chức xã hội đen khổng lồ."

"Ở đây chỉ nói đến mục tiêu cần ám sát là Thạch Hổ, vì sao không nhắc đến hai vị huynh đệ kia?" Giọng nói lạnh lùng đầy nghi ngờ vang lên.

"Lần này bên giới phú hào Chu Khánh Thành, hẳn hoài nghi đứa con chết cách đây một năm do tai nạn xe là do Thạch Hổ làm, gần đây nhất hẳn nhận được tin tức, nói ngày đó ở hiện trường vụ tai nạn, có người thấy xe của Thạch Hổ dừng ở chỗ đó vài giây, có thể là để xác định người đã chết hay chưa, đến khi Chu Khánh Thành tự mình điều tra mới phát hiện người chết là do Thạch Hổ làm, Tiểu Cẩm, việc lần này phải làm thật sạch sẽ, đừng để cho người khác phát hiện ta chúng ta."

Bị gọi là Tiểu Cẩm cô gái nâng khuôn mặt của mình lên, khuôn mặt tinh xảo như búp bê, chính giữa trán xuất hiện một nếp nhăn, có một loại người sống luôn khiến người khác phải cảnh giác về độ nguy hiểm, Tô Cẩm, là tên thật của Bích Tư Đình.

"Con biết." Tô Cẩm hơi nhú mảy.

"Mục tiêu lần này là Thạch Hổ, nhưng nếu hắn chết, nhất định sẽ khiến cho Thạch Bưu, Thạch Mãnh thù hận chúng ta, ba huynh đệ bọn họ có tình cảm rất sâu nặng, ba sợ làm không sạch sẽ thì sau này sẽ gặp phiền toái." Tường Vinh nghiêm túc dặn dò, Tô Cẩm được ông huấn luyện từ nhỏ, ông không muốn cô gặp phải nguy hiểm gì ở bên ngoài, đặc biệt ông coi cô như đứa con gái ruột, đồng thời, cũng muốn huấn luyện cô thành một sát thủ xuất sắc, ngoài việc tiêu hoa một khoản tiền thì còn có tâm huyết ở trong đó.

"Yên tâm đi! Cha nuôi, con tuyệt đối sẽ giải quyết nó một cách gọn gàng." Đôi môi đỏ mọng của Tô Cẩm gọi lên nụ cười tự tin lạnh lùng.

"Được rồi! Tư liệu đều ở trong này, con xem thật kỹ, cha đi trước." Tường Vinh đứng dậy, đi ra khỏi đại sảnh, nhìn ngoài cửa sổ, có một chiếc xe màu đen đang chờ ở dưới.

Tô Cẩm nhìn chiếc xe rời đi, sau đó tiếp tục xem tư liệu, người đàn ông trong ảnh là một người đầu trọc, cổ ngắn, hai mắt hung ác, tướng mạo như sát thủ, nếu là một cô gái bình thường, chỉ xem qua một cái, trong lòng sẽ run sợ, sinh ra cảm giác e ngại, Tô Cẩm nhìn một lát, hừ lạnh một tiếng, "Roi vào tay tao, coi như vận khí của mày không tốt rồi."

Ban đêm, thành phố A càng trở nên xinh đẹp hơn, giống như một đô thị lớn ở trong nước, màn đêm buông xuống mờ ảo, kích thích bắn ra bốn phía, xa hoa đồi trụy.

Một chiếc xe màu hồng sang trọng dừng trước cửa quán bar cao cấp, cô gái từ trên xe bước xuống, sáng rọi chói mắt, quần áo màu đen điểm ánh kim, tôn lên vẻ đẹp của cô gái cao 1m68 có dáng người cực chuẩn, gọi cảm mê người, cô vừa xuất hiện, đã hấp dẫn mọi ánh mắt, ai đứng bên cạnh cô thì lại cảm thấy u ám vô cùng.

Cô gái có đôi môi đỏ mọng, tóc vàng dài tới eo, hoàn toàn có dã tâm, bước như người mẫu bước, mỗi bước chân cực kì tao nhã.

Phục vụ ở cửa quán bar, kinh hãi xem người vừa mới tới, cười đón cô vào bên trong, vừa vào đến đại sảnh, tiếng nhạc làm cho người ta hưng phấn, nốt nhạc với những giai điệu mạnh mẽ, làm cho thân thể của mọi người phải đồng đưa theo, trong sàn nhảy, nhiều sắc màu được bắn ra dưới ánh đèn, một đoàn người đang múa loạn, đàn ông và đàn bà cùng nhau vận vẹo, tràn ngập hương vị kích thích, Tô Cẩm nhếch môi cười quyến rũ, đáng người bước về phía quầy bar, gọi một ly Whisky, ngồi một bên uống, ánh mắt tìm tòi ở trong quán bar.

Hôm nay cô đến đây chỉ vì một nguyên nhân, trong tư liệu đã ghi, Thạch Hồ rất hay qua lại với một người tên là A Quang thường xuyên lui tới nơi này, tư liệu cũng viết, Thạch Hồ có khả năng dự cảm nguy hiểm đang đến, một thời đã từng ẩn náu không rõ hành tung, cô chỉ có thể bắt đầu từ thuộc hạ thân cận của hắn.

Tuy chỉ yên tĩnh ngồi một chỗ, nhưng Tô Cẩm vẫn tản ra dáng vẻ nóng bỏng gọi cảm như cũ, thu hút mọi ánh mắt của bọn đàn ông quanh đây, chỉ trong chốc lát, có rất nhiều người đến mời rượu cô, ai cũng tặng cho cô một ly rượu đỏ, đương nhiên Tô Cẩm chẳng cự tuyệt ai, nhưng mà bây giờ cô chỉ bày ra dáng vẻ dễ tiếp xúc, còn nếu gặp cô ngày thường, nhất định cô sẽ cho họ chết một cách khó coi.

Ở đây, đàn ông tìm kiếm một người dám dâng, đàn bà tìm kiếm một người có tiền tài. Đàn ông làm ra tiền, đàn bà có thể bán mình ngay lập tức nhưng nếu là một người phụ nữ cao cấp, thì dĩ nhiên sẽ tạo nên điểm nhấn khác biệt rồi.

Nhất là khi có một người đàn ông trung niên bụng lỵ rượu đi tới, nói nhỏ bên tai Tô Cẩm, "Tiểu thư, lão đại của chúng tôi có hứng thú với cô, đặc biệt mời cô đêm nay đến thăm quan nhà ông ấy."

"Nói cho hắn biết, tôi không có hứng thú." Giọng nói cự tuyệt của cô gái nhẹ nhàng nhưng âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nữ nhân nguy hiểm

Sắc mặt của người đàn ông đó nhất thời trầm xuống, "Lão đại của chúng tôi không phải người bình thường, nếu như tiểu thư đồng ý, tuyệt đối sẽ có lợi chứ không có hại."

Tô Cẩm xưa nay luôn kiêu ngạo, cười lạnh một tiếng "Để tôi nói cho ông biết tiền của tôi so với hắn ai nhiều hơn đây?"

"Này...." Mặt người đàn ông liền biến sắc, ngượng ngùng rời đi, đi tới bên tai lão đại của hắn nói nhỏ vài câu, nhất thời, mọi người ở bàn kia dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Cẩm, cực kì tức giận.

Tô Cẩm không quên nhìn về phía đó nở một nụ cười lạnh, đồng thời, cũng ngay tại lúc này, cô nhìn thấy A Quang một trong những mục tiêu quan trọng của cô, hắn vừa từ một gian ghé đi ra, kéo theo đó là mấy mỹ nữ đi vào, ánh mắt Tô Cẩm sáng lên, đứng dậy muốn đi qua đó.

"Tiểu thư, chuyện mới vừa rồi thật xin lỗi, lão đại của chúng tôi mời tiểu thư qua đó vừa uống rượu vừa nói chuyện." Người đàn ông trung niên vừa này nói, hắn nở nụ cười nhìn cô nói.

Ánh mắt Tô Cẩm dừng lại nhìn ly rượu trên tay hắn đưa tới, chỉ thấy ly rượu không còn bọt khí bốc lên, ánh mắt của cô nhất thời âm lãnh, neho mắt lại nguy hiểm, đột nhiên cười nói "Thật ra ta đối với lão đại của các người cảm thấy rất có hứng thú." Dám ám toán trên người của nàng, kết quả nhất định sẽ bị thảm cực kì.

"Nga! Vậy tới nay....." Vẻ mặt người đàn ông trung niên lập tức mừng rỡ cười hỏi, đáy lòng cũng hết sức vui mừng vì đã lập được công.

Tô Cẩm cười một cái, chỉ chỉ về phòng rửa tay, "Nói cho hấn biết, tôi tới phòng vệ sinh chờ hấn."

"A..." Đàn ông trung niên ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã hiểu được, mừng rỡ vội vàng chạy tới bên người lão đại của hấn, lão đại kia vừa nghe xong, ánh mắt sáng lên, đôi mắt với sự việc như thế, hấn tựa như loài động vật đang động dục, một giây cũng không thể chờ được.

Bên trong phòng vệ sinh, người nam nhân kia cuối cùng cũng rời đi, Tô Cẩm liền bước vào, đi sau là một người đàn ông dáng hơi mập, bộ dạng gấp gáp cũng theo nàng vào, "Tiểu thư, tôi thật rất thích cô."

"Khóa cửa đi! Đừng để cho người khác đi vào." Tô Cẩm mỉm cười ngọt ngào nhìn hấn.

Người đàn ông vội vã khóa chặt cửa lại, đôi mắt cùng bàn tay của hấn không yên phận bắt đầu sờ soạn, Tô Cẩm né người tránh sang một bên: "Không cần phải gấp, buổi tối còn dài mà! Hãy để tôi giúp ngài vui vẻ có được hay không?"

"Được, tốt..." Người đàn ông lập tức mừng rỡ đắc ý cười, hấn đã từng chơi đùa qua rất nhiều loại đàn bà rồi, nhưng không có người nào có thể sánh bằng người con gái trước mắt này, xinh đẹp, tinh khiết, mê hoặc lòng người.

Tô Cẩm đi tới phía sau hấn, có chút chán ghét bầu môi, khẽ xoa bờ vai của hấn, khiến hấn phát ra tiếng hừ thoải mái dễ chịu, qua mấy giây, hấn chỉ lo hưởng thụ, hoàn toàn không chú ý tới, ngón tay tinh tế của Tô Cẩm đã vươn tới cổ họng của hấn, một tiếng răng rắc liên vang lên, cổ của người đàn ông này liền bị chặt đứt, đúng là được chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu.

Tô Cẩm đem hấn kéo vào một căn phòng khác, sắp xếp xong xuôi đầu đuôi cô mới nhẹ nhàng bước ra ngoài, sau khi Tô Cẩm rửa tay sạch sẽ, mới đẩy cửa rời đi. Khi biết được A Quang ngồi chỗ nào, cô liền vòng qua một đám đàn ông, đi tới lô ghế đó, gõ cửa.

Cửa bị gõ khiến người bên trong tức giận, một tên nhỏ đầu ra quát lớn: "Là ai gõ cửa"

Song khi thấy đứng ngoài cửa là một cô gái, cặp mắt hấn nhất thời sáng lên: "Tiểu thư. Tìm ai vậy"

"Ngồi bên ngoài một mình cực kỳ nhàm chán, tôi muốn vào bên trong tìm người làm bạn." Ánh mắt Tô Cẩm mỉa mai, giọng nói quyến rũ động lòng người.

Tên kia ngẩng người đứng nhìn, vội chạy vào trong phòng nói một tiếng: "Quang ca, bên ngoài có mỹ nữ tìm tới cửa."

"Để cho cô ta đi vào."

"Mời vào." Giang tay đón Tô Cẩm vào cửa, Tô Cẩm vừa bước vào cửa liền đóng chặt.

Trong phòng một mảng mờ mờ, màn hình tivi đang chiếu cảnh vũ nữ thoát y, mấy chục tên côn đồ đang trên chộc một người phụ nữ. Ngồi ở trung tâm là Quang ca đang ôm mỹ nhân, trái hôn bên phải ôm, vô cùng vui vẻ, đột nhiên một tên đang ngồi cạnh hấn nhìn về phía cửa, kích động vỗ vỗ hấn: "Quang ca, Quang ca."

Quang ca ngẩng đầu nhìn về phía tay hấn chỉ, chỉ liếc mắt một cái, liền kinh ngạc, về mặt tâm ô, thanh âm thô lỗ hỏi: "Đây là ai vậy?"

Tô Cẩm ánh mắt mê ly, hấp dẫn hướng hấn nhìn một cái, nũng nịu gọi một câu: "Gặp qua Quang ca."

Giọng nói ngọt ngào, thật làm cho tất cả đàn ông tại đây cả người đều nóng lên, giống như trúng tà, đưa tay thô bạo đẩy hai người phụ nữ bên cạnh ra, đứng dậy đi tới trước mặt Tô Cẩm, đưa tay lôi kéo cô: "Hãy ngồi vào bên cạnh tôi."

Môi Tô Cẩm đỏ mọng mê mị khẽ nâng lên, xinh đẹp gọi cảm ngồi vào bên cạnh hấn, đồng thời chân thon dài nhếch lên, có thể thấy được mơ hồ cảnh tượng trong quần, Quang ca thấy thế hai mắt lóe sáng, Tô Cẩm lựa thời cơ cầm ly rượu lên kính hấn: "Kính Quang ca một ly."

"Tốt, uống."

Tầm mười sau, đã uống mấy ly rượu vào bụng, Tô Cẩm không muốn tốn thời gian với bọn chúng nữa, cô ghé vào bên tai Quang ca nói: "Chúng ta đến nhà anh có được hay không?"

Quang ca cả người sớm đã ngứa ngáy khó chịu, đáy lòng muốn đánh chủ ý với cô, vừa nghe cô nói như thế, hấn vội đứng lên, kéo cô nói: "Các huynh đệ cứ từ từ chơi, anh đi trước."

"Quang ca đi thông thả." Một đám tiểu đệ hết sức thức thời đưa bọn họ rời đi.

Trên đường trở về, vì không muốn nói chuyện quá nhiều tránh bại lộ thân phận, Tô Cẩm giả vờ ngủ say, Quang đại ca có hỏi cô một số câu... Cô khiến người khác sinh ra cảm giác muốn chinh phục, Quang ca đã không thể chờ đợi được nữa, bế cô vào trong nhà hấn. Mới tới lầu dưới hấn đã không nhận được động tay động chân, liền bị Tô Cẩm gạt ra.

"Chúng ta lên lầu không được sao?" Giọng nữ yêu kiều rên rỉ.

Quang ca không muốn bỏ lỡ chuyện tốt, vội vàng mở cửa, vừa mở cửa vừa gật đầu mạnh: "Ừ, tốt. Chúng ta còn nhiều thời gian mà"

Tô Cẩm đứng ở phía sau hần, khoe miệng cười lạnh một tiếng, ngón tay chậm rãi chạm vào dao găm bên người. Quang ca mới vừa mở khóa, đẩy cửa ra, xoay người liền cảm giác bên hông có một vật cứng chìa vào: "Chúng ta vào phòng từ từ chơi."

Quang ca hoảng sợ xoay người, nhìn Tô Cẩm vẫn quyến rũ động lòng người như cũ, thế nhưng đôi mắt lại lạnh lùng, tràn đầy hơi thở nguy hiểm: "Cô . . ."

"Đi vào, có lời muốn hỏi người" Tô Cẩm đẩy hần vào phòng, chân thon dài nâng lên cửa đóng phịch một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Huyết án ở kho hàng

Trong căn phòng an tĩnh, một cuộc tra hỏi đang được tiến hành, A Quang đầy mắt đầy sợ hãi, hần đang từng bước từng bước đè xuống nỗi sợ hãi của bản thân. Người phụ nữ này thật nguy hiểm, ban đầu cô ta dùng mọi cách để quyến rũ hần, giờ thì cũng chính cô ta đang chia hòng sung vào ngực hần ngay chỗ trái tim.

"Thạch Hổ ở đâu?" Giọng nói người phụ nữ từ tính mê người, vẫn mỉa mai như cũ.

"Tôi Tôi không biết Hổ ca ở đâu. Ở đâu cả" A Quang run rẩy lắc đầu, đầy lòng hoảng sợ.

"Tao không muốn hỏi lần thứ ba, Thạch Hổ ở đâu?" người phụ nữ ấy thông thả, ung dung mở miệng, ngón tay khẽ vuốt ve đầu súng.

"Tôi Tôi thật sự không biết, từ trước đến giờ hành tung của Hổ ca rất bí ẩn, chúng tôi là bọn đàn em, chỉ biết nghe lệnh cấp trên thôi." Hần còn chưa nói liền bị một cú đâm như trời giáng vào mặt. Bị một cú đâm như vậy, khiến đầu óc A Quang choáng váng, hần chỉ muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt người phụ nữ này quá nguy hiểm.

Thân thể của hần còn chưa rời đi được bước nào, đã bị một đôi chân dài, thon thả đạp một cái, hần thông khổ hô lên một tiếng rồi ngã nhào trên mặt đất, "Tôi. Tôi cái gì cũng không biết, cô bỏ qua cho tôi, tôi có thể cho cô rất nhiều tiền."

"Hần đang ở đâu?" Giọng nói giống như ác ma tới từ địa ngục, lạnh lùng khiến người ta run sợ.

"Tôi không biết. Tôi thật sự không biết Hổ ca ở đâu."

Phịch một tiếng, cả người A Quang bị một cước đá bay đến trên bàn, nặng nề rơi xuống, lại bị lăn xuống trên mặt đất, hần đau đớn, miệng rỉ máu, nhìn hết sức dữ tợn.

Ánh mắt Tô Cẩm lạnh lùng, sự kiên nhẫn của cô đã đến giới hạn cuối cùng, từ trên bàn cô lấy ra một con dao gọt trái cây, cô đi tới trước mặt hần, kề con dao lên tay phải của hần, châm biếm một tiếng, "Nghe nói mày là một tay súng thiện xạ đúng không. Bị mất cánh tay phải, sau này mày chính là phế vật."

Thần trí A Quang nhất thời tỉnh táo lại, hần thở dốc nói: "Hổ ca. Hổ ca ở trong biệt thự của hần"

"Mày dám lừa tao."

"Thực sự, Hổ ca đang ở chỗ đó." A Quang vội xác định, nhưng cặp mắt đỏ ngầu của hần lại hốt hoảng nháy.

Tô Cẩm hừ nhẹ một tiếng: "Tao ghét nhất là bị người khác lừa gạt." Nói xong, cầm con dao gọt trái cây lưu loát giơ lên hung hăng chém về phía hần.

A Quang nằm trên mặt đất hoảng sợ, vội vàng nói: "Hổ ca ở trong kho hàng cũ tại vịnh, lần này là thật." Con dao đang di chuyển chợt dừng lại, môi đỏ mọng của người phụ nữ khẽ nhếch lên. A Quang ngẩng đầu, bộ mặt khản cầu khát vọng, "Cô bỏ qua cho tôi đi. Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi."

"Mày sẽ được giải thoát." Dứt lời vung dao lên, lưu loát cắt đứt cổ họng của hần, hung ác, mau chóng, và chính xác, A Quang không thể kêu lên tiếng nào.

Tô Cẩm cũng không có lập tức rời đi, cô đem thi thể của A Quang kéo xuống gầm giường, cầm lên cây lau nhà lau đi vết máu trên mặt đất đến khi không còn dấu vết gì mới rời đi. Như vậy đàn em của A Quang có tìm đến, sẽ không sớm phát hiện hần đã chết, cô sẽ có thời gian tìm Thạch Hổ rồi.

Như cũ bóng đêm vẫn đẹp mê người, Tô Cẩm quay trở về biệt thự của mình.

Biết được cứ điểm của Thạch Hổ ở đâu, hiện tại thứ Tô Cẩm cần chính là vài khẩu súng có sức công phá mạnh. Cô đi vào căn phòng dưới long đất

trong biệt thự, mở cửa laser ra, chỉ thấy tường tách ra, ở dưới ánh sáng màu xanh dương đậm, ba mươi mấy loại súng được trưng bày trên tường, ánh sáng xanh tỏa ra hơi thở chết chóc.

Tô Cẩm gỡ xuống hai khẩu súng ngắn để vào ống dài trong giày, đồng thời cầm lên một khẩu súng trường bỏ vào túi đeo lưng, cô đóng cửa, đi ra khỏi căn phòng dưới lòng đất.

Cô đi tới phòng ngủ, đổi một bộ quần áo màu đen bó sát người có khả năng chống đạn, bộ đồ càng làm vóc người cô nổi bật lên về quyền rũ tình tế. Tô Cẩm đeo túi vải màu đen lên vai, đi tới nhà để xe.

Trong nhà để xe, bày tám chiếc xe đủ loại: xe thể thao, việt dã, xe hơi, còn có cả xe Mô tô. Mỗi một chiếc xe đều là loại độc nhất vô nhị trên thế giới, vô luận kiểu dáng và tính năng ra sao, tuyệt đối là loại tốt nhất, cửa kính chống đạn, bánh xe..... tất cả đều hoàn mỹ.

Tô Cẩm đi tới một chiếc xe thể thao màu đen, cô ngồi vào trong xe, bấm vào một cái nút, ở phía sau chỗ ngồi từ từ dâng lên, cô lấy túi vải đựng súng để vào đó. Tránh khỏi việc đang đi trên đường gặp phải cảnh sát kiểm tra, thiết kế trong xe đầy bảo mật, bất kỳ máy cảm ứng nào cũng không cách nào dò xét có súng đạn tồn tại trong xe.

Trong đêm tối, chiếc xe thể thao chạy như bay ở trên đường.

Tại bến tàu, là một trong những bến tàu hỗn loạn nhất, nơi này bị người của xã hội đen chiếm. Hàng năm ở đây xảy ra rất nhiều giao dịch của giới xã hội đen, ngay cả cảnh sát cũng không thể làm gì được. Người sống ở đây không nhiều lắm, xung quanh còn đồ hoành hành, khiến cho người dân không dám đến gần. Không nghi ngờ gì nữa nơi này đã trở thành cứ điểm của Hắc bang.

Trong căn phòng nóng nực ở kho hàng, mười mấy tên côn đồ đang tụ tập đánh bài, bốn phía cửa có người canh gác, Đi sâu vào bên trong, có một phòng đang bật máy điều hòa, trong phòng đang trình diễn một số hình ảnh nóng bỏng, một tên đang ôm đang níu lấy một người phụ nữ để phát tiết.

Sau khi xong truyện, hắn rút một miếng thuốc để hút, gương mặt hung ác, hắn đứng dậy đi ra cửa, hướng hai tên đàn em đang canh ngoài cửa ngoác tay: "Bọn mày đi vào chơi tiếp đi"

Trên giường người phụ nữ bị dọa sợ nằm ở trên giường run rẩy, bắt lực khẩn cầu: "Hồ ca, Hồ ca anh bỏ qua cho em đi. Lần sau em nhất định sẽ hầu hạ anh tốt hơn."

"Khỏi cần, để đám đàn em của tao thưởng thức mùi vị của mày."

Trong phòng phát ra tiếng kêu la thảm thiết của người phụ nữ. Ngoài cửa phòng, tất cả đám côn đồ lập tức cung kính đứng lên, gọi một tiếng: "Hồ ca."

Thạch Hồ phía bên ngoài một mảng yên tĩnh, hung hăng đem tàn thuốc ném xuống đất lấy chân giẫm lên: "Tao nhìn đủ rồi, một ngày nào đó, tao muốn cùng tên khốn Chu Khánh Thành một sống một chết, tên khốn đó hại tao ở chỗ này chịu tội, tao tuyệt đối không bỏ qua cho hắn."

"Hồ ca, chỉ cần một câu nói của anh, chúng em lập tức phái người đi xử lý hắn."

Thạch Hồ khạc một bãi đờm: "Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì có thể đối xử với tao thế nào cũng được ư? Tạm thời không nên động đến hắn, cảnh sát đang bảo vệ hắn, chờ chuyện này qua đi, tự tay tao sẽ đi lấy mạng của hắn."

"Hồ ca yên tâm đi! Kẻ thù của Hồ ca cũng chính là kẻ thù của bọn em."

"Các chú đi theo anh, tuyệt đối anh sẽ không bạc đãi các chú." Thạch Hồ lớn tiếng khích lệ, hết sức hưởng thụ lời nói của bọn đàn em.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thể thao màu đen, tên đàn em đang canh ngoài cửa lập tức hét lớn một tiếng: "Người nào?"

Một tiếng gọi này làm Thạch Hồ đang ở trong kho hàng kinh động, hắn vội bước ra ngoài, quát lên, "Có chuyện gì?"

"Hồ ca, có một chiếc xe đang tiến tới chỗ chúng ta."

"Đưa nào? Lại dám địa bàn của tao chạy loạn?" Thạch Hồ trừng mắt, gầm lên một tiếng, so với hai người anh em kia của hắn, Thạch Hồ quản lý khu vực buôn bán. Chính vì đầu óc hắn ngu ngốc, nên khi nhìn thấy chiếc này thần bí đang tiến đến, hắn hoàn toàn không có ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Thạch Hồ dẫn mấy tên đàn em đi về phía chiếc xe, hắn muốn nhìn xem ai mà to gan đến mức chạy tới địa bàn của hắn làm loạn, phải cho tên đó nếm thử chút quyền lực của hắn.

Đột nhiên, cửa sổ của chiếc xe thể thao màu đen chậm rãi hạ xuống, một giây tiếp theo, người ngồi trong xe chìa họng súng nhắm ngay đầu Thạch Hồ, cướp cò súng, ngay lập tức mấy viên đạn hoàn mỹ bắn thẳng vào đầu Thạch Hồ. Đầu hắn rỉ máu.

"A. Hồ ca." Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến cả đám côn đồ hoảng sợ, bọn chúng lập tức rút súng bắn về phía xe thể thao, nhưng đạn chỉ bắn về phía trên, không hề làm thương tổn chiếc xe một chút nào.

Xe thể thao xoay ngược trở lại, hướng phía đám người kia phóng tới. Bọn chúng sợ hãi chạy trốn chết, xe bỗng dừng lại, một người phụ nữ xinh đẹp từ trên xe bước xuống, cô cầm súng máy trên tay bắn phá khắp mọi hướng. Không tới một phút sau, hai mươi mấy tên côn đồ, toàn bộ đã chết. Tô Cẩm

nhìn xung quanh một lượt, cô không muốn còn bất cứ một tên nào sống sót.

Một tên mới vừa thò đầu ra, liền bị trúng mấy phát đạn vào đầu, còn một người khác súng chưa kịp rút ra, xương tay đã bị bắn đứt. Đi vào trong phòng, thấy mấy tên đang nằm quần quai kêu gào vì đau đớn, mấy tiếng súng vang lên kết thúc cuộc đời của chúng.

Tò cầm xoay người, mẫn mẽ đẩy cửa, đi về phía chiếc xe thể thao của mình, sau đó cô giống như một con Dạ Oanh lặng lẽ rời đi.

Trong kho hàng, không một người sống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bị người khác để mắt tới

Sáng sớm, trong mục tin tức, nữ biên tập viên hết sức nghiêm túc nói về vụ giết người diễn ra vào ngày hôm qua.

"Sáng nay trong nhà vệ sinh nam tại một quán Bar, công nhân làm vệ sinh đã phát hiện xác chết của một người đàn ông. Phía cảnh sát nghi ngờ người đàn ông này đã bị giết chết, người này là Giám đốc của một công ty lớn. Nguyên nhân cái chết của anh ta là bị kẻ xấu vận gậy cổ, hít thở không thông mà chết. Theo thông tin từ những người đi cùng anh ta ngày hôm qua cho biết, anh ta từng cùng một cô gái tiến vào nhà vệ sinh nam, sau đó liền không biết xảy ra chuyện gì. Hiện tại, phía cảnh sát đã tham gia điều tra, đồng thời, từ camera của quán Bar cảnh sát đã có được hình ảnh của cô gái đó."

Trên màn hình ở phía sau lưng biên tập viên, xuất hiện hình ảnh đặc tả mặt mũi của cô gái, dưới ánh sáng mờ mờ, hình ảnh cực kỳ mơ hồ, nhưng có thể nhìn thấy đây hẳn là một cô gái xinh đẹp.

"Hiện tại, cảnh sát kêu gọi tất cả mọi người, nếu như có gặp qua cô gái trong video này, xin hãy liên lạc phía cảnh sát, giúp cảnh sát điều tra vụ án này."

Nữ biên tập viên nói xong, lật một tờ tài liệu trong tay:

"Kế tiếp, cũng là một cái tin tức quan trọng, tại kho hàng ở bến tàu, tối ngày hôm qua đã xảy ra một vụ đầu súng kịch liệt, người cầm đầu bang xã hội đen ở đây cùng đám đàn em của hắn, toàn bộ đã bị giết chết, cảnh sát đang tiến hành điều tra, trải qua thẩm tra, cảnh sát đã biết đối phương sử dụng hỏa lực có sức công phá mạnh, hiện trường trừ một cô gái tiếp rượu, tất cả đều chết vì bị súng bắn vào người, không ai sống sót. Cảnh sát đã gọi cô gái tiếp rượu đó lên để thẩm tra, cô cho biết bản thân cô nấp trong chắn, cũng không có nhìn thấy gương mặt của người cầm súng. Cảnh sát cũng kêu gọi mọi người, nếu biết thêm thông tin gì hãy hỗ trợ cảnh sát điều tra, theo cảnh sát suy đoán, cái chết của Thạch Hổ, có thể là đây là một vụ báo thù, vụ án vẫn đang được tiếp tục điều tra."

Một cô gái lười biếng đang nằm trên ghế salon xem bản tin, tay nâng một ly cà phê, khẽ vuốt vuốt lông mày, mặc dù vụ Thạch Hổ đã diễn ra thuận lợi, nhưng vẫn rơi vào tầm mắt của cảnh sát, điều này làm cô có chút buồn bực.

Lúc này, ngoài cửa vọng đến tiếng chuông cửa, cô đứng dậy đi tới cửa, nhìn trên màn hình là chiếc xe quen thuộc, cô ngạc nhiên, xem ra người lại có điều gì muốn nói với cô rồi.

Từ trong xe bước xuống chính là cha nuôi của cô - Tường Vinh. Sắc mặt ông trầm tĩnh, đẩy cửa tiến vào đại sảnh, nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sa lon, thờ dài một tiếng: "Tại sao con lại bất cẩn như vậy, người không liên quan, con giết hắn làm gì?"

"Ai bảo hắn giám bỏ thuốc con, hèn hạ như vậy, dĩ nhiên con sẽ không bỏ qua cho hắn."

Tường Vinh còn không hiểu tính cách của cô sao? Chỉ cần người khác hơi chọc tới cô, cũng sẽ làm cô ghi thù trong lòng, ban đầu trong thời gian huấn luyện, hắn đã phát hiện ra điểm này của cô, thật đúng là khiến hắn đau đầu mà.

"Con nha! Nhịn một chút không được sao, hiện tại cảnh sát đã có tấm hình của con rồi, chỉ sợ phiền phức thôi." Tường Vinh tức giận nhìn cô một cái.

"Ồ trong mắt con, không có gì chuyện có thể làm khó cha nuôi, phải không ạ?" Cô gái nghịch ngợm trừng mắt nhìn, lấy lòng cười nói.

"Chớ lấy lòng cha, muốn cha thay con dọn dẹp, thì tốt nhất con cũng nên thay đổi một chút đi, đừng gây thêm phiền toái cho cha."

"Cha yên tâm đi. Lần sau con sẽ rút kinh nghiệm, việc đầu tiên con làm chính là làm vô hiệu hóa đám camera đó đi, tránh xảy ra chuyện phiền toái." Tô Cẩm châu mày, cô cũng không thừa nhận rằng mình có lỗi, chỉ là lần này cô có hơi sơ sót.

"Con." Tường Vinh không biết nên nói sao cho cô hiểu.

"Tường Tiên Sinh." Một người giúp việc bung cà phê lên, Tường Vinh nhận lấy, uống một hớp cà phê, lúc này vẻ mặt mới hòa hoãn: "Chuyện của Thạch Hổ con làm rất gọn gàng, khiến cha rất vui mừng."

"Có khi nào con làm cha nuôi thất vọng chưa?" Tô Cẩm cười híp mắt.

Tường Vinh không khách khí trừng mắt nhìn nàng, đồng thời từ trong lòng ngực lôi ra một tấm thẻ: "Đây là mười triệu, con có thể dùng, số tiền còn lại cứ gửi vào ngân hàng là được."

Tô Cẩm đưa tay ra tiếp nhận: "Nhiều tiền như vậy, con làm như thế nào sử dụng đây?"

Về mặt của cô làm Tường Vinh nở nụ cười, cuối cùng cô vẫn còn chút đáng yêu, nếu không, bồi đường ra một sát thủ máu lạnh, dường như khó chung sống: "Tùy con dùng thế nào cũng được."

"Xế chiều con đi dạo phố mua quần áo vậy" Tô Cẩm suy nghĩ một chút rồi quyết định nói.

"Đừng quá kiêu ngạo, cảnh sát vẫn đang tìm kiếm con đấy" Tường Vinh nhắc nhở.

"Con mới không thêm đề ý."

Tập đoàn Lãnh thị

Trong phòng họp ở tầng 82, trên màn hình rộng lớn đang chiếu hình ảnh mờ nhạt của một cô gái. Trong góc tối, một người đàn ông lãnh khốc anh tuấn đang ngồi ngắm nhìn màn hình. Ánh sáng sáng màn hình chiếu rọi lên gương mặt hắn, cặp mắt mê người thâm thúy, tĩnh mịch khó lường, sống mũi cao thẳng.

Thì ra là cô ta đã trở về nước.

Ngoài cửa, trợ lý của hắn đi vào: "Lãnh tổng, tôi đã tra ra được." Nam trợ lý mở đèn, đem một bức hình đặt ở trước mặt hắn.

Trong hình là hình ảnh cô gái, đang nhai kẹo cao su, kéo rương hành lý đi ra phía cổng sân bay. Cô ta ngồi vào chiếc xe hơi màu đen vô cùng thần bí. Tiếp đến là hình ảnh cô từ sân bay đi đến một quán Bar. Hình tiếp, bóng dáng quyến rũ của cô gái mở cửa xe thể thao bước xuống, cuối cùng là tấm hình là cô gái biến mất ở trong khu biệt thự của giới thượng lưu.

Nhìn xong những hình ảnh trên, Khóe miệng Lãnh Mặc Phàm nâng lên, về mặt tán dương, cô không đi làm diễn viên thì thật là đáng tiếc. Hắn híp mắt một cái, trầm giọng hỏi: "Cậu hãy tiếp tục đi điều tra, tôi muốn biết giờ cô ta đang ở đâu."

"Lãnh tổng, anh nói vụ đầu súng diễn ra ở bến tàu có phải hay không là cô ta làm?" Nam trợ lý tò mò suy đoán.

"Làm tốt lắm" Lãnh Mặc Phàm không có trả lời là đúng hay sai.

"Lãnh tổng, đến gần nữ sát thủ như vậy, anh cũng phải cẩn thận một chút "

Lãnh Mặc Phàm nhìn chằm chằm hình ảnh trên tay, hắn cười đến bá đạo: "Giữa chúng ta, ai là người nguy hiểm hơn còn chưa thể nói trước được." Chẳng qua trong mắt hắn cô chỉ là một con mồi.

Tại trung tâm thương mại, quần áo nhãn hiệu nổi tiếng được trưng bày một cách trang trọng. Trong cửa hàng Chanel, một cô gái không chút để ý đang chọn đồ, bên cạnh là nữ phục vụ đang cố gắng giới thiệu về bộ trang phục, họ có thể nhận ra vị khách này có khí chất thật cao quý. Trên người cô mỗi một món đồ trang sức đều có giá trị không hề nhỏ chút nào, giá trị không thấp hơn ngàn vạn, chỉ riêng viên kim cương trên cổ cô cũng đáng giá ngàn vạn tiền.

Chọn xong món đồ cuối cùng, Tô Cẩm cảm thấy không thú vị chút nào, cô liền xoay người rời đi, sau lưng cô nữ phục vụ thở hắt hắt một hơi, đưa mắt nhìn cô rời đi, một người trong đó vỗ ngực một cái nói: "Đứng ở trước mặt cô ấy, tôi cảm thấy rất tốt áp lực . Cô ấy không phải là minh tinh ấy chứ?"

"Tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy ở trên tivi. Tôi cảm thấy cô ấy so với minh tinh còn có giá trị hơn."

"Khí thế thật cường đại."

Tô Cẩm tiếp tục đi mua sắm cô lựa chọn những món đồ mà cô thích, có thể do ở nước ngoài quá lâu rồi, đối với trong nước cô không có hứng thú cho lắm. Cho nên, sau một hồi lựa chọn cô chỉ mua có mấy thứ. Tô Cẩm đeo kính che đi ánh sáng mặt trời, trên người cô mặc chiếc áo T shirt màu trắng, quần dài bó sát màu đen, tai đeo một đôi bông tai kiểu dáng đơn giản, viên kim cương bụi trên cổ chiếu rọi, tay trái đeo đồng hồ..... mỗi một chỗ đều tôn lên khí chất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người đàn ông bá đạo

Với trực giác nhạy cảm của một sát thủ, Tô Cẩm liền phát hiện ra có điều gì đó không bình thường đang xảy ra. Cô xoay người, nhìn về phía chiếc xe hơi đang đỗ gần mình, từ trong xe bước xuống mấy người mặc vest đen, trong nháy mắt Tô Cẩm như hiểu được mục đích đến đây của đám người kia.

"Tô tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi muốn gặp cô."

Tô Cẩm giật giật khoe miệng, quả nhiên có chút thủ đoạn, có thể điều tra ra tên thật của cô, Tô Cẩm lạnh nhạt lên tiếng: "Nói cho anh ta biết, tôi không có thời gian."

"Có lẽ Tô tiểu thư nên xem qua tin tức buổi sáng ngày hôm nay, Lãnh tổng nói, nếu như cô không đến gặp ngài ấy, có thể cô sẽ gặp phiền phức đấy."

Đáng ghét, anh ta lại dám uy hiếp cô, trong đầu Tô Cẩm thoáng hiện qua khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của người đàn ông đó, rốt cuộc cô giống như đã tìm được vài tia hứng thú.

"Tôi sẽ tự mình lái xe."

Trên đường cái rộng lớn, mọi người tò mò quan sát hai chiếc BMW màu đen đang kẹp một chiếc xe việt dã ở giữa. Xe hướng tập đoàn Lãnh thị đi đến. Cô gái đang điều khiển chiếc xe việt dã thật xinh đẹp.

Xe di chuyển vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, người đàn ông áo đen cung kính đưa mắt nhìn Tô Cẩm đang bước vào thang máy: "Tô tiểu thư, Lãnh tổng đang đợi cô ở trong văn phòng trên tầng 82."

Nhấn thang máy tầng thứ 82, trong lòng Tô Cẩm khá bức bối, nếu như không phải anh ta uy hiếp cô, cô còn lâu mới có hứng thú tới gặp anh ta. Mặc dù biết sức quyến rũ của mình rất lớn, nhưng anh ta làm như vậy, thật quá vô sỉ.

Trong phòng họp mờ tối, Tô Cẩm đẩy cửa ra, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy Lãnh Mặc Phàm đang ngồi đợi cô, tuấn mỹ khiến người ta đui mù con mắt. Mặc dù là thương nhân, nhưng Tô Cẩm lại có cảm giác thân phận của anh phải là lão đại xã hội đen mới đúng, bởi vì anh khiến người ta có một loại tư vị khát máu.

"Không ngờ thân là sát thủ xuất sắc nhất, cô cũng có lúc gặp xui xẻo như thế này." Lãnh Mặc Phàm giễu cợt, giọng nói trầm thấp truyền tới tai Tô Cẩm.

Tô Cẩm đi tới trước mặt hắn, ngồi xuống ghế dựa: "Không ngờ sức quyến rũ của tôi lại lớn như vậy, khiến lãnh tổng phải tốn phí công sức để điều tra."

"Có thể để cho lãnh Mặc Phàm tôi đề ý tới, tự nhiên là do cô có sức quyến rũ đặc biệt."

"Không biết Lãnh tổng mời tôi tới đây uống cà phê? Hay đơn thuần chỉ là nói chuyện phiếm? Hoặc là." Nói đến đây Tô Cẩm dừng lại.

"Cô cho là tôi tốn nhiều công sức như vậy để tìm cô, chỉ vì đơn giản muốn uống cà phê thôi sao?" Lãnh Mặc Phàm cười lớn, đáy mắt thâm thúy, mỉa mai.

"Anh không phải muốn tôi tới đây là để." Nói rồi Tô Cẩm, chỉ vào căn phòng sát phòng làm việc của Lãnh Mặc Phàm.

"Đó là phòng nghỉ ngơi của tôi." Lãnh Mặc Phàm mở miệng, đồng thời đứng dậy, anh bá đạo đem Tô Cẩm ôm vào trong ngực.

Tô Cẩm không có giấy giũa, cô biết người đàn ông này có sức lực hơn mình, thật ra thì, cô cũng không muốn giấy giũa. Đã làm sát thủ, cô không để mấy loại tâm tình ở trong mắt, đến thời điểm hưởng thụ, thì cứ vậy mà hưởng thụ thôi, người đàn ông ở trước mắt đối với cô mà nói, rất có sức hút.

Xung quanh là hơi thở nóng bỏng của người đàn ông, Tô Cẩm buông lỏng hít một hơi, hương thơm trên người Lãnh Mặc Phàm thật dễ chịu.

Lãnh Mặc Phàm đưa tay ôm ngang eo Tô Cẩm, đem cô ôm thật chặt vào trong lồng ngực, gương mặt tuấn tú chôn ở trong tóc cô, tham lam, hít lấy hương thơm thuộc về cô: "Cô thật đặc biệt."

"Đặc biệt thế nào?" Tô Cẩm thờ ơ một tiếng, cô đã từng nghe rất nhiều người nói vậy, nhưng kỳ quái, cô lại muốn nghe nhận xét của hắn về mình.

"Tinh táo, xinh đẹp, hung ác, khát máu, hấp dẫn, thanh thuần, yêu tình, nhiệt huyết, dã tâm cuồng liệt. đâu mới nào là cô?" Ngón tay Lãnh Mặc Phàm luồn qua những lọn tóc của cô, anh hôn thật nhẹ nhàng, để lại dấu hôn trên cổ cô.

Tô Cẩm cười một tiếng, xoay người ôm cổ của anh, nâng gương mặt tuấn tú của Lãnh Mặc Phàm lên, tiến lại gần khoe miệng anh, đột nhiên nói: "Đều là tôi cả."

Tô Cẩm vừa dứt lời, ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm trở nên cuồng dã, anh đè cô xuống, mãnh liệt hôn lên môi cô, bàn tay không yên phận bắt đầu sờ soạn thân thể cô, đẩy cô nằm xuống ghế sa lon ở sau lưng.

Tô Cẩm nhiệt tình đáp lại, người đàn ông này làm cô thấy hứng thú, cô cũng không ghét việc đến gần anh, người đàn ông như vậy, trên thế giới này thật khó tìm.

Lãnh Mặc Phàm hôn thật sâu, nồng cháy và mãnh liệt, đột nhiên hai mắt anh nhắm lại, cảm thụ kỹ thuật hôn thuần thực của cô, thậm chí anh có chút tức giận. Anh tưởng tượng đến cảnh cô cùng với người đàn ông khác? Nụ hôn của cô, sự nhiệt tình của cô đã dành cho bao nhiêu người đàn ông?

Theo anh biết, hiện nay cô hai mươi một tuổi, từng cùng Hoàng thất Anh quốc Quý công tử ở chung một chỗ, sau lại cùng tắm biển với con trai một chính sách gia người Mi..... Vào giờ phút này, trong anh sinh ra tính muốn độc chiếm hữu cô. Lãnh Mặc Phàm muốn người con gái này vĩnh viễn đều chỉ thuộc về anh, vô luận là thân thể hay lòng của cô, sau này chỉ thuộc về anh, những gã khác đừng mơ tưởng đến gần.

Trên ghế sa lon, đôi nam nữ đang kịch liệt quần lấy nhau, ngoài cửa sổ ánh nắng gay gắt ban trưa đang chiếu rọi, trong phòng tràn ngập hơi thở tình dục, hai thân thể, đang "Dùng sức" đoạt lấy lẫn nhau, một giây cũng không muốn lãng phí.

Một giờ sau, Tô Cẩm bước ra khỏi phòng tắm, khăn tắm quấn quanh người, da thịt cô trắng như tuyết. Trên ghế sa lon Lãnh Mặc Phàm đang ngồi hút thuốc.

"Muốn uống cà phê không?"

"Ừ." Đấy lòng Lãnh Mặc Phàm trầm nghĩ, có một người ở bên cạnh bầu bạn, cảm giác này thực không tệ.

Tô Cẩm nấu nước, đem bột cà phê cho vào trong cốc, khi nước sôi cô cho nước vào. Trong phòng tràn ngập mùi thơm tinh khiết của cà phê. Tô Cẩm đưa cà phê cho Lãnh Mặc Phàm, cô lười biếng ngã vào người anh, đồng thời nâng cốc lên, khẽ nhấp một ngụm nhỏ: "Mùi vị thật tốt."

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đắm chìm trên người Tô Cẩm, Lãnh Mặc Phàm mê mẩn vuốt ve tóc cô, biểu thị tình cảm công khai, vừa tựa như tìm hỏi: "Làm người phụ nữ của tôi?"

"Anh xác định trái tim mình rất khỏe?" Cô cười lạnh nhìn anh

"Chỗ mạnh mẽ và lạnh nạt nhất của tôi, là trái tim." Anh nheo mắt trả lời.

Tô Cẩm nhúm mày, từ trên người của hắn đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ, cô nói một câu dứt khoát: "Phải xem tâm tình"

"Lời đã nói ra, từ nay về sau, cô chỉ thuộc về tôi, vô luận thân thể của cô hay tâm của cô, đều chỉ thuộc về Lãnh Mặc Phàm tôi thôi."

Tô Cẩm quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn: "Anh cũng quá bá đạo đi. Tô Cẩm tôi không thuộc về bất cứ người nào."

"Cô có từng nghĩ tới chuyện kết thúc công việc làm sát thủ chưa?"

"Tôi thích công việc này."

Lãnh Mặc Phàm ngăn người, khóa miệng mím lại thật chặt: "Tôi không muốn cô phải nói lời đồng ý bây giờ, nhưng hi vọng cô sẽ suy nghĩ về chuyện này, bởi vì thực sự tôi có chút thích cô rồi."

"Anh thích tôi? Chẳng qua anh chỉ hứng thú vì tôi khác với những người con gái khác thôi? Nếu như tôi không phải là một sát thủ, chỉ là một cô gái bình thường, anh còn có thể thích tôi như vậy sao?"

Tô Cẩm giễu cợt. Bản tính đàn ông là thích chinh phục, hám của lạ. Khi đã đề ý hoặc muốn người phụ nữ nào người đàn ông sẽ tìm cách thể hiện cho họ biết nhưng khi đạt được rồi lại chán ghét mà vứt bỏ. Cho nên Tô Cẩm rất ghét đàn ông, dù anh ta có quan hệ thể xác cùng cô đi chăng nữa thì cũng không thể đến gần trái tim cô được. Càng không thể thuần phục được mãnh thú là cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Quyền rũ trong đêm

Bên trong sân bay quốc tế, một người đàn ông mặc áo sơ mi bó sát người thân thể cường tráng vội vàng đi nhanh, bộ quần áo màu đen cùng với thân thể rắn chắc làm tôn lên các cơ bắp bên trong cơ thể, mặc áo ba lỗ để lộ hình xăm trên tay,tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt ngăm đen, toàn thân hắn kết hợp với hơi thở tràn ngập tỏa ra mùi lạnh khốc không ai dám lại gần chỉ đứng xa mà nhìn, sau lưng hắn, người đàn ông phía sau toàn thân đầy hình xăm nổi theo gót chân của hắn mà đi.

"Mạnh ca" Ngoài cửa sân bay, ba chiếc xe đậu trước mặt, sáu người đàn ông bước xuống cung kính nói.

Người đàn ông này là tam đệ Thạch Hổ, Thạch Mạnh, hắn mới từ Thái Lan trở về để xử lý hậu sự, tuy nói là xử lý hậu sự, nhưng hắn thật sự cảm thấy nuốt không trôi được vụ này, hắn trở lại đây nhằm mục đích báo thù.

Chiếc xe màu đen có rèm che chạy nhanh chóng ra sân bay, gian phòng năm sao xa trông thấy Đại Tửu Điểm từ bên trong chạy ra, nửa canh giờ sau, Thạch Mạnh đẩy cửa vào một gian phòng, bên trong phòng đã có mười mấy người ngồi chờ đợi, thấy hắn tới nhanh chóng đứng dậy, gọi một tiếng "Mạnh ca".

Bên cạnh tiểu đệ đang đưa một liều xi gà, thay hán đốt thuốc, Thạch Mạnh hưng hân hút một ngum, đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, tháo mắt kính ra, ánh mắt hung ác bắn về các phái trong phòng, tất cả các thuộc hạ đều sợ hãi gục đầu xuống, không dám ngẩng mặt lên nhìn, Thạch mạnh cười lạnh một tiếng:

"Các người đều có lòng trung thành, các người không chết, nhưng đại ca của ta đã chết."

Nói xong, một cước đạp trên bàn, ly rượu trên bàn toi xuống đất, các người tính giải thích như thế nào về chuyện này đây?"

Trong phòng đầy tĩnh mịch, mấy người đàn ông ở bên cạnh trên khuôn mặt đều toát ra mồ hôi, nom nớp lo sợ không dám trả lời, đúng lúc này, chuông điện thoại rêu lên vô cùng chói tai, Thạch Mạnh lấy điện thoại cẩn thận lên tiến "Alo"

"Quang...Quang ca đã chết, bị người cắt cổ chết ở nhà" Người nọ sợ hãi nói

Tiểu đệ khản trương thấp giọng nói với Thạch Mạnh "Mạnh ca, A Quang đã chết, bị giết ngay tại nhà"

"Mẹ nó, rốt cuộc ai dám làm ra chuyện này" Thạch Mạnh nổi giận, phần nộ quát

Một tiểu đệ đột nhiên chạy đến "Mạnh ca, tối hôm trước chúng tôi cùng Quang ca đi hát karaoke, lúc ấy hân đi có dẫn theo một người con gái, có phải hay không do cô ta làm"

"Nhất định là Chu Khánh đã phái người đến giết Hồ ca" Một người khác lên tiếng.

"Vào một tháng trước, Hồ ca nhận được tin tức, một năm trước Chu Khánh Thành giúp một đứa trẻ đang bị tai nạn xe, có người nhận ra Hồ ca, theo như thông tin mấy ngày nay thì Chu Khánh đang vội vàng tìm người xử lý Hồ ca, hiện tại Hồ ca đột nhiên bị giết, Chu Khánh không thoát khỏi liên quan"

Thạch Mạnh híp híp con mắt, vẻ mặt giận dữ, cắn răng nói một tiếng "Chu Khánh Thành ta tuyệt đối không tha cho người, đã tìm ra hung thủ giết chết đại ca chưa"

"Ta nghe nói Chu Khánh Thành còn có một trợ thủ đắc lực, có chuyện gì đều một tay hân làm, hân nhất định sẽ biết Chu Khánh Thành lần này giết ai, tìm hân, chúng ta có thể tra ra được manh mối và tư liệu của sát thủ"

"Chuyện lần này giao cho các người làm, bất kể như thế nào, trong vòng 3 ngày, nhất định phải tìm ra hung thủ thật sự giết đại ca của ta, ta Thạch Mạnh muốn tự tay giải quyết hân, thay đại ca báo thù" Thạch Mạnh nói gần từng chữ, ánh mắt hiện lên tia ác độc

Ban đêm, trong phòng ăn sa hoa, giữa phòng yên tĩnh, hai bóng dáng cùng đi ăn tối có thể dễ dàng nhìn thấy, nhu hòa với ánh nến, chiếu vào bóng dáng mê lòng người của cô gái, lông mày tinh tế, mũi xinh đẹp, khoe miệng khẽ gọi nờ nự cười làm mê hoặc lòng người, xinh đẹp đến mức lòng cho người ta quên cả thở

Đối diện là người đàn ông thành thực, xuất sắc, tao nhã, tà mị, kết với với khí phách, hoàn mỹ làm cho người ta phải e sợ, mắt sáng giữa đêm khuya, đang thưởng thức mỹ nữ ở đối diện, lộ ra một chút say mê

"Tối nay cô đi đâu vậy?"

"Chỉ mời tôi dùng bữa tối, anh nghĩ mà có thể thu mua tôi sao? Giá của tôi rất cao đấy". Người con gái nhắc hàng lông mày kẻ đen lên, cao giọng cất tiếng nói.

"Từ trước đến giờ tôi không thu mua đàn bà, luôn là đàn bà chủ động đưa tới cửa." Người đàn ông ý cười hiện trong mắt, hơi thờ tôn quý lộ ra.

"Tôi không phải là loại đàn bà chủ động đưa tới cửa." Tô Cẩm khoe miệng khẽ cười, cô xưa nay ngông cuồng, không ngờ giờ lại đụng phải đối thủ lớn.

"Nhưng cô không cự tuyệt việc đưa tới cửa." Lãnh Mặc Phàm nhíu mày, xem ra sau này muốn dạy dỗ cô, chắc không dễ dàng gì.

"Vậy phải xem là tủy đàn ông như thế nào đã, giống như Lãnh tiên sinh đây, chắc là miễn cưỡng phù hợp." Tô Cẩm giương mắt lạnh nhạt quan sát kỹ lưỡng Lãnh Mặc Phàm.

Lãnh Mặc Phàm không chút để ý, nhắc khoe miệng khẽ gọi lên: "Nói như vậy, là cô đồng ý?"

"Vừa đúng lúc không có việc gì làm, nên tùy tiện thôi." Tô Cẩm nhún nhún vai, tạo vẻ mặt gượng gạo.

Trong phòng ngủ đơn giản và rộng rãi, tầm hai trăm mét vuông, giữa phòng là chiếc giường rộng lớn, đối diện với nó là cửa sổ ở sát đất, nhìn ra ngoài cửa sổ là cảnh đêm say đắm lòng người của A Thị, một bộ ghế sa lon lớn đặt ở trước cửa sổ, trên mặt bàn thủy tinh đặt trái rượu đỏ đắt giá. Cả gian phòng tạo cho người ta một loại cảm giác muốn buông lỏng bản thân.

Tô Cẩm bước vào trong phòng ngủ, vừa nhìn thấy nó cô đã yêu thích ngay, cô thích cảm giác tự do tự tại này. Tô Cẩm như cô gái nhỏ chạy chân trần đến bên cửa sổ, thưởng thức cảnh đẹp ở trước mắt. Tô Cẩm xoay người, nghiêng đầu nhìn thấy tủ quần áo, đem túi ném qua một bên, cô đi về phía tủ treo quần áo, mở ra, bên trong để mấy bộ nam trang, cùng vài món nữ trang, còn có mấy bộ áo ngủ sexy.

Tô Cẩm tiện tay cởi T shirt cùng quần đang mặc trên người ra, cầm lên một bộ áo ngủ mỏng manh màu tím mặc vào người. Khi cô quay đầu lại liền tiếp

đón ánh mắt sáng quắc mãnh liệt của Lãnh Mặc Phàm.

Cô nở nụ cười nịnh nọt, quyến rũ lòng người: "Chúng ta uống vài ly nha!"

Dưới ánh đèn vàng, cô gái nằm khiêu gợi trên ghế sa lon, những lọn tóc quấn lười biếng buông xõa, tay cầm ly rượu, môi đỏ mọng mị hoặc, ánh mắt say lờ mờ mê ly.

Nếu như hiện tại có máy ảnh ở đây, cứ tùy ý chọn một góc độ, cũng có thể chụp được những bức ảnh mị hoặc lòng người. Cặp mắt thâm thúy của Lãnh Mặc Phàm nhìn cô say đắm, anh đem một cái nhún mày một nụ cười, một cử chỉ rất nhỏ của Tô Cẩm thu hết vào tầm mắt. Cô lười biếng như mèo, nhưng lại lộ ra sự nguy hiểm trí mạng, cô khiến người khác say mê, nhưng lại tàn nhẫn nói cho họ biết, cô sẽ không phụ trách, quan tâm đến tình cảm của họ.

"Rượu." Tô Cẩm hé mở môi đỏ mọng, hướng anh yêu cầu.

Lãnh Mặc Phàm ngồi trước mặt cô, đưa tay nâng ly rượu lên, uống một hớp, anh ôm Tô Cẩm vào lòng, môi mỏng bá đạo hôn cô, trút toàn bộ rượu vào trong miệng.

Tô Cẩm nhìn người đàn ông trước mặt, hai người kịch liệt hôn, hai người cơ hồ quên mình, giờ khắc này, tất cả tâm tư bỏ ra, chỉ cần người trước mắt, chỉ muốn đòi lấy mùi vị sự nhiệt tình của anh.

Rốt cuộc, Lãnh Mặc Phàm cũng dừng lại, anh thương thức gương mặt ửng hồng của cô, quyến rũ như Yêu Tinh, khiến tâm hồn anh say lòng. Giọng nói Lãnh Mặc Phàm khàn khàn: "Tô cẩm, tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi."

"Chờ một ngày kia, tôi yêu anh, tôi liền làm người phụ nữ của anh."

"Tôi sẽ khiến cô yêu tôi." Lãnh Mặc Phàm tự tin nói, anh hôn vào mi tâm của cô.

"Tôi sẽ cho cô thời gian để cô yêu tôi, nhưng phải nhanh lên một chút, từ trước đến giờ sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn."

Cặp mắt kia thâm trầm khó dò, lại lộ ra khí phách vương giả.

Tô Cẩm hiểu những lời anh nói, cô tuyệt không thích cảm giác bị uy hiếp, nhưng kỳ quái ở chỗ, cô lại có chút hưởng thụ giọng điệu bá đạo của anh.

"Tắt đèn đi, tôi thích đêm tối." Tô Cẩm nhỏ giọng yêu cầu.

Lãnh Mặc Phàm kéo môi trầm thấp cười hạ xuống, đứng dậy tắt tất cả đèn trong phòng, chỉ còn ánh trăng từ ngoài sổ chiếu vào, nhàn nhạt, giống như một miếng màng mỏng bao trùm lên hai người, có thể mơ hồ thấy được đôi nam nữ đang cật lực đẩy đưa quần quít trên ghế sa lon.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Phiền toái tìm tới

Sáng sớm, một chuỗi âm thanh điện thoại gấp gáp gọi tới tập đoàn Chu thị, tại phòng làm việc nữ trợ lý đưa tay bắt máy: "Aloo..."

"Nhanh chuyển máy cho Chu Khánh Thành." Đầu dây bên kia là một giọng nam nghe có vẻ lỗ mãng, tục tằn.

"Xin hỏi ngài là ai vậy?" Nữ trợ lý kinh ngạc, hỏi người ở đầu dây bên kia.

"Không cần nói nhiều, nhanh chuyển điện thoại cho hần, nói với hần tao có chuyện muốn nói, có liên quan tới thư ký của hần." Người đàn ông cười lạnh một tiếng.

Nữ trợ lý lập tức nghe được có cái gì không đúng, cô hốt hoảng chuyển cuộc gọi đến cho Chu tổng, chỉ chốc lát sau, đầu kia truyền đến thanh âm của Chu tổng: "Có chuyện gì vậy?"

"Chu tổng, có người tìm ngài, nói là muốn cùng ngài nói chuyện. Về vấn đề của thư ký" Nữ phụ tá giọng nói hấp tấp nói.

"Mau chuyển máy." Đầu kia, Chu Khánh thành vội phân phó nói.

Chu Khánh Thành, một trong mười người giàu nhất tại A Thị, ông ta kinh doanh đủ các ngành các nghề, cũng coi là người có máu mặt. Lúc này, Chu Khánh Thành mới vừa rời giường, đang ngồi trong vườn hoa thưởng thức cà phê. Trải qua biết bao sóng to gió lớn, xưa nay ông ta luôn là người tỉnh táo, nhưng bây giờ, trên mặt lại hiện lên vẻ lo lắng.

Bên đầu điện thoại kia đột nhiên truyền đến một giọng nam nặng nề: "Chào buổi sáng, Chu tổng!"

"Các người là ai? Thư ký của tôi đang ở đâu?" Chu Khánh Thành quát lớn, hỏi.

"Tao sẽ để cho mày nghe thấy tiếng của nó." Đầu kia truyền đến tiếng cười lạnh của người đàn ông. Tiếp đến lại là tiếng kêu thảm thiết của thư ký, mơ hồ có thể nghe thấy được: "Ông chủ. Cứu tôi. . . . Cứu tôi với."

Chu Khánh Thành mặt liền biến sắc: "Các người đem hắn đi đâu? Ngán vạn lần các người đừng có mà làm loạn."

"Chu Khánh Thành, tao tên Thạch Mãnh Liệt, hai ngày trước mày phái người giết chết đại ca của tao, món nợ này tao nhất định phải trả. Sao tao lại không có quyền làm loạn? Mày có quyền giết người. Sao tao không có quyền giết thư ký của mày? Chờ nhật xác thư ký của mày đi!" Đầu kia Thạch Mãnh Liệt mạnh mẽ quát điện thoại xuống, hừ lạnh.

Chu Khánh Thành tức giận hướng đầu kia điện thoại quát, "Các người muốn thế nào?"

"Như thế nào? Đương nhiên là nợ máu trả bằng máu rồi, người nhà của mày hãy cẩn thận đấy, tao sẽ từng bước từng bước giết chết bọn chúng."

"Các người không bằng cảm thù, các người hại con tôi còn chưa đủ, giờ còn hại người nhà của tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho đám các người." Chu Khánh Thành gầm nhẹ ra.

"Mày có bản lĩnh thì tới đây đi, đi cùng sát thủ của mày nữa, mày nói cho hắn biết, sớm muộn gì tao cũng giết hắn." Dứt lời cúp điện thoại.

Chu Khánh Thành cầm điện thoại di động, sắc mặt giận dữ, một lúc sau khi ông ta đã tỉnh táo lại, liền rút từ trong ví ra một dãy số, ông ta gọi cho một người trợ lý khác: "A Thành, liên lạc với cảnh sát cho tôi, buổi trưa đến nhà tôi họp."

Ông ta cúp máy nhanh chóng nhấn một chuỗi số, đầu kia truyền đến giọng của Trương Vinh: "Này, Chu tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Trương Tiên Sinh, có chuyện tôi cần nói cho ông biết, Thạch Mãnh Liệt đã trở về nước, hiện tại hắn đã bắt thư ký của tôi rồi, rất có thể hắn sẽ từ phía tôi điều tra về các người, ông mau trốn đi!"

Đầu kia Trương Vinh tỉnh táo trả lời: "Chu tiên sinh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để dính líu đến ngài."

Sáng sớm tại A Thị, đường phố tấp nập, náo nhiệt, nhìn bề ngoài nơi này có vẻ phồn hoa hào nhoáng, nhưng bên trong thì vô số thế lực Hắc Ám đang bắt đầu hành động.

Trong gian phòng tại một khách sạn năm sao, rất nhiều người đang tụ họp tại đây, Thạch Mãnh Liệt ngồi trên ghế sofa, hắn nhìn đi nhìn lại tám hình trên tay, muốn xác thực liên hỏi: "Bọn mày xác định là cùng một người sao?"

"Chúng em đã tìm hiểu kỹ càng, đây chính là người phụ nữ đi cùng Quang ca, không ngờ cô ta cũng chính là sát thủ giết hại Hồ ca." Mấy tên đàn em hết sức xác định đáp.

"Hóa ra cô ta đến gần Quang ca, chỉ vì muốn biết tung tích của Hồ ca, chuyện này chắc chắn là do cô ta làm."

Trên bàn để hai tấm hình của một cô gái, trong hình người con gái ấy chỉ khác mỗi bộ quần áo mặc trên người, còn lại vẫn gương mặt đó, vẫn ánh mắt yêu mị kia, đồng nhất cùng một người.

"Thay tao tìm ra cô ta, tao muốn cô ta sống không bằng chết." Thạch mãnh liệt cắn chặt răng, giọng nói toát ra sự nguy hiểm.

"Thi thể của tên kia đã xử lý sạch sẽ chưa?"

"Đã xử lý sạch sẽ rồi, xin Mãnh ca yên tâm." Mấy tên đàn em nhanh chóng trả lời.

Thạch Mãnh Liệt hài lòng, cười lạnh: "Tốt, tao muốn để cho bọn chúng từng bước từng bước chết trong tay tao."

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh soi rọi, ân cần săn sóc bao trùm lên đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ ở trên giường. Vậy mà cảnh tượng đẹp đẽ ấy lại bị cắt ngang bởi một chuỗi chuông điện thoại. Cô gái đang nằm ở trên giường cơ hồ theo bản năng mở mắt ra, trên người không mảnh vải liền bước xuống giường, thân thể hoàn mỹ không gì che lấp, cực kỳ mê người.

Tô Cẩm cầm điện thoại lên, nhìn dãy số của người gọi đến, cô bắt máy: "Vâng, cha nuôi."

"Con đang ở đâu?"

"Ở nhà." Tô Cẩm nghĩ không muốn trả lời.

"Con lại học được cách gạt người rồi." Trương Vinh tức giận trả lời.

"Ách! Cha nuôi đang ở nhà con. Con đang ở bên ngoài."

"Con với ai ở chung một chỗ."

Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn người trên giường đã tỉnh, gối đầu lên tay thâm trầm ngắm nhìn người đàn ông của cô: "Cha nuôi, người lo lắng quá nhiều rồi, có chuyện gì cha nói đi!"

"Ngày hôm qua Thạch Mạnh Liệt đã trở về nước, hần bắt cóc thư ký của Chu Khánh Thành, hần có bức ảnh của con, để tránh phiền toái, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, máy bay tư nhân của cha sẽ chiều hôm nay sẽ đến, con sửa soạn một chút, buổi tối liền rời đi."

Tô cảm nhúu nhúu mày: "Vâng, hẹn gặp cha vào buổi tối."

Cô tắt điện thoại, phía sau liền truyền đến thanh âm trầm thấp, khàn khàn: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ xảy ra một chút phiền toái nhỏ." Tô Cẩm không quay về giường, mà lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ đồ mặc vào, thắt lưng đen, quần short jean, đơn giản và gọn gàng. Cô quay đầu lại hướng Lãnh Mặc Phàm nói: "Cho tôi mượn xe anh dùng một chút."

Nói xong, Tô Cẩm xoay người, cầm chìa khóa xe đang đặt trên bàn lên, tiêu sái bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người đàn ông thủ đoạn

Lãnh Mặc Phàm đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của cô, ánh mắt trầm tĩnh, hần tiện tay rút điện thoại trên đầu giường, "Giúp ta điều tra tất cả các tài liệu có liên quan về ba huynh đệ Thạch Hồ, buổi trưa đưa đến phòng làm việc cho ta." Hần có một loại dự cảm, Tô Cẩm mới nghe điện thoại có liên quan đến ba người này.

Con đường rộng lớn, Lục Hồ cùng với màu đen có cảm giác người này mười phần là bá đạo, màu đậm của sô thủy tinh trong, đeo mắt kính, khuôn mặt xinh đẹp, mặt không chút thay đổi, không còn là người con gái lẳng lơ, Tô Cẩm đang lái xe về phía biệt thự của cô, tài liệu của cô đã bị lộ, cô muốn chuẩn bị một chút để ngênh đón kẻ địch.

Nói thật, trốn, từ trước đến nay không phải là tác phong của cô, ngênh chiến mới đúng là cá tính, tác phong của cô, thế nhưng, Trương Vinh là một người làm việc trầm ổn, không có biện pháp mới nên cô phải nghe lời, nhưng mà, cô sẽ nghe lời sao?

Thời gian dường như hết sức thông thả, ở thành phố rất nhanh, thông tin, tin tức lại hết sức tốt đẹp, buổi trưa, trong phòng làm việc của tập đoàn Lãnh thị, ba người đàn ông mặc âu phục vô cùng cung kính đưa tài liệu có được trong tay "Lãnh tổng, đây là tài liệu của ba huynh đệ Thạch Hồ, bao gồm những việc bọn họ đã làm ở Indonesia, cùng giao dịch với Thái Lan để làm vũ khí"

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Mặc Phàm liếc qua ba tấm hình được đặt ở trên bàn, miệng nhàn nhạt ra lệnh, "Phân phó xuống phía dưới, trong vòng ba ngày, chặt đứt tất cả các quân hỏa mà bọn chúng giao dịch, phá hủy bên trong nội địa của bọn chúng."

Ba người đàn ông chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu tuân lệnh, "Dạ, lãnh tổng."

Đáy mắt thâm trầm của Lãnh Mặc Phàm xẹt qua một tia ngoan độc, dám đụng đến người phụ nữ của Lãnh Mặc Phàm, hần tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

Cũng trong khoảng thời gian đó, ở khách sạn cấp năm sao, trong gian phòng xa hoa, một người đàn ông từ từ mở lá thư lấy ra thấy một tấm hình, vẻ mặt hiểm độc của người đàn ông đó trả lời, "Mạnh ca, ta nhờ giao thông cục đã điều tra ra được địa chỉ của người phụ nữ này, từ trên tấm hình có thể nhìn thấy, cô ở khu biệt thự trong rừng."

"Thứ ta muốn là địa chỉ cụ thể." Thạch Mạnh bắt nắn, không hài lòng nhìn chằm chằm hần.

Lúc này, điện thoại của người đàn ông vang lên, hần bắt máy, "Này, đã tra được chưa?" Nghe đầu bên kia nói mấy câu nói, liền cúp, hần lộ ra vẻ mặt vui sướng, "Mạnh ca, đã tra ra được địa chỉ của cô ta rồi, là chỗ giữa sườn núi có một ngôi biệt thự và cô sống một mình."

Thạch Mạnh sắc mặt bây giờ mới khê biến thành vui mừng, gõ bàn như đang tính toán cái gì đó, suy nghĩ trong chốc lát, đáy mắt hần hiện ra tia ác ý, "Giải quyết nữ sát thủ này trước sau đó mới tới Chu Khánh Thành kia, thông báo các anh em, tối nay hành động."

"Mạnh ca, sát thủ này bản lĩnh bất phàm, nên mang theo bao nhiêu vị anh em đây?"

"Mang theo hai mươi mấy người có năng lực, vào nhà kho lấy hỏa lực ra trận, coi như nòng có ba đầu sáu cánh tay đi nữa, cũng chạy không lửa đạn mới này đâu." Thạch Mạnh đắc ý kéo môi, bên trong tỏa ra sát khí.

Trở lại biệt thự, Tô Cẩm rót một chén cà phê tiến vào phòng của cô, nơi này chứa hệ thống vệ tinh nhân tạo hết sức cường đại, muốn tra hành tung bất

lần người nào trên thế giới, thông tin của họ dễ như trở bàn tay, nhấp một miếng cà phê, từ máy tính điều tra tư liệu của Thạch Mạnh, cô neho con người mắt mà nhìn, trong hệ thống điều tra tài liệu, đều ghi chép những việc phạm tội của Thạch Mạnh, có ít nhất một tờ nhiều, mỗi cảnh sát Đông Nam Á thu thập tội phạm, hấn phạm vào nhiều tội lớn, đến bây giờ có thể sống bình yên vô sự, hấn so với Thạch Hổ thông minh hơn nhiều.

Ở trước máy tính gỗ mấy cái, điều tra ảnh chụp ở sân bay, dọc theo đường tra xuống, cuối cùng xác định hấn đang ở trung tâm thành phố Peninsula Hotel.

Tô Cẩm híp một con mắt, chuyển tới bên cạnh máy vi tính, thuần thục các thao tác, không quá một phút, cô đã tiến vào hệ thống an ninh của Peninsula Hotel, nhẹ nhõm phá giải mật mã, sao chép các video trong khách sạn, nàng kiên nhẫn liếc nhìn, khóe miệng giương nhẹ, Thạch Mạnh so với huynh đệ hấn thông minh hơn nhiều, nhưng mà ở trong mắt cô, 2h sau, hấn chỉ là một cỗ thi thể.

Trong mấy vi tính hàng ngũ Peninsula Hotel xung quanh loại hình 3D, mấy chục điểm đỏ đang lóe lên, cuối cùng ngừng ở một vị trí, cô tiện tay vừa gõ vào, cái đó điểm đỏ nhất thời hiện ra rõ ràng, là một ban công, là địa điểm tốt nhất để bắn.

Uống xong ngụm cà phê cuối cùng, Tô Cẩm tự lẩm bầm, "Thừa dịp ghi lại những tội phạm của người, ta cần phải thay tổ quốc nhân dân trừ hại!"

Hoa lệ xoay người, bóng dáng thon dài của cô đi ra khỏi gian phòng, hướng ga ra ở tầng ngầm đi tới, đi vào dưới lòng đất, bức tường tự động mở ra, nàng nhìn lướt qua, gõ xuống súng trường vận hai cái cò súng, đưa tay ra phía bên cạnh để lấy túi, hướng trên lưng vung ra cửa, trong nhà để xe nói hai tiếng, một chiếc xe màu bạc hơi mở ra, đem súng ném vào chỗ ngồi phía sau, xe màu bạc lao ra trên đường.

Sau nửa giờ, Tô Cẩm công trường bao lên Peninsula Hotel đối diện với sân thượng, đóng cửa lại, đi khắp ngõ ngách, giờ tay lên nhìn qua ống nhòm quan sát cửa sổ đối diện, rất tốt, rèm cửa sổ kéo ra một nửa, bên trong có bóng người đi lại, cô điều chỉnh thử độ rõ nét của ống nhòm, tìm kiếm khuôn mặt của Thạch Mạnh, cuối cùng, ngồi ở trên ghế sofa đầu trục, ở đầu trục cái ót một cái vết sẹo vô cùng rõ ràng, Tô Cẩm lần nữa điều chỉnh độ cao ống kính, xác định được hình dáng vết sẹo, cùng với tư liệu trong máy tính của cô là một.

Cái đầu này là của Thạch Mạnh không sai.

Cô để ống nhòm xuống, kế tiếp như bình thường, thời gian một phút sau, hòng súng của cô đã chính xác nhắm ngay vào cái ót của Thạch Mạnh.

Trong phòng khách sạn, Thạch Mạnh hoàn toàn không biết bây giờ tánh mạng của hấn đã gửi ở trên hòng súng, hấn đang hăng hái nghe thuộc hạ báo cáo, nghĩ đến tối nay có một hồi đại chiến, nhiệt huyết của hấn liền dâng trào, hấn hận không được tự tay hành hạ người phụ nữ đã giết đại ca của hấn, sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, khiến cô ta phải hối hận vì đã sinh ra và sống trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giải quyết phiên toái

"Mạnh ca, tất cả đã an bài xong hết rồi, chỉ chờ đến tối, chúng ta liền bí mật vào khu biệt thự, giết ả đàn bà bà kia khiến ả trở tay không kịp."

Thạch Mạnh hưng hăng hít một hơi, nhả từng vòng khói: "Làm tốt lắm."

"Mạnh ca, có điện thoại của Bru ca." Một tên tiểu đệ đứng ở bên cạnh đang cầm điện thoại trên tay giờ ra đưa cho hấn.

Thạch Mạnh đưa tay tiếp nhận, đứng dậy đi về phía cửa sổ: "Anh hai, có chuyện vậy"

"Chú ba, chuyện của anh cả giải quyết thế nào rồi? Bên này việc giao hàng gặp chút vấn đề, chú nhanh chóng trở về giúp anh một tay." Đầu kia truyền đến giọng nói của Thạch Bru

"Đội em giải quyết xong mọi chuyện ở bên này, hai ngày sau liền quay về." Thạch Mạnh nói xong, ánh mắt quay ra nhìn khung cảnh ở trước mắt mình, một giây sau, một ánh sáng bạc chói mắt lóe lên chiếu lên huyết thái dương của hấn, đáy mắt hấn mới hiện lên vẻ hoảng sợ, một viên đạn đã chính xác xuyên qua đầu Thạch Mạnh.

"A. Mạnh ca."

Trong nháy mắt trong phòng trở nên hỗn loạn, mấy chục tên tiểu đệ vội vã xông tới, người đóng cửa sổ, người chạy ra ngoài truy đuổi kẻ bắn Thạch Mạnh, còn chiếc điện thoại rơi xuống đất lại phát ra tiếng nói lo lắng của Thạch Bru: "Xây ra chuyện gì, chú ba, chú ba."

"Bru ca. . . Bru ca!!! Mãnh ca. Mãnh ca bị người ta bắn chết rồi." Một tên tiểu đệ run rẩy nhận lấy điện thoại.

Sau đó chừng hai phút, một chiếc xe hơi màu bạc có rèm che hòa mình vào trong dòng xe tấp nập trên đường, biến mất không một dấu vết.

Trên ghế ngồi trước, Tô Cẩm mỉm cười, đưa tay nhấn một cú điện thoại, đầu kia là giọng nói của Trương Vinh.

"Cha nuôi, đã giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta không cần phải chạy trốn."

"Con giết Thạch Mạnh sao?" Giọng nói Tường Vinh lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Chiếm lấy ưu thế, ra tay trước khi kẻ địch động thủ, như vậy mới sinh tồn được, đây không phải là quy luật cha dạy cho con sao" Tô Cẩm ngịch ngợm trả lời.

"Trừ việc giết chết Thạch Mạnh, con không có cách khác sao?"

"Sao vậy cha nuôi?" Tô Cẩm hí một cái con mắt, cảm thấy trong lời nói của cha nuôi có ý gì đó.

"Cha mới vừa nhận được tin tức, sòng bạc của anh em nhà Thạch Mạnh đã bị người ta phá huỷ, việc buôn bán tại Đông Nam Á cũng đột nhiên bị cướp đi, giống như có người muốn chúng không còn đường sống sót, con đoán xem là ai làm?"

Tô Cẩm sững sốt, đột nhiên đem việc này liên hệ với những chuyện xảy ra gần đây, cô cắn cắn môi nói: "Quan tâm làm gì cha, việc này cùng chúng ta có quan hệ gì sao?"

"Tiểu Cẩm, cha đã cảnh cáo con, hãy cách xa Lãnh Mặc Phàm một chút, con có nghe lời cha hay không?" Giọng nói Tường Vinh trở nên nghiêm nghị.

"Giữa con và hắn không có xảy ra chuyện gì."

"Không có chuyện gì, vậy tại sao hắn lại dùng thế lực của mình ra tay loại bỏ kẻ thù của con?"

"Cha nuôi, thêm bạn bớt thù mà. Không phải sao?" Tô Cẩm chỉ đành phải từ từ khuyên nhủ.

"Là một sát thủ không cần phải có bạn bè, cũng không cần tình cảm, cha đã nói rồi, đến khi con có tình cảm với một ai đó, thì con không còn đủ tư cách làm một sát thủ. Con có thể tiếp xúc với đàn ông để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nhưng nhớ, ngàn vạn lần đừng có nảy sinh tình cảm với họ."

Ánh mắt xinh đẹp của Tô Cẩm lóe lên sự phiền não, nàng ngoan ngoãn lên tiếng: "Vâng, con nghe theo lời cha, sau này con sẽ không qua lại với hắn ta nữa được không?"

"Con cẩn thận một chút, hai ngày tới nhất định Thạch Bưu sẽ cho người tìm kiếm con."

"Vâng, cha nuôi cũng cẩn thận." Kết thúc cuộc nói chuyện, Tô Cẩm lấy tai nghe xuống, lắc đầu, bật nhạc lên, cô chìm đắm trong giai điệu Hip-Hop ở bên trong xe. Tô Cẩm cứ thế chạy xe, không rõ bản thân mình muốn đi đến đâu.

Sát thủ là một nghề nghiệp đặc biệt, tốt ở chỗ sẽ không có lúc nào thiếu tiền, những xấu ở chỗ không có bằng hữu bạn bè thân thiết. Giữa trưa, Tô Cẩm không muốn trở về, cô đi đến một siêu thị lớn. Khi một người thiếu sót về mặt tình cảm hẳn họ sẽ tìm đến những niềm vui khác để lấp đầy khoảng trống đó. Tô Cẩm yêu thích nhất là: đi dạo phố mua đồ, thưởng thức ẩm thực của nhiều quốc gia khác nhau, suru tầm cà phê, rượu đỏ. Mua những món đồ xa xỉ, chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy bản thân mình tồn tại.

Đi dạo một vòng trong siêu thị, xe đầy đã đầy ắp đồ, phần lớn đều là nguyên liệu nấu ăn. Trả tiền xong, Tô Cẩm quay trở về biệt thự.

Ban đêm, tất cả đèn trong biệt thự được bật sáng, Tô Cẩm đang ở trong phòng bếp, trên người đeo tạp dề đang chú tâm vào công việc nấu nướng. Từ xất thức ăn đến chưng nấu, món ăn được đựng trong những chiếc đĩa tinh xảo. Đem một bàn đầy món ăn đẹp biến thành tác phẩm nghệ thuật, nhìn thành quả của mình nhất thời Tô Cẩm cảm thấy vui vẻ. Cô bước tới quầy rượu nơi điều chế rượu đỏ, kế tiếp, cô có thể hưởng thụ rồi.

Vậy mà, đúng lúc này, trong phòng còi báo động phát ra những tiếng tiếng tí tí chói tai, đang điều chế rượu đỏ động tác Tô Cẩm liền ngừng lại. Cô nhanh chóng đi vào phòng máy vi tính, chỉ thấy cách sườn núi 1km, có một chiếc xe thể thao màu xanh dương đang phóng về phía biệt thự. Nhìn trên màn hình, có thể thấy được gương mặt mê người của người đàn ông đang điều khiển xe.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nói chuyện

Chỉ trong chốc lát sau, xe thể thao đã đứng trước cửa ngôi biệt thự, tiếng bíp còi truyền đến, Tô Cẩm đến trước cửa ấn mở cửa sắt, xoay người lại cầm hai ly rượu đỏ đặt trên bàn, ở ngoài cửa sổ xe thể thao dừng lại, bóng dáng anh tuấn của Lãnh Mặc Phàm bước xuống

Vừa mới vào cửa, quét mắt trên bàn thức ăn, khóe miệng nở nụ cười nói: “Xem ra tôi có lộc ăn rồi” Nói xong ánh mắt thâm túy nhìn vào trong phòng bếp có bóng dáng xinh đẹp xuất hiện cùng với chén đĩa

“Lãnh tổng cực kì thích không mời mà đến sao” Tô Cẩm hơi hơi lướt mắt nhìn hắn, người này, mỗi lần thấy hắn, đều khiến cô chán ghét không đứng dậy

Lãnh Mặc Phàm nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến “Tôi thích hành vi của mình”

“Đối với anh, một người khách không hoan nghênh mà đến” Tô Cẩm đem chén đĩa đặt trước mặt hắn, thản nhiên nói, cha nuôi nói ở bên tai như gió thoảng qua

Lãnh Mặc Phàm không ngồi, mà cánh tay vòng qua eo của cô, bàn tay không an phận mà vút ve trên người cô “Anh cho tôi là đồ vật dễ thỏa mãn sao, cái gì kêu là Một Ngày không gặp nhau như cách Ba Năm”

“Chẳng lẽ trong lòng lãnh tổng ngoại trừ phụ nữ thì không có việc gì để làm sao” Tô Cẩm chế giễu cười một tiếng, tách ra khỏi tay hắn, ưu nhã ngồi xuống

Lãnh Mặc Phàm có chút phiền não nhìn cô, ngồi xuống ở phía đối diện, “Em rất thích cự tuyệt sao” ๔๓đ☆L☆q๔๓đ

“Vậy anh muốn gì, đối với người nào có mục đích, tôi sẽ chủ động rời đi,” Tô Cẩm cầm ly thủy tinh giờ lên trước mặt hắn, uống một ngụm

Lãnh Mặc Phàm cũng giờ ly lên uống một hớp, nhìn thức ăn phong phú đặt trên bàn, bắt đầu động đũa, ăn một miếng bò hầm vào miệng, khen “Không sai, có bậc thầy thật phong độ”

“Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem là ai làm” Tô Cẩm không một chút nào gọi là khiêm tốn, hào phóng tiếp nhận, đáy mắt còn hiện lên tia đắc ý

Lãnh Mặc Phàm cười, cô thật tự tin, bất quá hắn thích, đêm nay cô dường như quyến rũ hơn mọi khi, toàn thân màu đen bó sát với chiếc váy dài, cổ chữ V bộ ngực hoàn hảo hiện ra trước mắt, xinh đẹp như bướm bướm, cổ giống như thiên nga xinh đẹp tao nhã, đôi mắt quyến rũ, đôi môi đỏ mọng, tóc dài buộc ngắn, vén một bên, bông tai dài nhỏ buông xuống, chiếu vào làn da thịt trắng tinh của cô, thật sự xinh đẹp, cô thật sự rất gọi cảm, cách ăn mặc tùy ý, nhưng tràn đầy lực hấp dẫn

“Chẳng lẽ nhìn tôi so với đồ ăn ngon miệng hơn sao” Tô Cẩm nhún mày, ánh mắt của hắn trông rất đói khát, tràn ngập tính cướp đoạt

Lãnh Mặc Phàm giật giật khóe miệng “Xem ra, tôi thật sự đã yêu em rồi”

Bất gặp ánh mắt đa tình, Tô Cẩm theo bản năng trốn tránh, gấp đồ ăn, nhai kỹ không trả lời lại

Lãnh Mặc Phàm hơi không thú vị híp híp mắt, bắt đầu hưởng thụ thức ăn, không khí yên tĩnh, trong lòng hai người không rõ hứng thú, lại hòa thuận diệu kì

Một bữa cơm ăn nửa giờ, chính giữa chỉ có ánh mắt xen lẫn, ánh mắt Lãnh Mặc Phàm sáng như lửa, Tô Cẩm lạnh nhạt coi như không có gì, rốt cục bữa tối cũng đã kết thúc, đem chén đĩa dọn dẹp sạch sẽ, bây giờ đã 9 giờ rưỡi, đi ra khỏi phòng bếp, nhìn người nào đó vẫn ngồi trên ghế sofa, Tô Cẩm híp mắt, nhắc nhở “Trời cũng tối rồi, anh nên trở về đi”

“Tôi cũng không có gốc” Lãnh Mặc Phàm rầu rĩ trả lời

“Vậy anh muốn như thế nào?”

“Ngủ lại đây” Trả lời đơn giản mà lưu loát

“Không thể, nơi này của tôi không thể cho người khác ngủ lại được” Tô Cẩm mở miệng cự tuyệt, lòng không hiểu tại sao lại buồn bực.

“Em nhẫn tâm đuổi tôi đi sao?” Lãnh Mặc Phàm như tiểu hài tử bị bỏ rơi đáng thương, ánh mắt sâu xa nhìn nàng,

Tô Cẩm cười lạnh một tiếng “Chúng ta không có quan hệ gì cả, ngoại trừ lên giường ở ngoài, là bạn bè cũng không phải, tôi làm sao mà không đành lòng chứ”

“Bạn bè cũng không phải” Ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm đột nhiên nheo lại, hiện ra không vui, những lời nói này làm lòng của hắn bị tổn thương

“Tôi nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, sau này không cần gặp lại nhau rồi” Tô Cẩm lạnh nhạt mở miệng, khuôn mặt xinh đẹp không một tia cảm xúc

Lãnh Mặc Phàm bỗng chốc giật mình, đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, tay bá đạo ôm cô vào lòng, đôi môi mỏng mảnh liếm hôn cô, còn tay kia xoa bóp khắp người cô, không tiếng động biểu thị hắn đang tức giận

Mắt Tô Cẩm tròn tròn, không nói gì, hắn cứ như thế khiêu khích quyến rũ cô, cô thủy chung không có đáp trả và nhiệt tình, giống như cô là khối thân thể

Nụ hôn dần dần chậm rãi, Lãnh Mặc Phàm buông cô ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt cô, âm thanh khàn khàn mở miệng nói “Vì cái gì tự nhiên lại đối xử lạnh nhạt với tôi, có phải có người nào ngăn cản không cho chúng ta kết giao?”

“Không có, bất quá nghề nghiệp của tôi, không cho phép tôi đối với bất luận kẻ nào động tình” Tô Cẩm tự giễu, xéch lông mi

“Tuông Vinh, cha nuôi của em, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, bị quân đội khai trừ, từ đó bắt đầu đi huấn luyện sát thủ, mà em là sát thủ tâm đắc nhất của hắn, là hắn ngăn kết chúng ta kết giao” Lãnh Mặc Phàm nói xong, cười lạnh nhìn chăm chăm cô

Tô Cẩm hít một hơi, hắn thế nhưng cái gì cũng có thể nói, xem ra cha nuôi nói rất đúng, không thể nào coi thường người đàn ông này, cô nâng con mắt lên “Anh đã điều tra rõ ràng, tôi cũng không cần nói gì thêm nữa, anh đi đi”

Hừ nhẹ một tiếng, ngón tay dài thô lỗ nâng cằm của cô lên, bức cô nhìn vào mặt hắn “Lãnh Mặc Phàm tôi nếu muốn thì bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản được tôi”

“Tôi cũng đã nói rồi, tôi không phải là đồ vật” Tô Cẩm hí híp con mắt, ánh mắt bắt đầu co gập, giọng điệu của người nam nhân này làm cô cảm thấy không thể yêu thích

“Nói cho cha nuôi của em, không cần xem vào việc của người khác, nếu không tôi sẽ không tha cho hắn” giọng của Lãnh Mặc Phàm khàn khàn cảnh cáo, cặp mắt thâm trầm, khó dò mà mang theo tia độc chiếm

Những lời này không thể nghi ngờ là khiêu chiến sự nhẫn nại của Tô Cẩm, nàng hung hãn hất tay hắn ra, lùi về phía sau một bước “Tôi cũng cảnh cáo anh, nếu dám đụng đến cha nuôi của tôi, thì dù là chân trời hay góc bể tôi cũng sẽ đuổi giết anh” Những lời này, không mang tia vui đùa nào cả, tựa như cô vừa hạ lệnh truy sát

“Em muốn giết tôi” Lãnh Mặc Phàm nhú mày, đáy mắt hiện lên tia mất mát

Tô Cẩm lạnh lùng nheo mắt “Bất luận kẻ nào dám đụng đến cha nuôi của tôi, tôi sẽ đuổi giết người đó tới cùng”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đụng độ đêm khuya

Lãnh Mặc Phàm kinh ngạc, hình như anh đã quá coi thường cô, mặc dù cô có gương mặt rất xinh đẹp, nhưng cô lại mang một trái tim lãnh lẽo vô tình. Trong chớp mắt cô có thể cướp đi tính mạng của người khác, muốn có được trái tim của cô, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

"Nếu như có một ngày, mục tiêu của em là tôi, em sẽ động thủ sao?"

Đáy mắt Tô Cẩm khẽ hoảng hốt, ngay sau đó liền biến mất: "Nếu có người đưa ra một giá tiền cao, đương nhiên tôi sẽ ra tay."

Lãnh Mặc Phàm nhếch môi nở nụ cười, anh đi tới trước bàn, cầm chìa khóa xe trên tay không quay đầu lại nhìn Tô Cẩm một lần cứ thế rời đi, chẳng mấy chốc bóng dáng xe thể thao đã biến mất ở trước mắt Tô Cẩm.

Tô Cẩm duy trì dáng vẻ cứng nhắc trong một thời gian dài, đáy mắt mỹ lệ chuyển động vài tia phức tạp phiền não, rốt cuộc cũng nói hết ra rồi, chặt đứt quan hệ với anh ta chắc sau này cũng không có khả năng gặp lại, nhưng tại sao cô lại cảm thấy không được thoải mái.

Cô đã từng bỏ rơi không dưới mấy chục tên đàn ông, mỗi lần cô đều có thể tiêu sái xoay người nói bái bai với bọn họ, dù là tối hôm qua vẫn còn thân mật âu yếm, nhưng sáng ngày hôm sau cô cũng có thể quay đầu không thèm đếm xỉa đến họ nữa. Có thể đối với Lãnh Mặc Phàm, cô chưa có tình cảm gì đặc biệt, thế nhưng anh ta lại khiến cô có chút luống cuống.

"Đáng ghét."

Tô Cẩm tính khí trẻ con khê nguyên rủa một tiếng, ngả người trên ghế sofa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô nhanh chóng đứng dậy, đi tới chỗ để laptop, tiếng gõ bàn phím vang lên, chỉ chốc lát sau, trên màn hình hiện ra tư liệu cô cần tìm, gương mặt anh tuấn thoáng hiện, đây hẳn là tư liệu về Lãnh Mặc Phàm.

Trong tư liệu, có liệt kê hết tất cả các công ty tài sản thuộc quyền sở hữu của Lãnh Mặc Phàm, thị trường làm ăn của anh ta khá rộng lớn rải rác khắp nơi trên thế giới, Chỉ nhìn vào điều này có thể nói anh ta chỉ là một thương nhân giàu có, nhưng là mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy sao?

Lãnh Mặc Phàm thâm trầm như vậy, sau lưng giống như có một cỗ lực lượng thần bí, từ việc anh điều tra ra tin tức của cô và cha nuôi một cách dễ dàng, hẳn là một nhân vật không đơn giản.

Đêm khuya, khi phần lớn mọi người đang say giấc, tại một bến tàu tư nhân, lúc này lại vang lên tiếng đầu súng, một mảnh hỗn loạn.

Một chiếc xe container chở đầy súng ống đạn dược đang phóng nhanh về phía trước, sau lưng là mấy chục xe cảnh sát đang theo sát phía sau. Bên cạnh là mấy chiếc xe việt dã, bên trong xe có mấy tên đang lăm le cầm sẵn súng trên tay, đang ra sức nổ súng liên tục vào mấy xe cảnh sát ở phía sau.

Một xe cảnh sát xì khói, tia lửa bắn ra, đâm vào cột điện, tóe lửa, sau lưng một xe cảnh sát không kịp phanh, liền xảy ra va chạm, nhất thời một mảng âm

thanh va chạm vang lên.

"Ha ha, đám cảnh sát chó má, đi chết đi!" Người đàn ông ngồi trong xe việt dã điên cuồng cười nói, sự việc diễn ra đã cản trở việc cảnh sát đuổi theo bọn hắn, chiếc xe container màu xanh dương biến mất ở trên đường lớn.

Người ngồi ở ghế phía sau, sắc mặt âm trầm, ánh mắt tàn ác tay nắm chặt thành quả đấm, cắn răng nói: "Anh cả, chú ba, tôi tuyệt đối sẽ không để cho 2 người chết vô ích."

"Buru ca, lần này nhất định có thể thay hai vị lão đại báo thù." Tên ngồi trước quay đầu lại nói lời an ủi

Tên ngồi bên cạnh lập tức nói tiếp: "Đó là dĩ nhiên, Buru ca chuyển một số lượng lớn súng ống đạn dược như vậy, bọn chúng chết là cái chắc. Nổ cho bọn chúng ngay cả mảnh vụn cũng không có."

"Tao sai bọn mày đi điều tra, đã tra được gì chưa?" Thạch Buru trầm giọng hỏi.

"Đã tra ra nơi ở, chỉ cần Buru ca nói một câu, chúng ta lập tức có thể động thủ."

Thạch Buru nhìn khung cảnh ban đêm bên ngoài cửa sổ, khóe miệng hung ác nhếch lên: "Hiện tại ra tay luôn đi"

"Vâng"

Tên bên cạnh ánh mắt cuồng nhiệt, lập tức đồng ý, cầm điện thoại di động lên bấm một dãy số, phản phó nói: "Tiểu Quang, lái xe đến khu biệt thự phía sau núi, tối nay chúng ta hành động."

Phía chân trời phương Bắc, sao Bắc Đẩu giống như một viên kim cương chiếu sáng lấp lánh, đây là khoảng thời gian sắc trời tối tăm nhất trước, chiếc xe container dọc theo đường núi di chuyển, rồi cuộc cũng dừng lại, mấy chục bóng đen từ trong xe đi xuống.

Cửa container mở ra, chỉ thấy bên trong là mấy thùng gỗ to lớn, hẳn ở bên trong thùng là một số lượng lớn hỏa lực, súng ống, đại bác..... Khoảng năm người bước lên xe, khiêng những thùng to ở phía bên trên xuống, sáu người đem pháo đồng đẩy tới vị trí đã định sẵn, mìn thiết bị vệ tinh được trang bị trên đó ra.

Dưới chân núi tất cả mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi, người phụ trách hết sức thành thạo bắt đầu các thao tác, cho đến khi trên màn hình hiện lên mục tiêu là ngôi biệt thự thì hắn quay sang Thạch Buru nói, "Buru ca, hiện tại à đang ở trong biệt thự, chúng ta có nên nổ súng?"

"Bọn mày đã xác định à đã trở về biệt thự sao?" Thạch buru xác thực hỏi.

"Xác định, chúng ta có người trong cục giao thông. Vì vậy bọn em đã xác thực chuyện này"

"Đám người còn lại đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" Thạch Buru nhìn về phía biệt thự nằm ở sườn núi cách đó khoảng trăm thước, hai hốc mắt đỏ ngầu vì thù hận.

"Đã sắp xếp xong hết mọi chuyện, ở dưới chân núi có bố trí mười mấy người, chỉ cần à vừa xuất hiện, lập tức truy kích."

"Rất tốt, tao muốn à phải trả giá vì đã giết anh cả và chú ba, làm cho à tan xương nát thịt, phải chết trong tay tao." Thạch Buru tay nắm chặt quả đấm, hừ nhẹ một tiếng, lần này hắn không tiếc mang một đồng súng ống đạn dược từ Indonesia sang đây, ý chí quyết tâm báo thù rất mạnh liệt

Thạch buru đi về phía màn hình trước mặt kiểm tra xong mọi chuyện, hắn trầm giọng ra lệnh: "Bắn."

Những thao tác cuối cùng đang được hoàn tất, chỉ trong nháy mắt, một âm thanh bén nhọn vang lên, hỏa lực hướng biệt thự bắn tới "Ầm"

Tiếng nổ mạnh vang lên, nóc biệt thự bị sập xuống, khói dày đặc cuộn cuộn, bị lửa bao vây.

"Nổ tiếp cho tao." Thạch Buru khí huyết dâng trào, cơ hồ điên cuồng phát lệnh.

"Vèo." Lần thứ hai hỏa lực được bắn ra, bầu trời đêm rực sáng.

Khi tiếng nổ tung vang lên lần thứ nhất Tô Cẩm đang nằm trên giường chợt bừng tỉnh, cô nhảy bèn nhảy ra ngoài cửa sổ, lăn xuống trên mặt đất, chạy về phía kho súng, chỉ nghe tiếng xé gió chói tai vang lên trên đầu, bước chân của cô lập tức dừng lại, ôm lấy đầu tránh trốn ở phía sau cây.

Tô Cẩm khẽ nguyên rủa một tiếng, quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự giờ đã trở thành phế tích, có lẽ giờ không thể đến được kho súng, cô đành nhanh chóng đi tới bãi đậu xe, mấy chiếc xe đã bị lửa bám vào, chỉ có một chiếc việt dã là không có việc gì. Cô chui vào trong xe, từ trên đầu mở ra lấy chìa khóa, việt dã giống như dã thú, hướng phía dưới núi chạy đi, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng còi báo động vang lên.

Trên người Tô Cẩm vẫn mặc áo ngủ, cả người đầy vết máu, cũng may, tất cả đều chỉ là sát thương ngoài da, không có thương tổn đến gân cốt, nhưng tóc tai bù xù, đầu đầy bụi đất đáng vẻ xem ra cũng đủ nhếch nhác rồi.

Phía trước là mấy chục chiếc xe cảnh sát đang hú còi, cô lập tức xoay tay lái, xe chui tọt vào một ngõ hẻm, mặc dù nhà cô bị kẻ khác tàn phá, nhưng cô cũng không phải là một công dân tốt trong mắt cảnh sát, tuyệt đối không thể chạm mặt cảnh sát.

Mấy chục chiếc xe cảnh sát đang đi về phía sườn núi nơi xảy ra vụ nổ, đội xe đi qua, chiếc việt dã mới yên lặng không tiếng động lùi về phía sau, chạy xuống dưới chân núi.

Phía sau núi, lúc này một chiếc xe container màu xanh dương đang chạy nhanh xuống núi, hội tụ cùng đoàn xe kia trên đường lớn, bốn chiếc xe việt dã trước sau bảo hộ chiếc xe container.

Mất thấy lối ra duy nhất đang còn cách 1km nữa, Tô Cẩm nhân ga, chuẩn bị xuyên qua, bỗng chốc, với trực giác nhạy cảm cô liền cảm thấy có mối nguy hiểm đang tiến đến gần. Quả nhiên, ở đầu đường, mười hai chiếc mô tô phân phối lớn đang xếp hàng song song, rất nhiều họng súng đang nhắm ngay vào người cô.

Tô Cẩm, gạt cần, đánh bánh lái, phanh kít, chiếc xe việt dã kịch liệt rung động, xe quay một trăm tám mươi độ đổi đường ngay trong giây lát, bánh xe ma sát trên mặt đường phát tiếng kêu kin kít. Một giây kế tiếp, bốn người kia kịch liệt nhả súng về phía Tô Cẩm, vì xe có trang bị kính chống đạn nên chỉ bị một vài vết xước nhỏ, trong buồng xe âm u, tóc Tô Cẩm hỗn loạn, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên sáng ngời, mí mắt khẽ nhắm lại, chiếc việt dã xé gió lao đi, đi về phía mấy tên đang nã súng.

Mấy tên đó vội vàng lui về phía sau, phía trước thủy tinh không chịu nổi va chạm, nứt cuộc cũng nứt ra thành một lỗ hổng, vết nứt đó càng ngày càng lan rộng, ảnh hưởng đến tầm mắt của Tô Cẩm, thiếu chút nữa đầu xe đụng vào tường rào, cũng may cô phản ứng nhanh, đánh gấp tay lái, xe mới chạy nhanh trở về đường phố, đồng thời đôi chân thon dài ra một đòn cước, mặt kính thủy tinh vỡ vụn rơi xuống mặt đường, chỉ còn lại mình khuôn cửa, về mặt người con gái ngồi trong xe trần đầy nguy hiểm.

Sau lưng mấy chục chiếc xe mô tô theo sát không ngừng nghỉ, tiếng súng cứ bang bang mà vang lên, đạn từ bốn phía bắn về phía thân xe, một cuộc đụng độ bắn nhau hung hãn đang diễn ra trên đường phố an tĩnh, chiếc xe việt dã vẫn chạy như bay, sau lưng mấy chục chiếc xe mô tô vẫn theo sát phía sau, mãnh liệt truy kích, vẫn tiếp tục nã súng về phía xe việt dã.

Cửa kính thủy tinh đã bị phá, sau tai là tiếng đạn đang bay tới, Tô Cẩm nghiêng người tránh né, bỗng dừng, nòng đập mạnh phanh xe, bánh xe nhất thời ma sát tạo ra tia lửa chói mắt, xe đột nhiên dừng lại, khiến hai chiếc xe đang theo sát phía sau không kịp phanh lại, tạo ra một cú va chạm lớn, xe hư còn người thì chết. Mà kỳ lạ tám chiếc mô tô đang xông về phía trước chợt dừng lại, đối diện với chiếc xe việt dã, Tô Cẩm giật giật khóe miệng, từ nhỏ đến lớn cô đạt được rất nhiều giải thưởng, trong đó có đua xe.

Bỗng tám chiếc Mô tô cùng nổ máy xông về phía Tô Cẩm, mỗi xe hai người, một người điều khiển xe, một người bắn súng, đúng là một chiến thuật hoàn mỹ, đạn bắn tới, Tô Cẩm cúi thấp người xuống, nằm ngang, chân vẫn đạp phanh không buông, cô bị kẹp giữa hai chiếc mô tô.

Bị hai xe ép sát, đột nhiên hai cánh cửa xe việt dã bật ra, nhất thời hai chiếc mô tô vì chưa kịp đề phòng, bị văng lên, tay súng ở bên cạnh bị sợ hãi, nhưng vẫn tiếp tục công kích chiếc việt dã, chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh, chiếc xe càng phóng nhanh hơn, giống như một con dã thú nổi điên, đuổi theo hai chiếc mô tô còn lại, nhất thời hai bên đảo lộn, vốn là đi công kích người, nay lại trở thành kẻ phải trốn chạy.

Dù hai chiếc mô tô có phóng nhanh thế nào đi nữa, cũng khó địch nổi tốc độ của Tô Cẩm, bốn chiếc nhất thời bị luống cuống, một bị đụng trúng, một lái thất bại, đụng vào một nhà xưởng bị bỏ hoang.

Còn sót lại bốn chiếc xe mô tô, sau khi chứng kiến mọi chuyện vừa xảy ra, quá hoảng loạn, sau đó liền quay đầu rồi đi.

Lúc này, trời đã sắp sáng rồi.

Đường phố dần dần tập nập, ở tại một chỗ đèn xanh đèn đỏ trên đường, chỉ nghe thấy tiếng phanh xe, kèm theo tiếng kim loại va chạm dừng lại, người đi đường xung quanh kinh ngạc nhìn về phía chiếc xe việt dã rách nát, nhìn về phía cửa kính xe bị vỡ, thì thấy một cô gái xinh đẹp hấp dẫn trong bộ đầm ngủ, giống như nữ dũng sĩ vừa chiến đấu hăng hái từ trên chiến trở về, mang theo sức hấp dẫn trí mạng, khiến cho người khác sợ hãi.

Tô Cẩm không chút để ý đến những ánh mắt đang nhìn cô từ bốn phía, ngược lại ánh mắt cô lại chú ý đến một chiếc xe thể thao mà chủ nhân của nó lại là một anh chàng đẹp trai, cô tiến lại gần chiếc xe, ngồi vào trong bằng một tư thế lười biếng, đầu gối ở trên tay lái, nhìn hán bằng ánh mắt quyến rũ: "Anh đẹp trai, có thể cho em mượn điện thoại di động dùng một lát được không?"

Người kia tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Tô Cẩm, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt, mắt hán đưa điện thoại di động cho cô. Cô gái trước mắt khiến cho hán nhiệt huyết dâng trào, chính vào lúc hán đang chuẩn bị tiến đến gần, đèn chuyển sang xanh, chiếc xe việt dã màu đen cuồng dã rồi đi, chỉ để lại người kia dõi mắt nhìn theo, hán như chợt bừng tỉnh đuổi theo Tô Cẩm gọi một tiếng: "Em tên là gì?"

Tô Cẩm bấm số gọi cho Tường Vinh: "Alo."

"Cha nuôi, Thạch Bưu hán đã tìm được con." Tô Cẩm trầm giọng nói.

"Con đang ở đâu?" Giọng nói Tường Vinh tràn đầy lo lắng.

"Yên tâm đi! Con không sao, con chỉ là muốn nhắc nhở cha một tiếng, lần này Thạch Bưu dùng được là trọng hình quân hỏa, cha nuôi, người hãy cẩn thận."

"Vậy con cẩn thận một chút."

Tô Cẩm khẽ cười một tiếng: "Bọn chúng muốn giết con, vậy thì xem ai chết trước."

Nói xong, liền cúp điện thoại, lái xe vào bãi đậu xe, Tô Cẩm bước xuống xe, cô đưa tay ấn vào một nút trên chìa khóa, đây là một chức năng khác của chiếc chìa khóa trên tay cô. Quả nhiên, ở cách cô 50m vang lên một tiếng ‘Cạch’, ngay sau đó một chiếc xe màu vàng chạy chậm về phía cô, Tô Cẩm ngồi vào trong, khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chiếc xe thể thao màu vàng hòa vào dòng xe đang lưu thông trên đường, xe di chuyển về hướng bãi biển.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thiếu úy

"Tôi hôm nay, tại một biệt thự trên sườn núi đã xảy ra một vụ đánh bom nghiêm trọng, giờ đây biệt thự đó đã trở thành một phế tích. Cảnh sát cùng với đoàn nhân viên cứu hộ đang tích cực tìm kiếm những người còn sống sót, nhưng không phát hiện ra dấu vết của ai, ngược lại cảnh sát lại tìm ra trong kho có cất chứa 23 khẩu súng đủ các loại, khiến cảnh sát nghi ngờ, Cũng ngay trong đêm đó, có người nhìn thấy trên đường phố dưới chân núi cách đó không xa đã xảy ra một cuộc độ súng, phát hiện được sáu xác người đàn ông, mặc dù đã chết nhưng vẫn nắm chặt súng trên tay, theo lời khai của người đó, những người trên đã đụng độ với người đi xe việt dã màu đen. Hiện tại, cảnh sát đang vào cuộc điều tra, ngoài ra phía cảnh sát cũng thông báo mọi người ai biết thêm chi tiết gì về vụ độ súng trên, hãy liên hệ với phía cảnh sát để hỗ trợ điều tra."

Trong phần tin tức là hình ảnh nữ biên tập viên xinh đẹp, nhưng mặt mũi lại có phần nghiêm túc, trên màn hình ở phía sau cô hiện lên cảnh tượng đổ nát của căn biệt thự, khắp nơi là cảnh sát viên đang điều tra.

Trong phòng họp của tập đoàn Lãnh thị, Lãnh Mặc Phàm đang đọc bản báo cáo, ánh mắt tối tăm thâm thúy, đáy mắt lộ ra một tia lo lắng. Sau lưng anh, viên trợ lý cầm theo một cái Laptop đi vào: "Lãnh tổng, tôi đã xem hết những gì camera quay lại, trong đó có bóng dáng của Tô tiểu thư, nhưng sau khi tiểu thư đi vào hầm gửi xe, thì mất dấu tích."

"Cho tôi xem một chút." Lãnh Mặc Phàm trầm giọng nói.

Viên trợ lý đặt chiếc laptop ở trước mặt anh, trên màn hình hiện lên hình ảnh chiếc xe việt dã màu đen tả tơi, cửa kính bị vỡ, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai, hình ảnh chuyển tiếp, ở một góc đèn xanh đèn đỏ, chỉ thấy Tô Cẩm đang đứng bên cạnh một chiếc xe thể thao nói cười cùng một người đàn ông xa lạ, cô thuận tiện cầm đi điện thoại di động của hắn. Nhìn đến đây, ánh mắt Lãnh Mặc Phàm u ám, hình ảnh chuyển đến một bãi đỗ xe ngầm, liền chấm dứt.

"Lãnh tổng, tôi nghĩ Tô tiểu thư đã thay đổi xe, lần này người rat ay với Tô tiểu thư là Thạch Buru. Ngay trong đêm hôm đó vào lúc bảy giờ, hắn đang ở bến tàu chỉ định đám đàn em vận chuyển một số lượng lớn súng ống đạn dược, tôi nghĩ bọn chúng dùng nó để đối phó Tô tiểu thư."

"Lãnh tổng, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Viên trợ lý nhìn Lãnh Mặc Phàm đang trầm mặc, nãy giờ không nói lời nào, chờ đợi chỉ thị của anh.

"Thay tôi theo dõi động tĩnh của Thạch Buru, nếu như hắn tìm được Tô Cẩm, tôi muốn cậu phải bảo đảm sự an toàn của cô ấy."

"Vâng, Hiện giờ tôi sẽ đi sắp xếp mọi chuyện." Viên trợ lý gật đầu rồi đi.

Trong phòng họp an tĩnh giờ đây chỉ còn lại một mình Lãnh Mặc Phàm, anh tức giận nhướn nhướn mày, chắc hẳn cô sẽ không chết dễ dàng như thế.

Trên một du thuyền sang trọng đậu ở bến cảng, sau khi băng bó xong chỗ cánh tay bị thương, thay bộ quần áo ngủ trên người bằng một chiếc váy đen đơn giản, Tô Cẩm rót một ly rượu đỏ, lười biếng dựa người trước lan can ngắm nhìn hoàng hôn trên biển, dù bất kỳ chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ không quên hưởng thụ một phen, lúc này, điện thoại di động chợt vang lên, cô sững sốt một chút bất máy:"Alo."

"Này, em còn nhớ anh chứ? anh là chủ chiếc điện thoại trên tay em." Đầu kia truyền tới một giọng nam đầy kích động.

"A! Thật xin lỗi, tôi rất vội." Tô cẩm nói xong, tắt điện thoại di động trực tiếp ném xuống biển, chợt nghĩ đến chuyện gì, cô liền đi tới buồng lái, thực hiện các thao tác một cách thuần thục, nhất thời, du thuyền chậm rãi rời khỏi bến tàu, trong nháy mắt liền biến mất ở cuối chân trời.

Tại cửa cục cảnh sát, một chiếc xe quân sự màu xanh đang đậu ở trước cửa, cửa xe mở ra, bước xuống là một người đàn ông đẹp trai, kiên nghị..... Hắn ngẩng đầu nhìn liếc qua đại sảnh, lúc này, sáu bảy người vội vàng ra nghênh đón, cầm đầu chính là Phó Cục Trưởng cục cảnh sát, vẻ mặt tươi cười: "Lục Thiếu úy tới, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi."

Đi theo Phó Cục Trưởng còn có một vài nữ cảnh sát họ đang trợn to đôi mắt của mình, lần cấp trên phái một sĩ quan cao cấp tới trợ giúp, họ còn tưởng rằng hắn là một vị thiếu úy hơn 40 tuổi, làm sao có thể ngờ tới lại là một đại soái ca? Mặc dù trong cục không ít trai đẹp, nhưng so với người đàn ông trước mặt lại là một cấp bậc khác.

Vị thiếu úy đó mặc cảnh phục màu xanh dương, cao 1m85, tóc ngắn, ánh mắt thâm thúy kiên định, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hấp dẫn, hắn không ngăm đen như những quân nhân khác, dáng vẻ anh tuấn khôi ngô, nghiêm nghị to lớn cao ngạo, gương mặt nghiêm túc.

Lục Thiếu Đình, xuất thân là bộ đội đặc chủng, năm nay hai mươi tám tuổi, là thiếu úy lực quân cao cấp, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã lập được nhiều chiến công hiển hách. Lần này, hắn nhận chỉ thị của cấp trên, đặc biệt tới A thị trợ giúp cảnh sát nơi này phá án, dĩ nhiên, khi đã nhờ đến hắn trợ giúp mọi chuyện ắt không hề đơn giản, mà liên quan đến trọng án quốc tế.

Năm ngày trước, bọn họ nhận được cuộc gọi của ITERPOL, một tháng trước trên đường phố New York một người đã bị bắn chết, có khả năng nữ sát thủ có khả năng tiến vào lãnh thổ Trung Quốc. Theo bọn họ điều tra, hiện nay ở A thị xảy ra nhiều vụ án nghiêm trọng, có thể là do nữ sát thủ kia ra tay.

Trong phòng họp, Lục Thiếu Đình nhìn chằm chằm gương mặt được phóng to trên màn hình:

"Chúng tôi đã tra được, vào ba năm trước căn biệt thự này được một vị Hoa kiều mua lại, sau lại bị bỏ trống, ông ta liền để cho người khác thuê, mà đối với vị khách thuê này, vị Hoa kiều không biết chút tin tức gì về người đó. Mọi việc đều thông qua người đại lý giới thiệu, cho nên, phía cảnh sát chúng ta cũng không thu thập được nhiều tin tức, nhưng chúng tôi đã tra ra nữ sát thủ này có liên quan đến cái chết của Thạch Mạnh và Thạch, chúng tôi cũng hoài nghi sự việc lần này là do Thạch Bưu gây ra, mục đích là báo thù, mà những người bị bắn chết trên đường phố, cũng chính là đàn em của hắn. Cho nên, chúng tôi có đầy đủ có lý do tin tưởng vụ án lần này là sự tranh đấu giữa Hắc bang với nhau. Nhiệm vụ của cảnh sát chúng ta, là ngăn cản không để những sự việc trên tiếp tục xảy ra, tránh ảnh hưởng đến những người dân vô tội, đồng thời dồn toàn lực truy quét băng xã hội đen này cùng nữ sát thủ."

Sau khi đọc báo cáo xong, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, một viên cảnh sát đưa tới một phần tài liệu, đặt ở trước mặt từng người, người kia tiếp tục nói: "Chúng tôi đã tra được tung tích của nữ sát thủ, sáng sớm hôm nay có người thông báo bị mất một chiếc xe thể thao màu vàng, chúng tôi tra rõ người lái xe chính là nữ sát thủ kia, cô ta đã di chuyển tới bến tàu, sau đó mướn một chiếc du thuyền ra biển, mục đích là gì không rõ, chúng tôi đã nhờ tới cảnh sát biển hộ trợ điều tra "

"Chuẩn bị cho tôi một chiếc du thuyền." Lục Thiếu Đình nói.

Phó Cục Trưởng hơi ngần người, quay sang phân phó viên cảnh sát đứng cạnh: "Nhanh đi chuẩn bị."

Ba phút sau, viên cảnh sát đẩy cửa đi vào: "Phó Cục Trưởng, đã chuẩn bị xong xuôi."

Lục Thiếu Đình đứng lên, theo viên cảnh sát đi ra ngoài, sau lưng hai nữ cảnh sát vội chạy tới trước mặt Phó Cục Trưởng, kích động mà hỏi: "Phó Cục Trưởng, Lục thiếu úy đã có bạn gái hay chưa?"

Vị thiếu úy này mới đến đã cướp đi không ít trái tim của các nữ cảnh sát nơi đây, Phó Cục Trưởng âm thầm thở dài một hơi, nghe lời nói của hai người kia, tức giận hỏi: "Các cô hỏi làm gì?"

"Chúng tôi chỉ tò mò thôi. Mong là anh ấy chưa có bạn gái!"

Một viên cảnh sát đang sắp xếp tài liệu đứng ở bên cạnh ranh mãnh nói: "Coi như anh ta không có bạn gái, cũng không tới phiền hai người các cô, các cô tuyệt đối không phải là mẫu phụ nữ mà anh ta thích, muốn tán tỉnh anh ta, các cô mau tỉnh lại đi!"

"Làm sao anh biết mẫu người mà Lục thiếu úy thích chứ." Hai nữ cảnh sát tức giận trừng mắt.

"Đương nhiên phải là một người khiêu gợi, số đo ba vòng hoàn hảo rồi." Viên cảnh sát nói xong, chuẩn bị đóng video lại, ngẩng đầu lên nhìn màn hình lớn, nghĩ thầm, chỉ có người phụ nữ như vậy mới xứng với Lục Thiếu Đình thôi!

Phó Cục Trưởng tức giận trợn trừng mắt: "Không có việc gì làm hay sao, đứng đó mà mơ mộng"

Hai nữ cảnh sát ảo não rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Kịch chiến trên biển

Bờ biển xanh trong, mênh mông vô bờ, bờ cát óng ánh, một chiếc du thuyền lững lờ trôi trên mặt biển, tiếp, tại một nơi cách du thuyền tầm mười mét, nước gợn sóng phiêu động, thoáng thấy bóng dáng hấp dẫn mặc bikini của người nào đó, đang thoải mái tung tăng bơi lội, giống một mỹ nhân ngư xinh đẹp.

Mỹ nhân ngư đó, thỉnh thoảng lại chìm vào trong nước để hưởng thụ sự mát mẻ mà biển cả mang lại, thỉnh thoảng lại ngoi lên trên mặt nước, xem xét thể giới xung quanh.

Bóng dáng thon dài chọt bơi về phía chiếc du thuyền đang đỗ, bước lên du thuyền, người đó khẽ phát mái tóc dài của mình, nước biển theo động tác đó mà rũ xuống, mái tóc hất nhẹ ra đằng sau, để lộ ra một gương mặt hoàn mỹ tinh xảo, hoàn mỹ khiến người khác khó thở, môi đỏ mọng khẽ nhếch, gọi cảm lộ ra bao phong tình, đáng người có lời cô lỗm

Một màn trình diễn bikini mê hoặc lòng người.

Tô cầm đi tới khoang thuyền, cô lấy từ trong tủ lạnh ra một chai bia, rồi nằm trên ghế nghỉ ngơi, cô luôn thích ở những chỗ như thế này, thật an tĩnh, giống như cả thế giới chỉ có một mình cô. Hô hấp, suy tư, ngẩn người, mơ màng, sát thủ ai cũng có một vấn đề lớn về tinh thần.

Giết người không phải là một chuyện bình thường mà người nào cũng có thể làm được.

Ngẩng đầu uống bia xong, cô trở vào bên trong mái hiên, tắm một cái, thay bộ bikini bằng một bộ quần áo rộng thùng thình, T shirt màu trắng, cùng quần short đen. Tô Cẩm đi tới buồng lái, ngày hôm nay cô muốn đi đến một hòn đảo gần đây để qua đêm, chuyện ngày hôm qua xảy ra, đã ảnh hưởng rất nhiều đến Tô Cẩm

Cô đã để lại rất nhiều manh mối, sẽ gây ra rất nhiều phiền toái cho bản thân, hẳn phải biến mất một hai ngày, mới có thể trở về.

Chiếc Du thuyền chậm rãi lướt trên mặt nước, mới vừa chạy không đến 1km, đột nhiên, mặt biển đang yên tĩnh thì vang lên tiếng thối còi, tiếp theo đó là một giọng nói thông qua loa phóng thanh vang lên: "Chiếc du thuyền ở phía trước, xin dừng lại để chúng tôi kiểm tra."

Tô Cẩm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng cô xuất hiện hai chiếc ca nô của cảnh sát biển, mỗi chiếc tiến đến mỗi bên mạn du thuyền, thấy tình hình như vậy, Tô Cẩm chợt gia tăng tốc độ phóng về phía trước, mấy chiếc ca nô phía sau thấy thế, cũng bắt đầu gia tăng tốc độ đuổi theo, đồng thời phát ra tiếng hiệu cho những ca nô gần đó biết.

Tín hiệu.

Ở cách đó không xa khoảng 20km, trên một chiếc du thuyền khác, sau khi Lục Thiếu Đỉnh nghe điện thoại, liền lập tức rời khỏi du thuyền, nhảy xuống một chiếc ca nô, cho ca nô chạy về hướng Tây Nam.

Trên mặt biển tĩnh lặng, đang xảy ra một cuộc rượt đuổi ngoạn mục, một chiếc du thuyền bị ca nô ở bốn phương tám hướng bao vây, mấy tên cảnh sát biển, đang cầm súng trong tay bắn về phía Tô Cẩm, nghiêm nghị cảnh cáo: "Cô đã bị bao vây, mau chóng dừng thuyền lại."

"Đầu hàng ư."

Tô Cẩm giật giật khoe miệng, càng gia tăng tốc độ nhanh hơn, đồng thời du thuyền lấy chi hình chạy, khiến đám ca nô đang truy kích nhất thời không có cách nào bao vây xung quanh được, ngược lại nhiều lần đụng nhau, cảnh sát biển không chút nào chần chừ, hướng khoang thuyền nô súng, Tô Cẩm nghiêng người tránh thoát.

Khi thấy phương thức trên không hiệu nghiệm, họ liền đổi phương thức, dự tính dùng thuốc nổ đánh chìm du thuyền.

Thân thuyền chấn động, Tô Cẩm khẽ nghiêng rửa một tiếng, tiếp tục tiến nhanh về phía trước, mà ở phía cách cô không xa, một chiếc ca nô đang phóng như bay tới, đảo mắt sắp đuổi kịp du thuyền của cô. Người đàn ông lái ca nô, có bóng lưng thẳng tắp, cả người mặc cảnh phục, dưới ánh nắng chói chang, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt cương trực, tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Thực lực thật đáng sợ, du thuyền của Tô Cẩm bị bắn trúng phần đuôi, Mã Lục suy giảm, tốc độ dần dần chậm lại, mà lúc này, chỉ nghe phịch một tiếng, giống như có người nhảy lên thuyền của cô.

Tô Cẩm bước ra khỏi buồng lái, neho mắt lại, vừa đúng lúc đụng phải một ánh mắt thâm thúy, Lục Thiếu Đỉnh đang đứng ở đuôi thuyền, giọng trầm thấp lộ ra sự cứng rắn: "Cô chạy không thoát đâu."

"Vậy sao?" Tô Cẩm cười lạnh một tiếng, nhìn hắn xem thường.

Tốc độ ca nô giảm bớt, ánh mắt hai người giao nhau, dò xét thực lực của đối phương, rốt cuộc, Lục Thiếu Đỉnh bắt đầu đột công kích của mình, thân hình cao lớn của hắn, bước mấy bước xông lại định bắt người. Thấy thế Tô Cẩm, lui về phía sau mấy bước, đôi tay nắm chặt lan can, chân thon dài hung mãnh đá.

Lục Thiếu Đỉnh vùng quyền đón đỡ, hai tay kiềm chế chân của cô, đánh trả lại, cô cầm chống trả lại hắn, đôi tay giống như rắn cuộn lấy hai chân của hắn, hai người cứ như vậy giao đấu.

Trên mảnh đất trống.

Tô Cẩm chỉ cần một giây đã tránh thoát khỏi hắn, cách hắn khoảng ba thước làm một động tác phòng thủ: "Hừm. Chỉ có vậy thôi sao!"

Lục Thiếu Đỉnh đứng thẳng người, gương mặt tuấn tú không lộ ra chút cảm xúc gì, chỉ có ánh mắt tràn đầy tính công kích, hắn từng bước từng bước đi tới, trầm thấp khuyên giải: "Tôi khuyên cô nên đầu hàng."

"Muốn tôi đầu hàng, đánh thắng rồi hãy nói." Tô Cẩm hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khinh thường.

"Tốt." Lục Thiếu Đỉnh đáp, một quyền đánh về phía bả vai của Tô Cẩm, cô nghiêng người tránh thoát, quả đấm của hắn cứ thế đâm về phía cô, đâm một cú vào thân thuyền, sức lực thật to lớn, cả chiếc du thuyền khẽ run, Tô Cẩm thẫn thờ cả kinh, cũng không có lùi bước chút nào.

Tiên thế tấn công, một cước đánh vào ngang lưng hắn, Lục Thiếu Đình xoay người đỡ chiêu thứ hai của, hướng quả đấm về phía mặt cô. Tô Cẩm cũng không phải loại người yếu thế, xoay người tránh thoát.

Đám cảnh sát biển ở xung quanh cứ như vậy há hốc mồm đứng nhìn, lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của hai người, một khi có cơ hội bọn họ nhất định sẽ nổ súng trợ trận.

Tô Cẩm nhận rõ tình thế như vậy đối với cô rất bất lợi, thật sự nếu không nghĩ ra một phương án thoát thân, mà cứ cùng tên này dây dưa cô nhất định sẽ bị tóm. Xét về thể lực tuyệt đối sẽ thua, người đàn ông thể lực thật tốt, hoặc có thể nói hết sức cường hãn, hẳn phải xuất thân là lính đặc công.

Cô không có nhiều thời giờ nữa.

Rốt cuộc, ánh mắt Tô Cẩm tập trung vào một chiếc ca nô cách bọn họ tầm năm thước, nàng chắc chắn lúc này phía cảnh sát sẽ không nổ súng, chỉ cần cô cố ý giả dạng mình yếu thế, nghĩ như vậy liền lui hướng lan can trước mặt, ánh mắt Lục Thiếu Đình trầm xuống, như biết được ý định của cô.

Cánh tay dài của hắn buông lỏng, muốn kéo cô trở về, Tô Cẩm đã sớm tính toán tốt đường lui, đưa tay xé rách áo ở cánh tay của hắn, nặng nề một quyền đánh về phía bờ vai của hắn, đồng thời đá một cước về phía lưng, Lục Thiếu Đình nhất thời lui về phía sau mấy bước, thân thể Tô Cẩm vọt chạy nhanh.

Nhảy qua lan can, đám cảnh sát nhất thời bối rối hai người đứng gần Tô Cẩm nhất thời không biết làm thế nào, một giây kế tiếp, hai người bọn họ bị một cước đá văng ra ngoài, Tô Cẩm điều khiển ca nô biến mất trước tầm mắt của bọn họ.

Gương mặt tuần túc của Lục Thiếu Đình âm trầm, hắn nhảy vào một chiếc ca nô gần đó, hung mãnh truy kích, sau lưng một đám cảnh sát lúc này mới hồi hồn, rồi rít đuôi theo.

Trên mặt biển một cuộc truy đuổi mới lại bắt đầu, ca nô của Tô Cẩm và Lục Thiếu Đình cách nhau không xa, mà sau lưng một đám cảnh sát biển bị bỏ rơi tầm 5km, Tô Cẩm quay đầu lại nhìn Lục Thiếu Đình đang ở phía sau cô, nở nụ cười rạng rỡ, bàn đồ nơi đây cô nắm trong lòng bàn tay, chỉ cần đi về phía trước 15km, chính là một bãi biển du lịch, đông người qua lại, dễ dàng cho cô trốn thoát.

Lục Thiếu Đình đã rút ngắn lại khoảng cách giữa hai người, Tô Cẩm lập tức gia tăng tốc độ, chạy hết tốc độ, hướng bãi biển phóng tới, không đến mười phút, đã nhìn thấy bờ biển.

Lúc này trên bờ biển đang có rất nhiều người, có vài người nhìn về phía ca nô đang tiến về phía họ, không khỏi thấy lạ. Chiếc ca nô cứ thế tiến về phía họ không có ý định giảm tốc độ, đám người lập tức cảm thấy có cái gì không đúng, rồi rít né tránh. Chiếc ca nô của Tô Cẩm cứ thế xông lên bờ biển, cô nhảy khỏi ca nô.

Ánh mắt Tô Cẩm nhìn về phía bãi đậu xe, nhìn tới một người đàn ông vừa bước vào xe, cô nhanh chóng chạy về phía đó, lòi người đàn ông đó ra khỏi xe, nổ máy, lái xe ra khỏi bãi đậu, chạy như bay trên đường lớn, nhìn trong gương thấy cảnh Lục Thiếu Đình đang chạy đuổi ở phía sau, khóe miệng Tô Cẩm nở nụ cười chiến thắng.

Lục Thiếu Đình thở hỗn hển, nhìn chiếc xe đang dần dần biến mất khỏi tầm mắt hắn, gương mặt cương nghị xuất hiện một loại khát vọng chinh phục, người con gái này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bắt được cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nhiệm vụ mới

Bên trong bãi đỗ xe của một tòa nhà bỏ hoang đã lâu, phát gia một giọng nói tức giận: "Bọ mầy là một lũ bỏ đi, mười người mà không giải quyết nổi một ả đàn bà, chẳng những vậy còn tổn thất mất 6 người, tao thật uổng công khi nuôi một đám ăn hại như chúng mầy."

"Buru ca, thật xin lỗi." Đám người kia ai nấy đều run rẩy, thanh âm lộ ra sự khủng hoảng, lo lắng.

"Xin lỗi cái rắm gì, có ăn được không? Mau rút ra ngoài cho tao, nếu không tao chỉ cần một phát súng là giết chết cả đám bọn mầy." Nghe thấy vậy, bốn người kia liền nhanh chóng rời khỏi, tránh việc ở lại sẽ mất mạng.

"Buru ca, không ngờ ả đàn bà kia lại lợi hại như vậy, chúng ta dùng nhiều hòa lực vậy mà không giết chết ả ta được, còn để cho ả chạy thoát."

"Dù có lợi hại hơn nữa tao cũng muốn giết chết nó." Thạch Buru hừ lạnh một tiếng, cắn răng nghiêng lợi.

"Hiện tại tạm thời chúng ta không thể tìm ra ả, xem ra kế tiếp chúng ta phải nghĩ cách đối phó với lão hồ ly Chu Khánh Thành rồi, chỉ là em đã tra ra được vào ba ngày trước, cả nhà hắn đã trốn sang Mỹ, chắc hẳn sợ Buru ca tìm hắn báo thù."

"Sợ chết ư, hắn có thể tránh cả đời sao?" Thạch Buru cười lạnh.

"Buru ca, em đã nghĩ ra biện pháp buộc hắn chờ về." Một tên đàn em bước vào phòng, nói.

"Biện pháp gì?" Thạch Buru híp hai con mắt hung ác, nhìn về phía tên đó.

Thạch Buru vốn nổi tiếng là một tên trùm xã hội đen hung bạo tàn ác, nếu có chuyện gì khiến hắn không vừa ý, hắn có thể tùy ý giết người, cho nên tin tức vừa rồi khiến hắn khá hài lòng.

"Chúng em đã tra được Chu Khánh Thành còn có một mẹ già bảy mươi tuổi mẹ già đang ở quê nhà, vì mẹ hắn không thích ngồi máy bay đi sang Mỹ, nên hiện tại đang ở tại một cái biệt thự để dưỡng lão ! Chu Khánh thành là một thương gia nổi danh hiếu thảo, nếu như chúng ta giết mẹ của hắn, chẳng lẽ hắn còn không vội vàng trở lại xử lý hậu sự sao? Đến lúc đó, hắn nhất định sẽ xuất hiện."

Thạch Buru hài lòng gật đầu: "Ừ, phương pháp không tệ, vậy giao việc này cho bọn mày làm đi! Nhớ làm việc cho cẩn thận, hiện tại cảnh sát đang chăm chú vào từng hoạt động của chúng ta, tránh xảy ra chuyện."

"Dạ, Buru ca, chúng em nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện một cách ổn thỏa."

Giữa trưa ngày thứ hai.

Khách sạn năm sao Đế Hào ở đây phố phía nam, lúc này, trong đại sảnh khách sạn, thấp thoáng thấy một bóng dáng tao nhã, diện quần thể thao màu đen cực ngắn, hợp với chiếc kính mát màu đen trên mặt, chiếc mũ thanh tú, môi đỏ mọng hết sức dễ coi, giày thủy tinh cao gót làm nổi bật lên thân hình thon dài hấp dẫn, mang theo một chiếc bọc nhỏ màu đen, cô giống như một minh tinh vừa tham gia dạ tiệc trở về, toàn thân phát ra ánh sáng hấp dẫn trí mạng.

Cô ung dung đi vào trong thang máy, nhấn số lên tầng 58, thang máy một đường nhanh chóng đi lên, không tới hai mươi giây, cửa thang máy tự động mở ra, cô bước ra thang máy, đi tới trước cửa một căn phòng, gõ tay gõ cửa, chỉ chốc lát sau, một người đàn ông mặc âu phục bước ra mở cửa, khi nhìn thấy cô liền lễ phép nói: "Tô tiểu thư tới."

Cô gái tháo kính mát xuống, lộ ra gương mặt tinh xảo mê người, cô nhìn tới người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lông, vén lại một chút tóc bên trán, ai oán nói: "Thật tốt, một ngày nghỉ của con đã bị cha phá hỏng, thực không thú vị chút nào."

"Thì thế nào?" Tường Vinh nhìn cô đầy trêu mến.

"Vốn là con định tới đảo gần đây nghỉ ngơi một thời gian, không biết từ đâu chui ra một tên thật phiền phức, đột nhiên chặn đường con, làm hỏng chuyện tốt của con." Tô Cẩm buồn bực nói.

Gương mặt Tường Vinh lập tức nghiêm túc, lấy từ trong cặp hồ sơ ra một tờ tài liệu đưa cho cô, hỏi: "Có phải là hắn không?"

Tô Cẩm ngược mắt nhìn lướt qua, người đàn ông trong tấm hình thật đẹp trai, nhưng hắn là ai? Tô Cẩm gật đầu một cái: "Vâng, chính là hắn."

"Cha còn đang lo lắng không biết lúc nào hắn sẽ tới tìm con, xem ra con đã gặp mặt rồi." Ánh mắt Tường Vinh thâm trầm phức tạp, đáy mắt còn lộ ra một tia lo lắng.

"Thế nào cha nuôi?" Tô Cẩm lập tức phát giác có chuyện chẳng lành, đáy mắt lộ vẻ khản trương.

"Sáng sớm hôm nay cha nhận được tin, vụ án về ba anh em nhà Thạch Buru đã được giao cho Lục Thiếu Đình, hắn vốn là bộ đội đặc chủng tinh anh, con đã biết bản lĩnh của hắn, cha tin tưởng so với cha con nắm rõ thực lực của hắn hơn."

"A, hóa ra cảnh sát cũng để mắt đến con rồi."

Tường Vinh lắc đầu một cái, sắc mặt càng thêm nặng nề: "Không, cha hoài nghi người này không chỉ điều minh chuyện anh em nhà kia, cha đã cho người đi điều tra về hắn, thân phận của hắn trừ chức vụ Thiếu úy, hắn còn giúp cảnh sát quốc tế làm việc, cha nghĩ hắn tìm đến con, rất có thể liên quan đến vụ con gây ra ở New York, con chó có khinh thường, sau này nhìn thấy người này, tốt nhất nên tránh ra."

"Con mới không sợ hắn !" Tô Cẩm bung cốc lên uống một hớp cà phê, ánh mắt không chút nào sợ hãi.

Tường Vinh nghiêm túc dặn dò: "Cha không có nói giỡn với con đâu, thu lại sự hung hăng kiêu ngạo của con đi, gặp gỡ phải đối thủ như vậy, nên thận trọng."

Tô Cẩm trừng mắt nhìn, không cam tâm gật đầu: "Được rồi! Chuyện đó tính sau ạ."

Tường Vinh bất đắc lắc đầu, bản tính của cô con gái nuôi thật khiến hắn đau đầu.

Lúc này, chiếc laptop đặt ở trước mặt bọn họ vang lên tiếng tí tí báo hiệu có tin tức chuyển đến, Tô Cẩm liếc mắt nhìn, lập tức cười nói: "Là chị ư!" Nói xong, vội mở video ra, nhất thời, trên màn hình xuất hiện một cô gái ăn mặc ưu nhã kêu gọi quyến rũ, cô cười nói: "Tiểu Cẩm, đã lâu không gặp."

"Chị, chị càng ngày càng đẹp."

"Em còn nói, trong số các chị em chúng ta không phải em mới là người xinh đẹp nhất sao?" Anna cười một cách ranh mãnh, đồng thời nhìn về phía Tường Vinh nói: "Cha nuôi, nhiệm vụ bên này mọi việc đều bình thường."

"Ừ, tiếp tục cố gắng, Good Job." Tường Vinh tán dương gật đầu một cái.

"Nhiệm vụ của chị là gì vậy?" Tô Cẩm tò mò hỏi.

"Bảo vệ một chính trị viên Mỹ vốn xuất thân từ hắc đạo có hắc đạo tham gia một cuộc hội nghị, chị em sư là nữ bảo vệ của hắn." Tường Vinh trả lời cô.

"Năng lực của chị mạnh như vậy, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc." Tô Cẩm cười nói.

Anna cười, liếc Tô Cẩm một cái: "Em đừng có giả bộ, năng lực xuất sắc nhất là em nha!"

"Cha nuôi, cha xem chị lại cười nhạo con."

Tường Vinh ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô nói: "Đây là tán dương con thôi, nhưng chớ có kiêu ngạo, so với chị con, con còn phải học tập nhiều! Anna lớn hơn con một tuổi, nhưng thái độ làm người lại hết sức khôn khéo, trái lại bản tính của con lại ngỗ ngược ngang bướng, thường gây phiền phức cho cha." Mỗi lần cô làm nhiệm vụ, hắn đều không yên lòng.

"Đây chính là cá tính của con mà."

"Tốt lắm, Tiểu Cẩm, cha nuôi, đến giờ con làm nhiệm vụ rồi, có thời gian 2 người tới nước Mỹ chơi nhé." Đầu kia sau khi Anna nói xong liền đóng video.

"Cha nuôi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta phải đi nước Mỹ một chuyến đi! Cùng chị hợp mặt, tâm sự." Tô Cẩm kỳ vọng hỏi.

Tường Vinh gật đầu một cái: "Được rồi, chờ chuyện bên này giải quyết xong hãy nói."

"Dạ." Tô Cẩm cười vui vẻ, nhưng cô không có phát hiện trong mắt Tường Vinh lóe lên tia phức tạp.

Điện thoại di động Tường Vinh chợt vang lên, hắn cầm lên liếc mắt nhìn, đi tới phía trước cửa sổ nghe điện thoại, sau hai phút trò chuyện, vẻ mặt hắn nặng nề đi vào, nhìn Tô Cẩm nói: "Lại có nhiệm vụ mới rồi."

"Nhiệm vụ gì vậy cha?" Tô Cẩm lười biếng hỏi.

"Tối hôm qua mẹ của Chu Khánh Thành đã bị người giết chết tại nhà, hắn hoài nghi là do Thạch Bưu làm, hắn đưa ra năm ngàn vạn, để chúng ta giải quyết Thạch Bưu và đàn em của hắn."

"Nhiệm vụ này giao cho con đi!" Tô Cẩm nói một cách nhẹ nhõm, giống như ở trong mắt cô, một ít tên côn đồ chỉ là một con kiến đơn giản như vậy.

"Cẩn thận một chút, hiện tại Lục Thiếu Đình đang hết sức chú ý đến con, đừng để hắn tóm được." Tường Vinh dặn dò một lần.

"Con hiểu." Tô Cẩm hí một cái con mắt, đáy mắt lóe ra mười phần tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nguy hiểm mới

Đêm khuya, tại một quán ba, bốn người đàn ông cùng một cô gái uống rượu say mềm đang quay về phía nhân viên quán rượu chửi mắng một cách thô tục, một người trong đó đột nhiên lên tiếng nói với 3 người còn lại, "Các cậu mang theo cô ta đi cùng, tôi ra xe lấy thêm chút đồ đem đến"

"Anh nhanh lên một chút nha! Đừng làm cho người ta đợi lâu quá đấy, anh Thủy."

Người đàn ông được gọi là anh Thủy vẫy tay, ý bảo bọn họ đi trước, mà hắn thì nhanh chân bước về phía chiếc xe, nếu hắn có uống say hơn nữa, thì lúc này cũng đã tỉnh táo hơn vài phần bởi vì lúc hắn đi vào quán rượu thì phát hiện điện thoại di động bị rơi ở trong xe. Hiện tại là thời điểm nguy hiểm, nên hắn đương nhiên không dám khinh thường.

Đúng lúc hắn đang sang đường, đột nhiên một chiếc xe việt dã màu đen lao nhanh về phía hắn, bị dọa sợ hắn ngồi phịch ở trên đất, chỉ nghe két một tiếng, những tia lửa bắn ra lốp xe ma sát với mặt đường, chiếc xe việt dã dừng lại cách hắn nửa thước. Dưới đèn đường, một đôi chân thon dài trắng như ngọc bước xuống, sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện, cô mạnh mẽ lôi hắn đang bị dọa sợ gần chết ngồi dưới đất lên ném vào ghế lái phụ, sau đó lập tức quay người trở về ngồi vào chỗ tài xế, Thủy ca rất nhanh phản ứng kịp, đẩy cửa xuống xe, nhưng chỉ nghe cửa xe phịch một tiếng đóng lại, tiếng đạn lên nòng lạnh lẽo vang lên, trên huyết thái dương của thủy ca là một hòng súng đen ngòm: "Mày dám xuống xe thử xem"

Thủy ca lập tức bị dọa sợ không dám động, không còn thấy đáng vẻ của lão đại xã hội đen uy phong một thời nữa, vẻ mặt đưa đám hỏi, "Tiểu thư, tôi với cô không thù không oán, cô tại sao muốn bắt tôi !"

"Bởi vì mày là người của Thạch Bưu." Cô gái giọng nói hấp dẫn từ tính nhẹ hừ một tiếng.

Thủy ca vừa nghe đến tên Thạch Bưu, nhất thời run lên một cái, mở to hai mắt nhìn người con gái trước mặt, cả người không ngừng run rẩy, là cô ta? cô ta chính là nữ sát thủ đó? Trong nháy mắt Thủy ca cảm giác sát khí bao phủ toàn thân, hần gío 2 tay, run giọng cầu khẩn nói: "Tiểu thư đừng giết tôi, đừng giết tôi. . . ."

Lúc này, chiếc xe việt dã đã dừng lại một cách chính xác, sườn xe nghiêng một chút liền đi vào một ngõ nhỏ không người, Tô Cẩm bước xuống xe, túm lấy Thủy ca đang ngồi trên ghế lái phụ xuống, đẩy ngã trên mặt đất: "Nói, bây giờ Thạch Bưu đang ở nơi nào?"

"Tôi không biết, tôi không biết. Bưu ca từ trước đến giờ rất cẩn thận, sẽ không để cho quá nhiều người biết hắn. hành tung của hắn." Thủy ca lắp bắp mở miệng, trên gương mặt ngựa mờ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân như mềm nhũn ra.

Đáy mắt Tô Cẩm dâng lên ngọn lửa tức giận, thổi hòng súng: "Tao nhớ mày hẳn biết rõ sự kiện nhẫn của ta, mày không cần nói, mày còn có ba tên đàn em ở trong khách sạn, tao sớm muộn sẽ hỏi ra được."

"Tôi. Tôi thật sự không biết." Thủy ca sợ hãi nuốt nước bọt, hắn ta đương nhiên hiểu được, là cô sẽ giết hắn, sau đó sẽ đến lượt đám anh em của hắn.

"Tao đếm đến ba, nếu mày còn không nói cho tao biết, đạn sẽ xuyên qua trán của mày." Nói xong, hòng súng được đặt lên trán của hắn một cách chính xác, cô nghiêm túc đếm, "Một, hai."

"Trong bãi đỗ xe. Bưu ca ở đây phố Nam trong một bãi đỗ xe bỏ hoang. " Thủy ca vội vàng mở miệng, quả nhiên làm cho người ta sinh ra sợ hãi là phương thức uy hiếp tốt nhất.

"Cái gì bãi đỗ xe ?"

"Vĩnh Phát. bãi đỗ xe Vĩnh Phát." Thủy ca nói xong, mắt tròn trắng.

Tô Cẩm nhủu mày, đá hắn một cái, mắng một tiếng: "Đàn ông vô dụng." Nói xong, ngồi vào xe rời đi.

Trong đồn cảnh sát, lúc này đang tiến hành một cuộc hội nghị khẩn cấp nhưng không kém phần nghiêm túc, trong phòng họp lớn, ánh đèn máy chiếu đang lóe lên, tiếng đội trưởng đội cảnh sát rõ ràng vang lên ở trong phòng, "Mẹ của Chu Khánh Thành không phải từ vong ngoài ý muốn, mà rất có thể là do đàn em của Thạch Bưu làm, mục đích chính là dụ Chu Khánh Thành từ Mỹ quay trở về, hiện tại Chu Khánh Thành đích thân đề nghị ban hành lệnh bảo vệ, cảnh sát chúng ta sẽ bảo đảm an toàn tính mạng của ông ta sau khi về nước, bây giờ vấn đề là, Chu Khánh Thành là một người con có hiếu, mẹ của ông ta chết thảm trong nhà, theo tính cách của ông ta thì không thể nào ngồi yên để như vậy, con trai ông ta bị Thạch Hồ hại chết, ông ta tìm sát thủ trả thù, hiện tại, mẹ của ông ta bị người của Thạch Bưu sát hại, rất có thể ông ta sẽ liên lạc lại với tên sát thủ kia để trả thù, việc này đối với cảnh sát chúng ta mà nói, là cơ hội tốt để bắn một mũi tên trúng hai con chim."

"Đội trưởng, anh thực sự cảm thấy Chu Khánh Thành còn dám thuê sát thủ giết người?"

"Xét tình hình tài chính của ông ta, tiền không là vấn đề, vấn đề là mẹ của ông ta bị người khác sát hại thảm như vậy, nhất định có thể sẽ báo thù, ông ta có thể có thành công ngày hôm nay, mọi người cho rằng ông ta chỉ là một thương nhân đơn giản như vậy sao? Ông ta có mối thù sâu nặng như vậy nhất định sẽ thuê sát thủ, hơn nữa rất có thể sẽ là tên nữ sát thủ kia."

"Chúng ta nhận được tin tức, hiện tại Thạch Bưu đang ẩn náu trong một bãi đỗ xe bỏ ở Đường Tĩnh, rất có thể là chờ Chu Khánh Thành trở về nước để đối phó, vốn là chúng ta chuẩn bị bắt người, nhưng hiện tại theo như ý kiến của đội trưởng, chúng ta còn phải dụ tên nữ sát thủ kia xuất hiện." Một cảnh sát hỏi.

"Không sai, mặc dù những kẻ nữ sát thủ kia giết đều là phần tử xã hội đen, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể mặc cho cô ta tự do vi phạm pháp luật, không nhìn thấy sự tồn tại của cảnh sát chúng ta, bây giờ bắt đầu kế hoạch bố trí nhiệm vụ."

"Vâng" Một nhóm cảnh sát tích cực hưởng ứng.

Trong biệt thự xa hoa màu trắng gạo, một thân hình cao ngao đang dựa trên ghế sa lon bộ dạng lười biếng, lại lộ ra hơi thở nguy hiểm làm cho không người nào có thể lơ là, cặp mắt thăm thẳm lóe ra tia u ám như lửa địa ngục, ngón tay thon dài ưu nhã cầm tách, lắng nghe người trợ lý đứng đối diện thông báo tình hình.

Nam trợ lý đem máy vi tính để đặt ở trước mặt anh ta, "Lãnh tổng, lấy được tin tức từ cảnh sát quốc tế, bọn họ đã hoài nghi Tô tiểu thư vốn là sát thủ, hơn nữa hai ngày trước đã cử một cảnh sát quốc tế đến hỗ trợ bắt người." Nói xong, ngón tay hắn ở trên bàn gỗ nhẹ máy cái, trên tài liệu xuất hiện một tấm hình: "Tên này là Cảnh sát Quốc Tế có gia thế rất lớn, là một bộ đội đặc chủng đạt được nhiều thành tích cao ở trong nước, sau đó hắn gia nhập INTERPOL, chức vụ trong nước của hắn hiện tại là thiếu úy bộ binh, lai lịch của hắn không nhỏ".

"Hiện tại cảnh sát có hành động gì chưa?" Lãnh Mặc Phàm nhìn chằm chằm gương mặt trên tấm ảnh, đáy mắt có chút khinh thường.

"Lần này Chu Khánh Thành về nước xử lý hậu sự cho mẹ của hắn, chắc chắn sẽ không chịu để yên cho Thạch Bưu, có thể Tô tiểu thư cũng đã nhận

được nhiệm vụ của hắn rồi, trong vòng hai ngày có thể thi hành, mà rất có thể cảnh sát cũng nắm giữ được tin tức này, rất nhanh sẽ có hành động."

Lãnh Mạc Phàm khẽ nhếch khóe miệng, nhàn nhạt trào phúng một tiếng: "Cô ấy thật sự không biết sợ là gì"

"Lãnh tổng, chúng ta nên làm như thế nào?" Nam trợ lý hỏi.

"Tìm mấy người trợ thủ bảo vệ an toàn của Tô Cẩm." Giọng Lãnh Mạc Phàm trầm thấp ra lệnh.

"Vậy chúng ta có nên tham dự vào vụ án Thạch Buru hay không."

"Không cần, chuyện nhỏ này cô ấy sẽ tự mình xử lý, cậu chỉ cần xác định cô ấy không bị cảnh sát bắt, ở thời điểm thích hợp trợ giúp cô ấy chạy thoát là được." Lãnh Mạc Phàm thông thả ung dung nói.

"Dạ, tôi sẽ đi làm ngay."

"Sau khi xong việc, dẫn cô ấy tới gặp tôi." Lãnh mạc phàm nhướng mày bổ sung một câu, đáy mắt lộ ra một tia mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nguy hiểm chạy trốn

Bãi đỗ xe bỏ hoang Vĩnh Phát.

Lúc này, đèn dầu sáng rực rỡ, bốn phía vô cùng an tĩnh, bọn còn đồ đứng dày đặc quan sát sự tình xung quanh, tất cả đều dắt súng ở thắt lưng, về mặt người nào người nấy đều hết sức nghiêm trọng.

Tối nay, mây đen che kín bầu trời, những ngôi sao đều bị che lấp không một ánh sáng, không khí xuất hiện mùi nguy hiểm, chẳng lành, dường có chuyện lớn gì sắp xảy ra.

Trong kho hàng, không khí lúc này hết sức đè nén, Thạch Buru đang ngồi ở trên ghế, một khẩu súng đang đặt trên chiếc bàn trước mặt hắn, trên trán mấy tên đàn em mồ hôi lạnh bắt đầu chảy, nhìn tình hình này giống như tối nay bọn họ muốn đối mặt với một nhóm quân đội lớn, trên thực tế, người mà bọn chúng đối mặt chỉ là một ả đàn bà.

Đêm xuống, bọn chúng nhận được một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia nói rằng, tối nay nữ sát thủ đó sẽ xuất hiện. Thạch Buru nghĩ đến cái chết thảm của hai người huynh đệ, hắn không dám khinh thường cô nữa, lập tức triệu tập tất cả đám đàn em tập trung ở bãi đỗ xe bỏ hoang. Trên tay mỗi người là một khẩu súng, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của nữ sát thủ, lập tức sẽ nổ súng.

Từ lúc nhận được điện thoại, tất cả bọn chúng đều nâng cao cảnh giác, ánh mắt đều nhìn về phía cửa chính, tay nắm chặt súng, giống như chỉ cần có người xuất hiện, hắn sẽ không khống chế nổi mà cướp cò.

Nhưng mà, người nào đã nói cho bọn hắn biết nữ sát thủ nhất định sẽ xuất hiện từ cửa chính đây?

Bốn phía đều là lưới sắt làm thành hàng phòng tuyến, đầu óc của người bình thường đều cho là, nữ sát thủ sẽ tiến vào lối đi duy nhất chính là cửa lớn, nhưng bọn chúng đã đánh giá quá thấp thực lực của Tô Cẩm. Chỉ là mấy cái lưới sắt cao có 4 thước mà có thể ngăn được cô sao?

Mục tiêu của cô không phải là giết đám người này, mà là vũ khí.

Thạch Buru vận chuyển hàng loạt súng ống đạn dược chuyển từ Indonesia về nước, đối với một sát thủ mà nói, không có gì có thể so sánh bằng một xe chở đầy vũ khí. Trong kho hàng của Thạch Buru, lúc này ở đây thật yên tĩnh, không một tiếng động, bỗng nhiên một bóng dáng thon dài nhảy qua lưới sắt đáp xuống mặt đất, cô rơi xuống đất không phát ra một tiếng động nhỏ nào. Tô Cẩm tính toán chính xác hiệu quả của việc cách âm, cô lấy từ trong túi xách ra một cái chìa khóa cắm vào ổ khóa lớn, không đến mười giây, khóa đã mở. Tô Cẩm rút khóa bỏ vào trong túi xách, cô tách hàng rào khóa ra, thuận tiện mở hé cánh cửa của container ra, cô liền chui người vào bên trong, đồng thời đóng cửa xe container lại.

Tô Cẩm nhìn thấy súng, đại pháo..... bày đầy trên xe container, cô hài lòng nhếch miệng, mỗi một loại súng ở nơi này đều quen thuộc với cô, cô có thể nhắm mắt mà vẫn tháo rời cũng như lắp ráp lại chúng. Còn về khẩu đại pháo đang được đặt ở vị trí trung tâm, Tô Cẩm nghĩ ra nó chính là thủ phạm trong việc nổ tung căn biệt thự của cô. Tô Cẩm giờ tay sờ soạng khẩu đại pháo một phen, đập lên phần thân dưới của nó ngay lập tức vệ tinh hướng dẫn xuất hiện, ngón tay thon dài thuần thục đập màu xanh dương theo như kiện, nhất thời, trên màn ảnh lúc này xuất hiện bãi đỗ xe 3D họa đồ, đặt ra thời gian hai phút, Tô Cẩm đem đại pháo đẩy tới container trước mặt, đồng thời nhanh chóng chọn lựa hai chi súng ngắn, hai con trường thương, cầm hết đạn dược sau, bóng dáng của cô biến mất ở xe container.

Bên trong xe container không có một tiếng động, chỉ nghe tất tất thanh chỉ thời gian đếm ngược, mà phía trước Thạch Buru hoàn toàn không biết, bọn họ đã bị một họng pháo nhắm ngay vào rồi.

Tô Cẩm cũng có rời đi, mà là tránh đang ở trong một quầy, đang lăm bắm đếm ngược thời gian, "Ba, hai, một." Lời nói vừa dứt, nàng bịt kín lỗ tai, trên bầu trời, chỉ nghe một tiếng vèo, một chuỗi Luru Tinh chui lên bầu trời đêm, ngay sau đó chiết thân trở về, thể không thể đỡ hướng bỏ bãi đỗ xe chiếu xuống.

Trong kho hàng nghe thấy âm thanh vang lên, lập tức kinh sợ hỏi, "Lão đại, âm thanh gì ở đây ra thế?"

"Giống như. Hình như là âm thanh của hỏa tiễn." Có người nghiêm túc trả lời.

Trong nháy mắt Thạch Bưu sợ hãi, hần khe gọi một tiếng, "Chạy mau." Nói xong, thân thể hắn dẫn đầu xông về cửa chính, không quá ba giây, âm thanh nổ mạnh vang lên, cả kho hàng nhất thời nổ tung, mạnh mẽ khí lưu đem Thạch Bưu thạc đại thân thể xông ra ngoài, bay ra 50m bên ngoài trên đất, mà trong kho hàng 20 tên côn đồ không ai thoát khỏi, toàn bộ bỏ mình.

"Bưu ca, Bưu ca." Côn đồ từ bốn phía chạy đến hoảng sợ kêu lên.

Thạch Bưu cố gắng đứng dậy, trước mặt hắn là một biển lửa, tức giận nổi lên khiến toàn thân hắn run rẩy không ngừng. Vậy mà, khi hắn mở to hai mắt, nhất mật bị ánh lửa chiếu rọi ra ngoài hấp dẫn bóng dáng dục hỏa ra, hần trùng mắt lớn, bên cạnh mấy tiểu đệ vội vàng móc súng, nhưng quá chậm, Submachine Gun , mãnh liệt bắn càn quét, sáu côn đồ không cơ hội để nổ súng, toàn bộ đều ngã xuống đất.

Thạch Bưu nhìn cái màn này cũng hận thấu xương ả đàn bà kia, nhưng Tô Cẩm chia hòng súng về phía hắn, "Người rút cuộc có thể đi gặp người hai huynh đệ."

"Cô. . . . Cô." Trong cả cuộc đời của Thạch Bưu, cũng là người ở nơi đây còn sống, nhưng nhìn nữ nhân thần bí như ác ma này, trong lòng hắn dâng lên cảm giác sợ hãi.

Tô Cẩm hí híp mắt, "Nổ biệt thự của ta, dùng cái mạng của người để trao đổi, quá tiện nghi." Nói xong, đang chuẩn bị nổ súng, bỗng chốc, chỉ nghe bốn phía đột nhiên có tiếng động của cảnh sát, bỏ bãi đỗ xe bên ngoài tiếng kèn vang lên, "Các người đã bị cảnh sát bao vây, bỏ vũ khí xuống, mau đầu hàng."

Tô Cẩm phiền não vặn lông mày, thật vô dụng cảnh sát cũng thật biết lựa chọn thời gian, trên đất Thạch Bưu đột nhiên cười lên ha ha, "Dù người có lợi hại hơn nữa, cũng trốn không thoát."

"Vậy sao?" Tô Cẩm cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên tấn công đầu của hắn, nhất thời óc văng khắp nơi.

Tiếng súng rơi xuống, bốn phía rõ ràng truyền đến cái bản cơ thanh âm, cô bị bao vây, cô ném xuống súng giơ tay lên, quay đầu lại, chỉ thấy một đạo cao lớn bóng dáng anh tuấn từ âm thầm đi ra khỏi, Lục Thiếu Đình mất lạnh nhìn cô, "Không ngờ bắt được cô rồi."

Tô Cẩm hướng hắn quỳ gối như rỗng mảy, "Người rất muốn ta sao?"

Lục Thiếu Đình về mặt không thay đổi nhìn chằm chằm vào cô, vừa rồi cô lãnh khốc vô tình, như vậy cô, càng thêm nguy hiểm.

Đội trưởng đến bên cạnh hai cảnh viên ra lệnh, "Đi lục soát người của cô, đem cô tra khảo."

Hai người cảnh viên bước nhanh tới, đi tới trước mặt Tô Cẩm, bọn họ không dám nhìn thẳng, về mặt cùng với tóc dài tỏa ra cảnh phong tình, giống như có mê hoặc lực giống như nhau, một người trong đó rất nhanh gỡ túi trên vai cô xuống, một người còn lại là từ bên eo của cô mò xuống, nhất thời một âm thanh mê người bay tới, "Cẩn thận một chút, nếu chiếm tiện nghi của ta, các người phải trả giá thật lớn a!"

Cảnh viên kia tự dưng âm thanh này mỉa hoặc một chút, ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ một giây, chỉ thấy Tô Cẩm nhanh chóng khom người, từ trường trong giây lấy ra hai chi súng ngắn, vừa kéo nhất câu, hai người cảnh viên cũng đứng ở trước mặt nàng, mỗi người trên đầu chông đỡ lên một con hòng súng, chìm lạnh giọng nữ vang lên, "Thả ta đi, nếu không ta sẽ cho hai người bọn họ chết cùng."

"Người đừng làm loạn." Đội trưởng nhất thời khuyên giải nói.

"Ta không có kiên nhẫn, gọi bọn hắn thôi lui ra ngoài cửa, cho ta một chiếc xe." Tô Cẩm lạnh lùng nói.

Đội trưởng lập tức ra lệnh, "Mọi người thôi lui ra ngoài cửa."

Một đám cảnh viên mai phục lập tức lui về phía sau, sắc mặt Lục Thiếu Đình âm trầm lui theo về phía sau, thể nhưng ánh mắt thâm thúy khóa chặt hình dáng của cô, tìm kiếm một điểm đột phá, đội trưởng xoay người lui về phía sau ở giữa, nắm lên ngực ống nghe nhỏ giọng ra lệnh, "Khiến đánh thư tay chuẩn bị."

Tô Cẩm uy hiếp hai người cảnh viên ra khỏi cửa chính, đồng thời ánh mắt của cô quét qua tất cả nhà cao tầng, tận lực đưa mình vào chỗ oan toàn, đi ra ngoài cửa, cô khẽ gọi một tiếng, "xe."

Một chiếc xe cảnh sát chạy nhanh đến trước mặt cô, Tô Cẩm nhìn lướt qua xe, hòng súng chia về phía hai người cảnh sát, cho đến khi cô ngồi vào chỗ, dưới ánh mắt của cô vô ý thức quét về Lục Thiếu Đình ở bên ngoài cách 10m, môi đỏ mọng ngưng nhất mật xinh đẹp cười, một giây kế tiếp, chỉ nghe một tiếng súng vang lên, một cảnh viên kêu thảm thiết quỳ xuống đất, lúc ấy ánh mắt cảnh sát cũng chuyên chú ở bị thương cảnh viên trên người, Tô Cẩm lấy xe năm giây bảo tố ra khỏi ngoài trăm thước, biến mất ở trong bóng tối.

"Đuổi theo." Đội trưởng gầm lên một tiếng.

Cảnh sát xe vừa muốn truy kích, đột nhiên từ bên cạnh trong bóng tối truyền đến tiếng xạ kích, đánh bạo mấy chiếc đuổi theo xe cảnh sát, giúp Tô Cẩm thoát đi.

Đội trưởng giận đến phát điên, quát mạnh nói, "kích thư thù tại sao không có nỏ súng."

Lúc này, còi báo động trong truyền đến âm thanh, "báo cáo đội trưởng, tất cả người của chúng ta toàn bộ bị đánh ngất xỉu rồi."

"cái gì?" Giương mặt đội trưởng tái lét

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đêm cuồng dã

Trong bóng đêm, đang diễn ra một sự kiện khiến cho mọi người đều muốn mở to mắt dõi theo, một hàng xe cảnh sát trải dài trên đường lớn, khi tất cả đoàn xe dừng lại một cách quy củ ở trước cột đèn đỏ chờ đội đèn xanh tiếp tục khởi hành, thì trước mặt bọn họ lại có một chiếc xe ngang nhiên vượt qua xe cảnh sát, hoành hành ngang ngược xông thẳng về phía trước, việc này khiến cho các chủ xe xung quanh lớn tiếng oán trách, còn nói muốn tố cáo chủ chiếc xe ấy.

Trong xe cảnh sát Tô Cẩm không khỏi có chút kỳ quái nhìn về phía kính chiếu hậu, đi xa như vậy, thế nhưng không có xe cảnh sát đuổi theo? Cảnh sát trong nước cũng quá kém đi!

Trong lúc Tô Cẩm đang nhếch miệng giễu cợt, đột nhiên từ trong bóng tối xuất hiện bốn chiếc xe việt dã màu đen, một trước một sau một phải một trái vây quanh xe cô. Tô Cẩm cả kinh, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe liền phát hiện có mấy chiếc xe việt dã đã khéo léo che kín cửa kính xe nên cô không thể nhìn thấy gì, mọi chuyện đang diễn ra theo cách nào đây?

Bốn chiếc xe việt dã vẫn theo sát Tô Cẩm, cô đang di chuyển xe ra đường quốc lộ, Tô Cẩm không khỏi cảm thấy đau đầu khi gặp phải tình huống như vậy, đây quả thực giống như bị bắt cóc, điều duy nhất khiến cô không cảm thấy tức giận, đó chính là cô không cảm thấy đám người kia có ý định uy hiếp đối với mình, giống như bọn họ chỉ phụ trách dẫn cô đến một chỗ nào đó.

Một đường thuận lợi, hai mươi phút sau, bốn phía xe việt dã bắt đầu đi chậm lại, di chuyển thành hình chữ nhật, đi về phía một cánh cổng lớn xa hoa, Tô Cẩm đi theo tiến vào bãi đỗ xe ngầm, đẩy cửa ra xuống xe, một người đàn ông mặc tây trang hết sức có lễ phép đứng ở trước mặt cô: "Tô tiểu thư, xin mời lên tầng 58 phòng 8069, ở đó có người đang chờ cô."

"Người nào?" Tô Cẩm hí hóp mắt, cô hết sức không thích kiểu mời này.

"Lãnh tiên sinh." Người đàn ông mặc Tây trang mỉm cười nói.

Ở trên đường đi, cô cũng đoán được người đó là anh rồi, nghe được tên của anh ta, trong ánh mắt Tô Cẩm thoáng qua một tia giao động, xem ra mọi phiền phức của cô đều là anh đứng ở phía sau xử lý sao? Lãnh Mặc Phàm không có việc gì làm hay sao mà cứ thích xen vào việc của người khác làm gì? Đây lòng Tô Cẩm khê oán trách, nhưng bước chân vẫn đi về phía thang máy.

Thang máy nhanh chóng đi lên, đến tầng 58, cửa mở ra, tất nhiên Tô Cẩm cũng muốn gặp anh ta, bước chân không chần chờ, trực tiếp mở cửa phòng 8069 mà người truyền đạt đã nói. Một lát sau, trong phòng truyền đến tiếng bước chân, cửa mở ra, Lãnh Mặc Phàm nhìn trần chỉ quản một cái khăn tắm đứng ở cửa nhìn cô, mỉm cười: "Đến rồi sao."

Tô Cẩm cười như không cười nhìn anh, vốc người hấp dẫn bèn chắc, hí hí mắt nói: "Xem ra anh đã biết chắc rằng tôi sẽ tới?" Cô bước vào phòng.

Lãnh Mặc Phàm đóng cửa, tiến lên một bước, từ phía sau ôm lấy eo của cô, môi mòng bá đạo đặt lên gò má cô một nụ hôn: "Lần này, tôi có lí do thích đáng để có thể gặp em rồi."

Tô Cẩm tức giận hất tay của anh ra, ưu nhã ngồi ở trên ghế sa lon, lông mày kẻ đen khinh thường nâng lên: "Lần sau chớ xen vào việc của người khác, tôi không thích người khác thay tôi khắc phục hậu quả."

Lãnh Mặc Phàm có chút tức giận vì sự tự cao tự đại của cô, anh ngồi xuống đối diện cô nói: "Tôi không có hoài nghi năng lực của em, nhưng vấn đề là, tôi có một nhiệm vụ rất gấp muốn tìm em giúp một tay."

Tô Cẩm ngần ra, nhăn mày: "Nhiệm vụ gì đó?"

"Tôi hiện đã đặt vé máy bay đi Seattle để đàm phán một hợp đồng làm ăn, muốn tìm một nữ vệ sĩ đảm bảo an toàn cho tôi, người đó cũng chính là em."

Tô Cẩm cảm thấy ngực cười, là vệ sĩ hay là bạn gái? Hoặc là bạn giường? Người đàn ông này có mục đích không chính đáng. Cô làm một tư thế lười biếng, đôi môi đỏ mọng mở miệng: "Tôi không nhận nhiệm vụ trực tiếp, anh muốn mời tôi, phải thông qua tổ chức của tôi trước."

Không bắt ngờ cô lại lấy lý do này để từ chối, Lãnh Mặc Phàm lấy một tập tài liệu từ trên bàn ra: "Tôi đã gặp cha nuôi của em rồi, ông ấy không có ý kiến."

Sắc mặt tươi cười của Tô Cẩm như đông cứng, cái gì? Cha nuôi đồng ý? Không phải ông muốn ngăn cản mình cùng anh ta ở chung một chỗ sao? Cô đưa tay cầm lấy tập tài liệu kia, một con số gai mắt đâm vào đáy mắt, mười tỷ, người đàn ông này thế nhưng bỏ ra mười tỷ thuê mình? Xem ra cha nuôi cũng không phải là không có lý do gì để đồng ý, người đàn ông khiến ai cũng phải khuất phục này đã đưa cái giá quá cao để mê hoặc lòng người.

"Như thế nào?" Lãnh Mặc Phàm giọng trầm thấp khàn khàn hỏi một tiếng, lần này với lần bị cô đuổi ra khỏi biệt thự lần trước, hai người giống như hòa nhau một vấn.

"Làm vệ sĩ đúng không! OK, không thành vấn đề." Tô Cẩm cố ý cường điệu, chỉ là công việc của một vệ sĩ thôi mà.

Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười ám muội: "Là vệ sĩ thì lúc nào cũng phải ở bên cạnh tôi 24/24h, phải nghe theo chỉ thị của tôi."

Tim của Tô Cẩm như đập nhờ một nhịp, trong nụ cười của người đàn ông này, giống như cô có thể thấy được sau này cô sẽ cùng anh ta quan hệ triền miên. Không biết vì sao, nếu như trong quá khứ khi nhận được loại khách hàng này, cô nhất định sẽ đứng ra nói rõ lập trường của mình, nhưng lúc này, cô thậm chí có chút bị lạc ở đây, trong lòng bàn tay của người đàn ông bá đạo này, xem ra cô thực sự có chút thích người đàn ông này rồi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng xưa nay tâm tính cao ngạo cô làm sao có thể mặc anh định đoạt? Như vậy thật không có mặt mũi, cô giật giật khóe miệng: "Tôi nói trước, tôi không phải súng vật của anh, tôi có thể tự mình làm chủ mọi việc."

"Có thể." Lãnh Mặc Phàm thoáng nở một nụ cười khêu gợi, ánh mắt thâm thúy giống như đèn neron ngọn lửa chỉ chờ được phóng thích ra ngoài.

Tô Cẩm nhảy bèn phát hiện ra liền đứng lên nói: "Tất nhiên phải như vậy, vậy tôi đi trước, có chuyện gì thì liên lạc với tôi qua điện thoại."

Lãnh Mặc Phàm thông thả ung dung tự tại ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười nhìn cô: "em không nhìn thấy hợp đồng là bắt đầu từ ngày hôm nay sao?"

Tô Cẩm tròn mắt liếc nhìn, thế nhưng hợp đồng ký là hôm nay bắt đầu? cô nhún nhún vai, nở nụ cười châm chọc cười: "Dưới lầu vệ sĩ của anh đủ để chiến đấu với một đội quân, còn cần tôi sao?"

Lãnh Mặc Phàm đứng lên, dáng người cao lớn tạo ra một lực áp bức rất lớn, ánh mắt sáng quắc bức người ý vị không rõ nhìn chăm chăm vào cô: "Mấy người đó làm sao có thể so được với em"

Tô Cẩm nghe ra được ý tứ trong lời của anh, cười lạnh một tiếng: "Phụ nữ, anh còn thiếu sao?"

"Nhưng anh chỉ cần em" Thanh âm khàn khàn lộ ra tính độc chiếm, anh giống như chỉ muốn bộc phát tính dã thú của mình, không giấu giếm biểu lộ nhu cầu của mình.

Tô Cẩm có chút bối rối quay đầu đi ra: "Tôi đi tắm"

"Chúng ta cùng nhau tắm" Lãnh Mặc Phàm cười nhẹ một tiếng, kéo cô vào phòng tắm.

Oành một tiếng, cơ hồ quần áo cũng không kịp cởi, Tô Cẩm liền bị kéo ngay vào bồn tắm, anh bá đạo hôn, ngăn miệng cô lại. nước, rất mát mẻ, lại không thể dập tắt ngọn lửa dục đang gầm thét của anh, Người Tô Cẩm như bị thiêu đốt, cô bắt đầu đáp lại, nhiệt liệt đáp lại, bộ quần áo mỏng của cô uớt nhẹ, đường cong mềm mại của cô hoàn toàn hiện ra, một đôi bàn tay đột nhiên cường ngạnh đưa tới, bộ quần áo đáng thương của cô bị xé thành hai mảnh, những giọt nước bắn tung tóe vào hai người, trên đầu, trên người, mảnh liệt, hai thân hình đều không chịu yếu thế áp bức đối phương, chỉ vì tìm kiếm khoái cảm nguyên thủy nhất.

"A." Một tiếng than nhẹ, cả người Tô Cẩm bị ôm lấy, lúc này cô mới phát hiện, từ khi nào mà giờ trên người cô chỉ còn mỗi đồ lót, người đàn ông này thủ pháp cởi quần áo thật thành thạo.

Bị chống đỡ lên tường, cô bắt lấy tay anh ở sau bả vai, khi lấy ngón tay của anh ở trên lưng xuống chỉ thấy một vết đỏ mê người, cặp mắt như sắc lang đang tìm kiếm thứ gì đó, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào dấu vết trên người cô không muốn rời đi, cô có thể nhìn thấy từ ánh mắt của người đối diện phản chiếu con người chân thật nhất của mình, ở trước mặt anh, tất cả những lời muốn nói đều không thể thốt ra được, Tô Cẩm trong lòng hoảng loạn, cô há mồm cắn thật chặt lên bờ vai của anh, máu tanh làm cho trận kịch tình này tăng thêm nẩy phần khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đêm khuya, tại một sân bay trên một hòn đảo tư nhân, chiếc oto màu đen dừng lại gần máy bay, cửa xe mở ra, hai thân hình đẹp đẽ chậm rãi bước xuống xe, bước lên máy bay. Trong khoang máy bay nội thất xa hoa, đầy đủ tiện nghi, còn có cả quầy bar mini, một phòng ngủ thu nhỏ xa hoa, nơi này dường như bị tách biệt, không có sự cho phép của chủ nhân, bất kỳ thành viên đoàn bay nào cũng không được tới cửa quầy rầy.

Tô Cẩm bước đến, ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại, cô khẽ nhướn khuôn mặt mê người lên, mỉm cười: “ Anh không sợ giúp tôi chạy trốn, sẽ bị cảnh sát để mắt tới sao?”

Lãnh Mặc Phàm hít một con mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn cô: "Nếu sự thật là vậy, sau này nếu phải chạy trốn chẳng phải chúng ta có thể làm bạn cùng nhau sao, em thấy thế nào?"

Nụ cười trên khóe miệng Tô Cẩm lập tức biến mất, cô đắm chiều nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không nói gì, đề tài này đột nhiên quá nặng nề đối với cô, cô không muốn tiếp tục cùng hắn nói chuyện nữa.

Lãnh Mặc Phàm lẳng lặng nhìn cô, bất luận là đáng người hay về mặt của cô, đối với hắn đều cực hạn hấp dẫn, hắn biết rõ ràng sự trầm mặc của cô là vì sao, nhưng đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt, cô bắt đầu tránh né đề tài tình cảm, ít nhất cho thấy cô cũng có chút động lòng với hắn rồi.

Máy bay vững vàng cất cánh, tối nay, bầu trời đêm yên tĩnh, Tinh Hà rực rỡ. Dưới ánh đèn nhu hòa, hai bóng người cùng nâng chén uống rượu trên ghế sofa, người đàn ông ở trước mặt là ông chủ của cô, cô không có lý do gì mà lạnh nhạt với hắn. Thân là một sát thủ, trong lúc làm nhiệm vụ, không cho phép mang theo bất kỳ tình cảm riêng tư.

Trên bàn một chai rượu đỏ đã trống không, chai rượu mạnh cũng vơi đi một nửa. Tô Cẩm đứng dậy đi về phía Lãnh Mặc Phàm, nhịp tim đập thình thịch, cô để ly rượu xuống, nhìn anh chằm chằm. Đột nhiên, cô cảm giác thân thể mình chợt nhẹ bồng, cả người bị Lãnh Mặc Phàm ôm lên rồi được đặt trên chiếc giường mềm mại. Thân thể anh nằm đè trên người cô, Tô Cẩm tròn tròn mắt nhìn anh ở khoảng cách gần, đôi lông mày thon dài dễ nhìn, hàng mi dài uốn cong, một đôi mắt thâm thúy giống như bầu trời đêm, mũi cao hình cung tuyệt đẹp, môi mỏng ưu nhã, không có từ nào có thể diễn tả hết được nét đẹp ấy, khuôn mặt tắn tắn ra một loại mỹ hoặc, mê người không thể rời mắt, cô chỉ có thể cùng anh trầm luân.

"Tiểu Cẩm." Anh nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên trán cô, nhẹ giọng gọi tên của cô.

Mặc dù mới vừa rồi Tô Cẩm phản đối gay gắt, nhưng lời nói của anh khiến bất kỳ người con gái nào cũng khó mà kháng cự lại được. Ở thời điểm mấu chốt, cô giống như hiểu được mục đích của anh, sao anh lại có thể lợi dụng sự quyến rũ của mình quyến rũ để quyến rũ cô. Tô Cẩm tỉnh táo gọi một tiếng: "Lãnh tổng."

Lãnh Mặc Phàm không vui nhử mảy, giọng nói khàn khàn sửa lại lời cô: "Gọi tôi Mặc Phàm, hoặc Phàm."

Tô Cẩm ngẩn ra, nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng: "Mặc Phàm." Thanh âm chưa dứt, hơi thở mãnh liệt của Lãnh Mặc Phàm đã xâm nhập vào trong miệng, anh hung hăng hôn cô, ngậm cái lưỡi thơm tho của cô, bú mút thăm dò.

Trên chiếc giường màu trắng, hai thân thể dây dưa không nghỉ, quấn lấy nhau như keo như sơn, đủ kích thích mãnh liệt, ngoài cửa sổ bầu trời lốm đốm sao, bên trong cửa sổ cảnh xuân vô hạn.

Bên trong sở cảnh sát, đang tiến hành một cuộc hội nghị vào nửa đêm, mục đích báo cáo về thất bại của nhiệm vụ tối ngày hôm nay, cả phòng họp yên lặng như tờ, đội trưởng đội cảnh sát càng thêm ủ rũ cúi đầu, quay sang cấp dưới bên cạnh hỏi: "Có tìm ra được vị trí cuối cùng của cô ta không?"

" Vị trí cuối cùng chúng tôi thấy cô ta là ở điểm dừng đèn xanh đèn đỏ, chỉ là hình như có cái gì không đúng. Ở đó là một ngã ba, theo lý mà nói hai bên đường đều có camera quan sát, nhưng hiện tại chúng tôi lại không tìm thấy bất cứ một hình ảnh nào của cô ta." Cảnh viên buồn bực nói.

"Xem ra trước đó đã có người đóng camera, nói như cậu thì chúng ta truy tìm cô ta đến đoạn đường này thì bị mất dấu?" Đội trưởng lắc đầu nói.

Lúc này, Lục Thiếu Đình từ đầu đến giờ không nói lời nào bỗng lên tiếng: "Thông báo cho tất cả các bến cảng, sân bay, khách sạn hãy thấy bóng dáng cô ta xuất hiện phải báo lại cho chúng ta, phải tìm ra bằng được tung tích của cô ta." Hắn có một dự cảm, cô đã rời khỏi đây rồi.

"Lục Thiếu úy đối với nhiệm vụ tác chiến lần này có ý kiến gì không?" Đội trưởng tò mò hỏi.

"Người các anh đối mặt lần này không phải một người bình thường, mà là một sát thủ đã được trải qua huấn luyện đặc biệt là một sát thủ chuyên nghiệp, mọi người bố trí không vấn đề gì, rất tốt." Lục Thiếu Đình khen.

"Để cho cô ta chạy thoát, chúng tôi đây là một tên sát thủ quá giao hoạt rồi." Một cảnh viên trong đó thờ dài một tiếng.

Lục Thiếu Đình khẽ nhếch khóe miệng, lúc này, điện thoại di động của hắn chợt vang lên, hắn nhìn qua màn hình một cái rồi đi ra khỏi phòng hội nghị bắt máy: "Alo."

Đầu kia truyền đến giọng nam trầm thấp: "Thất bại?"

"Tôi muốn cô ta chạy trốn ra nước ngoài." Lục Thiếu Đình hít một hơi trả lời.

"Có lẽ ở nước ngoài giải quyết tốt hơn, bất luận như thế nào, cảnh sát quốc tế sẽ tìm được cô ta, cần phải giải quyết cô ta một cách nhanh chóng, vì ngăn ngừa tình thế nghiêm trọng, anh phải tự mình ra tay." Đầu bên kia nghiêm nghị ra lệnh.

"Vâng" Lục Thiếu Đình trả lời một cách dứt khoát sau đó cúp điện thoại, ngược mắt nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang.

Trở lại trong phòng họp, cảnh sát đã thông báo cho tất cả các trạm kiểm soát, Lục Thiếu Đình suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: "Trong thời gian ngắn nhất hãy tra cho tôi tất cả các tư liệu của máy bay tư nhân xuất cảnh tối nay, đưa đến tới phòng làm việc của tôi."

Dưới ánh đèn mờ, lật tài liệu trong tay, Lục Thiếu Đình cuối cùng cũng dừng lại ở một phần trong tài liệu, ở vịnh sân bay tư nhân của tập đoàn Lãnh thị, tối nay có một máy bay bay hướng Seattle, tài liệu ghi lại chỉ có Lãnh Mặc Phàm, nhưng thực sự chỉ là một mình hắn sao? Lục Thiếu Đình liên tưởng đến vụ án ở New York, trong ánh mắt lóe lên một tia chắc chắn, xem ra thất bại tối nay của cảnh sát, thì ra là sau lưng có người khác điều khiển.

"Lãnh Mặc Phàm" Lục Thiếu Đình lẩm bẩm cái tên này, ánh mắt càng ngày càng phức tạp, cái tên này có sự ảnh hưởng đủ để dao động cả quốc gia.

Seattle, trên một sân bay tư nhân, chiếc máy bay màu xanh dương mới vừa đáp xuống, bốn chiếc xe sang trọng đã dừng ở phía sau chờ đợi. Hít thở bầu không khí trong lành, Tô Cẩm cùng Lãnh Mặc Phàm ngồi vào trong xe, chạy thẳng tới khu biệt thự tư nhân cao cấp ở Seattle.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nguy hiểm đêm khuya

Seattle, Một tòa biệt thự ở ngoại thành, không khí hết sức ẩm ướt, mát mẻ, tinh khiết, trong suốt.

Gần tối, ánh nắng chiều rực rỡ phía chân trời, một bóng dáng ưu nhã thon dài đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngưng mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, gương mặt tinh xảo không thể tìm thấy tí vết, nhẹ nhàng, lười biếng, giống như tiểu yêu tinh, tản ra một cỗ yêu mị.

Đã tới Seattle hai ngày rồi, như trong dự liệu của Tô Cẩm, cô cùng Lãnh Mặc Phàm trải qua cuộc sống như một đôi tình nhân. Ban đêm vĩnh viễn dây dưa hoan ái, ban ngày, nhàn nhã ngồi trong ngôi biệt thự to lớn này, cô nhàn tản kéo sợi mì, thưởng thức rượu, uống trà. Loại cuộc sống này khiến Tô Cẩm cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn, tuy nhiên cô lại lo lắng, càng cùng người đàn ông này gần gũi, cô càng sợ rằng ngày sau không thể tách rời.

Ngoài cửa sổ cách đó không xa, trên bãi cỏ, hai cô gái nhỏ đáng yêu mắt xanh tóc vàng cùng một chú cún con truy đuổi chơi đùa, không buồn không lo, Tô Cẩm nhìn đến mắt hờn, khóe miệng khẽ nâng lên, đột nhiên, một cánh tay bền chắc trắng kiêu ôm lấy cô áp vào lồng ngực phía sau.

"Thích trẻ con sao? Sắp tới chúng ta cũng sinh một đứa đi!" Lãnh Mặc Phàm đem cằm chống đỡ ở trên vai của cô trầm thấp cười nói.

"Anh mời tôi, không phải chỉ là để cho tôi thể nghiệm cuộc sống sao!" Tô Cẩm khóe miệng co giật một chút, tròn tròn mắt.

"Tôi cảm thấy cuộc sống như thế này rất tốt." Lãnh Mặc Phàm chớp chớp mắt, hôn lên gò má của cô.

"Không có một chút gì mang tính khiêu chiến, thật nhàm chán." Tô Cẩm xoay người nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh thể hiện sự bất mãn của mình.

Lãnh Mặc Phàm bị cô bắt được ánh mắt kia tia Duệ Mang, hí mắt nói: "Đi theo tôi."

Tô Cẩm ngẩn ra, cùng anh lên lầu, đi vào trong phòng ngủ, Lãnh Mặc Phàm từ trong tủ treo quần áo lấy ra một bộ dạ phục màu đen đưa cho cô: "Mặc nó vào."

Dứt lời, quay sang mở tủ sắt bên cạnh, từ bên trong lấy ra hai khẩu súng nhỏ ném cho cô, sau đó lấy ra một chiếc mắt kính màu đỏ sẫm, rồi cầm một chiếc đồng hồ đeo tay tinh xảo của phái nữ đi tới đặt ở trước mặt cô, Tô Cẩm cầm chiếc mắt kính lên liếc mắt nhìn, ồ một tiếng, chiếc kính này bề ngoài ưu nhã đơn giản chỉ như mắt kính bình thường, nhưng thật ra là một bộ hỏa lực chứa lượng thuốc nổ cực lớn, mà còn lại chính là đồng hồ bấm giờ từ xa.

"Tôi ở dưới lầu chờ em." Lãnh Mặc Phàm bá đạo nâng cằm cô lên, mãnh liệt hôn môi của cô, sau mấy giây mới xuống lầu.

Tô Cẩm đợi sau khi anh xuống, liền nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người, mặc vào bộ dạ phục màu đen, phần cổ váy khoét sâu hình chữ V, ôm lấy bộ ngực đầy đặn của cô như ẩn như hiện, phía sau cũng lộ ra một khoảng lưng rộng tạo ra một đường cong mê người, hấp dẫn, tản ra sự mê hoặc.

Đem hai khẩu súng dắt lên bên đùi, cô đeo kính lên, Tô Cẩm đi tới trước gương, thuần thục trang điểm sau đó chậm rãi bước xuống lầu.

Ngoài cửa bên trong chiếc xe màu đen, Lãnh Mặc Phàm đang nghiêng đầu phiên dịch tài liệu, quay ra vừa đúng lúc nhìn thấy, dưới ánh trời chiều xuất hiện một hình dáng mê hoặc lòng người, trong con mắt nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngồi lên xe, chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lái ra biệt thự, trên con đường rộng lớn chiếc xe chạy thẳng về phía trước, đi theo hướng này chính là đi về phía biên giới nước Mỹ, không biết từ lúc nào, phía sau chiếc oto màu đen, xuất hiện ba chiếc xe việt dã màu xanh lá cây đuổi theo, một đường thông

suốt hướng tới mục tiêu phía trước.

Ở trên xe, Lãnh Mặc Phàm đem laptop đưa cho Tô Cẩm, nhỏ giọng ra lệnh: "Nhớ lấy mấy gương mặt này, đây là mục tiêu tối nay của em."

Tô Cẩm chỉ dùng thời gian ba giây, đem khuôn mặt của bốn người ghi nhớ, ba người da đen, một người da trắng, không có bất kỳ tài liệu bối cảnh, cô cũng không hỏi, bởi vì sát thủ có một quy tắc, chỉ có nhiệm vụ, không có nguyên nhân, không có mục đích, cô chỉ cần hoàn thành yêu cầu của ông chủ.

Hình như Lãnh Mặc Phàm cũng không muốn nói điều gì nữa, anh dựa lưng vào ghế, đèn đường hai bên cửa xe lướt qua nhanh chóng, chiếu lên khuôn mặt của anh lúc sáng lúc tối, vẻ mặt không biến sắc, tản ra hơi thở nguy hiểm.

Sau hai giờ đi đường, tầm bảy giờ rưỡi, xe lái vào một khu đất, nhìn bên ngoài cửa xe thấy cảnh vật, kiến trúc bên ngoài Tô Cẩm có thể thấy được không khí mang hơi thở máu tanh, mà thường những chỗ như thế này, giấu giếm vô số sát thủ. Từ trong góc, bên trong cửa kính xe, cô nghiêng mắt nhìn thấy ánh mắt theo dõi của những người đó, bọn chúng nhìn chăm chú, dò xét anh dọc đoạn đường họ tiến vào.

Tại sao Lãnh Mặc Phàm lại đến đây? Đáy lòng Tô Cẩm đầy kinh ngạc, bởi vì những nơi như thế này thường kinh doanh những thứ phi pháp, ví như: súng ống, quân hỏa, ma túy.

Xe dừng lại ở trước cổng, từ phía sau song sắt mấy người da đen nhanh chóng ra đón. Lãnh Mặc Phàm xuống xe, mặc dù là người Châu Á, nhưng anh có chiều cao 1m85, cặp mắt sắc bén như báo săn, cả người để lộ ra khí phách đứng đầu thiên hạ. Mặc dù trẻ tuổi, nhưng lại có một phong thái uy nghiêm, bóng dáng quyền rũ của Tô Cẩm bước xuống, ung dung khoác cánh tay của anh, theo anh tiến vào, sau lưng mấy chiếc xe viết đã quân dụng màu xanh lá cây cũng dừng lại, từ bên trong xe bước xuống mười vệ sĩ mặc âu phục đi theo phía sau bọn họ.

Bên kia cánh cổng là một không khí khác hẳn, khắp nơi đều hiện ra vẻ giàu sang đến mức thô tục, bước qua một đài phun nước, đi vào trong đại sảnh không gian sáng ngời. Trong phòng, trên ghế sa lon đã có bốn người ngồi ở đó, ba người da đen, một người da trắng. Sau khi Lãnh Mặc Phàm tiến vào, giây thứ nhất, ánh mắt của bọn họ thoáng qua một tia biến sắc, bốn người nhìn chăm chú một cái, đứng dậy lấy tiếng Anh chào hỏi: "MR. hall."

"Mời ngồi." Lãnh Mặc Phàm mỉm cười khoát tay một cái, dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với bọn họ.

Bốn người ngồi xuống, ánh mắt tất cả đều quét qua người phụ nữ phương đông xinh đẹp bên cạnh Lãnh Mặc Phàm, mê người, ưu nhã, thần bí. Trong đó ánh mắt của người da trắng dừng ở bộ ngực của cô mấy giây, Tô Cẩm thoải mái thể hiện nụ cười nhếch nhếch, ngồi xuống bên cạnh Lãnh Mặc Phàm.

Lúc này phục vụ đi tới tìm hỏi, Tô Cẩm ngắt đầu trả lời một câu, "Cho tôi một ly cà phê, cảm ơn." Khi nói chuyện, bàn tay thon dài khép lại đưa lên trán, gỡ cặp mắt kính xuống tùy ý đặt lên bàn, dùng ánh mắt sùng bái khao khát nhìn Lãnh Mặc Phàm, giống như trong mắt cô chỉ có anh là người nắm quyền duy nhất hiện hữu.

Trăm mặc mười giây, một người da đen đột nhiên vỗ bàn thô lỗ nói: "Hall tiên sinh, anh đã đích thân đến đây, còn chúng tôi cũng không phải chỉ tới tán gẫu, chúng tôi đối với việc giảm giá xuống 10% của anh lần này cảm thấy bất mãn hết sức, tôi hi vọng chúng ta vẫn duy trì giá tiền giao dịch như trước."

Bên cạnh một người da đen có hình xăm tục tĩu cũng cất giọng thô thanh nói: "Xin Hall tiên sinh nghiêm túc suy tính một chút lời nói của anh em tôi." Trong giọng nói có vài phần uy hiếp.

Lúc này người da trắng nhẹ giọng cười ha ha: "Lấy tài lực của Hall tiên sinh, há lại sẽ để ý đến chút lợi nhuận nhỏ bé này đây?"

"Cho các người cái giá này là tôi đã trả cao hơn 5% rồi, tôi không cho rằng cái giá này là không hợp lý." Lãnh Mặc Phàm cười nhạt trả lời, nụ cười cũng không tới đáy mắt, hiện ra vài tia lạnh nhạt.

Hai người da đen trẻ tuổi lúc này nhất thời tức giận, tay đã để bên thắt lưng, "Người thật là quá đáng."

Người áo đen cầm đầu ánh mắt ý bảo bọn họ đừng xúc động, sau đó ánh mắt lại lộ ra tia uy hiếp ý vị nhìn về Lãnh Mặc Phàm, "Chúng ta đã có mấy năm giao dịch lui tới, trở mặt đối với người nào cũng không tốt, xin Hall tiên sinh suy tính yêu cầu của tôi."

Người đàn ông da trắng nhìn thẳng vào mắt bốn người, ánh mắt quay về hướng Lãnh Mặc Phàm thoáng qua ý cười lạnh: "Đây là chuyện có lợi cho cả hai bên, nếu tiên sinh không đồng ý e rằng sẽ xảy ra cảnh đổ máu tại đây. Hall tiên sinh còn có điều gì tốt hơn muốn suy tính?"

Bốn người này theo thứ tự là bốn lão đại của các thế lực ngầm chế tạo và buôn bán quân hỏa, mà bọn họ muốn giao dịch quân hỏa đều thông qua Lãnh Mặc Phàm làm cầu nối tiêu thụ ở các quốc gia, nhưng điều khiến Lãnh Mặc Phàm thấy tức giận là bốn người này lòng tham không đáy, mặc dù thương vụ mua bán lần này đối với việc kinh doanh của anh chỉ là chút lợi nhuận nhỏ, nhưng bốn người này chỉ biết tìm mọi cách lấy tiền của người khác, cũng không chịu đi tìm hiểu chút tính cách của anh, nếu như bọn họ biết rằng Lãnh Mặc Phàm tối nay xuất hiện ở đây có nguyên nhân gì, bọn họ sẽ hối hận khi trực diện ông chủ này.

Tô Cẩm không nói một lời, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng đã rất nồng nặc rồi, bốn người này đang vì lấy được ích lợi mà dương dương tự đắc, tại thời điểm đắc chí, bọn họ cũng không có phát hiện, người đàn ông đang ngồi trăm mặc trên ghế tuy anh đang mỉm cười nhưng bên trong sát ý đã hiện lên rõ ràng.

"Tất nhiên, tôi sẽ suy nghĩ thêm về chuyện này."

"Không cần phải suy nghĩ thêm về chuyện này nữa!" Một người da đen đứng lên, cường ngạnh nói, ở trong mắt bọn họ, Lãnh Mặc Phàm chỉ là một người hiểu về buôn bán, cũng không hiểu được phản kháng quý tộc thì có kết cục như thế nào.

Lãnh Mặc Phàm hí hí mắt, kéo môi cười một tiếng: "OK, vậy mọi người cứ vui vẻ hưởng thụ bữa tối, tôi có việc đi trước." Nói xong, anh ưu nhã đứng dậy, Tô Cẩm kéo anh, môi đỏ mọng cười đến quỵn rũ mê người, bốn nam nhân ánh mắt nhất trí đều nhìn chăm chú vào người của cô đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ra khỏi phòng, Lãnh Mặc Phàm kéo kéo bộ âu phục ngồi vào trong xe, trầm thấp kêu một tiếng: "Lái xe."

Xe chậm rãi chạy qua cửa chính, dưới kính cửa, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Cẩm cuối cùng cũng quay lại nhìn kiến trúc sau lưng, nhẹ nhàng đẽ xuống biểu tượng an toàn, chỉ nghe tiếng tí tí vang lên, xe chậm rãi chạy nhanh trên con đường dài bên sườn núi, chỉ nghe sau lưng "Oanh" một tiếng, tiếng nổ mạnh tràn động một vùng trời vang lên, tạo ra một ngọn lửa cao ngất trời, chiếc oto màu đen cùng mấy chiếc xe việt dã hộ tống đã đi xa lúc này cũng lái ra khỏi khu vực bị ảnh hưởng, biến mất trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Âm sát

Seattle, bên trong quán rượu, đối diện gần cái cửa sổ trước bàn, một bóng lưng kiên định đang bận rộn ở trên bàn ghi chép, ngón tay thon dài thuần thực phá bức tường phòng lửa, tiến vào trung tâm video clip, đó là một tòa tư nhân giữ bí mật của các video clip, Lục Thiếu Đình lật xem các video clip gần đây, rốt cục tại ngày thứ năm vào buổi sáng Lục

Tướng, nhìn bóng dáng quen thuộc, mặc dù gió thổi làm rối loạn tóc dài của cô, thấp thoáng về mặt của cô hiện ra, Lục Thiếu Đình nhìn là biết thân phận của cô, Tô Cẩm, quả nhiên cô xuất hiện ở chỗ này.

Lục Thiếu Đình ẩn tàng dừng hình ảnh bắt giữ cô bên cạnh, nhìn về mặt Trương Khả Khiêu kính sợ, về mặt Lục Thiếu Đình dăm chiêu, sau đó bình tĩnh ở trong ngôi biệt thự, hần áp chế Bản Bút Ký, đôi mắt thâm thúy kiên định lóe ra tia lạnh thấu xương, bây giờ hần tuyệt đối sẽ để cho cô chạy thoát.

Sáng sớm, một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi nhanh chóng rời biệt thự, hôm nay Lãnh Mặc Phàm có một cuộc họp hội nghị vô cùng đặc biệt, nhất định phải đi, trong phòng ngủ của biệt thự, ở trên có thể thấy bóng dáng gọi cảm của cô gái đang ngủ say, Tô Cẩm biết rõ Lãnh Mặc Phàm đã rời đi, nhưng cô luyện tiếc chiếc giường mềm mại này, còn có hơi thở của hần để lại, cô buồn ngủ lật người, tiếp tục chìm vào trong mộng đẹp.

Trong rừng rậm xe xuống dốc, ở giữa cây cối che giấu chiếc xe, đôi mắt lợi hại nhìn chắc xe màu đen có rèm chạy về phía xa, trong tay đẩy súng, vang lên một tiếng kệt, đây mắt Lục Thiếu Đình hiện lên tia sát khí, đối với hần mà nói đây là một cơ hội tốt.

Biệt thự yên tĩnh, sáng sớm tinh mơ không thể nhận ra một đám sương mù, ướt át trong bầu không khí hòa quyện với hương vị cỏ xanh, bóng dáng thon dài của người đàn ông vượt qua sân lan can, lặng yên không một tiếng động nhảy xuống đất, ánh mắt cảnh giác quét về cảnh vật trước mắt, hần tinh anh phân tích hoàn cảnh phía trước, bốn phía không người, hần nhẹ nhàng đẩy cửa thủy tinh ra, tiến vào phòng khách, lúc sau kiểm tra phòng khách, ánh mắt của hần cuối cùng dừng lại ở cửa phòng ngủ, con người mạnh mẽ kiên cường nheo lại, chậm rãi lên lầu.

Trên giường, Tô Cẩm không một mảnh vải che thân, ý thức mơ màng, đột nhiên hiện lên một loại cảm giác không an toàn, cô vẫn không có thói quen nhìn cảnh vật xung quanh yên tĩnh, buồn ngủ cũng biến mất, cô đứng dậy, bỗng nhiên trên chiếc sân bóng láng bên ngoài xuất hiện một cái bóng mờ nhạt.

Tô Cẩm chỉ một giây phản ứng, nhanh chóng đem cái gối ném tới, đồng thời nhặt chiếc khăn tắm trên mặt đất lên quấn quanh thân, đi chân trần trốn sau cánh cửa, ngay lúc này ở ngoài cửa có tiếng bước chân rất nhỏ, cửa nhẹ nhàng bị mở ra, Lục Thiếu Đình nhìn trên bóng dáng trên giường, giờ súng lên chân chờ vài giây, mà đúng vài giây này, một bóng dáng thon dài đột nhiên dùng chân đập mạnh một cái, cổ tay hần bị đập vào khung cửa. Lục Thiếu Đình hết sức giật mình, các ngón tay tê rần, súng trên tay hần rơi xuống trên mặt đất, tiếp theo chân dài trắng nõn đảo qua, súng rơi vào dưới gầm giường.

Tô Cẩm lui về sau vài bước, vung quyền ra giữa, giường mất nhìn gương mặt quen thuộc, lấp bắp kinh hãi, đôi môi đỏ mọng cười mỉa hoặc: "Là người."

Sắc mặt Lục Thiếu Đình có vài tia khó coi, vừa rồi nổ súng hần thế mà chân chờ, không rõ tại sao hần đối với cô có một tia khoan dung, hần thờ ơ xem cô trùm khăn tắm, hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay người trốn không thoát?"

Tô Cẩm hí hí mắt, tò mò nêu câu hỏi: "Là người nào phái người đến giết ta?" Hần thực sự là cha nuôi trong miệng Hình Cảnh Quốc Tế sao? Sao hần luôn luôn đơn độc hành động?

"Người không cần biết." Sắc mặt Lục Thiếu Đình trầm xuống, một giây sau vung quyền đánh về phía trước, Tô Cẩm nghiêng người tránh, giờ tay cản lại, trong chớp mắt đã giao thủ mười chiêu, bỗng nhiên, Lục Thiếu Đình hướng bàn tay kéo lấy khăn tắm của cô, khuôn mặt tuần tú ngăn người ra, dường như do dự, thế mà Tô Cẩm dùng quả đấm đánh tới mặt hần, hần vung bàn tay vừa ngăn khăn tắm Tô Cẩm tuy là kẻ địch nhưng giờ phút này sự tình và nhân phẩm **, thân thể Tô Cẩm uyển chuyển, cô cũng sờ một lát, nhất thời tức giận lên não, kéo chân mông trên giường quấn quanh thân, đồng thời cả người nhảy lên hung hăng về phía hần, mắng một tiếng: "Hạ lưu"

Sắc mặt Lục Thiếu Đĩnh bối rối, đầu óc bình tĩnh trở lại, Tô Cẩm ** lại hiện trên đầu, thăm dò, hấn không tránh không đỡ, trực tiếp nhận lấy, thân thể cũng lui về sau vài bước chạm ở trên tường, thân thể Tô Cẩm trượt, chui vào gầm giường, bên kia trượt ra, giờ phút này Lục Thiếu Đĩnh mới hoàn hồn nhìn hòng súng nhắm ngay mình, hấn nhanh chóng đẩy cửa ra, sau khi trên khung cửa đầy tiếng đạn, Lục Thiếu Đĩnh chặt vật nhảy từ lầu hai xuống, vừa đến cửa, súng liền nhắm ngay hấn, hấn dùng lực nhảy lên, thân thể va chạm vào khung cửa thủy tinh mà ra.

Tiếp đó, Tô Cẩm quần chân mỏng, cùng nữ thân là một loại, kéo xuống lầu, ánh mắt kia, lạnh lẽo, quả quyết, không lưu tình chút nào, tới cửa, nhìn không thấy bóng dáng bên ngoài, về mặt của cô trầm xuống, đáy mắt lộ vẻ nghi ngờ.

"Cha nuôi, người phải cẩn thận một chút." Tô Cẩm dặn dò.

"Yên tâm đi! Cha nuôi của con không dễ dàng chết như vậy đâu, nhưng là con, ở lâu cái tâm nhãn, đừng quá lớn ý rồi." Tường Vinh dặn dò trở về.

Tô Cẩm lên tiếng, quấy người một cái mở miệng hỏi, "Cha nuôi, con còn muốn hỏi người một chuyện, lúc trước người nhất định phản đối con tiếp cận Lãnh Mặc Phàm, con muốn biết, hấn cuối cùng là có thân phận như thế nào?"

"Con rốt cục bắt đầu tò mò thân phận của hấn rồi hả? Ta vẫn cho là con có hứng thú với hấn chỉ qua vẻ đẹp bên ngoài của hấn thôi chứ!" . Tường Vinh không khỏi trêu ghẹo nàng một câu.

"Cha nuôi, người mau nói cho con biết đi!" Tô Cẩm mở ra đôi môi đỏ mọng, oán trách kêu lên.

"Lãnh Mặc Phàm có rất nhiều thân phận, thứ nhất, hấn là một gã chân chính thế giới quý tộc, hiện tại hấn đã khống chế một tòa vĩ đại khai thác mỏ, nắm giữ miêu tả tây ca toàn bộ nấu chảy luyện đề quốc, trên tay chỉ ít có ba tòa đã ngoài kim cương sản nghiệp, danh nghĩa đảo ngất vô số, mà tài phú số lượng càng là vô pháp dự đoán, thần bí, điệu thấp, trầm ổn, cơ trí, đây là hấn ở bên ngoài người giàu có hình tượng."

"Chính là như vậy?"

Tô Cẩm không khỏi nhăn đôi lông mày, cảm giác trong lời nói của cha nuôi trung còn có không nói hoàn .

"Đương nhiên không chỉ như vậy, người giàu có biến thái trong lòng, tổng hội làm cho bọn họ tham dự thế giới này những thứ khác hắc ám ngành nghề, hấn là trên thế giới nổi tiếng súng ống đạn được thương, cũng là trong chiến tranh gian thương, nhưng hấn chưa bao giờ tham gia đến chiến tranh gì nhất phương, nhưng theo trung kiểm lấy món lãi kếp sù, thần bí cơ hồ không người nào biết.

"Quả nhiên không đơn giản." Tô Cẩm ánh mắt tránh qua tán sắc.

"Ta không nghĩ con tiếp cận hấn là có lý do, là không nghĩ người chạm phải hấn, ở thương giới lí, hấn là có tiếng hi nộ vô thường nhân, gặp phải người như vậy, thoát khỏi là rất khó, bất quá, hiện tại xem ra, tình huống cũng liền gặp, hấn giống như thật thích con" Tường Vinh ở bên kia đầu dây cười nói.

Tô Cẩm cười không nổi, cô hiện tại thoát ra không khó, nhưng vấn đề là "Trừu tâm" có chút khó khăn , nam nhân kia mê người như thế làm cho người ta luyến tiếc rồi đi.

Lại hấn huyền một ít nói, hai người liền cúp điện thoại, nhìn những đám mây trên trời, Tô Cẩm có chút hoảng hốt đứng lên, nàng tự cho là nàng có thể thoải mái xử lý hết thảy cảm tình vấn đề, nhưng hiện tại ngẫm lại, này chỉ có thể nói là tận tình, căn bản không có đầu nhập thực cảm tình, nhưng hiện tại nàng có chút mê mang , nếu cảm tình cũng cùng nhiệm vụ giống nhau thì tốt rồi, chỉ cần nhìn trúng mục tiêu, nhất thương đi qua trực tiếp sáng khoái trừ bỏ.

Lúc chạng vạng tối, Lãnh Mặc Phàm trở lại, lúc hấn nhìn đến trên đất toái phá ly, cơ hồ một phen xả quá tô cẩm kiểm tra rồi một lần, xác định cô có bị thương hay không. Tô Cẩm sững sốt một chút, không khỏi nhếch môi nói.

"Ta làm sao có thể dễ dàng bị thương như thế chứ?"

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Lãnh Mặc Phàm trầm giọng hỏi.

Tô Cẩm đem chuyện hồi sáng lần nữa nói ra, Lãnh Mặc Phàm bình tĩnh nghe, đáy mắt lóe lên sát khí.

"Là hấn, Lục Thiếu Đĩnh."

Tô Cẩm nghe ra ý trong giọng điệu của hấn lời nói ý, lạnh nhạt tiếp tục nói.

"Ta sẽ xử lý hấn."

Lãnh Mặc Phàm quay đầu liếc nhìn cô một cái, đọc ra được ý tứ kiên định trong ánh mắt cô , đành phải gật đầu nói.

"Ừ, có cần gì thì tìm ta."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thân phận

Ngồi dưới lán nghỉ mát bên hồ bơi là một người mặc bikini gợi cảm. Thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp không giống thư giãn, mà chân mày nhíu chặt như đang trầm tư. Tô Cẩm có một dự cảm xấu, Lục Thiếu Đình này cùng một loại người với cô. Chỉ là hắn có thân phận khác để che giấu, khiến người ta khó mà phòng bị.

Cầm điện thoại lên, Tô Cẩm bấm dãy số của Trương Vinh. Vài giây sau, đầu kia truyền đến giọng nói trầm ổn quen thuộc của Trương Vinh: “Alo.”

“Cha nuôi, con muốn người giúp con tra một việc, cấp trên trực tiếp của Lục Thiếu Đình là ai?” Tô Cẩm trực tiếp hỏi.

Trương Vinh ở đầu kia kinh hãi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Con cảm thấy anh ta không đơn giản chỉ là cảnh sát quốc tế như vậy. Hôm nay anh ta đột nhiên xuất hiện ám sát con”. Tô Cẩm nói ra nghi hoặc trong lòng.

Trương Vinh trầm mặc vài giây, khàn khàn trả lời: “Xem ra thân phận của tên Lục Thiếu Đình này vô cùng thần bí, không đơn giản.”

“Cha nuôi, người tài giỏi như vậy, chẳng lẽ không tra ra tư liệu gì về hắn sao?” Tô Cẩm nhíu mày hỏi.

“Hắn thuộc đội cảnh sát quốc tế Interpol. Ở trong nước, cha đã tiếp cận thông tin cơ mật tới cấp 5, nhưng theo những gì trên tư liệu viết về hắn thì ở trong nước, cấp trên trực tiếp của hắn là S, đây chỉ là biệt hiệu thay thế. Mà S này là ai thì đến bây giờ cha vẫn chưa điều tra ra”.

“Nói như vậy, lần này cha ra lệnh cho anh ta ám sát con, rất có thể là người thần bí S?” Tô Cẩm suy đoán, cảm giác sau lưng có một cỗ sương mù bao phủ dày đặc, tràn ngập nguy hiểm chết người.

“Cha nghĩ tất cả mọi chuyện đều liên quan đến vụ ở Newyork của con.” Trương Vinh thờ dãi ở đầu dây bên kia.

“Lúc trước cha nuôi nhận vụ đó, có biết người nào trả tiền không?”

“Liên lạc với cha là một thương nhân Ấn Độ. Cha đã tra qua bối cảnh của ông ta, chỉ là một phú thương bản địa thôi. Nhưng kỳ quái là giữa trưa ngày hôm sau phú thương này bị người ta phát hiện tái phát bệnh tim ở trong nhà, đã chết.” Trương Vinh trầm trọng nói, trong giọng nói cũng lộ ra lo lắng.

“Xem ra có người rất muốn ông ta chết.” Tô Cẩm cười lạnh, chuyện này ngày càng mơ hồ, nhưng mà lại đưa tới hứng thú cho cô. Bất luận thế nào, cô nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.

“Cha vẫn chưa nói với con chuyện này vì người sau lưng kia không truy cứu, nhưng giờ nghĩ lại, mọi chuyện không đơn giản như vậy, đây giống như một âm mưu.” Trương Vinh trầm giọng nói.

“Bọn họ vẫn chưa yên tâm? Muốn giết người diệt khẩu hết những người tham gia vào chuyện này sao?” Sắc mặt Tô Cẩm cũng trở nên nghiêm trọng.

“Rất có khả năng.” Trương Vinh đồng ý với cách nghĩ của cô.

“Cha nuôi, vậy cha phải cẩn thận”. Tô Cẩm dặn dò.

“Yên tâm đi! Cha nuôi của con không dễ dàng chết như vậy đâu. Nhưng thật ra là con đấy, đầu óc cảnh giác, đừng quá sơ xuất.” Trương Vinh dặn dò lại.

Tô Cẩm đáp một tiếng, sau đó mở miệng hỏi: “Cha nuôi, con còn muốn hỏi cha một việc. Lúc trước cha vẫn phản đối con tiếp cận Lãnh Mặc Phàm, con muốn biết, rốt cuộc anh ta có thân phận gì?”

“Cuối cùng con cũng bắt đầu tò mò về thân phận của anh ta sao? Cha vẫn nghĩ con chỉ hứng thú với bề ngoài của anh ta thôi!” Trương Vinh ở đầu kia không khỏi trêu ghẹo cô.

“Cha nuôi, cha mau nói nhanh cho con biết đi!” Tô Cẩm trẻ đôi môi đỏ mọng, thâm oán la lên.

“Thân phận của Lãnh Mặc Phàm rất nhiều. Đầu tiên, anh ta là một gã quý tộc chân chính, hiện tại anh ta còn kiểm soát một dự án khai thác mỏ rất lớn, nắm giữ toàn bộ ngành công nghiệp luyện kim của đế quốc Mêxicô, trên tay có ít nhất ba sản nghiệp kim cương, vô số đảo nhỏ trên danh nghĩa, mà tổng giá trị tài sản không thể đếm được. Thần bí, khiêm tốn, trầm ổn, cơ trí, đây là hình tượng người giàu có bên ngoài của hắn”.

“Chỉ như vậy?” Tô Cẩm nhíu mày, cảm giác cha nuôi vẫn chưa nói hết.

“Dĩ nhiên không chỉ như vậy, tư tưởng người giàu rất khác thường, chung quy hắn vẫn tham dự vào những ngành nghề hắc ám trên thế giới. Anh ta là nhà

buôn súng ống đạn dược trên thế giới, cũng là gian thương trong chiến tranh, nhưng chưa bao giờ tham gia vào chiến tranh, lại kiếm được một khoản kếp xù từ đó, thần bí không người nào biết.”

“Quả nhiên không đơn giản.” Ánh mắt Tô Cẩm hiện lên thần sắc tán thưởng.

“Lý do cha không cho con tiếp cận anh ta, là không muốn con chạm phải hắn. Trong thương giới, anh ta có tiếng là người vui giận thất thường, chộc phải người như vậy, muốn rút ra cũng rất khó. Nhưng mà hiện tại xem ra, mọi chuyện không có gì bất lợi, hình như anh ta rất thích con”. Ở đầu kia, Trương Vinh cười nói.

Tô Cẩm lại cười không nổi, bây giờ cô rút người ra không khó, nhưng mà “rút lòng” có chút khó khăn. Người đàn ông này mê người tới mức khiến người ta không muốn rời đi.

Hàn huyền thêm một chút, hai người cúp điện thoại. Nhìn những đám mây trên trời, Tô Cẩm có chút hoảng hốt. Cô tự cho là mình có thể xử lý thoải mái mọi vấn đề tình cảm, giờ nghĩ lại, những thứ kia chỉ có thể nói là hứng thú, hoàn toàn không có gửi gắm nhiều tình cảm. Nhưng hiện tại cô có chút hoang mang, nếu tình cảm cũng giống nhiệm vụ thì tốt biết bao, chỉ cần nhìn trúng mục tiêu, bắn một phát súng ra trực tiếp loại bỏ.

Nhà nhem tối, Lãnh Mặc Phàm trở lại, nhìn thấy những miếng vỡ thủy tinh đầy trên mặt đất, liền nhanh chóng kéo Tô Cẩm qua kiểm tra một lần, xác định cô có bị thương không? Tô Cẩm sưng sốt một chút, bĩu môi nói: “Tôi sao có thể dễ dàng bị thương được?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng hỏi.

Tô Cẩm kể lại chuyện hồi sáng, Lãnh Mặc Phàm bình tĩnh nghe, ánh mắt hiện lên sát khí: “Là hắn, Lục Thiếu Đình.”

Tô Cẩm nghe ra ý trong lời nói của anh ta, lạnh nhạt nói tiếp: “Người này tôi sẽ xử lý.”

Lãnh Mặc Phàm quay đầu nhìn cô, thấy trong ánh mắt cô hiện lên sự kiên định, đành phải gật đầu nói: “Ừ, có cần giúp gì thì tìm tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Khoảnh khắc mạo hiểm

Trong phòng khách sang trọng, Lãnh Mặc Phàm thưởng thức rượu đỏ tao nhã, cặp mắt sâu không thấy đáy phát ra tia sáng lạnh lùng, đôi môi mỏng khẽ gọi nhập vào chất lỏng màu đỏ, giống như ma cà rồng lộ ra mùi khát máu, mê người, yêu mị.

Cửa phòng tầng hai mở ra, Tô Cẩm thân hình gọi cảm, mặc quần jean màu đậm kết hợp với thắt lưng đen, đi đôi giày cao màu bạc, càng tôn lên đôi chân thon dài của cô. Cô vừa nhanh chóng bước xuống, vừa buộc mái tóc xoắn bồng bềnh thành đuôi ngựa. Xuống tầng dưới, cô cầm túi chéo nhỏ để trên sôpha, sau đó cúi người xuống, hôn một cái vào giữa trán Lãnh Mặc Phàm, mở miệng nói: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Cô hôn xong muốn đi, nhưng lại bị một bàn tay kéo lại, cả thân thể lập tức nhào vào trong ngực của anh. Tô Cẩm ngẩn ra, thấy Lãnh Mặc Phàm mở hộp đồ bên cạnh ra, lấy ra sợi dây chuyền rồi đeo lên cho cô, giọng nói trầm thấp hấp dẫn dần dò: “Đừng đánh mất.”

Tô Cẩm nhìn thoáng qua, lập tức biết bên trong dây chuyền này dấu thiết bị theo dõi. Lòng cô khê rung động, anh đeo rất nghiêm túc, rất dịu dàng, điều này khiến Tô Cẩm có cảm giác được quý trọng. Rất ít khi thấy anh như vậy, mê người không nói thành lời.

Đeo dây chuyền xong, Tô Cẩm đứng lên, không nhìn anh mà lập tức đi thẳng ra cửa, bước chân có chút gấp gáp, bởi lúc này nội tâm của cô đang bối rối. Phía sau, Lãnh Mặc Phàm đưa mắt nhìn theo cô, khóe miệng hiện lên ý cười không dễ phát hiện.

Ngồi vào chiếc xe thể thao, Tô Cẩm thở phào một hơi, cố gắng giữ tâm bình tĩnh. Xe thể thao ầm ầm vọt ra khỏi cổng sắt, lao xuống triền núi.

Cô dựa theo tần số, tra được Lục Thiếu Đình đang ở khách sạn. Bây giờ, cô đang trên đường đến đó. Từ nhỏ Tô Cẩm đã có cảm giác không an toàn mãnh liệt, chỉ cần cảm giác bốn phía ẩn chứa nguy hiểm, thì trước tiên cô nhất định sẽ loại trừ nỗi bất an đó.

Mà tất cả nghi hoặc này, chỉ có thể đi tìm Lục Thiếu Đình kia điều tra rõ.

Xe thể thao phóng nhanh trên đường, chưa đến nửa tiếng, tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, xe thể thao đỗ ngay ngắn ở bãi đậu xe trước cửa khách sạn. Tô Cẩm hí hửng nhìn cửa chính khách sạn, lướt nhìn mọi động tĩnh, nhưng không phát hiện điều gì bất thường. Cô đẩy cửa xuống xe, đeo kính râm, bước về phía khách sạn.

Cô mới đi chưa được 10m, thì bỗng nhiên, một chiếc xe việt dã nhìn quen mắt lướt qua trước mặt cô. Cô giật mình thuận mắt nhìn theo, biển số xe kia đúng là xe Lục Thiếu Đình. Cô lập tức xoay người, nhanh chóng lên xe. Xe thể thao linh hoạt vượt lên mấy xe con phía trước, đuổi theo.

Xe việt dã đi với tốc độ 60 mã lực[1], không nhanh không chậm. Tô Cẩm đóng kín cửa xe, duy trì khoảng cách theo dõi 50m, đồng thời nhìn chăm chú

mọi động tĩnh xung quanh.

[1] mã lực: là thước đo công suất của động cơ, đặc trưng độ nhanh của chiếc xe.

Bỗng chốc, xe việt dã rẽ vào đường cao tốc rồi đột nhiên tăng tốc độ. Xe thể thao của Tô Cẩm lập tức đuổi theo, xem ra cô đã bị phát hiện.

Trên đường cao tốc, xe không nhiều lắm, xe chạy băng băng tùy ý trên sáu làn đường rộng rãi. Tốc độ nhỏ nhất của xe việt dã đã vượt quá hai trăm mã lực, rẽ một cái đã không thấy.

Tô Cẩm đạp mạnh chân ga, xe thể thao giống như sao băng thoáng qua nhanh như tia chớp, rẽ theo. Cách xe việt dã khoảng hơn 1000m, Tô Cẩm tiếp tục truy kích, rất nhanh chỉ còn cách có 200m, 100m..

Lục Thiệu Đình ngồi trong xe, nhìn xe thể thao bám đuôi phía sau, trên mặt không chút lo lắng mà ngược lại còn ngăm ngăm mưu toan.

Phía trước xuất hiện giao lộ, một đường xuống núi, một đường lên núi. Nhưng trên đường lên núi viết rõ, đường này không thông, nghiêm cấm lên núi. Xe việt dã rẽ phá bỏ biển cấm, chạy theo hướng đường núi quanh co. Tô Cẩm hí hửng, bởi vì xe thể thao tốc độ quá nhanh, trượt một đoạn đường nên nhanh chóng bị lui về phía sau, chỉ nghe tiếng phanh xe vang lên, bánh xe tóe lửa giống như đã thú gầm lên giận dữ, phóng theo hướng triền núi.

Đường núi gấp khúc, chỗ ngoặt gấp chật hẹp mà nguy hiểm. Nếu không có kỹ thuật lái vững chắc thì ngay cả nửa đường cũng không đi được, có khả năng xe hủy người thiệt mạng. Tô Cẩm đuổi theo, chưa đến 10 phút, đã thấy được đuôi xe việt dã. Cô nhủ chặt đôi mắt xinh đẹp, đầy mắt bùng nổ sức mạnh.

15 phút sau, xe việt dã lại phá bỏ đường cấm lần nữa, phía trước không còn đường, chỉ có một tảng đá to khoảng 200mét vuông san lấp mặt đất, không nhìn không biết là đường cùng. Xe việt dã nhanh chóng quay đầu, đối mặt với đường vào rồi dừng lại. Lúc này, tiếng xe thể thao rầm rầm xông tới, Tô Cẩm phanh xe, dừng lại đối diện với xe của anh ta.

Hai chủ xe nhìn nhau hằm hằm như hổ rình mồi, ngăm tính kẻ sách. Đột nhiên, đôi môi đỏ mọng của Tô Cẩm nhếch lên, đạp thật mạnh chân ga dưới chân, xe thể thao giống như con báo hùng lực nổi giận, bắt đầu công kích xe việt dã trước mặt. Xe việt dã cũng không cam chịu yếu thế, phát hỏa, ga như sấm, báo hiệu một trận chiến xe hết sức căng thẳng.

Đây là trận độ sức sinh tử, ai chậm một giây thì người đó thua một phần. Xe thể thao tấn công trước, đâm mạnh vào sườn xe việt dã, lực húc lớn khiến xe việt dã bị đẩy ra xa 10m, sát chỗ vách đá. Cũng may bánh xe việt dã có lực ma sát lớn, một hướng bay, đuôi xe hất lên khiến xe thể thao quay một vòng tại chỗ rồi dừng lại. Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Cẩm đã nổi lên tức giận không thể mất.

Lòng tranh giành hạo thắng khiến cô tuyệt đối không thể nhận thua. Đột nhiên, cô lấy hết dũng khí hủy diệt của bản thân, thân xe giống như con quay bay xoay về phía xe việt dã, loại sức mạnh đối địch này, tuyệt đối không gì so sánh nổi.

Lục Thiệu Đình thấy thế, trên gương mặt đẹp trai cũng xuất hiện một chút kinh ngạc. Anh ta lập tức có hành động ứng biến, nhảy khỏi xe. Ngay khi thân người rơi xuống đất một giây, anh ta nhân tiện lăn một vòng, cách xe 10m. Mà xe việt dã to lớn ở dưới bị xe thể thao vất ngang qua, không thể chống đỡ được mà rơi xuống vách núi. Thân xe thể thao quá mạnh mẽ cũng nảy sinh cục diện không thể khống chế, đầu đụng phải vách đá, thân xe xoay vòng, cũng ngã nhào xuống vách núi dựng đứng.

“Không được...” Chỉ nghe một tiếng gầm nhẹ, cả người của Lục Thiệu Đình nhanh chóng phóng tới, dùng lực cánh tay mạnh mẽ kéo lấy cửa xe thể thao phía kế bên người lái. Cuối cùng, xe thể thao bị một tảng đá lớn giữ lại ở bên vách núi, không bị rơi xuống. Nhưng mà xe đã rất nghiêng, thân thể của Tô Cẩm bị quăng ra khỏi chỗ ngồi, lúc này do dây an toàn bảo vệ, cô mới bám được ở cửa xe, thân thể treo lơ lửng giữa vách núi, vô cùng nguy hiểm.

Hai người trải qua màn chiến đấu ác liệt, hai cặp mắt rừng rực đối diện nhau, mang theo kích động vừa trải qua sinh tử (sống chết), phức tạp, thù hận, lại mang theo một tia khát vọng muốn sống.

Trên trán Tô Cẩm đầy vết thương, đuôi ngựa cũng bị bung ra, sợi tóc bay hỗn độn. Cô nhìn anh ta, mỉm cười lạnh nhạt: “Buông tay, anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Lục Thiệu Đình bị những lời của cô nhắc nhở. Đúng vậy, trước mắt là cơ hội tốt nhất để giết cô, chỉ cần anh đẩy nhẹ một cái, cô sẽ rơi xuống. Khuôn mặt đó đẹp thế lương mà yêu mị, đầy mắt rõ ràng viết lưu luyến thế giới này. Tay nắm khung xe của anh hơi buông lỏng, không, đây là là nhiệm vụ của anh, anh không được nương tay, bất kỳ ai cũng đáng được đồng cảm thương hại, riêng cô không được.

“Buông tay”. Tô Cẩm tuyệt vọng nhắm mắt lại, đôi môi đỏ mọng khê mở. Cô nhìn thấy sự lạnh lùng vô tình trong ánh mắt anh ta, người đàn ông anh này sẽ không lưu tình.

Ánh mắt phân vân của Lục Thiệu Đình đột nhiên kiên định, giống như anh ta đã ra quyết định cuối cùng. Mà lúc này, Tô Cẩm đã sẵn sàng chờ chết, ở nơi này chờ người đàn ông này đồng tình thương hại, chẳng thà chết một cách oanh liệt còn giữ chút tôn nghiêm. Một sát thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh, nhưng trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt dịu dàng, một cái chớp mắt kia, cô mới phát hiện, cô không nỡ bỏ thế giới này.

Nhưng mà, cô giết nhiều người như vậy, cũng nên đền mạng.

Tay cô nắm chặt khung cửa, dần dần buông lỏng ra. Rốt cuộc, cô dường như cảm giác được thần chết vẫy gọi. Chết, là loại cảm giác sợ hãi này như này sao!

Lúc cô cảm thấy thân thể bay trong gió thì chợt một cánh tay khỏe mạnh kéo dây an toàn, linh hồn của cô giống như được kéo từ địa ngục lên. Sau đó, cô cảm giác hai cánh tay bị người ta dùng sức nhấc ra, thân thể được rút ra từ thân xe, áp sát mạnh mẽ vào một thân thể rắn chắc.

Cô không dám tin mở mắt ra, gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, đồng thời, giọng nói trầm thấp lộ ra giễu cợt: “Chết như vậy, lợi cho cô quá.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mạo hiểm

Trên sườn núi không người vừa mới xảy ra trận đại chiến chấn động, mà lúc này, hai nhân vật chính lại một đứng một ngồi trò chuyện ở vách núi.

Cánh tay Tô Cẩm có vài chỗ bị trầy da, giữa trán cũng có vết thương nhưng điều đó không làm giảm đi vẻ quyến rũ và xinh đẹp của cô. Cô dùng tóc che đi, tâm trạng phức tạp híp mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, không biết nên gọi anh ta là ân nhân hay kẻ thù.

“Anh làm việc cho ai?”

Mặt Lục Thiếu Đình không cảm xúc nhìn cô: “Hắn cô đã điều tra ra thân phận của tôi, cần gì phải hỏi tôi?”

“S là ai?” Tô Cẩm tiếp tục truy hỏi.

Biệt hiệu này lập tức khiến đáy mắt Lục Thiếu Đình xẹt qua kinh ngạc nhưng rất nhanh bị nụ cười nhạt giấu đi: “Các cô điều tra lại lịch của tôi cũng rất rõ ràng!”

Tô Cẩm nhếch mép, hừ lạnh một tiếng: “Lần này anh giết tôi, không phải nhiệm vụ được Interpol giao, mà là làm việc cho S.”

“Bất kể tôi làm việc cho ai thì cô cũng là tội phạm còn tôi là cảnh sát, lập trường của chúng ta đối lập.” Lục Thiếu Đình bình tĩnh đáp.

“Hừ! Cùng là giết người giống nhau, lý do của anh đường hoàng còn tôi thì phải chết. Qua cầu rút ván, thủ đoạn làm việc của các người thật cao minh”. Tô Cẩm lên tiếng giễu cợt.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì, nhưng tôi biết tội danh của cô cũng đủ để tôi bắt cô.” Lục Thiếu Đình không chút ngần ngại liếc cô một cái.

“Tôi nói cho anh biết, người đứng sau lưng vụ ở New York nước Mỹ rất có thể là ‘S’. Tôi nghĩ, vì sao nhiệm vụ lần này của anh là giết tôi chứ không phải bắt tôi?” Tô Cẩm hùng hổ dọa người nhìn anh ta chằm chằm, nhìn sắc mặt nghiêm nghị và chính trực của anh ta, đáy mắt cười rất lạnh.

Lục Thiếu Đình nhíu mắt lại, nhìn cô đăm chiêu vài giây, lắc đầu chắc chắn: “Không thể nào”.

“Mặc kệ có khả năng hay không, tôi chỉ biết ‘S’ này có vấn đề. Anh làm nhiệm vụ vì quốc gia, giờ lại âm mưu giết người giúp người khác, đây không phải đi ngược lại với tâm nguyện ban đầu hay sao? Cảnh sát tiên sinh.” Tô Cẩm nói với anh ta bằng một giọng khêu gợi, trong giọng nói lộ ra ý chế cười.

Tâm Lục Thiếu Đình đang kiên định trở nên hơi rối loạn, trong đầu anh phân tích rõ nhiệm vụ lần này. Đúng như lời cô nói, anh nhận được nhiệm vụ giết người đầu tiên. Tuy cấp trên trực tiếp của anh là người mang biệt hiệu ‘S’ này nhưng khi tiếp nhận nhiệm vụ, anh cũng chưa từng nhìn thấy ‘S’. Luôn chỉ thị anh hành động chỉ là một cuộc điện thoại thần bí và một giọng nam đầy tính ra lệnh. Tuy anh là đặc công quốc gia, chỉ được nhận mệnh lệnh mà không được hoài nghi, nhưng theo trực giác của anh cho thấy nhiệm vụ lần này đúng là vô cùng bí mật.

Tô Cẩm thấy anh ta nhíu mi trầm tư, biết lời của mình khơi ra chú ý. Cô muốn trực tiếp lộ ra từ miệng anh ta vốn dĩ không có khả năng. Cô khẽ thờ dài một tiếng, khó hiểu nhìn hắn: “Vừa rồi anh có cơ hội giết tôi, vì sao không ra tay?”

Lục Thiếu Đình ngăn ra: “Tôi hy vọng có một cơ hội quyết đấu công bằng”.

Anh muốn xem năng lực của Tô Cẩm đến mức nào. Cô lắc đầu: “Không đúng, lần trước ở biệt thự, vì sao anh chần chờ không nổ súng?”

Sắc mặt Lục Thiếu Đình đột nhiên tối tăm, khoanh tay lạnh lùng nói: “Không vì sao cả.”

“Tôi và anh được huấn luyện giống nhau, đều là người làm việc bình tĩnh quyết đoán. Bỗng nhiên anh do dự tất có nguyên nhân, mềm lòng, đồng tình, không đành lòng, hay là yêu tôi.” Tô Cẩm vừa nói, vừa nhích thân thể tới gần anh ta. Câu cuối cùng bật hơi, khoe miệng khiêu gợi nhếch lên nụ cười giễu cợt.

Ngay cả Lục Thiếu Đình vô cùng không thích có người phỏng đoán tâm tư của anh, nhưng lúc này mặt anh nóng lên, cảm giác tức giận vì bị người ta nhìn thấu nhưng vẫn duy trì vẻ mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói: “Cô đừng có suy đoán nữa, cô là kẻ địch trời sinh của tôi, cho dù tôi có chút mềm lòng, đó cũng là chuyện của tôi, không liên quan đến cô.”

Tô Cẩm hít mặt lại cười khanh khách, ngón tay thon dài vuốt ve trên vòm ngực rắn chắc của anh ta: “Thực ra tôi cũng không ngại có tình nhân làm cảnh sát đâu..... Chỉ cần anh muốn.....”

Chân mày của Lục Thiếu Đình dường như nhú chặt vào nhau, anh dùng sức đẩy tay cô ra, nghiêng người quay lưng về phía cô: “Cô đừng làm loạn”.

Tô Cẩm lập tức thay đổi nét mặt bình tĩnh, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta, hừ một tiếng: “Tôi nghĩ ‘S’ đã chọn sai người mất rồi, chọn một người không muốn giết tôi.”

Khóe miệng Lục Thiếu Đình giật giật, lãnh khốc nói: “Cuối cùng sẽ có một ngày tôi giết cô.”

Tô Cẩm hơi nhếch môi, không nói gì. Đúng lúc này, bên cạnh núi truyền đến tiếng gió vù vù. Đó là tiếng động cơ cánh quạt của trực thăng. Hai người trên sườn núi kinh ngạc nhìn nhau, giống như muốn tìm đáp án trong mắt đối phương nhưng mà ánh mắt của cả hai người đều tràn ngập nghi ngờ.

Ngay sau đó, một chiếc máy bay trực thăng xuất hiện trước mắt bọn họ, nhìn thấy trong buồng lái có bóng người tuần mỷ cao lớn, Tô Cẩm ngăn ra, sao lại là Lãnh Mặc Phàm? Tô Cẩm đang kinh ngạc, đột nhiên thấy một khẩu súng ở cửa sổ bắn về phía bọn họ. Cô kinh hãi, lập tức đứng ra chắn trước mặt Lục Thiếu Đình, giục gấp: “Đi mau”.

Lục Thiếu Đình cũng cảm nhận được tình cảnh của mình, anh xoay người chạy nhanh về phía con đường. Viên đạn phía sau mãnh liệt bắn tới, Lục Thiếu Đình tránh được tình thế nguy hiểm, cuối cùng biến mất ở trước mắt bọn họ.

Máy bay trực thăng hạ cánh xuống đất, dáng người cao lớn của Lãnh Mặc Phàm bước nhanh tới bên người Tô Cẩm, quan sát cô một lượt, sau đó mới đưa tay ôm cô vào ngực: “Không sao chứ!”.

Tô Cẩm lắc đầu, tựa vào ngực anh nghỉ ngơi, ngẩng đầu hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Em đã quên lễ vật tôi tặng em sao?” Lãnh Mặc Phàm vén tóc của cô lên, kiểm tra vết thương giữa trán.

Thì ra là như vậy, tần số nhìn vệ tinh có thể thấy mọi chuyện phát sinh ở đây. Tô Cẩm nhắm mắt không nói chuyện, mặc cho anh đưa lên trực thăng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nguy hiểm mới

Trong phòng khách yên tĩnh, Tô Cẩm dùng khăn chườm đá lên vết thương trên trán, cả người thả lỏng dựa vào sofa, đôi mắt hơi hé, lộ ra một mỏi.

Tiếng bước chân từ tầng hai truyền đến, Lãnh Mặc Phàm cởi trần quần khăn tắm bước xuống lầu, đi tới quầy bar mini rót hai ly rượu đỏ, đưa cho cô một ly.

Tô Cẩm nhận ly rượu rồi uống một ngụm, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô vừa định chớp mắt thì một giọng nói trầm thấp có chút không vui vang lên: “Em không định giải thích với tôi một chút sao?”

“Giải thích gì cơ?” Trong lòng Tô Cẩm hơi kinh ngạc nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh.

Lãnh Mặc Phàm trầm mắt nhìn cô. Ở trên trực thăng, anh nhìn thấy rất rõ ràng, Tô Cẩm cố ý chắn trước mặt Lục Thiếu Đình giúp hắn chạy thoát: “Em hiểu tôi đang nói gì mà.”

Tô Cẩm cảm thấy hơi buồn bực, đứng lên, vứt cái khăn mặt chườm đá lên mặt bàn: “Tôi cho rằng không cần phải giải thích công việc bên ngoài với anh.”

Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm lạnh lẽo, thân hình cao lớn lập tức đứng lên, giữ chặt cánh tay của cô: “Tôi cần một lời giải thích.” Đôi mắt thâm thúy hiện lên chút ghen tuông.

Tô Cẩm lạnh nhạt hất tay anh ta ra: “Tôi rất mệt. Tôi muốn đi nghỉ ngơi.” Nói xong, lập tức đi thẳng lên lầu.

Lãnh Mặc Phàm ngăn ra tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của cô, con ngươi đen lóe lên phiền muộn. Anh cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, nhưng không cách nào kiềm chế tâm trạng buồn bực. Chỉ cần nghĩ tới cảnh Tô Cẩm che người bảo vệ Lục Thiếu Đình thì anh lại cảm thấy phát điên lên.

Trong phòng ngủ tầng hai, Tô Cẩm nằm nghiêng người ngủ. Ý thức mới vừa tiến vào trong mộng thì cảm giác sau lưng truyền đến tiếng lách lư. Sau đó, một cánh tay thò qua cổ cô, dùng lực nâng bả vai cô lên. Tô Cẩm cảm nhận được lồng ngực ấm áp quen thuộc nên cảm giác buồn bực dần tan biến. Cô tìm một vị trí thoải mái trong lồng ngực vững chắc, tiếp tục ngủ ngon.

Lãnh Mặc Phàm vuốt nhẹ mái tóc của cô, kiểm tra vết thương giữa trán. Đáy mắt anh thoáng qua sự đau lòng, còn có vài phần phức tạp rồi cúi mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ yên trong ngực. Anh kiểm chế không vui trong lòng, toàn thân toát lên sự nguy hiểm không thể phạm. Tô Cẩm chỉ thuộc về một mình anh, ai cũng không thể đụng vào.

Trong phòng của một khách sạn bình thường, Lục Thiệu Đình nằm gồi lên cánh tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh giống như đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân. Đúng lúc này, di động trong túi anh ta đột nhiên vang lên. Anh gạt mình vội cầm lên nhìn, trầm giọng tiếp: “Alo”.

“Tìm được cô ta chưa?” Giọng nam khàn khàn ở đầu kia hỏi.

Đáy mắt Lục Thiệu Đình thoáng qua chút chần chờ, đáp lại: “Tìm được rồi.”

“Tìm thời cơ tốt, nhanh chóng giải quyết, đừng kéo dài thời gian.” Giọng nam ở đầu kia lên tiếng ra lệnh, đồng thời còn mang chút nôn nóng giống như chuyện này sinh ra áp lực nào đó rất lớn cho hắn.

Lục Thiệu Đình trả lời: “Vâng.”

Đầu kia cúp điện thoại trước, Lục Thiệu Đình nhìn di động, ánh mắt lâm vào trầm tư. Anh nhớ tới những lời của Tô Cẩm trước đó, không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi. Rốt cuộc nhiệm vụ trong tay anh là phục vụ cho tổ quốc hay trở thành sát thủ bị người ta tính toán?

Sân bay quốc tế

Một người đàn ông cao lớn đeo balo sải bước đi lại. Hắn móc từ trong túi ra một chiếc chìa khóa, bóp nhẹ, một chiếc xe cách đó 15m mở cửa xe ra. Hắn ném chiếc ba lô đeo lưng vào trong, đồng thời chui vào ghế lái (chỗ tài xế ngồi). Hắn kéo ngăn tủ chỗ kế bên người lái, rút ra một xấp tư liệu, ngồi tựa lưng vào ghế lật xem.

Chỉ thấy bắt mắt nhất trong tư liệu là ảnh chụp một người phụ nữ, mắt đen tóc nâu, quyn rũ gọi cảm, bên cạnh viết một cái tên, Bích Tư Đình.

Người đàn ông nhìn chằm chằm tấm hình cười âm thầm, lầm bầm: “Báu vật xinh đẹp như vậy, giết thật đáng tiếc!”

Nói xong, chiếc xe nhanh chóng khởi động, rời khỏi sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Gặp nguy hiểm ở TTTM

Trong trung tâm thương mại (TTTM) sầm uất, hai người ung dung dạo phố. Nam anh tuấn nữ xinh đẹp giống như cặp vợ chồng quần quít, người đàn ông đi cùng quan tâm xách túi quần áo, ánh mắt say đắm chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Về thôi!” Tô Cẩm nhìn ra cửa đề nghị.

Lãnh Mặc Phàm khẽ gạt đầu, ra ngoài nửa ngày, nhìn cô có vẻ mệt mỏi. Lần này anh đưa cô đi mua sắm mục đích giúp cô giải sầu. Hai người ra khỏi đại sảnh, nhìn bãi đỗ xe rất lớn phía đối diện. Đèn giao thông vừa chuyển sang màu xanh, Tô Cẩm khoác tay Lãnh Mặc Phàm theo bản năng, bước đi cùng anh.

Nhưng mới đi được vài bước thì một chiếc xe con vượt đèn đỏ vọt tới. Cánh tay Lãnh Mặc Phàm kéo cả người Tô Cẩm ôm chặt vào trong ngực. Cùng lúc đó, nghe “bùm” một tiếng, chiếc xe vượt đèn đỏ kia đột nhiên mất khống chế đâm vào mấy chiếc xe rồi lao lên vỉa hè mới dừng lại.

Lãnh Mặc Phàm và Tô Cẩm nhìn nhau, đáy mắt đều chứa sự kinh ngạc. Dường như lúc hai người đi về phía bãi đỗ xe thì có một viên đạn bắn xẹt qua hai người họ.

Lãnh Mặc Phàm ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe thể thao màu xanh, phóng nhanh sang dốc đường đối diện mới thoát khỏi phạm vi tầm ngắm của tay súng bắn tỉa. Chiếc xe lao vút trên đường, hai người trên xe đều im lặng. Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Mặc Phàm trở lên u ám, sắc mặt giận dữ. Nếu không phải vừa rồi chiếc xe vượt đèn đỏ kia cản một phát súng thay bọn họ thì lúc này chỉ sợ một trong hai người đã mất mạng.

“Xem ra là nhằm vào tôi”. Tô Cẩm nhủ mi nói. Vị trí tài xế trúng đạn chính là chỗ cô đứng.

Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm trầm xuống: “Là hắn.”

Tô Cẩm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Không phải Lục Thiệu Đình, là một sát thủ khác.” Cô có thể cảm giác được sát thủ này rút súng quả quyết và sắc bén, tuyệt đối không giống tác phong của Lục Thiệu Đình.

Lãnh Mặc Phàm có chút không vui, liếc cô một cái: “Em khẳng định như vậy sao?”

“Trục giác của tôi chưa bao giờ lừa tôi.” Tô Cẩm bình tĩnh nói, đồng thời cô cũng thấy tức giận. Cô cũng là sát thủ, điều này khiến cô cảm thấy mình quá thất bại.

Xe đi thẳng trở về khu biệt thự. Hai người xuống xe. Lãnh Mặc Phàm cầm điện thoại di động đi đến bên hồ bơi. Tô Cẩm cũng lấy di động ra gọi cho Trương Vinh. Giọng nói trầm thấp của Trương Vinh ở đầu kia hỏi han: “Tiểu Cẩm, làm sao vậy?”

“Cha nuôi, xem ra có người sắp xếp sát thủ mới giết con. Cha tra được manh mối gì của bên kia chưa?”

Trương Vinh trầm tĩnh nói: “Có đầu mối mới. Cha tra được nhà buôn vũ khí bị giết ở New York, ba tháng trước từng bán ra hai mươi lô vũ khí đến Mexico. Bên kia không có tiền trả nhưng hai bên từng gặp mặt và bị bên bán thúc giục trả tiền nhiều lần, sau đó kết thúc không mấy tốt đẹp. Cha nghĩ người được lợi nhất sau màn này là bên mua lô vũ khí.”

“Tên ‘S’ kia là ai?” Tô Cẩm nghi hoặc hỏi. Cô cảm giác chuyện này phức tạp hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

“Cha tra được nhà buôn súng ống đạn dược kia có một người em trai, sau vụ đó em trai hắn đã chính thức tiếp nhận mọi chuyện liên quan đến vũ khí của hắn. Em trai hắn cũng hoài nghi đám người Mexico kia nên đang tìm cách tra ra chuyện này. Cha nghĩ bên Mexico đang nghĩ hết biện pháp chặn đứt hướng đi này. S chắc hẳn là một người được lợi ích trong đó, cũng là người liên lạc. Hắn mua chuộc tên thương nhân Ấn Độ để liên lạc với cha. Sau khi giao dịch hoàn thành, hắn giết người Ấn Độ. Hiện tại, người duy nhất biết rõ mọi chuyện cũng chỉ có cha và con. Người hôm nay con gặp, có lẽ là sát thủ mới mà S phái tới. Có thể hắn đã bắt đầu hoài nghi năng lực làm nhiệm vụ của Lục Thiếu Đình.”

“Lục Thiếu Đình từng có cơ hội xuống tay với con nhưng hắn do dự”. Tô Cẩm nói sự thật cho ông biết.

“Cha nghĩ Lục Thiếu Đình cũng nghi ngờ chuyện này nên mới có thể do dự không ra tay”. Trương Vinh bình tĩnh phân tích.

“Vậy con nên làm thế nào bây giờ?” Tô Cẩm có chút phiền não nói.

“Lãnh tiên sinh có sắp xếp nhiệm vụ gì cho con không?”

Tô Cẩm quay đầu, liếc mắt nhìn người đàn ông anh tuấn kiệt xuất, bĩu môi nói: “Anh ta chẳng giao nhiệm vụ gì cho con cả, nhưng mà suốt ngày ăn chơi vui đùa cùng anh ta ở chỗ này”.

“Ừ, con tiếp tục ở bên anh ta đến khi anh ta tuyên bố nhiệm vụ hoàn thành”. Trương Vinh dặn dò.

“Vâng”. Tô Cẩm bất đắc dĩ gật đầu.

“Giờ cha có chuyện phải xử lý, liên lạc sau”. Trương Vinh cúp điện thoại, Tô Cẩm nhìn di động. Đột nhiên, ở trên sườn núi xuất hiện tám chiếc xe việt dã màu đen, sau đó hơn hai mươi vệ sĩ mặc đồ đen lần lượt bước ra, vây kín ngôi biệt thự, gió thổi cũng không lọt.

“Tô tiểu thư, bên ngoài nguy hiểm, Lãnh tiên sinh mời tiểu thư vào bên trong nghỉ ngơi”. Một vị vệ sĩ tới mời cô.

Tô Cẩm gật đầu đi vào phòng khách. Trong phòng khách, Lãnh Mặc Phàm vẫn đang nói chuyện điện thoại, giọng điệu nghiêm nghị giống như mệnh lệnh không thể làm trái. Anh nói xong, quay đầu nhìn Tô Cẩm đứng phía sau, sắc mặt mới dịu đi, trầm giọng nói: “Đừng lo, nơi này rất an toàn”.

Tô Cẩm nhún nhún vai, đương nhiên cô biết. Cô đi đến bên người anh, đôi môi đỏ mọng hôn lên gò má của anh: “Được, đừng nóng giận”.

Lãnh Mặc Phàm bá đạo ôm vai cô: “Một nụ hôn sao đủ?” Nói xong anh cúi người dùng sức hôn cô, hoàn toàn không quan tâm có rất nhiều vệ sĩ đứng ngoài cửa.

Tô Cẩm chìm đắm trong nụ hôn của anh, có chút say mê. Đường như lần đầu tiên cô cảm giác an toàn từ người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Truy tìm dấu tích

Trong phòng họp của một tập đoàn Ấn Độ, sắc trời u ám khiến không khí trong phòng cũng đè nén, áp lực. Ngồi ở vị trí cầm đầu là một người đàn ông mang những đường nét riêng biệt của người Ấn Độ, mũi chim ưng [1] làm hắn toát lên vẻ gian trá và âm hiểm.

[1] mũi tương chim ưng: sống mũi hẹp, hơi nhô cao lên và trơ xương; chuẩn đầu (chóp mũi) dài và nhọn, cong quặp xuống như mỏ chim ưng.

Hắn vung tay ném ra một bức ảnh: “Người phụ nữ này ở Seattle [2], phái người bắt về đây cho tôi.”

[2] Seattle: thành phố cảng và là thành phố lớn nhất của bang Oa-sinh-ton ở Tây bắc nước Mỹ

Tất cả mọi người đang ngồi đều được một bức ảnh. Trong bức ảnh, chụp một người phụ nữ châu Á, đường nét khuôn mặt rõ nét, trầm lắng, lạnh lợi, nhạy bén.

“Lão đại, em nghi ngờ chính là đám người Mêxicô kia làm. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ tìm ra chứng cứ tố cáo bọn họ”.

“Lúc Asoka chết, trên người hắn không có di động. Em nghĩ chắc chắn có người cố ý cầm đi. Rất may, thông tin chúng ta điều tra được, trong mấy ngày anh cả chết, Asoka liên lạc với rất nhiều người qua điện thoại. Sau khi loại bỏ thì phát hiện có một số rất khả nghi mà số này là từ Trung Quốc. Hiện giờ chúng ta đã phái người đi thăm dò người giữ sổ máy này, không lâu nữa sẽ có tin tức thôi”.

“Thù của anh cả, tôi nhất định phải báo, còn đám người Mexico kia, tôi muốn bọn họ phải trả giá thật đắt”. Người đàn ông nặng nề lên tiếng, bắn ra nguy hiểm chết chóc.

Một du thuyền chậm rãi lái đến chỗ yên tĩnh bên vịnh, ở mũi thuyền, hai người đàn ông ngồi uống rượu đối diện nhau. Hoàn cảnh nhân nhả như vậy lại có vẻ rất nặng nề, một người trong đó ngửa cổ uống một hơi, tức giận hỏi người đàn ông trước mặt: “Tại sao anh lại phái một đặc công như tôi đi làm chuyện này?”

Người đàn ông đối diện hơn 40 tuổi, giữa trán gồ lên, nửa đầu nhả bóng, khiến hắn nhìn có chút bí ối. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, ánh mắt hiện lên sự khôn khéo, nhạy bén kia làm người khác không dám xem thường. Hắn buồn bực giận dữ nói: “Ban đầu nhận được tin tức đó, tôi cũng không nghĩ nhiều. Nữ sát thủ kia phạm tội trong nước, tôi nghĩ phái Lục Thiệu Đình đi giải quyết sẽ không thành vấn đề, nào biết sẽ xảy ra tình huống này.”

“Tôi thấy Lục Thiệu Đình không phải không ra tay được, tôi chắc chắn tuyệt đối hắn có năng lực hoàn thành nhiệm vụ này. Giờ hắn do dự tức là chuyện này có vấn đề, nhất định hắn ta đã nghi ngờ, nói không chừng còn bắt đầu âm thầm điều tra rồi.” Người đàn ông hút thuốc cười nhạt.

Đáy mắt người đàn ông trán gồ hiện lên chút bối rối nhưng lập tức trấn định: “Tôi gọi hắn đến báo hắn không tham dự vụ án này nữa”.

“Tên sát thủ kia, anh có nắm chắc hay không?”

“Tôi đã điều tra hồ sơ của hắn trước rồi mới tìm hắn nên tuyệt đối không có vấn đề.”

“Nếu xong chuyện này thì thời đại hoàng kim của chúng ta đã đến. Còn nếu ra xảy ra điều gì sai sót thì chúng ta muốn xoay người cũng khó.”

“Ban đầu dám tiếp nhận vụ này, tôi chưa từng nghĩ tới hồi hận. Bây giờ chúng ta ở trong bóng tối, tự có người ngoài sáng chống đỡ thay chúng ta.”

“Anh nói lão đặc công Trương Vinh kia sao? Sao lúc trước anh tìm được ông ta vậy?”

“Tôi tìm được phương thức liên hệ với ông ta từ một tổ chức. Tôi nghe nói sau khi tinh thần ông ta sa sút, luôn bí mật huấn luyện nữ sát thủ kiếm tiền cho ông ta. Tìm được ông ta, tôi cũng không thể ngờ mọi chuyện suôn sẻ như vậy, bên Ấn Độ châm lửa, bên Mexico thúc giục còn chúng ta tranh thủ thời gian giải quyết những người này, đẩy Trương Vinh ra làm kẻ chết thay. Bên Ấn Độ không phản đối nên sẽ không hoài nghi đến chúng ta.”

“Như vậy là tốt nhất.” Người đàn ông hút thuốc ném mẩu thuốc lá xuống biển, nâng chén với hắn: “Cụng ly, cầu chúc mọi chuyện thắng lợi.”

Chicago, nước Mỹ.

Trong gian phòng rộng rãi, hai người phụ nữ xinh đẹp đang thao tác trên bốn, năm chiếc máy vi tính được kết nối với nhau, thao tác thuần thục, công phá liên tiếp tường lửa [3], cuối cùng trên màn hình máy tính xuất hiện một bóng người. Cô gái tóc ngắn quay đầu về phía sau hồ lớn: “Cha nuôi, nhìn này”.

[3] tường lửa: rào chắn bảo vệ trong mạng máy tính

Người đàn ông đang trầm tư đứng lên khỏi sofa, trên khuôn mặt có vết sẹo ghê người khiến ông ta thoát nhìn cực kỳ hung ác nhưng trên người lại toát ra khí chất ung dung, lạnh nhạt, không sợ hãi. Ông đứng sau cô gái tóc ngắn, mắt nhìn chăm chăm màn hình có bóng người vội vàng đi ra từ buồng điện thoại. Người này mặc áo khoác ngoài, đầu đội mũ lưỡi che khuất khuôn mặt của hắn, cái nhìn thấy duy nhất đó là đáng người không cao, hơi béo.

“Có thể cho rõ ràng lên được không.” Trương Vinh trầm giọng hỏi.

“Không thể rõ hơn, chỗ này bên ngoài siêu thị cách buồng điện thoại năm mét. Nhìn xung quanh thì thấy đây là chỗ tốt nhất rồi.” Cô gái tóc ngắn vừa nhai kẹo cao su vừa đáp. Cô ấy tên là Any, cũng là sát thủ trẻ tuổi nhất Trương Vinh nhưng sở trường giỏi nhất của cô là tấn công máy tính.

“Cha nuôi nhận được điện thoại giao dịch của bên Ấn Độ, ghi chép điện thoại đến từ Trung Quốc. Xem ra người này chính là người liên lạc trung gian.” Một cô gái trẻ tuổi tóc dài khác bình tĩnh lên tiếng. Cô tên Ivan, là sư muội của Tô Cẩm.

“Nói như vậy, là người này phái sát thủ giết sư tỷ sao!”

Hai cô gái trẻ tuổi thảo luận với nhau. Trương Vinh vẫn chăm chú nhìn màn hình, ánh mắt tràn ngập phức tạp giống như muốn tìm ra thân phận người trong hình.

--- ---

Trốn tránh không phải là tính cách của Tô Cẩm. Cô bị Lãnh Mặc Phàm bảo vệ suốt 2 ngày cuối cùng cũng không ngồi yên được. Cô cảm giác như có cái gì đó chặn ở cổ họng, chưa tiêu trừ được nên không thoải mái.

Trên giường lớn phía sau, một người thân thể trắng kiện hấp dẫn đang nằm, nhìn người phụ nữ khoanh tay trầm tư đứng trước cửa sổ. Trong ánh mắt thâm thúy của anh hiện lên dục vọng, anh nhẹ nhàng bước xuống giường, người trần truồng đi đến bên cô, lấy tay nâng cằm cô lên, cưỡng ép đôi môi đỏ mọng của cô đón nhận nụ hôn của anh.

Kích hôn một lúc, dường như Lãnh Mặc Phàm cảm giác được cô không có hứng thú. Anh buông người cô ra, đổi lại ôm từ phía sau, định dùng cảm xúc da thịt cọ xát tới khơi mào cô đáp lại. Thân thể đàn ông to lớn mạnh mẽ dâng cao, khát vọng thân thể mê người trước mặt.

Lúc này, Tô Cẩm bị người sau lưng mút nhẹ, dục vọng từ từ nóng lên trong người. Cô quàng tay ôm lấy cổ anh, tìm tới môi anh, đáp lại kịch liệt. Nhưng mà Lãnh Mặc Phàm lại tà ác né tránh, cười mỉa hoặc khiến Tô Cẩm ngẩn ra, anh mới chủ động hôn. Tô Cẩm nhiệt liệt hòa theo, đè anh xuống giường, lấy tư thế nữ trên nam dưới, cướp đoạt thân thể anh một cách bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giao chiến

Lúc 4h, Lãnh Mặc Phàm ôm người bên cạnh theo bản năng, nhưng mà chỉ chạm được khoảng trống lạnh lẽo. Anh trực tiếp tỉnh giấc, mở mắt ra. Sao bên gối không còn bóng dáng của Tô Cẩm? Đột nhiên, lòng anh dâng lên dự cảm xấu, anh nhanh chóng gạt khăn tắm trên bàn bước ra cửa.

“Có thấy Tô tiểu thư đâu không?” Lãnh Mặc Phàm xuống lầu, lập tức hỏi vệ sĩ.

Một vệ sĩ trả lời: “Tô tiểu thư ra ngoài một tiếng trước.”

“Vì sao các anh không ngăn cô ấy lại?” Lãnh Mặc Phàm tức giận gầm nhẹ.

“Xin lỗi ông chủ, Tô tiểu thư dặn dò chúng tôi không được đánh thức anh. Hơn nữa, chúng tôi cũng không ngăn được cô ấy.” Vệ sĩ nhớ lại ánh mắt của Tô Cẩm, sợ hãi đáp.

“Tìm vị trí của cô ấy giúp tôi.” Lãnh Mặc Phàm lạnh giọng hạ lệnh, quay lại phòng khách. Trên ghế sôpha, tay anh cầm ly rượu đỏ cứng ngắc giữa không trung khi nhìn thấy sợi dây chuyền dưới đáy ly rượu. Anh đứng đờ người, lấy sợi dây chuyền ra, thấp giọng nguyên rủa: “Người phụ nữ chết tiệt.”

Hóa ra vừa rồi cô cầm đồ anh trên giường, làm anh vừa lòng, là cố ý khiến anh mệt mỏi, còn cô nhân cơ hội đó chuồn ra ngoài. Dựa vào tính cách của cô, anh không cần nghĩ cũng biết lúc này cô đang làm gì, nhất định là trắng trợn đi tìm tên sát thủ kia.

Lãnh Mặc Phàm đoán rất chính xác. Lúc này Tô Cẩm đang ngồi trong xe thể thao mui trần đi bon bon trên đường phố! Về ngoài mê người đặc biệt gây chú ý, cô tin chắc sát thủ kia vẫn ẩn nấp bên cạnh cô, chờ cơ hội để giết cô. Chính vì vậy, từ lúc cô lái xe rời khỏi khu biệt thự, cô vẫn luôn chú ý những chiếc xe đi theo phía sau. Đương nhiên, dù rấn ra khỏi hang thường sẽ có thu hoạch bất ngờ, có một chiếc việt dã màu đen kín mít đang đi theo cô!

Nhưng Tô Cẩm không phát hiện được, phía sau xe việt dã còn có một chiếc xe hơi màu đen bình thường khác cũng vẫn luôn đi theo xe của cô từ xa không nhanh không chậm. Trong xe hơi, hiện lên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông phương Đông, góc cạnh rõ ràng, đẹp trai xuất sắc, môi mím chặt, ánh mắt kiên định, dường như rất khó nắm bắt.

Sau lần Lục Thiếu Đình rời đi, hần vẫn không ngừng chú ý Tô Cẩm. Ngược lại tối hôm qua, hần nhận được cuộc điện thoại thần bí từ “S”, người đầu kia ra lệnh cho hần kết thúc nhiệm vụ lần này, cũng bảo hần mau chóng về nước phục mệnh. Hôm nay là ngày cuối ở Seattle nên hần thấy nhàm chán, chỉ đơn thuần muốn tra chút hành tung của Tô Cẩm mà thôi. Đặc công có cảm giác cực kì nhay bén, hần cảm thấy chuyện này phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều. Mà hần cũng rất muốn biết mình sắm vai gì trong nhiệm vụ lần này.

Hình như hần vận khí tốt (số đỏ), vừa đến giao thì nhìn thấy xe Tô Cẩm phóng qua trước mặt, đi thẳng đến chỗ đường phố sầm uất. Hần có chút tò mò người phụ nữ này ra ngoài làm gì, đồng thời, hần cũng phát hiện dường như xe việt dã phía trước đi không lệch hướng, bám đuôi xe cô.

Tô Cẩm trực tiếp lái xe vào hầm để xe, hạ mui xe xuống, đồng thời dừng xe ở giữa bãi đậu xe để trốn chiếc xe bám đuôi phía sau. Đèn pha sau lưng rọi sáng, chiếc xe việt dã lao xuống, dừng ở cửa hầm gửi xe, đèn sáng nhưng không đi tiếp, ngồi trên xe là sát thủ ngoại quốc. Hần biết Tô Cẩm đã phát hiện ra hần, mà hần cũng đang đợi cơ hội để công kích cô.

Xe Lục Thiếu Đình đi sau cũng lao xuống, đồng thời bấm còi thúc giục xe việt dã đang chắn phía trước. Lục Thiếu Đình nhìn xuyên qua cửa kính xe việt dã, cảm nhận được nguy hiểm. Chỉ thấy trong xe, hòng súng đen ngòm đang nhắm về phía hần. Lục Thiếu Đình chột kinh, nằm xuống trong một giây, một viên đạn bắn xuyên qua chỗ ngồi của hần.

Lục Thiếu Đình nằm trên ghế xe không nhúc nhích, suy nghĩ thật nhanh. Hần lập tức hiểu được mục đích của Tô Cẩm, dụ sát thủ xuất hiện.

Tiếng súng qua đi, tình cảnh ba bên đã hết sức rõ ràng. Lúc này, chỉ thấy đèn xe chói mắt từ trong hầm để xe mờ tối chiếu tới, chiếu thẳng đối diện với đèn xe việt dã. Ánh sáng xuôi ngược đan vào nhau làm hạn chế tầm mắt, chỉ cần chạm một cái sẽ bùng nổ màn giao chiến quyết liệt.

Lúc này, xe trong nhà để xe chậm rãi tiến tới, bùm mấy tiếng, phía sau cây cột truyền tới tiếng bắn mãnh liệt, Tô Cẩm ra tay.

Sát thủ lợi dụng cửa xe việt dã làm lá chắn, bắt đầu phản kích. Hai bên cách nhau năm mươi mét, giao chiến kịch liệt làm tiếng còi báo động vang lên ầm ĩ. Vách tường nổ tung, Tô Cẩm không quên ẩn mình nhìn bốn phía bị phá hủy.

Mà trong cuộc chiến này, người có địa thế tốt nhất chính là Lục Thiếu Đình. Tên sát thủ phía trước căn bản không biết sự tồn tại của hắn mà nghĩ rằng hắn chỉ là người dân lành bình thường, hoặc cho rằng phát súng vừa rồi đã lấy mạng hắn. Dường như tên sát thủ kia chỉ chuyên chú đối phó Tô Cẩm, căn bản chưa từng nghĩ tới, phía sau có một khẩu súng chĩa đúng vào tim hắn. Một phút sau màn giao chiến, bên ngoài hầm để xe đã có tiếng người xông xao, tiếng còi báo động đã thu hút sự chú ý của họ. Lục Thiếu Đình không chút do dự, bắn một phát súng dứt khoát vào tim của tên sát thủ.

Khi đạn xuyên qua ngực, sát thủ hoảng sợ trợn to hai mắt, dùng hết sức lực xoay người, nhìn người đàn ông đẩy cửa xuống xe rồi ngã xuống.

Lục Thiếu Đình hạ giọng nói vào bên trong: “Đừng nổ súng, là tôi.”

Phía sau cây cột, Tô Cẩm kinh ngạc giờ súng bước ra: “Tại sao lại là anh? Anh theo dõi tôi?”

Lục Thiếu Đình không trả lời, mà đi đến bên người tên sát thủ, lục tìm trong túi của hắn ta, cuối cùng tìm được di động. Anh cầm chiếc điện thoại lên nhìn, mặt hơi biến sắc rồi nhanh chóng đút nó vào trong túi, nói với Tô Cẩm: “Đi mau, cảnh sát sắp tới”.

Tô Cẩm nghe được tiếng còi báo động ngoài cửa, khẽ nhủ mảy. Lục Thiếu Đình đi đến bên người cô, chỉ chỗ cửa sổ chạy thoát thân: “Đi đằng kia.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ép buộc

Đường phố náo nhiệt vừa mới lên đèn, hai người đi song song nhau trong đám đông. Người phụ nữ biểu cảm hơi nghiêm trọng còn người đàn ông có vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Vì sao anh theo dõi tôi?” Tô Cẩm trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lục Thiếu Đình không trả lời, hồi lâu mới thuận miệng đáp lại: “Trùng hợp nhìn thấy xe của cô nên đi theo.”

“Anh biết người muốn giết tôi là ai đúng không?” Tô Cẩm nhếch mép nhìn anh bằng ánh mắt sâu xa. Vừa nãy cô nhìn thấy anh cầm điện thoại của tên sát thủ, hơn nữa một cái chớp mắt biến hóa của anh cũng không thoát khỏi ánh mắt của cô.

Lục Thiếu Đình không trả lời, dường như cũng không muốn trả lời vấn đề này.

Tô Cẩm phì cười, híp mắt không vui, xoa nhẹ cảm rồi liếc anh một cái: “Anh tự cầu phúc cho mình đi!” Nói xong, đưa tay vẫy chiếc taxi rồi đi.

Lục Thiếu Đình nhìn chiếc xe rời đi, ngây người suy nghĩ. Hắn đưa tay móc di động trong túi ra, xem cẩn thận các tin nhắn lưu lại, hai hàng lông mày trên trán nhíu chặt lại. Số điện thoại trong di động của tên sát thủ với số gọi cho hắn là cùng một số. Sát thủ này là người của “S”, khó trách hắn bị gọi về, hóa ra “S” đã có an bài khác. Tuy hắn không biết thân phận thật sự của “s”, nhưng từ quyền thế của hắn ta cho thấy, “S” là một người quyền cao chức trọng.

Một quan chức cao cấp của quốc gia cuốn vào vụ án giết nhà buôn vũ khí. Chuyện này khiến thật người ta kinh ngạc khó hiểu nhưng chỉ cần hơi suy luận là biết, trong đó nhất định có giao dịch và âm mưu khổng lồ.

Lục Thiếu Đình cầm chặt di động, ánh mắt lóe lên sự tức giận. Hắn tiện tay quăng di động vào thùng rác, bước đi hòa vào đám đông.

Tô Cẩm cũng không đi dạo lung tung mà trực tiếp quay về biệt thự của Lãnh Mặc Phàm. Cô vừa bước ra khỏi xe thì ngay lập tức cảm giác được tức giận nồng đậm phiêu tán trong không khí. Vệ sĩ ngoài cửa dùng ánh mắt nom nớp lo sợ nhìn cô. Tô Cẩm ung dung bình tĩnh bước vào phòng khách. Cô không sợ hậu quả.

“Trở lại rồi sao?” Giọng nam lạnh lùng truyền từ lan can tầng hai xuống.

Tô Cẩm ngẩng đầu. Lãnh Mặc Phàm chống hai tay vào lan can, cúi người nhìn cô chằm chằm, gương mặt tuấn tú không nhìn ra cảm xúc, chỉ có cặp mắt sâu không thấy đáy, âm ý tình mịch chờ đợi lửa giận bùng nổ.

Tô Cẩm cúi đầu bước lên lầu, đi đến chỗ anh. Cô dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn anh giống như đã chuẩn bị tốt tâm lý để nhận tội.

Lãnh Mặc Phàm quả thực rất tức giận, vô cùng tức giận, chưa bao giờ có người dám đi ngược lại với ý anh như vậy, dám chơi trò mất tích mà chưa có sự đồng ý của anh. Nếu chỉ là một thuộc hạ không nghe lời, có lẽ anh đã trực tiếp cho phát súng kết liễu, đỡ phải phiền lòng. Nhưng cô lại là người trong lòng anh, đừng nói anh đứng ngồi không yên đợi cả buổi chiều, mà anh còn buộc phải đối mặt với hai kết quả, một là cô thắng trở về, hai là tin cô chết. Có trời mới biết, cuộc đời anh ghét nhất phải chờ đợi, mà người phụ nữ này bắt anh phải vượt qua một buổi chiều tồi tệ.

“Người đâu.” Lãnh Mặc Phàm khẽ quát một tiếng.

Lập tức có một người vệ sĩ xách cặp đi tới, cúi người mở cặp lấy một chiếc kim tiêm to như khẩu súng ra, rồi nói xin lỗi với Tô Cẩm: “Thực xin lỗi Tô tiểu thư.”

Tô Cẩm xinh đẹp nhũn nhũn, cô tỏ vẻ bất mãn nhưng cũng không phản kháng, để mặc vệ sĩ cầm tay mình. Cô chăm chú nhìn "phát súng" ở cổ tay, từ cánh tay truyền đến đầu nhức, khuôn mặt kiều diễm khẽ run rẩy, cắn chặt môi.

Vệ sĩ thu hồi súng rồi đi. Tô Cẩm cúi đầu nhìn thoáng khỏi trong suốt bên trong cơ thể. Cô nở nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Anh vừa lòng chưa?”

“Từ nay về sau, em muốn ra ngoài phải được sự đồng ý của tôi.” Lãnh Mặc Phàm hạ giọng nhắc nhở. Đúng vậy, anh vừa lòng, nhưng vừa rồi nhìn thấy đầy mắt cô có sự bất mãn, anh có chút không vui.

“Để tôi xem.” Lãnh Mặc Phàm nắm tay cô, chỗ bị tiêm hơi sưng đỏ. Anh cúi người, nâng cánh tay cô lên thổi nhẹ, ánh mắt có chút đau lòng.

Có sao? Tô Cẩm tự cười giấu trong lòng. Xem như cô được tận mắt nhìn thấy sự bá đạo của người đàn ông này, nhưng đột nhiên trong lòng cô dâng lên một ý niệm kiên định. Cô tuyệt đối sẽ không yêu người đàn ông biến thái như vậy.

“Ăn cơm đi!” Lãnh Mặc Phàm nắm tay cô, bước xuống lầu. Đầu bếp cao cấp từ Italia đã chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon.

“Tôi không muốn ăn.” Lúc chuẩn bị bước xuống cầu thang, Tô Cẩm nhẹ nhàng giẫy thoát khỏi anh, xoay người trở về phòng.

Lãnh Mặc Phàm hí hóp mắt có chút tức giận nhưng vẫn tiếp tục bước xuống lầu.

Trong phòng, Tô Cẩm cầm điện thoại gọi cho Trương Vinh. Giọng nói bình tĩnh của Trương Vinh truyền đến: “Alo”.

“Cha nuôi, khi nào nhiệm vụ của con kết thúc vậy?” Tô Cẩm trực tiếp hỏi, trong giọng nói lộ ra khẩn thiết.

“Sao vậy? Sống chung không thoải mái sao?” Trương Vinh ở đầu kia cười hỏi.

“Có kỳ hạn chứ!” Tô Cẩm cắn môi, hỏi không ngần ngại.

“Một tiếng trước, Lãnh tiên sinh gửi thêm 100.000 USD đến tài khoản của cha. Xem ra anh ta sẽ không để con đi dễ dàng”. Trương Vinh nói thật cho cô biết.

Về mặt Tô Cẩm cứng ngắc, khề nguyên rủa. Cô cúp điện thoại, nằm vật xuống giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Kịch hôn trên biển

Một đêm không nói chuyện, Tô Cẩm nằm nghiêng người ngủ, không cho Lãnh Mặc Phàm gần gũi. Tuy anh có vài lần choàng cánh tay ôm cô nhưng đều bị cô lạnh nhạt đẩy ra. Lãnh Mặc Phàm không biết phải làm sao, khề thờ dài rồi tự ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Cẩm bị tiếng động ngoài cửa đánh thức. Trong vườn hoa, có một chiếc trực thăng đang hạ cánh. Tô Cẩm đứng dậy mặc quần áo, cô mặc chiếc váy tím bó sát người bước xuống lầu. Màu tím rất kén người mặc, nếu không phải người có khí chất nổi bật thì sẽ trở lên tầm thường. Dáng người Tô Cẩm cao gầy cân xứng, đường cong lá lốt, mặc màu tím cao quý tao nhã, tựa như một đóa Violet trong đêm tối, trong trẻo nhưng lạnh lùng, xinh đẹp.

Trong phòng khách, Lãnh Mặc Phàm đang ngồi cùng với mấy người đàn ông ngoại quốc trao đổi gì đó. Anh ngẩng đầu nhìn cô bước xuống lầu, ánh mắt thâm trầm khó lường lóe lên kinh ngạc. Nhưng Tô Cẩm lại không nhìn anh, đi thẳng tới bàn rót một ly rượu đỏ rồi xoay người đi vòng qua hành lang tối tăm, tới nhà ăn dùng bữa sáng.

Đồ ăn tinh xảo bày trên bàn. Tô Cẩm hí hóp mắt nhìn đám người xuất hiện ngoài cửa sổ. Dường như bọn họ đang gấp rút chuẩn bị cái gì đó. Tô Cẩm trầm nghĩ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng cô gọi một vệ sĩ tới hỏi rõ ràng mới biết được, hóa ra Lãnh Mặc Phàm muốn đi tới hòn đảo tư nhân của anh ở vùng biển phụ cận nghỉ ngơi. Đây vốn dĩ là chuyến đi nghỉ vô cùng bình thường nhưng lại có người nhận được tin báo, nói gần đây nước Mỹ có nhóm cướp nhằm vào anh, tuyên bố muốn bắt cóc anh.

Nghe đến đó, Tô Cẩm không khỏi nhếch miệng bật cười, Lãnh Mặc Phàm cũng có lúc sợ hãi sao?

Đang xuất thần thì một bóng người cao lớn đi về phía cô. Lãnh Mặc Phàm đi đến trước mặt cô, nâng cằm cô lên hôn vào giữa trán, đồng thời ngoắc tay bảo phòng bếp bưng bữa sáng tới.

“Đang lúc nguy hiểm, vì sao phải chọn ra ngoài nghỉ ngơi lúc này?” Tô Cẩm thuận miệng hỏi. Cô cũng là nữ vệ sĩ của anh, nếu không quan tâm đến an nguy của anh thì về rất không xứng đáng với chức vụ.

Lãnh Mặc Phàm chậm rãi ăn sáng, nhìn cô bằng ánh mắt lười biếng, uống một ngụm rượu đỏ mới trả lời: “Em cho rằng chỉ một đám bắt cóc mà có thể dọa tôi sợ không dám ra ngoài sao?”

Tô Cẩm nhếch miệng, gật đầu đồng ý: “Khi nào thì xuất phát.” Điểm này của anh rất giống tính cách của cô, càng nguy hiểm càng không muốn lùi bước.

“10 rưỡi.” Lãnh Mặc Phàm đáp lại. Lúc này, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ xuyên qua lớp thủy tinh, nhìn thấy lông mi dày của anh chớp động, mũi rất cao, đường môi tuyệt đẹp. Không thể phủ nhận, anh thật sự rất đẹp trai.

Ăn xong bữa sáng, bên ngoài sân lại có ba thêm chiếc trực thăng hạ cánh. Tô Cẩm trở về phòng thu dọn chút đồ. Đến giờ, cô xuống lầu. Lãnh Mặc Phàm đang chờ cô trên trực thăng, Tô Cẩm ngồi vào bên cạnh anh, bốn trực thăng cất cánh nổi tiếng nhau, bay về phía bờ biển.

Sáng sớm, đại dương yên tĩnh, nước biển xanh biếc trong suốt, đàn cá nổi tiếp nhau có thể nhìn thấy rõ ràng dưới ánh mặt trời. Trên trực thăng, Tô Cẩm nhìn mặt biển say sưa. Cô rất thích biển, biển mang lại cho cô cảm giác an tâm, yên tĩnh. Cô nhớ lần đầu tiên giết người, cô nằm một đêm trên biển vắng. Đêm hôm đó khiến cô yêu biển, nằm trên biển không người, cô cảm thấy nhân sinh độc lập (đời mỗi người khác nhau, độc lập với nhau), thế giới này lạnh lẽo cô độc, cho nên giết người cũng chẳng phải tội ác.

Mỗi một sát thủ, nhất định sẽ mượn cớ hợp lý để giết người.

Hai giờ bay trên không, từ xa xa, cô nhìn thấy đảo nhỏ nhô lên đứng vững vàng trên mặt biển. Tuy đảo này rất lớn, nhưng trong đại dương mênh mông, nó chỉ giống như một viên đá nhỏ bé.

Trực thăng hạ cánh xuống sân của biệt thự trên đảo. Nơi này non xanh nước biếc, trên đảo nhưng vẫn cung cấp nước ngọt đầy đủ. Bốn phía xung quanh hòn đảo đều là biển, giống như bồng lai tiên cảnh, không có chút ô nhiễm.

Cô và Lãnh Mặc Phàm đi vào trong biệt thự được trang hoàng lộng lẫy xa hoa, nhất là phong cách màu sắc nhất quán. Đám vệ sĩ bước xuống từ ba chiếc trực thăng, bọn họ bắt đầu nhiệm vụ của mình. Hôm qua chỗ này đã có người dọn dẹp, không có người ngoài.

Lãnh Mặc Phàm đi vào phòng ném túi đồ xuống, mở tủ ra lấy bộ đồ bơi sexy treo trong tủ quần áo đưa cho Tô Cẩm: “Thay đi, chúng ta xuống nước.”

Tô Cẩm nhìn đồ bơi, nở nụ cười: “Chuẩn bị đầy đủ như vậy, xem ra hàng năm anh đều đưa bạn gái tới đây?”

Lãnh Mặc Phàm sùng sốt, lập tức tiến lên ôm thắt lưng của cô, cười nhẹ nói: “Thế nào? Em ghen sao?”

“Tôi chưa bao giờ ghen vì đàn ông.” Tô Cẩm nhướn mày, cổ tình phớt lờ đi.

Lãnh Mặc Phàm nhếch mép, có chút không vui. Đúng vậy, cuộc sống của cô không thiếu đàn ông. Nghĩ như vậy khiến trong lòng anh rất khó chịu.

Tô Cẩm mặc xong đồ bơi rồi bôi một lớp kem chống nắng. Lãnh Mặc Phàm choàng khăn tắm (lên vai) bước xuống lầu. Anh cởi trần, dưới thân chỉ mặc quần bơi, vóc người to lớn ngang nhiên hiện ra.

Hai người ra bờ biển, Lãnh Mặc Phàm bước xuống chỗ nước chưa tới ngực anh, quay đầu nhướn mày nhìn cô: “Chúng ta thi đấu chứ?”

“Tỷ thí thế nào?” Tô Cẩm lập tức nhận tín hiệu khiêu chiến.

“Nhìn thấy quả cầu trắng phía trước không? Tới đó đi!” Lãnh Mặc Phàm chỉ vật đánh dấu trôi phênh phênh phía trước.

Tô Cẩm dự tính khoảng 2000m, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Có thể.”

“Thua sẽ bị trừng phạt.” Lãnh Mặc Phàm đảo mắt nhìn khắp thân thể cô như muốn xuyên thấu.

“Bắt đầu đi!” Về mặt Tô Cẩm tràn đầy tự tin, cô sẽ không thua.

Hai người đứng ngang nhau, Lãnh Mặc Phàm khề hô: “Bắt đầu” Nói xong, hai người nhảy vào trong nước, ra sức bơi về phía trước.

Hai người cách nhau không đến 2m. Tô Cẩm bị tụt ở phía sau nhưng năng lực bơi lội của cô có thể đạt tới trình độ của quán quân vô địch thế giới.

Cuối cùng, Tô Cẩm bị thua bởi Lãnh Mặc Phàm. Anh nhìn cô đặc ý: “Giờ tôi muốn nhận phần thưởng của mình.” Nói xong, anh bơi tới trước mặt Tô Cẩm, nâng mặt cô lên, hôn mạnh mẽ, đồng thời hai bàn tay không ngoan ngoãn, lần mò khắp người cô.

Tô Cẩm nguyện ý chịu thua, mặc cho anh giờ trò. Nhưng trên mặt biển yên tĩnh, cô bị anh ôm hôn chặt chẽ, khiến cô dâng lên cảm giác kỳ quái giống như đòi người không hề cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bọn bắt cóc

Đảo nhỏ yên tĩnh, tựa như một viên dạ minh châu trên biển, tỏa ra hào quang chói mắt. Từ ngày đầu tiên đến đây, đã yên ổn vượt qua ba ngày, ba ngày qua, gió yên sóng lặng, cũng không thấy tung tích của bọn bắt cóc, còn Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm trải qua cuộc sống như đôi tình nhân.

Ở thế giới này, không tranh sự đời, không có áp lực, không có phiền não, hưởng lạc, nhục dục, hoan ái, triền miên, kích tình bắn ra bốn phía.

Sáng sớm hôm nay, Tô Cẩm mở mắt sau giấc ngủ say, nhan sắc thanh khiết, làn da trắng nõn làm nổi bật lên thân hình hấp dẫn mê người, tỉ lệ hoàn mỹ, giống như kiệt tác xuất sắc nhất của Thượng Đế. Lông mi khẽ rung, nhìn thấy miếng vải rách mắc ở mép giường, cô nhớ lại trận điên cuồng tối qua, trong lòng lại nổi lên dục vọng còn chưa tan hết.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, thân hình cao lớn của Lãnh Mặc Phàm tiến đến, những giọt nước đọng lại trên cơ bụng sáu múi, toát ra sự nam tính mạnh mẽ, người còn ẩm ướt, ngũ quan anh tuần hoàn hảo không chê vào đâu được, hai con ngươi bắt ngờ nhìn thẳng người đối diện. Ánh mắt Tô Cẩm hiện lên sự nghi hoặc, mà Lãnh Mặc Phàm lại mỉm cười tà ác.

"Tắm rửa một chút, chúng ta ra biển." Lãnh Mặc Phàm trầm thấp ra lệnh.

Tô Cẩm khẽ nhủ mi, người đàn ông thật khiến cô không hiểu, rõ ràng còn ở kỳ nguy hiểm, lại vẫn kiêu làm việc độc đoán, hoàn toàn không cân nhắc nguy hiểm của bản thân, nhưng mà sự tự tin này cũng là sức hấp dẫn riêng của anh.

Tô Cẩm mặc đồ thoải mái, áo sơ mi kẻ caro, vạt áo buộc cao quá thắt lưng, khoe vùng bụng hấp dẫn, quần đùi ngắn lộ vẻ phong tình, trên đỉnh đầu cài kính râm xuyên qua kẽ tóc. Cô xách thùng vũ khí, bước lên chiếc ca nô loại nhỏ.

"Chỉ có hai người chúng ta sao?" Tô Cẩm nhìn khoang thuyền trống không, hơi ngần ra.

"Cuối cùng tôi cũng có không gian riêng tư của mình!" Lãnh Mặc Phàm nhếch môi, biểu hiện đặc quyền của anh ta.

Tô Cẩm nhún nhún vai, tùy anh ta. Lãnh Mặc Phàm thuận thực điều khiển ca nô, lao ra biển, chạy tới giữa biển rộng vô biên. Một cơn gió biển thổi nhẹ, bầu trời quang đãng không mây, là thời cơ tốt ra biển.

Tô Cẩm tựa vào mạn thuyền, đôi mắt bén nhọn không bỏ qua một chút động tĩnh xung quanh. Nếu thực sự có bọn bắt cóc xuất hiện, Lãnh Mặc Phàm ra biển một mình như vậy, đó chính là cơ hội tốt nhất.

Sau mặt kính, gò má cương nghị của Lãnh Mặc Phàm tựa như đao tước, đôi môi mỏng mím chặt, gương mặt lạnh lùng tỏa ra sự nam tính, ngang ngược và phong độ, khiến người ta có loại cảm giác kiên định vững chắc không thể dùng sức mạnh lay chuyển.

Tô Cẩm trầm nghĩ trong lòng, vệ sĩ đối với hắn mà nói, chắc chỉ để trang trí mà thôi. Chính hắn mới chân chính là nhân vật tinh anh trong giới sát thủ.

Không quá nửa tiếng, bọn họ đã cách hòn đảo khoảng 100 km, cũng có vài hòn đảo không người khác cách đây không xa. Lãnh Mặc Phàm tắt máy, mặc cho cano trôi trên biển. Hắn đi đến tủ lạnh trước mặt, lấy ra hai chai bia lạnh, đưa cho Tô Cẩm một chai.

"Cảnh sắc trước mặt thế nào?" Lãnh Mặc Phàm nhìn phong cảnh trên đảo ở cách đó không xa, cười hỏi.

"Rất đẹp". Tô Cẩm vuốt mái tóc, thuận miệng trả lời.

"Tặng cho em, thế nào?" Lãnh Mặc Phàm nhẹ nhàng bâng quơ phun ra một câu.

Tô Cẩm ngần ra, lạnh nhạt nói: "Tặng hay không là chuyện của anh, nhận hay không là chuyện của tôi, tôi không có hứng thú với hòn đảo đó."

Lãnh Mặc Phàm cũng không tức giận, chậm rãi lên tiếng: "Một hòn đảo như thế này có giá trị rất lớn không thể đoán trước được, ngược lại tôi cảm thấy mua rất đáng giá".

Tô Cẩm nhìn hai hòn đảo liền nhau này, mãi cũng không nghĩ ra chúng có giá trị ở chỗ nào. Trong đầu nghĩ, xem ra Lãnh Mặc Phàm đi du lịch, cũng chẳng phải để giải sầu, mà là đặc biệt đi để nhìn kế hoạch đầu tư của hắn.

Khi hai người đang yên lặng ngồi uống bia, trên mặt biển an tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng động cơ ầm ầm, sau đó nhìn thấy từ bốn phía của hai hòn đảo, xuất hiện hơn chục ca nô phóng điên cuồng tới chỗ hai người.

Tô Cẩm lập tức mở thùng vũ khí bên cạnh ra, cởi áo sơ mi trên người, bên trong là áo lót chống đạn màu đen. Cô đeo chiếc súng đầy đạn trong túi da vào thắt lưng, trong tay giơ lên bazooka [1] bắn vào chiếc ca nô cầm đầu, chỉ thấy tiếng súng và tiếng hét chói tai vang lên, trực tiếp hạ tên đầu tiên. Tô Cẩm lại tiếp tục ngắm tên thứ hai, cò súng bóp kiên định, tên lái chiếc cano này mặc dù định nhảy ra để trốn, nhưng vẫn không thoát khỏi tầm bắn chính xác của cô, thuyền hũy người chết.

Lãnh Mặc Phàm đã sớm khởi động ca nô, chạy về hướng ngược lại. Tô Cẩm đi đến đuôi thuyền, nằm rạp người ở trên sàn, bazooka trong tay nhắm thẳng tới ca nô truy kích phía sau.

Một trận truy đuổi kịch liệt diễn ra trên biển, đã có hai chiếc ca nô truy kích tới, cách bọn họ không đến trăm mét, mưa bom bão đạn dồn dập phóng tới.

Tô Cẩm vừa tìm vị trí tốt, bỏ lại bazooka thay bằng súng trường, phản kích trong rừng mưa đạn, rất nhanh trúng vào một tay súng bên trái, viên đạn trực tiếp nổ, tiếng nổ mạnh vang lên.

Lúc này nghe Lãnh Mặc Phàm gầm nhẹ: "Cô tới lái thuyền."

Tô Cẩm không chút nghĩ ngợi trả lời: "Anh đợi ở phía trước, để tôi đối phó." Nói xong, ngắm súng trường thật chuẩn, bắn thẳng tới tên điều khiển bên phải, ca nô lập tức không khống chế được, đâm vào đá ngầm, cháy nổ tung.

Lúc này, Lãnh Mặc Phàm lái ca nô núp phía sau khối đá ngầm lớn, đi ra khoang thuyền, trong tay cầm một khẩu súng có hỏa lực không kém súng trường, nằm xuống bên trái Tô Cẩm, nhắm thẳng tới một chiếc ca nô rồi bóp cò, chỉ thấy ở phía xa trăm mét, viên đạn trực tiếp xuyên qua tên điều khiển, kỹ thuật bắn chính xác, lại tuyệt diệu.

Tô Cẩm khẽ nhếch miệng tán thưởng: "Khá tốt".

Hai người lấy đá ngầm làm lá chắn, bắt đầu trái phải khai công, làm cho bốn tên còn lại không dám tới gần, xa xa đối diện, lại sợ hãi không tiến lên, hình thành một thế trận giằng co.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tín hiệu nguy hiểm

Bờ biển gió êm sóng lặng nhưng lại hết sức nguy hiểm, bốn ca nô nhằm vào một ca nô sau đá ngầm, giương giương mắt hổ. Hòa lực đối phương vô cùng mãnh liệt, thương pháp (kỹ thuật bắn súng) như thần, hình thành cục diện giằng co nhưng sẽ không kéo dài lâu.

Phe địch có 4 ca nô, mười mấy tên ngoại quốc cao lớn vạm vỡ uy mãnh, tay cầm súng ống, nhắm thẳng vào chỗ mòm đá ngầm. Hơn 10 phút sau, bọn họ thay đổi chiến thuật, hai chiếc ca nô phân sang hai bên đánh bọc sườn (vây đánh bên hông địch), hai chiếc ca nô khác chậm chậm tiếp cận rồi đồng loạt xả súng.

Trên ca nô, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm nhìn nhau. Trong ánh mắt hai bên đều thấy được thần thái tự tin, hoàn toàn không sợ bọn họ tới gần.

"Thì đâu không?" Lãnh Mặc Phàm đột nhiên đề nghị.

"Tỷ thí thế nào?" Tô Cẩm nhanh nhẹn thay một băng đạn mới, nhíu mày nhìn anh.

"Mỗi người đối phó hai ca nô, xem ai giải quyết trước." Lãnh Mặc Phàm trầm giọng lên tiếng.

Tô Cẩm nhìn qua một khe hở trên khối đá, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên: "Được". Ngay sau đó, tiếng súng vang dội, viên đạn xuyên qua khe hở bắn thẳng vào giữa đầu tên điều khiển ca nô. Phát súng này đã làm rối loạn toàn bộ thế trận giằng co.

Lúc này, hai ca nô đánh bọc sườn đột nhiên tăng tốc vọt tới, nhắm thẳng vào ca nô của bọn họ đang cách đó trăm mét. Thân thể Lãnh Mặc Phàm và Tô Cẩm nhanh nhẹn nằm xuống, bắn về phía ca nô trước mặt. Tô Cẩm bắn xa trăm mét, tiếng súng vang lên tất sẽ đổ máu, hai tên to lớn ngồi trên ca nô ngã xuống. Khi ca nô cách bọn họ 50m, Tô Cẩm dồn sức bắn vào tên lái ca nô khiến hắn hoảng hốt, trực tiếp nhảy xuống nước còn chiếc ca nô điên cuồng lao tới chỗ bọn họ.

Bên này, Lãnh Mặc Phàm xử lý sạch sẽ gọn gàng, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh. Hai chiếc ca nô phóng về chỗ bọn họ đều bay lên, va chạm nhau nổ mạnh trên không trung, tia lửa tóe ra, mảnh nhỏ bắn ra bốn phía. Lãnh Mặc Phàm và Tô Cẩm nhảy xuống đồng thời, lấy ca nô làm lá chắn, tránh thoát đại nạn.

Vài giây sau, vụ nổ lừng lẫy, Lãnh Mạc Phàm nổi lên mặt nước trước, né người trách đá ngầm. Tô Cẩm vẫn chìm trong nước, hai người hình thành phương thức tác chiến 1 với 1. Hai chiếc ca nô kia thấy bên này phát nổ mạnh, nhanh chóng tới gần để kiểm tra. Nhưng mà lúc đó có một họng súng đen ngòm ngấm thẳng vào bọn họ, khi bọn họ phát hiện ra nguy hiểm thì đã quá muộn. Bùm bùm mấy tiếng, viên đạn lạnh như băng đã đâm xuyên qua ngực.

Toàn bộ mười tên ngồi trên ca nô đều bỏ mạng. Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn Lãnh Mạc Phàm, hai người nhìn nhau cười. Ngay lúc đó, đáy mắt Lãnh Mạc Phàm lóe lên tàn độc. Anh nhanh chóng giơ súng bắn vào tên cách đó khoảng 20m, cũng chính là tên vừa nhảy xuống nước lúc nãy. Súng của hắn đã ngấm chuẩn vào người Tô Cẩm nhưng muộn một giây.

Tô Cẩm vui mừng nhìn anh, cười nói: “Tôi nợ anh một mạng”.

Lãnh Mạc Phàm nhếch môi tà nị: “Nên báo đáp tôi thế nào?”

“Cùng lặn về sau tôi trả anh một mạng là được.” Tô Cẩm cười nói.

“Nói như vậy, mạng của em là của tôi?” Lãnh Mạc Phàm ý tứ thâm trầm nhìn cô.

Tô Cẩm thuận miệng đáp: “Anh muốn lấy thì lấy đi!” Nói xong, cô bơi về phía ca nô. Lãnh Mạc Phàm đuổi theo sau.

Hai người thu thập xong mảnh vụn trên ca nô, nhìn tổng thể mà nói chiếc ca nô này vẫn còn có thể vận hành được. Lãnh Mạc Phàm lái ca nô trở về. Tô Cẩm khoác một cái khăn tắm nằm ở đuôi ca nô giống như bọn họ hợp tác vừa nãy. Ca nô chưa đi được 1000m thì thấy phía trước lại vọt tới 6 chiếc ca nô. Nhưng mà, lần này đến là vệ sĩ của Lãnh Mạc Phàm.

Trở lại biệt thự, vừa mới vào cửa thì thấy hai người đàn ông ngoại quốc chính thống đang đứng yên lặng ở phòng khách. Bọn họ thấy Lãnh Mạc Phàm đến thì nhanh chóng đứng lên, lễ phép lên tiếng: “Ông chủ”.

“Sao các anh lại tới đây?” Lãnh Mạc Phàm hí hóp mắt dường như có hơi kinh ngạc.

Về mặt hai người đàn ông trở lên nghiêm túc: “Chúng tôi muốn cho ông chủ xem vài thứ”. Nói xong, một trong hai người nhanh chóng lấy máy tính xách tay ra, gõ vài cái, chỉ nghe thấy vài tiếng sột soạt sau đó truyền đến đoạn âm thanh đã được lọc qua. Âm thanh này giống như là giọng ai đó ra chỉ thị.

“Bất luận trả giá bao nhiêu, tôi cũng muốn hắn phải biến mất trên thế giới này, Ouston • Hall.” Cái tên cuối cùng vô cùng rõ ràng, mang theo hận ý.

“Cái này từ đâu tới?” Sắc mặt Lãnh Mạc Phàm đột nhiên lạnh lẽo phức tạp, nét mặt đầy hung ác.

“Một đoạn ghi âm điện thoại được bắt từ vệ tinh, phát ra từ Bắc Mỹ, nhưng chúng ta chỉ thu được đoạn này, cái khác đã bị cắt bỏ. Xem ra có người phát lệnh truy sát ông chủ.”

Lời vừa nói ra, những người ở đây đều thấy chấn động. Tô Cẩm cũng nhú mày, theo đoạn ghi âm này thì dường như lệnh truy sát đã phát ra ngoài. Vậy người núp ở chỗ tối là ai?

“Bởi vì tín hiệu nơi phát ra đoạn ghi âm này quá yếu nên trong khoảng thời gian ngắn chúng ta muốn tìm chủ sở hữu số điện thoại này là rất khó, phải cần một chút thời gian. Chúng tôi chỉ muốn nhắc ông chủ, trong khoảng thời gian này chú ý an toàn.”

Sắc mặt Lãnh Mạc Phàm âm trầm, trong ánh mắt phức tạp lóe lên sự sắc bén, bùng cháy lửa giận. Bàn tay anh nắm thành quyền, hừ lạnh một tiếng: “Đám lấy mạng ta, cũng phải xem bọn chúng có bản lĩnh đó không.”

Hai vị thuộc hạ rời đi, người đứng đầu nhóm vệ sĩ lập tức điều động thêm gấp đôi số lượng vệ sĩ, giống như một sự uy hiếp nghiêm trọng.

Trong phòng khách yên tĩnh, toàn thân Lãnh Mạc Phàm phát ra lạnh lẽo giống như một con báo bị chọc giận mãnh liệt, suy tư làm thế nào cần dứt yết hần của kẻ địch.

Tô Cẩm cũng tăng thêm cảnh giác, Lãnh Mạc Phàm đặt mình trong nguy hiểm, đây chính là sứ mệnh cô đến đây. Có lẽ tin tức lần này của bọn bắt cóc đã lộ ra tín hiệu nguy hiểm. Nhìn biểu hiện của đám người đó hôm nay, hoàn toàn không giống như là muốn bắt sống Lãnh Mạc Phàm mà là bắn chết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Hung hiểm trên biển

Trung Quốc, căn cứ quân sự ven thành phố T.

Một dáng người cao lớn bước ra khỏi phòng làm việc, mặt mũi kiên nghị đặc trưng của quân nhân mặc dù trong mắt anh ta lóe lên lửa giận.

“Lục thiếu úy, chờ một chút.” Trong hành lang bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng gọi.

Lục Thiếu Đình đang mở cửa xe thì nghiêng người quay đầu, lạnh nhạt nhìn người đàn ông đi về phía anh ta: “Tìm tôi có việc gì?”

Người đàn ông trung niên bước nhanh tới, thấp giọng nói nhỏ vào tai anh: “Có người muốn gặp anh.”

Lục Thiếu Đình híп mắt, lạnh nhạt hỏi: “Ai?”

Đột nhiên, người đàn ông đó nở nụ cười quỷ dị, dường như có chút đắc ý nói: “S”. Đối với người ngoài thì đây chỉ là một chữ cái tiếng anh thông thường, nhưng hẳn biết nhất định Lục Thiếu Đình không xa lạ gì với chữ này.

Lục Thiếu Đình nhìn hần, sắc mặt đông cứng, thấp giọng hỏi: “Gặp ở đâu?”

Người đàn ông trung niên thấy anh ta đột nhiên thay đổi thái độ thì nở nụ cười: “Đi theo tôi.” Nói xong, hần bước tới chiếc xe hơi màu đen, lái xe ra khỏi cổng chính. Lục Thiếu Đình theo sau, về mặt biến hóa nồng đậm. Anh ta rất hứng thú với “S”.

Xe hơi màu đen phóng nhanh trên đường cao tốc, người đàn ông trong xe có gương mặt “hỗ biết cười” (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác), lúc này đang nở nụ cười nham hiểm. Hần cầm điện thoại lên, nói với đầu dây bên kia: “Cá đã cắn câu.”

“Đưa hần tới đây.” Đầu kia lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng”. Người đàn ông trung niên vội vàng lên tiếng trả lời.

Lục Thiếu Đình đi theo, trong đầu nhớ lại nhiệm vụ hai tháng gần đây. Sau khi trở về, anh lập tức nhận được thông báo của cấp trên, bị chuyển công tác. Anh lo lắng không biết vì sao mình bị sắp xếp ra nước ngoài, giống như có một lực lượng thần bí sau lưng đang chủ đạo mọi hướng đi của anh vậy. Cũng may thủ trưởng tiền nhiệm lên tiếng biện hộ giúp nên anh mới được ở lại trong nước. Nhưng hôm nay cấp trên lại thông báo cho phép anh nghỉ ngơi ba tháng, từ giờ trở đi, anh không cần tham gia bất kỳ hành động nào nữa.

Trực giác nhạy bén nói cho anh biết, “S” hẹn gặp không phải gặp mặt đơn thuần mà dường như còn ẩn chứa sát khí.

Xe hơi màu đen bắt đầu tách khỏi đường chính, đi dọc theo đường núi heo lánh. Đi thẳng đường này hơn 1km tới một vùng biển bí mật. Nơi này dân cư thưa thớt dường như không có người ở. Nếu muốn một người biến mất, đây là nơi tốt nhất.

Hai hàng lông mày dày rậm của Lục Thiếu Đình nhíu chặt lại, ý thức nguy cơ mạnh liệt chưa bao giờ có chiếm cứ lồng ngực. Tuy nhiên chuyện này cũng có điểm nghỉ ngơi, vì sao S lại muốn giết mình diệt khẩu? Hần vốn dĩ không hề lộ ra bất cứ hành vi nào khả nghi, trong này, chỗ nào có vấn đề?

Một ý tưởng nhanh như chớp lướt qua trong đầu, Lục Thiếu Đình nóng lòng muốn tìm ra manh mối. Anh lọc toàn bộ kế hoạch trong đầu, chợt nhớ lại lần đụng độ trong nhà để xe, anh đã từng chạm qua điện thoại của tên sát thủ. Dựa vào tính cách cẩn thận của “S”, hần sớm đã đụng tay trên di động, có thể lần theo tín hiệu. Nếu là như vậy, “S” đã tra ra, ngày đó tín hiệu của anh và tên sát thủ kia trùng nhau, và “S” đã nổi lên nghi ngờ.

Đang lúc suy nghĩ thì xe đã lái được 100km trên đường quốc lộ không người. Giữa dãy núi xa xa, có thể thấp thoáng thấy được đường ven biển. Chưa quá 20 phút sau, xe hơi màu đen phía trước dừng ở trước một căn biệt thự ven vịnh. Người đàn ông trung niên cười híп mắt đi tới: “Lục thiếu úy, xin mời!”

Lục Thiếu Đình kéo vạt áo xuống, giấu súng lục bên trong, gật đầu nói: “Anh dẫn đường đi!”

Người đàn ông trung niên dẫn anh đi theo con đường nhỏ trong rừng rậm một cách thông thạo. Trong rừng cây rậm rạp xuất hiện một bến tàu nhỏ, người đàn ông nở nụ cười: “Chỗ này thả câu rất tốt!”

Lục Thiếu Đình nhếch môi cười, thả câu hay là giết người? (Be: nếu bạn nào đọc Hồ tuyết mệnh rồi thì biết thả câu cá không có dây không phải câu cá mà là câu tính mạng, chỗ này cũng tương tự như thế)

Dưới bóng cây ở bến tàu giấu một chiếc du thuyền cỡ trung, người đàn ông trung niên đưa tay ra hiệu mời anh, Lục Thiếu Đình bước trên du thuyền. Lúc này, trong khoang thuyền truyền tới tiếng cười.

Lục Thiếu Đình căng thẳng, giọng nói này rất quen thuộc, là “S”. Anh chưa kịp cúi đầu thì thấy hai người đàn ông đang ngồi nói cười. Dường như nghe được tiếng bước chân sau lưng, hai người họ đồng thời quay đầu. Ánh mắt Lục Thiếu Đình sáng ngời đối diện với bọn họ. Cuối cùng, người đàn ông béo lùn đứng gần hần nhất đứng lên: “Lục thiếu úy, anh đã đến rồi.”

“Tôi nên xưng hô với ngài thế nào?” Sắc mặt Lục Thiếu Đình có chút kính sợ.

“Gọi tôi là Sử tiên sinh đi!” Người đàn ông lớn tuổi đứng dậy, bước đến bắt tay anh.

“Xin chào, Sử tiên sinh”.

“Mời ngồi, lát nữa chúng ta rời bến câu cá, không biết anh có hứng thú hay không?”

“Nguyện ý cùng đi”. Ánh mắt Lục Thiếu Đình bắn ra tia lạnh thấu xương. Anh đảo mắt qua một lượt, nhìn thấy không dưới mười người núp ngoài lan can, trong tay mỗi người đều mang theo vũ khí hạng nặng.

Sử tiên sinh nhanh chóng phát hiện anh ta đang phòng bị, cười hiền hòa: “Lục thiếu úy đừng quá để ý, gần nhất biển cướp tương đối nhiều, chúng ta cũng chỉ phòng bị mà thôi.”

Lục Thiếu Đình lập tức thả lỏng: “Cần phải như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giây phút sống chết

Trên mặt biển yên lặng không sóng, gió biển hiu hiu, quần đảo xa xa thành nhóm nhấp nhô. Bầu trời xanh không mây, như một mảnh đất an bình tĩnh mình trong ánh nắng mặt trời.

Bên ngoài biệt thự xa hoa, dưới bóng cây, nhiều tay súng bắn tỉa được bố trí khắp nơi trong các bụi cây nhỏ. Toàn bộ đảo nhỏ sâm nghiêm thành lũy (bảo vệ nghiêm ngặt hàng rào thành lũy) phòng vệ không phát ra tiếng động.

Trong phòng khách sáng trưng, Tô Cẩm ngồi ở quầy bar mini pha chế rượu, rượu nho đỏ như máu, lắc lư trong bình thủy tinh tạo nên sắc thái quý dị. Đây là một ly lam hòa diễm (lửa màu xanh), cô pha chế nó mất chút thời gian, sợ dĩ còn chưa uống là bởi vì người uống nó còn đang bận rộn.

Hai ngày nay, dường như ngày nào cũng có người lên báo cáo tình hình. Điều này làm Tô Cẩm thêm hiểu được cách xử lý công việc quyết đoán của người đàn ông này, hầu như bất kỳ vấn đề khó khăn nào qua tay anh đều trở nên đơn giản và rõ ràng, không thể dây dưa kéo dài. Chẳng trách anh được xưng là bá vương lạnh lùng trong giới thương nhân.

Tô Cẩm không để ý nữa mà nhấp một ngụm rượu đỏ, tư thái hấp dẫn dụ hoặc khiến cô như đang vẽ nên phong cảnh đẹp. Lãnh Mặc Phàm đang ngồi trên ghế sofa thảo luận cùng trợ lý thì bỗng nâng đôi mắt đen lên nhìn sang, đáy mắt lóe lên dục vọng mãnh liệt. Ánh mắt nóng như lửa đốt trong không trung làm xoa dịu không khí.

“Lãnh tổng, hai ngày này có hội nghị thương nghiệp, tôi đã thay ngài từ chối toàn bộ. Nhưng tối mai có một buổi tiệc rượu, tôi muốn xin chỉ thị của ngài.”

Nói xong, nam trợ lý đưa một thiệp mời cho anh

Lãnh Mặc Phàm cầm bưu thiếp lên nhìn: “Cái này đừng từ chối.” Gia tộc Crusie có ảnh hưởng rất lớn ở Mỹ. Hiện giờ trong tay anh có một hạng mục trị giá mười tỷ hợp tác cùng họ, tiệc rượu này rất quan trọng.

Nam trợ lý gật đầu, quay đầu lại, vô tình nhìn thấy bóng người ăn mặc diễm dúa sau quầy bar bèn thấp giọng nói: “Lãnh tổng, xem ra Tô tiểu thư không làm bạn gái tối nay của ngài, có cần tôi sắp xếp cho ngài một vị khác không?”

“Anh tự quyết định đi!” Lãnh Mặc Phàm đáp không tập trung.

Nam trợ lý đã chuẩn bị từ trước, lấy trong túi sách ra một tập tài liệu: “Tôi đã chuẩn bị rồi, đây là cô người mẫu mới nổi, bối cảnh sạch sẽ, thân phận rất xứng với Lãnh tổng, ngài có muốn nhìn qua không?”

Lãnh Mặc Phàm mở ra, đập đầu tiên vào mắt là thân hình săn chắc nóng bỏng, bên cạnh viết tên của cô. Christian Eva, 25 tuổi, mắt xanh tóc vàng, số đo ba vòng hoàn mỹ. Mà gương mặt trong sáng xinh đẹp này, bên trong lại phát ra hấp dẫn mê người, tuyệt đối là báu vật.

“Đề cô ấy đi!” Lãnh Mặc Phàm nhìn vài lần rồi quyết định.

“Tôi đi sắp xếp.”

“Sắp xếp cô ấy theo ý tôi, tôi muốn cô ấy đứng bên người tôi.” Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm chăm chú nhìn Tô Cẩm ở phía quầy bar, cười sâu xa.

“Dạ” Nam trợ lý lập tức hiểu ý anh, đứng dậy rồi đi

Tô Cẩm bụng hai ly hòa diễm trên quầy bar đi tới, lời vừa rồi cô đều nghe thấy. Cô buông ly rượu, ánh mắt quét qua tập tài liệu rồi cầm lên mở ra: “Đúng vậy, một cô gái rất xinh đẹp”

Lãnh Mặc Phàm không nói gì chỉ miễn cười: “Tôi thích mẫu người như vậy”

“Anh đều lên giường với bạn gái anh sao?” Tô Cẩm ném tài liệu xuống, nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi.

“Tùy tình huống” Lãnh Mặc Phàm nhếch mép nói

Ý cười trong mắt Tô Cẩm ngưng lại, cô rũ mắt xuống buồn bực uống ly rượu. Rượu tự tay cô pha chế nhưng cảm giác nhạt nhẽo, không có mùi vị

Trung Quốc, trong một vịnh của vùng biển bí mật, một chiếc thuyền cỡ trung đậu yên lặng. Trong boong bên ngoài khoang thuyền có một bàn tiệc rượu, bắt đầu bữa trưa phong phú

“Lục thiếu úy, đây là chai rượu chất thượng hạng, tôi tin dựa vào tử lượng của anh thì chút rượu này hẳn không thể làm khó được!” Nói xong ông rót cho Lục Thiếu Đình nửa ly rượu chất.

Nhìn rượu trong ly, tâm trạng Lục Thiếu Đình trở nên phức tạp. Từ lúc rời bến đến giờ, tuy bọn họ luôn dùng những lời khách khí với anh, nhưng không hề phát ra chút nguy hiểm nào.

“Sao Lục thiếu úy không uống vậy! Chẳng lẽ chê rượu chúng tôi không ngon?” Sử tiên sinh cười trêu ghẹo. Nói xong, ông lại nâng ly với anh.

Lục Thiếu Đình khẽ miễn cười, nâng ly rượu lên: “Cảm ơn Sử tiên sinh đón tiếp nồng hậu.”

Sử tiên sinh ngửa đầu uống cạn rồi nâng chén với anh, ý bảo anh uống cạn. Lục Thiếu Đình đưa chén lên miệng, híp mắt uống cạn đồng thời kiểm tra thể trạng bản thân. Khoảng hơn mười giây sau, đột nhiên thân tàu lắc lư, có hơn 10 vệ sĩ mặc âu phục từ sau lan can xông tới. Hai người cầm đầu nhanh chóng tiến lại gần chỗ Lục Thiếu Đình, đưa tay lấy cây súng trong vạt áo của anh. Lục Thiếu Đình lập tức hiểu ra, đồng thời cảnh giác thân thể mình đột nhiên không còn sức lực, tim đập nhanh, đầu óc chói sáng.

“Ha ha” Lúc này, bên cạnh thuyền đến tiếng cười âm hiểm. Sử tiên sinh dựa vào lan can nhìn hẩn cười lạnh lùng: “Lục Thiếu Đình, tôi cũng không đối phó với anh như vậy. Nhưng anh biết quá nhiều chuyện. Con người phải biết giả bộ ngu mới sống tốt, đừng quá thông minh sẽ gây họa sát nhân”

Về mặt Lục Thiếu Đình hờ hững, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, hỏi: “Tôi không biết ông đang nói gì”

“Tôi sai anh giết người, anh không giết, ngược lại còn xử lý người của tôi. Anh cho rằng tôi không biết sao?” Sử tiên sinh hừ lạnh một tiếng, về mặt phần nộ vô cùng.

“Ông là quan chức quốc gia, sao phải tham dự vào việc mua bán súng đạn của xã hội đen?” Lục Thiếu Đình cười lạnh, cực kỳ giễu cợt.

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện anh không hiểu, cũng giống như cái chết của một người,” Sử tiên sinh nói xong liền rút ra một khẩu súng trong âu phục, nhắm thẳng vào ngực Lục Thiếu Đình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Mưa gió tiệc rượu 1

“Bùm...” một phát, tiếng súng bị tiếng sóng biển mãnh liệt lấn át. Trên mũi thuyền, Lục Thiếu Đình ôm ngực (chỗ trái tim), sắc mặt trắng bệch, anh cố gắng giãy dụa thoát khỏi đám vệ sĩ, loạng choạng bước tới chỗ lan can rồi nghiêng người rơi xuống biển, bị nước biển cuốn đi.

Sử tiên sinh thối hòng súng, cười lạnh: “Người dám chống đối với ta, chỉ có chết.”

“Lục Thiếu Đình này thật không biết tốt xấu, không có việc gì dám quản chuyện của ông chủ.”

Nếp nhăn đầy hai bên khóe mắt Sử tiên sinh, trong mắt lóe lên tia ngoan độc: “Còn hai người nữa cần giải quyết.”

“Ông chủ muốn nói nữ sát thủ đó và tổ chức sau lưng cô ta sao?”

Sử tiên sinh im lặng không đáp nhưng trong mắt hiện lên sự độc ác. Người dám cản đường tiền tài của hắn, hắn sẽ giải quyết hết từng người một.

Nửa giờ sau, trên mặt biển yên tĩnh, vài con thuyền đánh cá ra khơi, bắt đầu thả lưới bắt cá. Một ngư dân vừa ném lưới xuống thì thấy trong nước biển có một bóng người màu đen đang nổi phập phênh. Hắn hoảng sợ, vội vàng đeo mắt kính rồi than một tiếng: “Chỗ đó...chỗ đó có người, mau qua nhìn xem”

Ba ngư dân nhảy khỏi thuyền, kéo người đàn ông đang trôi nổi lên thuyền đánh cá của họ. Một lão ngư dân đi tới bắt mạch cho anh ta, sờ xuống ngực rồi thở phào nhẹ nhõm: “Còn sống.”

“Anh ta đúng là mạng lớn! Không biết đã trôi trên biển bao lâu mà vẫn còn sống sót.”

“Anh ta Không phải mạng lớn mà là đặc biệt hơn người thường. Anh ta bị thương, người bình thường thì chỗ đó là quả tim, còn quả tim của anh ta thì lệch 2cm, nên mới bảo vệ được tính mạng.”

“Nhìn anh ta hình như là quân nhân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bên tai truyền đến tiếng nói chuyện làm tri giác của Lục Thiệu Đình bắt đầu khôi phục. Anh ta từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là ánh sáng chói chang và một số gương mặt đen úa. Anh hiểu được mình vẫn còn sống, nghĩ vậy ý chí và sức lực hoàn toàn buông lỏng, hôn mê bất tỉnh.

Nước Mỹ, Washington Colombia. Đường phố vừa mới lên đèn, cửa hàng hoàng kim tượng trưng cho quốc gia phát triển này. Những tòa cao ốc mọc san sát, vô số đèn chiếu sáng cả bầu trời đêm, đẹp không sao tả xiết.

Trong phòng tổng thống của khách sạn bảy sao, trên ghế sofa rộng lớn, Lãnh Mặc Phàm ngồi nghe trợ lý nói chi tiết về tiệc rượu lần này gồm các cửa ra tầng trệt, tất cả lối thoát hiểm để chạy trốn và phân bố nhân viên ở các nơi.

Trước cửa sổ sát đất, một dáng người cao gầy đứng khoanh tay nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tô Cẩm mặc áo somi đen, quần dài tây, trang điểm kiểu nữ vệ sĩ, sau đầu buộc tóc đuôi ngựa. Nếu nhìn nghiêng một bên, ngũ quan của cô vô cùng hoàn mỹ, từng nét rõ ràng. Cánh mũi cao đầy đặn, chóp mũi hơi nhọn vênh lên thành hình cung tuyệt đẹp, vừa vận tạo với môi của cô thành đường vòng cung hấp dẫn.

Nam trợ lý vừa nói xong thì điện thoại của anh ta vang lên. Anh ta đưa tay ra nhận, chào hỏi vài câu rồi ngẩng đầu nhìn Lãnh Mặc Phàm: “Lãnh tổng, tiểu thư Eva cũng ở khách sạn này. Cô ấy muốn đến chào hỏi ông.”

Ánh mắt thâm thúy của Lãnh Mặc Phàm hơi liếc về phía cửa sổ, nhìn người ở đó không nhúc nhích. Anh nhướn mày nở nụ cười: “Cho cô ấy tới đây.”

Nam trợ lý lập tức kết thúc cuộc gọi với đầu kia rồi thu thập tài liệu trên bàn: “Người chúng ta sắp xếp trong tiệc rượu lần này, tin tưởng sẽ bảo đảm an toàn. Tô tiểu thư sẽ lấy thân phận nữ phục vụ bảo vệ bên cạnh chủ tịch, giấy chứng nhận đã lo liệu ổn thỏa.”

Đang nói chuyện thì ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa, nam trợ lý lập tức tiến lên nhìn rồi nói: “Tiểu thư Eva đến.” Nói xong anh ta đưa tay mở cửa. Bên ngoài cửa có một người phụ nữ cao gầy mặc váy đen ưu nhã bước vào, tóc dài xoăn vàng, da thịt trắng mịn, đôi mắt xanh mê người giống như đại dương xanh bao la, tản ra sức hấp dẫn mê hoặc lòng người. Cô vui vẻ bắt tay với nam trợ lý, sau đó ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía người đàn ông cao lớn đẹp trai ngồi trên ghế sofa.

“Hi, Hall tiên sinh chắc hẳn đã biết tên của tôi.” Khắp người Eva tản ra phong tình của phái nữ, đi tới ngồi xuống cạnh anh. Xưa nay cô luôn tin tưởng vào chính mình, cô tin dựa vào sức quyến rũ của mình thì không người đàn ông nào có thể cưỡng lại được. Mà cô cũng phát hiện, người đàn ông châu Á trước mặt này, thân hình to lớn của anh ta phát ra sức quyến rũ mê người, làm thân thể cô nhộn nhạo không yên. Anh ta nhất định là người đàn ông phương Đông suất sắc nhất cô từng gặp.

Lãnh Mặc Phàm lên tiếng khen ngợi: “Cô bên ngoài quyến rũ hơn trong hình.”

Eva vui vẻ cười rộ lên, cầm hai ly rượu trên bàn lên rồi nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, sau này mong Hall tiên sinh chiếu cố nhiều hơn.”

Lãnh Mặc Phàm nhận lấy uống một ngụm, ánh mắt quét qua Eva có ý cúi người xuống, bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết đập vào mắt anh. Eva uống rượu, nhìn anh bằng ánh mắt mê ly, dán chặt thân thể lên ngực anh, giọng khàn khàn: “Sớm nghe đại danh của Hall tiên sinh từ lâu, không ngờ hôm nay mới được nhìn thấy, đúng là danh bất hư truyền.”

Nam trợ lý đứng bên cạnh thức thời đẩy cửa rồi đi, mà Tô Cẩm đứng ở cửa sổ cũng đảo mắt sắc lạnh nhìn đôi nam nữ bắt đầu ve vãn trên sofa, đi về phía cửa.

“Em đứng lại.” Giọng nói trầm thấp ra lệnh vang lên.

Tô Cẩm dừng bước, quay đầu hỏi bằng tiếng Trung: “Còn việc gì sao?”

“Tôi cho phép em đi rồi sao?” Đôi mắt đen của Lãnh Mặc Phàm thâm trầm khó lường như đang suy ngẫm.

“Tôi chỉ không muốn quấy rầy anh.” Tô Cẩm nhướn mày thản nhiên, không biết phải làm sao.

Lãnh Mặc Phàm nhìn Eva trong ngực đang nhìn họ bằng ánh mắt nghi hoặc. Anh nhéo nhẹ vào chiếc cằm xinh xắn của cô, kế tiếp hôn lên môi cô: “Cô về phòng trước đi, đêm mai gặp.”

Eva kinh ngạc, trong lòng có chút thất vọng bởi nghĩ anh sẽ lưu cô lại qua đêm. Cô nở nụ cười, lễ phép nói: “Đêm mai gặp.” Nói xong đứng dậy, đi ngang qua liếc mắt nhìn Tô Cẩm, cô cảm thấy kinh ngạc vì diện mạo của Tô Cẩm. Người phụ nữ phương Đông này quá đẹp, trong lòng cô hơi ghen tỵ. Cô là người thông minh, dường như đoán được Lãnh Mặc Phàm đuổi mình đi có liên quan tới cô ta.

“Lại đây.” Lãnh Mặc Phàm ngồi trên sofa thấp giọng ra lệnh.

Tô Cẩm đành phải quay lại ghế sofa, nhưng chỉ đứng nhìn anh. Chợt cánh tay bị người ta dùng sức kéo xuống, cả người cô ngã vào lòng anh. Cô muốn đẩy dựa nhưng bị anh cương quyết đè lại: “Hình như em tức giận.”

“Tôi làm gì phải tức giận.” Tô Cẩm ngẩn cổ hỏi lại.

“Thật ư?” Lãnh Mặc Phàm thích thú nhìn gương mặt ghen tuông không rõ của cô, cúi đầu hôn mạnh đôi môi quật cường kia, dùng sức tách môi ra. Tô

Cảm ngấm chặt khớp hàm không cho anh thực hiện được, cô cũng không biết vì sao mình lại có tư tưởng đối nghịch với anh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Mây mưa tiệc rượu 2

Washington, tại ngã tư phồn hoa, một tòa nhà cao tầng mọc lên giống như viên minh châu chói mắt, trên đường phố xe cộ đi lại như nước. Một buổi triển lãm xe hơi thế giới đang diễn ra, tòa cao ốc này sẽ trở thành tiêu điểm được chú ý nhất, bởi nhân vật chính đêm nay là những người giàu có nhất nhì nước Mỹ, gia tộc Cruise trở thành khách mời. Đêm nay, nơi này sẽ cử hành một buổi tiệc rượu long trọng.

Lúc này, một chiếc Limousine dáng dài đỗ chậm rãi bên đường, cửa xe được bảo an cẩn thận mở ra. Một người đàn ông cao lớn và một người phụ nữ quyến rũ bước xuống xe. Đêm nay Lãnh Mặc Phàm mặc trang phục lộng lẫy tham dự, đầu tóc vuốt keo về phía sau cẩn thận, mày kiếm nhếch lên, ngũ quan đẹp trai mê người, vô cùng khí phách, trên người mặc bộ âu phục được may cắt thủ công khéo léo, làm cả người anh nhìn rất phong độ tao nhã, giống như một vị Vương tử phương Đông cao quý. Mà cô gái đi bên cạnh anh, tất nhiên cũng không phải cô gái bình thường, một báu vật hấp dẫn mê người.

Một vài bảo an nghênh đón, hai bọn họ rảo bước vào đại sảnh xa hoa, tới phòng tổ chức tiệc rượu ở tầng 32. Vừa vào thang máy, Eva hoàn toàn không để ý hai người nhân viên bảo an đứng trước, cô nhích người, đưa ngón tay thon dài vuốt ve trêu đùa lồng ngực rắn chắc của anh, môi đỏ mọng hôn vài cái lên gò má của Lãnh Mặc Phàm, giọng nói khàn khàn sấp lại bên tai anh: “Đêm nay, em là của anh.”

Lãnh Mặc Phàm cười, lúc này cửa thang máy ding một tiếng rồi mở ra, hai người bước qua dãy hành lang dài trắng lệt, đẩy cánh cửa vàng. Khung cảnh rực rỡ hiện ra trước mắt, ly cốc uốn lượn, khách khứa đông đúc, Eva hưng phấn khẽ thốt lên, càng thân mật tựa vào người anh. Cô không kịp đợi loại xã giao đó trong trường hợp này.

Từ lúc bước vào phòng, ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm đã bắt đầu tìm kiếm đáng người quen thuộc trong đám đông. Mười giây sau, anh nhìn thấy Tô Cẩm, cô mặc trên người quần áo nữ phục vụ, đang rót rượu cho khách. Đường như cảm giác được ánh mắt sắc bén của anh, cô hơi quay đầu liếc nhìn anh một cái rồi tiếp tục công việc.

Lãnh Mặc Phàm có chút không vui, cầm một ly rượu đỏ bắt đầu đi xã giao. Tân khách đều là bạn làm ăn giàu có, Lãnh Mặc Phàm nhanh chóng bắt chuyện với vài thương gia Mexico. Ở nơi này, chỉ có ích lợi, không có bạn bè.

Ở đây chỉ có vài người phương Đông, cặp mắt đen của Lãnh Mặc Phàm vô cùng gây chú ý, giống như bầu trời đêm sâu không thấy tận cùng, kèm theo khí thế hổ báo lạnh thấu xương, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Đang cùng mấy nam khách cười nói, phía sau đột nhiên truyền đến câu hỏi lễ phép, giọng nói quen thuộc khiến anh phải quay đầu, người bung rượu không phải Tô Cẩm sao? Tuy giả trang thành nữ phục vụ nhưng vẫn khó nén được khí chất lạnh lùng, trong trẻo của cô. Cô mỉm cười tạo cho người khác mỹ cảm không thể xâm phạm, đẹp lạnh lùng kết hợp với quyến rũ, khiến nữ phục vụ như cô như có riêng một khoảng rời, đặc biệt gây chú ý.

Cô đặc biệt, lập tức hấp dẫn một vị nam khách trẻ tuổi tới bắt chuyện. Anh ta nhìn cô kinh diễm, ánh mắt trở nên sáng rực. Anh ta bung một ly rượu lên, đồng thời đưa tay chạm vào băng tên trên ngực cô, thì thầm hứng thú vô cùng: “Alexia.” Đọc xong, ánh mắt rực cháy của anh ta nhìn cô chằm chằm một lúc lâu rồi khen: “Cô rất đẹp, tôi thích mẫu phụ nữ như cô, có hứng thú uống một ly không?”

Tô Cẩm nở nụ cười, lễ phép trả lời: “Rất xin lỗi, tôi đang làm việc.”

Vị khách nam này là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mắt xanh tóc nâu, dáng người cao thẳng, toàn thân tỏa ra khí chất tự tin đặc trưng của người đàn ông thành đạt. Hắn ta nhếch môi nở nụ cười: “Gọi người quản lý của cô đến đây, tôi muốn cô làm bạn gái đêm nay của tôi.”

Tô Cẩm ngần ra, chưa kịp tiếp lời thì bên cạnh đã vang lên giọng nói trầm thấp hứng thú: “Dựa vào thân phận của Andrew tiên sinh, còn sợ không tìm được một người bạn gái xuất sắc hơn nữ phục vụ này sao?”

Người khách nam được gọi là Andrew lắc đầu, ánh mắt hưng ý vẫn ngang nhiên nhìn Tô Cẩm như cũ: “Trên người cô ấy có khí chất rất đặc biệt, tôi muốn khám phá.” Tuy nói như vậy, nhưng nam nữ ở đây giao du, tất nhiên vẫn lấy hấp dẫn làm tiền đề.

Tô Cẩm đang định cự tuyệt, thì đúng lúc này, quản lý khách sạn đi qua chỗ bọn họ. Vị nam khách kia lạnh mắt gọi anh ta lại, đi tới bên người anh ta, chỉ vào Tô Cẩm nói nhỏ vài câu. Vị quản lý kia lập tức hiểu ngay, nở nụ cười đi đến trước mặt Tô Cẩm nói: “Vị tiên sinh này muốn mời cô làm bạn gái anh ta, công việc của cô tôi sẽ cho người khác thay thế.”

Tô Cẩm nhú mày, gật gật đầu, xuất hiện dưới thân phận này, cô không có đường từ chối. Cô quay đầu nhìn lướt qua Lãnh Mặc Phàm, nhưng thấy sắc mặt anh âm trầm, đang uống rượu rầu rĩ không vui.

Eva đã gặp qua Tô Cẩm, cũng biết được Tô Cẩm là nữ vệ sĩ, nhưng nhìn người cô ta hấp dẫn như vậy, trong lòng cô không khỏi sinh ra ý đồ kị. Cô phát hiện, ánh mắt Lãnh Mặc Phàm nhìn cô, còn không nhiều bằng nhìn Tô Cẩm, điều này khiến cô càng thêm không vui.

Mười phút sau, Tô Cẩm thay một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ đi ra, váy tung bay xê tà tới bắp đùi, vạt áo trước ngực trễ thấp xuống, bộ ngực hoàn mỹ hết sức mê người, hai cánh tay thon dài đeo bao tay dệt kim đỏ tới cổ tay, tóc vén lên cao quý. Cô giống như nữ thần phương Đông, thần bí, tao nhã, gợi cảm. Cô vừa xuất hiện, Andrew liền kinh diễm. Mà Lãnh Mặc Phàm cách đó không xa, cặp mắt đen cũng sáng lên. Anh rất hối hận vì sao không trực tiếp mang cô theo?

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, Andrew không thể chờ đợi mà muốn gần gũi. Hắn đi đến trước mặt Tô Cẩm, dang cánh tay ôm thắt lưng cô, nâng thân thể cô lên, hôn xuống đôi môi đỏ của cô, rồi nói nhỏ bên tai: “Không cần tôi nói cho em biết em đẹp như thế nào, toàn bộ đàn ông trong phòng đều đang nhìn em.”

Tô Cẩm nhếch môi cười, cô không chán ghét gần gũi với người đàn ông này. Đầu tiên, mặt mũi của hắn rất tuấn tú, đúng mẫu người cô thích. Cô còn có một mục đích, nếu thân phận bị phát hiện, ít nhất có thể dùng ánh mắt hấp dẫn của cô truy hỏi người đàn ông này.

Ngay khi Tô Cẩm nở nụ cười quyến rũ trong lúc thì thầm với Andrew, thì cảm nhận được một ánh mắt giết người từ phía trước phóng tới. Cô hơi ngừng đầu, nhìn ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Mặc Phàm, Tô Cẩm thấy buồn cười, anh ta ghen cái gì chứ?

Andrew sao có thể dễ thỏa mãn như vậy? Hắn ôm cả thắt lưng cô tới chỗ ban công không người. Tô Cẩm nhìn thấu mục đích của hắn, nhưng mà trước mắt cô không thể đắc tội hắn, cũng không thể cự tuyệt hắn. Bằng không, nếu như bị điều tra, thân phận của cô sẽ bị phát hiện.

Đi vào ban công, buông ly rượu xuống, đôi mắt của Andrew dường như dính trên mặt cô, say mê chìm đắm. Hắn ôm gáy Tô Cẩm rồi hôn cô. Tô Cẩm không cự tuyệt, cô cảm nhận được tay hắn đang di chuyển trên thân thể mình, chỉ nhắm mắt cố nhịn.

Lúc này tại đại sảnh bữa tiệc, một ánh mắt cuồng nộ trừng mắt nhìn, Lãnh Mặc Phàm nhìn đôi nam nữ đang hôn nhau, cặp mắt hung ác như muốn giết người. Anh ta đẩy Eva ra, nghiêm mặt đi tới ban công. Andrew thấy có người đến, chưa thỏa mãn buông Tô Cẩm ra, mời cô ra chỗ sofa bên cạnh uống rượu. Tô Cẩm hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Eva đẩy Lãnh Mặc Phàm dựa vào tường, thân thể quấn lại như rắn, cũng trình diễn tiết mục kích tình. Lãnh Mặc Phàm không hề cự tuyệt, hôn một hồi, anh chỉnh lại âu phục, dùng giọng trầm thấp nói với Eva: “Chúng ta vào phòng.”

Lãnh Mặc Phàm chắc chắn Tô Cẩm nghe được những lời này, mới kéo Eva đi tới thang máy. Tô Cẩm đương nhiên nghe được, đồng thời đứng dậy lấy có đi toilet để theo đuôi hai bọn họ. Nhiệm vụ lần này của cô là bảo vệ Lãnh Mặc Phàm, cho nên, anh tuyệt đối không thể tách rời tầm mắt của cô.

Thang máy đi lên, trong phòng tầng 53, toàn thân Eva mềm nhũn, hưng phấn. Cô hận mình không thể có được người đàn ông cực phẩm như Lãnh Mặc Phàm. Khi cô bị đẩy vào phòng, Lãnh Mặc Phàm dẫn cô đi tắm rửa, Eva không chút nghĩ ngợi làm theo. Lãnh Mặc Phàm lật tay đóng cửa lại, dựa lưng vào hành lang, nhìn Tô Cẩm đuôi tới, lạnh lùng nói: “Ai cho cô lên đây?”

“Tôi muốn bảo vệ an toàn cho anh.” Tô Cẩm bình tĩnh trả lời.

Lãnh Mặc Phàm hừ nhẹ một tiếng: “Ồ trong ngực người đàn ông khác nịnh nọt, cô làm sao bảo vệ tôi?”

Tô Cẩm đột nhiên nhếch môi nở nụ cười: “Xin anh ghen cũng chọn đúng thời điểm đi.”

Lãnh Mặc Phàm tức giận, bước tới ép cô vào tường, lý trí hoàn toàn biến mất, gầm nhẹ: “Đúng, tôi ghen, tôi tức giận, tôi không thích đàn ông khác chạm vào em, tôi giận em. . .cười với bọn họ sáng lạng như vậy, nhìn xinh đẹp như vậy.....” Nói xong, anh lại thấy hối hận, vì sao anh phải tiết lộ toàn bộ tâm tư của mình cho cô xem chứ?

Tô Cẩm hơi sừng sốt, môi đỏ mọng nhếch lên đường cong mê người, trong con ngươi hình như có chút đắc ý. Lãnh Mặc Phàm nhìn đến ngây ngốc, cúi người chặn môi cô mà không hề quan tâm nơi này là hành lang hay là chỗ nào. Đúng lúc này, một người phục vụ đi qua, Lãnh Mặc Phàm lập tức gọi hắn lại, bảo hắn mở gian phòng cách vách ra. Anh kéo Tô Cẩm vào, ở trong phòng tiếp tục bá đạo độc chiếm. Tô Cẩm bắt đầu đáp lại anh nhiệt tình, cũng không biết tại sao, nụ hôn của anh có thể dễ dàng kích thích cô, giống như hai thân thể đã quá quen thuộc.

Trong căn phòng bên cạnh, Eva trần truồng đi ra khỏi phòng tắm, nhưng mà, đôi mắt cô chỉ là một phòng trống, không còn bóng dáng của Lãnh Mặc Phàm? Cô thất vọng mở to mắt, không biết mình sai ở đâu, bèn đi tới ban công hóng gió.

Nhưng mà, trên ban công bên cạnh ban công cô đang đứng, đang diễn ra tiết mục H nóng bỏng. Đêm nay Lãnh Mặc Phàm giống như dã thú điên cuồng nổi giận, đòi hỏi vô độ (quá chừng).

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Anna

Edit: Be Yours (Hà'ss_DDLQĐ)

Trên chiếc giường rộng lớn, Tô Cẩm xoay nghiêng người, nhìn thoáng qua di động đặt đầu giường. Bây giờ đã là 8h sáng, cô vén chăn chuẩn bị xuống

giường thì đột nhiên, một cánh tay ôm choàng cô từ phía sau, kéo trở lại lồng ngực rắn chắc: “Ngủ với tôi thêm lát nữa.”

Tô Cẩm quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Lãnh Mặc Phàm, đôi mắt mơ màng, hỗn độn, vòng tay ôm cô rất chặt, còn đùa nghịch với cô, tùy hứng đáng yêu khó diễn tả được. Cô quyết định nằm thêm một lát rồi thức dậy.

Mặc quần áo xong, đúng lúc điện thoại di động reo, cô nghĩ tới qua bọn họ đột nhiên vào phòng này “nghỉ ngơi”, trợ lý Jack của anh nhất định tìm rất sốt ruột. Cô cầm điện thoại lên nhìn, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhờ của anh ta gọi tới.

“Tô tiểu thư, Lãnh tổng có ở chỗ của cô không?” Nam trợ lý ở đầu kia có chút lo lắng hỏi.

“Chúng tôi ở cùng một chỗ.” Tô Cẩm trả lời.

“Vậy tôi yên tâm rồi, hai người ở khách sạn ư?”

“Đúng vậy.”

“Trưa nay có một bữa tiệc tổ chức ở công viên khu resort, cô thông báo cho Lãnh tổng một tiếng, đừng đến muộn.” Người trợ lý dặn dò.

“Tôi biết rồi.” Tô Cẩm đáp lại. Cô nhìn đồng hồ, nói với Lãnh Mặc Phàm đang nằm trên giường: “Dậy thôi.”

“Vẫn còn sớm, không vội, lại đây ngủ với tôi lát nữa.” Lãnh Mặc Phàm vẫn nằm, không có ý định rời giường. Anh thấy Tô Cẩm mặc bộ sơ mi trắng khoe thân hình khêu gợi, phía bụng dưới lại căng lên khó chịu.

Tô Cẩm không để ý tới anh nữa, một mình vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ. Đang tắm nửa chừng thì cửa phòng bị đẩy ra, Lãnh Mặc Phàm thân thể trần truội tiến vào. Tô Cẩm bình tĩnh tiếp tục tắm, Lãnh Mặc Phàm lại không có cách nào bình tĩnh được. Anh bước lên kim cô trong nước, nhìn khuôn mặt mê người của cô dính đầy bọt nước, đôi môi khẽ nhếch lên như đoá hoa tỏa hương thơm. Anh nhẹ nhàng cúi mặt xuống, không thô lỗ cướp đoạt mà chỉ nhẹ nhàng đụng chạm. Dường như Tô Cẩm quen với việc tùy lúc tùy nơi của anh, nhu cầu không phân biệt hoàn cảnh, không phân biệt thời gian, nhắm mắt lại ngheh đón phối hợp với anh.

Ôm hôn một lúc lâu, anh mới buông cô ca. Trong màn nước, Tô Cẩm mở đôi ánh mắt đen láy bị bọt nước bao trùm, giống như đá quý ngâm trong nước đen, trong suốt dịch thấu, ánh mắt này làm người đàn ông muốn loạn tình ý mê. Cô nhẹ nhàng cong môi nở nụ cười.

Lãnh Mặc Phàm không ngờ chỉ một cái chớp mắt của cô cũng khiến anh đứng yên bất động, đến khi mở mắt ra, cô đã khoác khăn tắm ra ngoài.

Buổi trưa, vịnh biệt thự khách sạn, bốn chiếc xe việt dã đi theo bảo vệ chiếc xe hơi màu đen, lái vào bãi đỗ xe, cửa xe mở ra, trên người Lãnh Mặc Phàm mặc âu phục, bên cạnh anh, Tô Cẩm mặc váy đen, tóc quần dài đến eo, dáng người cao gầy hết sức thu hút. Cô theo sát sao bên người Lãnh Mặc Phàm, hạ kính râm xuống quan sát động tĩnh bốn phía.

Bước vào con đường lát đá trong vườn hoa, phía cuối chính là khu biệt thự sang trọng, Lãnh Mặc Phàm vừa tới, liền có một vị quản lý trung niên ra đón tiếp niềm nở rồi đưa bọn họ vào trong biệt thự vừa mới bắt đầu bữa tiệc. Tô Cẩm đẩy cửa vào, đập đầu tiên vào mắt là gương mặt quen thuộc của một người, đúng lúc người kia cũng ngẩng đầu lên, bốn mắt đối diện nhau, hai người đều không nói mà chỉ nở nụ cười.

Anna với vẻ mặt tươi cười đi tới, cười nói: “Tiểu Cẩm, thật trùng hợp nha!”

“Sur ty.” Tô Cẩm không khỏi kích động, lôi kéo tay Anna, vui vẻ cười rộ lên. Người đẹp đứng trước mặt này đúng là sư tỷ của cô, Anna.

Anna đột nhiên dùng ánh mắt kín đáo quay đầu nhìn bóng người đang được đón vào chỗ ngồi khách mời, tức giận thờ dãi: “Khó trách chị hỏi cha nuôi giờ em đang làm nhiệm vụ gì, cha nuôi nhất định không nói, hóa ra giao cho em nhiệm vụ chăm tốt lãnh gì!”

“Đều là làm việc cho cha nuôi, có gì mà tốt hay không tốt chứ?” Tô Cẩm nháy mắt cười, có vài phần giống nữ sinh đáng yêu.

Anna nở nụ cười sâu sa: “Tất nhiên là không giống nhau, trên đời khó tìm thấy người đàn ông thứ hai như vậy, chẳng lẽ em không có tình cảm riêng tư gì sao?”

Tô Cẩm ngẩn ra, bị Anna nói trúng tâm tư của mình, mặt cô bỗng nhiên đỏ lên: “Sư tỷ nói gì vậy! Căn bản không có chuyện ấy.”

Anna cười cười: “Tại em ngốc thôi.” Nói xong, xoay người tới chỗ ngồi, lông mi dài ngọn khẽ hạ xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn bóng dáng Lãnh Mặc Phàm bằng ánh mắt phức tạp, có chút ngưỡng mộ, đồng thời đáy mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Là bạn gái của Lãnh Mặc Phàm, Tô Cẩm ngồi xuống bên cạnh anh. Trên bàn ăn, có vài tiếng cười nói huyên thuyên, trong bốn người bạn gái có hai người là phụ nữ ngoại quốc. Ngồi cạnh Anna là một người đàn ông trung niên mập mạp, Tô Cẩm phát hiện hắn liên tục vuốt ve thân thể của Anna dưới gầm bàn, Anna có vẻ bất đắc dĩ lại chán ghét.

Thật vất vả mới xong bữa cơm này, bọn họ được sắp xếp trong một căn biệt thự tốt dành cho khách mời. Tô Cẩm đi theo Lãnh Mặc Phàm vào trong vườn hoa, Lãnh Mặc Phàm quay đầu hỏi: “Gặp người quen của em sao?”

“Là một vị sư tỷ của tôi.” Tô Cẩm không hề giấu diếm đáp.

Lãnh Mặc Phàm nhếch mép cười như không cười: “Người dưới của cha nuôi em quả nhiên đều là “tinh quân lương tướng”!”

Tô Cẩm hơi sững sốt, nhưng không hiểu ý trong lời của anh, chỉ nghe ra ý châm biếm, cô hí hóp nói: “Trong lòng tôi nghĩa phụ cũng giống như cha ruột, xin anh đừng làm nhục ông ấy.”

Lãnh Mặc Phàm ngó ra, không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều mệt mỏi, Tô Cẩm ngồi ở cửa sổ pha cà phê cho Lãnh Mặc Phàm, liếc mắt thấy người tới. Cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Anna. Cô mỉm cười, ra cửa đón: “Sur ty, sao chị lại tới đây?”

“Hầu hạ con heo mập đó ngủ rồi nên ghé thăm em một chút.” Anna cười nói, lướt qua Tô Cẩm, nhìn về phía bóng lưng thẳng đang ngồi xem báo trên ghế salon: “Dẫn chị qua đó chào hỏi chút đi.”

Tô Cẩm dẫn cô đi tới trước mặt Lãnh Mặc Phàm, giới thiệu: “Lãnh tổng, sur ty của tôi muốn gặp anh.”

Lãnh Mặc Phàm sớm nghe được động tĩnh phía sau, anh ngẩng đầu lên nhìn Anna, đưa tay nói: “Chào người đẹp.”

Anna nở nụ cười mê người, bắt tay với anh: “Từ lâu đã nghe nói Lãnh tổng sức quyến rũ phi phàm, anh tuấn hơn người, không ngờ hôm nay được gặp, thật may mắn.”

“Hai người ngồi đi! Tôi vừa pha xong cà phê, bung tôi cho hai người thưởng thức.” Tô Cẩm nói xong rồi đi.

Anna ngồi xuống đối diện Lãnh Mặc Phàm, mặc quần áo đồ tươi, toàn thân toát lên phong tình của người phụ nữ trưởng thành. Cô vắt chân lên, hơi nghiêng người về phía trước, cổ chữ V thấp xuống, khe ngực hấp dẫn mê người vừa vịn lọt vào mắt Lãnh Mặc Phàm. Cô cong môi cười nói: “Tôi cứ nghĩ Lãnh tổng giàu có như vậy, ngày thường hẳn rất bận rộn! Thật không ngờ cuộc sống lại thản nhiên nhàn rỗi như vậy!” Nói xong, ánh mắt đậm ý trêu đùa.

Lãnh Mặc Phàm bật cười: “Tôi là người thuộc chủ nghĩa thích hưởng lạc.” Từ lúc trên bàn ăn, anh đã cảm giác được Anna này dùng đủ loại dụ dỗ tấn công anh, chỉ tiếc trong mắt anh chỉ có một mình Tô Cẩm, người phụ nữ khác, anh thật sự không dậy nổi hứng thú.

Tô Cẩm bung cà phê tới đặt trước mặt mỗi người một ly. Cô vừa ngồi xuống lập tức bị Lãnh Mặc Phàm kéo vào lòng: “Tôi nghĩ thấy không biết là mùi hương cà phê hay mùi hương của em?”

Tô Cẩm không ngờ lúc này mà anh vẫn không đứng đắn như vậy. Cô hơi xấu hổ đẩy anh ra, nhìn sắc mặt Anna ở phía đối diện quả nhiên có chút mất tự nhiên. Cô trừng mắt nhìn anh, cảnh cáo anh đừng làm loạn.

Anna miễn cưỡng nở nụ cười: “Xem ra hai người hợp tác rất vui vẻ!” Nói xong, nhấp một ngụm cà phê rồi đứng dậy nói: “Tôi còn có chuyện, buổi tối gặp.”

Tiến Anna rời đi, Tô Cẩm giận dữ, tức giận đi tới trước mặt Lãnh Mặc Phàm trách cứ: “Vì sao vừa rồi anh phải làm vậy? Vất vả lắm tôi mới gặp được sur ty, giờ đã bị anh phá hư rồi.”

“Tôi không thích người phụ nữ này.” Lãnh Mặc Phàm trực tiếp lên tiếng.

“Vì sao?” Tô Cẩm nhún mày không hiểu.

Lãnh Mặc Phàm đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu: “Năng lực quan sát nhìn người của em cần phải học hỏi nhiều.”

Tô Cẩm hí hóp, anh nói chẳng rõ ràng. Cô không hiểu, ngồi xuống uống cà phê, không tranh luận với anh nữa, bởi vì anh vốn là người quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Khiêu khích

Khu nghĩa trang công cộng trong nội địa, không gian yên tĩnh hoang vu, Lục Thiệu Đình mặt không cảm xúc nhìn bia mộ mới xây được đào lên trước mặt, dường như cảm giác cách cả một đời. Chủ nhân ngôi mộ này, chính là anh. Vài ngày trước, anh đi một vòng từ địa ngục để sống lại, mở mắt ra, anh bây giờ chỉ là người vô danh, không còn đảm nhiệm thân phận gì nữa.

Lục Thiệu Đình nắm chặt quả đấm, hai mắt lộ ra tia sáng lạnh lẽo. Lục Thiệu Đình trước kia đã chết, như vậy từ bây giờ, anh sẽ sống với thân phận mới, đưa những người dùng quyền lực quốc gia làm việc xấu ra ánh sáng, một lần nữa tìm lại thân phận trước đây của mình, tìm lại tôn nghiêm của một người quân nhân.

Washington nước Mỹ, vịnh biệt thự khách sạn, đã là vào buổi tối.

Đèn sáng chiếu rọi sáng ngời quang cảnh, ánh sáng ảm áp yên tĩnh, tại hồ bơi trong vườn hoa, một bóng người dưới nước lúc ẩn lúc hiện trong làn nước xanh lam, Tô Cẩm bơi u mê trở thành cảnh đẹp, bơi được một vòng, cô vẫy tay đập nước, cuồn cuộn đã hát mái tóc dài, một vài ngọn tóc lờm chờm dính lên mặt. Trong làn nước, ngũ quan của cô một nửa bị bóng mờ che lấp, một nửa bị ánh sáng chiếu rọi, yêu mỹ nói không nên lời.

Mà toàn bộ màn này, đều thu vào trong mắt người đàn ông đứng trên ban công tầng 2 biệt thự, ánh mắt trở nên thâm thúy, nhìn cô, ngay cả ly rượu đưa tới miệng anh cũng quên mất, môi mông nhẹ nhàng nhếch lên, người phụ nữ này quả nhiên có sức hấp dẫn với anh.

Tô Cẩm quần thêm một chiếc khăn tắm ngồi ở bên cạnh hồ uống nước lạnh. Dường như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng đang hướng tới, cô ngẩng nhẹ đầu lên nhìn, chỉ thấy ban công nơi ánh mắt đó truyền đến trống không. Sau đó, Lãnh Mặc Phàm từ trong phòng khách đi ra. Anh tháo khuya, cởi áo sơ mi đen ra, bước vào đường vườn hoa. Cặp người đen phủ đầy u ám, nhưng lại mịn hoặc mê người. Anh tùy tiện ném áo sơ mi lên bàn, lao vào trong nước, nâng lực và thân thể kết hợp hoàn mỹ. Trong màn đêm, Tô Cẩm sinh ra khát vọng, tự cảm giác được bản thân đang nhìn anh, tựa như sắc nữ đối khát vẫy. Cô lắc đầu ảo não.

Lúc này, Lãnh Mặc Phàm đứng ở trong nước, thấp giọng mời cô: “Xuống chứ.”

Dường như muốn đầu lại khát vọng trong lòng, Tô Cẩm không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Tôi mệt rồi.”

“Đừng để tôi nói lần hai.” Người đàn ông cường tráng trong nước bắt đầu không thể nhẫn nại.

Quả nhiên là người đàn ông bá đạo, Tô Cẩm đành phải tháo khăn tắm xuống nước, bơi tới bên người anh. Ánh mắt của cô đã bị cặp mắt đen phát ra hơi thở yêu quý mê hoặc, gần như có thể dự đoán được hành động tiếp theo của cô. Thân thể của cô bị anh ôm lấy, hai chân vòng lấy thắt lưng anh. Cô ôm bờ vai anh, gục đầu xuống, không kim lòng được mà hôn lên môi anh, hôn, nhiệt tình và thân mật, chỉ muốn thỏa mãn từ thân thể của đối phương.

Lãnh Mặc Phàm đột nhiên nở nụ cười tà mị, đưa cô đến khu nước cạn.

“Ừm...” Một tiếng than nhẹ, mặt Tô Cẩm nóng lên, anh ở trong này lại.....

“Em chỉ cần hưởng thụ là được.” Lãnh Mặc Phàm nói nhỏ vào tai cô, cầm tay cô di chuyển xuống dưới. ..Tô Cẩm rất muốn mở miệng mắng anh, chẳng lẽ anh không biết nơi này ngẫu nhiên sẽ có người phục vụ vào sao? Cô cắn chặt môi đỏ mọng, không để mình phát ra tiếng.

Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy miệng cô, rồi dút một ngón tay vào, giọng nói tà mị sau lưng truyền đến: “Tôi thích nghe tiếng rên của em.” Nói xong, thân thể di chuyển, Tô Cẩm chỉ cảm thấy khoái cảm mãnh liệt tiến vào sâu trong thân thể mình, nhưng cũng đủ làm cho cô khụt nhụt.

Đồ đáng ghét!

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, không gian yên tĩnh bị tiếng chuông điện thoại rộn rã phá vỡ, người phụ nữ trên giường ngồi dậy theo bản năng, nhanh chóng khôi phục tinh táo, nhận điện thoại: “Alo.”

Đầu kia truyền đến giọng nam lo lắng: “Tô tiểu thư, tôi là Jack, bây giờ cô vẫn ở cùng Lãnh tổng sao?”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tô Cẩm lập tức nghe ra giọng hẩn bất thường.

“Cô gặp phiền toái rồi, có một nhóm cảnh sát đang tới chỗ khu biệt thự, bọn họ tới bắt người hình như là cô. Cô nhanh chóng tách khỏi Lãnh tổng, đi từ cửa ngách ra, chúng tôi có người tiếp ứng cô ở đó.” Đầu kia, Jack vội vàng giải thích.

Tô Cẩm biến sắc, buông điện thoại, cô nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, Lãnh Mặc Phàm sau lưng cũng tỉnh, neho mắt hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi bị phát hiện, phải tránh ngay bây giờ.” Tô Cẩm bình tĩnh nói, mặc xong áo T-shirt, quần jean, quay đầu nói với anh: “Tôi đi trước đây, anh tự chú ý một chút.”

Lãnh Mặc Phàm tóc tai sộc xệch, ánh mắt lóe lên nghi hoặc, đành đưa mắt nhìn Tô Cẩm rời đi.

Tô Cẩm nhanh nhẹn xuyên qua các hành lang, cũng không đi từ cửa ngách, mà trèo tường ra, đi tới cửa tiệm cách đó không xa, chui vào một chiếc xe hơi màu đen. Chiếc xe khởi động, nhanh chóng biến mất trên đường quốc lộ.

Trên giường lớn trắng tinh, Lãnh Mặc Phàm không còn buồn ngủ, ngồi gối đầu vào tay trầm tư. Nghe thấy tầng dưới truyền đến tiếng chuông cửa, anh nhú mày, sớm như vậy đã có người quấy rầy rồi?

Anh mặc quần vào, thân trên để trần đi xuống lầu, qua cửa kính trong suốt, thấy Anna mặc bikini kêu gọi đứng ở cửa, trong tay cầm hai chai rượu, nở nụ cười mê người.

Lãnh Mặc Phàm mở cửa ra, cười hỏi: “Sớm như vậy, tìm tôi có việc sao?”

Anna quyến rũ nhướn mày đáp: “Chẳng lẽ Lãnh tổng cứ để tôi đứng ngoài cửa nói chuyện như vậy sao?”

Lãnh Mặc Phàm né người, tỏ ý mời cô vào. Anna thân nhiên bước vào, trên người vẫn còn đọng những giọt nước trong suốt. Xem ra cô ra vịnh từ sớm

rồi mới tới đây, đáng vẻ đó rất mê hoặc người khác. Anna như thiên sứ trên trời, đáng người tuyệt mỹ, có thể nói, bất kỳ người đàn ông nào cũng khó cưỡng lại phong tình lãng lợ của cô. Dĩ nhiên, Anna đúng là rất hiểu bản thân, nên mới vô cùng tự tin bước vào đây.

“Tiểu Cẩm đi ra ngoài sao?” Anna buông chai rượu xuống, quay đầu thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm thoáng qua chút cười nhạt, khẽ nói: “Trong lòng cô tự biết.”

Anna khẽ run, quay đầu vô tội: “Tôi biết có cảnh sát tới, nhưng không biết là tới tìm Tiểu Cẩm. Tôi sợ anh một mình buồn tẻ nên tìm hai chai rượu ngon mời anh uống cùng.”

Lãnh Mặc Phàm không nói gì mà chỉ cười, muốn nhìn cô ta diễn trò. Anh đến chỗ sofa ngồi xuống. Anna đã rót ra hai ly rượu, yếu điệu đi tới chỗ anh rồi ngồi xuống sát bên cạnh: “Bù lại, đây là rượu ngon tôi đặc biệt chọn cho anh.”

“Cám ơn.” Lãnh Mặc Phàm khách khí nhận lấy.

Anna dùng ánh mắt mơ màng ái mộ di chuyển trên người anh, tấm tắc khen: “Tiểu Cẩm thật có phúc, có thể làm vui lòng Lãnh tổng.”

“Cô ấy là người phụ nữ đặc biệt nhất tôi từng gặp.” Lãnh Mặc Phàm mỉm cười khen ngợi.

“Ồ! Không biết tôi so với Tiểu Cẩm, có chỗ nào không bằng cô ấy?” Anna nói xong, ngón tay thon dài xoa đùi anh, sò vào những chỗ nhạy cảm.

Lãnh Mặc Phàm nheo mắt nhìn đôi tay đang khiêu khích trên người anh, không cự tuyệt, cũng không cho phép. Anna không khỏi mừng thầm, nghĩ rằng anh ngầm đồng ý hành động phóng túng của mình, giọng nói khàn khàn mỉa mai: “Lãnh tổng, tôi rất thích người đàn ông giống như anh, nếu anh cho tôi cơ hội, tôi sẽ hết lòng hầu hạ anh cả đời, chỉ cần anh muốn, cái gì tôi cũng làm.” Nói xong, cô buông ly rượu, quỳ trước mặt anh, đôi tay nhẹ nhàng xoa quần sịp của anh.....

Ý cười lạnh lùng nơi đáy mắt Lãnh Mặc Phàm bắt đầu rõ ràng, anh đưa tay ngăn cản động tác tiếp theo của cô ta: “Cô rất đẹp, nhưng không phải mẫu người tôi thích. Rượu cô chọn hương vị rất ngon, nhưng không phải khẩu vị của tôi.” Nói xong, anh lạnh lùng đẩy cô ta ra cửa. Đi tới cửa, mở cửa ra, khuôn mặt lạnh băng.

Nháy mắt, Anna mặt mày trắng rồi lại đen, cặp mắt xinh đẹp nổi lên lửa giận do bị ô nhục, nhưng cô ta vẫn duy trì nụ cười: “Xem ra Lãnh tổng không hoan nghênh tôi!”

Lãnh Mặc Phàm cắn môi, ngẫm một chút rồi trả lời: “Tiểu Cẩm rất tôn trọng cô, tôi muốn chúng ta cũng nên tôn trọng cô ấy.”

Nụ cười của Anna dần dần biến mất, cô hơi nhíu mày bước nhanh rồi đi, ngực phập phồng thờ đốc, cho thấy tâm trạng cô lúc này đang rất bối rối và tức giận. Trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia sáng ngoan độc, đáy lòng cô ta giận dữ la hét: Lãnh Mặc Phàm, tôi sẽ khiến anh hối hận vì đã ô nhục tôi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nguy cơ ngầm

Edit: Hà Thu

Trong một tòa biệt thự tư nhân, giữa trưa yên tĩnh truyền đến một tiếng gầm nhẹ: “Ngay cả một con đàn bà cũng không bắt được, ta bỏ tiền nuôi các người ích lợi gì?”

“Ông chủ đừng nóng giận, chúng tôi nhận được tin của cảnh sát, đã có tung tích người phụ nữ kia.” Hai người đàn ông cao to nở nụ cười nham hiểm.

“Tốt nhất đừng làm ta thất vọng, chúng ta và bên Mexico đều liên quan đến người phụ nữ này. Một ngày còn chưa bắt được cô ta tra hỏi chủ mưu đứng đằng sau đêm đó là ai, bên Mexico kia ý có tiền, nếu chúng ta không thu hồi được khoản tiền này, các người cũng đừng mơ lấy được tiền.”

“Dạ, dạ, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, tuyệt đối sẽ không để ông chủ thất vọng.” Hai người thân hình cao lớn, người đàn ông mặt mập lập tức cam đoan. Thân phận của bọn họ là tổ chức hắc bang Ấn Độ, đến nước Mỹ truy lùng Tô Cẩm từ nửa tháng trước, nay mới thực sự có tin tức của cô ta.

Hai người đàn ông nhanh chóng ra khỏi biệt thự, một người trong đó vô cùng nắm chắc nói: “Lão đại, lần này chúng ta dứt lốt cho cảnh sát, chỉ cần bọn họ có tin tức, nhất định sẽ thông báo cho chúng ta biết, chúng ta lần này tuyệt đối có thể bắt được cô ta.”

“Nếu lại để ả chạy mất, ta sẽ lấy mạng của người.”

Phải nói hiện giờ Tô Cẩm đang ở đâu? Xe của cô bị chặn ở cửa khẩu, phía trước đang có hơn mười vị cảnh sát viên kiểm tra nghiêm ngặt một chiếc xe,

nhìn tình huống có vẻ đang tìm cô.

Tô Cẩm thật ra không hề hoang mang, trấn tĩnh nhìn xung quanh, tìm biện pháp thoát thân. Cô đang suy tư về kế hoạch, thì đột nhiên cảm giác bên cạnh có ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, là một người đàn ông trẻ tuổi đang nhìn cô cười: “Hi, người đẹp đang tìm gì vậy?”

Tô Cẩm lập tức quỳn rũ tựa vào cửa kính xe, âm thầm kéo cổ áo thấp xuống, cười mỉa hoặc với hắn: “Xe của tôi không biết vì sao không đạp ga được, nhưng mà tôi đang vội xuất quan gấp, anh sẵn lòng cho tôi đi nhờ xe chứ?”

Người đàn ông trẻ tuổi sớm bị cô hấp dẫn, nhìn đến phần trên của cô đầy đặn, lại nhìn ánh mắt phong tình không hề ngại ngùng, sao có thể do dự được? Lập tức đáp: “Sẵn lòng ra sức.”

Tô Cẩm cười đẩy cửa xuống xe, chui vào ngồi kế bên chỗ ghế lái, ánh mắt nhìn thoáng qua cảnh tượng nhốn nháo phía sau, lập tức nhìn thấy phía trên đầu có đề bộ tóc giả đỏ rực, cô cực kỳ hứng thú cầm lấy hỏi: “Tôi có thể đội thử không?”

“Đương nhiên, cô đội vào nhất định rất đẹp.” Hắn xích lại gần, ánh mắt di chuyển lượn một vòng khắp người cô.

Tô Cẩm đeo tóc giả lên, giấu tóc đen của mình vào trong, lập tức biến thành cô gái cuồng dã hấp dẫn. Mắt cô liếc nhìn cách trạm kiểm soát không đến trăm mét, cô đưa tay xoa ngực người đàn ông khiêu khích: “Anh đẹp trai, nhìn tôi làm gì?”

“Tôi chưa từng gặp qua người phụ nữ Đông Phương nào đẹp như cô, cô tên gì vậy?” Người đàn ông nổi lên dục vọng, bắt lấy tay cô, rồi một cái lên môi.

“Jenna.” Tô Cẩm thuận miệng lấy một cái tên.

“Jenna.....” Người đàn ông nhắc lại bằng giọng khàn khàn, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, đến khi xe phía sau giục hắn đi nhanh một chút mở đường, hắn mới bất đắc dĩ dời tầm mắt, phóng thẳng tới trạm kiểm soát.

Ánh mắt Tô Cẩm sắc bén, kế hoạch nổi lên trong lòng. Cô lộ vẻ vô cùng khao khát, mon trớn gương mặt hắn: “Tôi thích anh, đẹp trai rạng rỡ như ánh mặt trời vậy.”

Người đàn ông này rất được, là tiêu chuẩn trai đẹp phương Tây. Hắn dừng xe lại, ôm Tô Cẩm thân mật, không kìm nổi hôn lên đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên của cô: “Tôi cũng thích em.” Nói xong, hai người không để ý xung quanh mà hôn nhau hăng say.

Đến khi gây cảnh sát gỗ vào xe, la lên thúc giục bọn họ: “Xuất trình bằng lái.” Người đàn ông lúc đó mới vội vàng lấy từ trong túi ra đưa cho cảnh sát. Cảnh sát nhìn một cái, rồi lại nhìn người đưa nghịch bên cạnh mắt, người đẹp về mặt đây phong tình. Hắn không khỏi liếc nhìn vài lần, người đẹp ngược lại khẽ chu đôi môi đỏ mọng với hắn, làm một động tác quỳn rũ. Cảnh sát kia lập tức có chút luống cuống, hắn giật giật mũi, bắt đầu vui sướng hoài nghi sức quỳn rũ của mình. Hắn trả lại bằng lái, nói với người đàn ông một câu: “Lái xe kiểm chế chút.”

Người đàn ông trẻ tuổi hơi sững sốt, xe hơi màu đỏ nhanh chóng vượt qua cửa khẩu, lao trên đường quốc lộ. Tô Cẩm ngồi bên cạnh hơi khó chịu hạ tóc giả xuống, không còn vẻ yêu tính như vừa rồi, mà cực kỳ im lặng.

“Phía trước mười km có trạm xăng dầu, chỗ đó có khách sạn tạm thời, chúng ta nghỉ ngơi thế nào?” Hắn bắt đầu ngầm gợi ý.

Tô Cẩm quay đầu cười: “Được.”

“Không lâu đâu, hai giờ là đủ rồi.” Anh đẹp trai mừng rỡ như điên, từ nhỏ đến lớn, đây là trận vui hắn mong chờ nhất!

Nhưng mà, hắn nào đâu biết rằng, nữ nhân bên cạnh kia, trong nụ cười che dấu vài tia nguy hiểm?

10 phút đã tới khách sạn, mướn phòng lên lầu, trước sau không tới 2 phút, bóng người Tô Cẩm lần nữa trở lại bãi đỗ xe, đạp chân ga phóng ra ngoài đường. Mà người ở trong khách sạn sau lưng, anh đẹp trai kia đang choáng váng bất tỉnh nhân sự trên giường!

Hắn nhất định sẽ nhớ kỹ bài học kinh nghiệm này, người đẹp nửa đường đi nhờ xe không phải mãnh thú thì chính là có mưu đồ.

Buổi chiều tại đồn cảnh sát, trong một phòng họp có mười mấy người ngồi. Bọn họ đang lần lượt băng ghi hình, đột nhiên, một người phụ nữ tóc đỏ chóc đứng trên màn hình.

“Chính là cô ta, nữ sát thủ kia, lập tức tra chiếc xe cuối cùng này.” Đội trưởng cầm đầu tức giận đến mức mặt mũi xanh mét. Bọn họ bố trí nhiều nhân lực vậy lực như vậy, thế nhưng vẫn công dã tràng (vô ích).

Đội trưởng đội cảnh sát là một gã người da đen cao lớn, hai mươi năm kinh nghiệm trong nghề, hắn trở thành đội trưởng có năng lực lãnh đạo vô cùng tốt. Vụ án này chuyển giao tới khoảng một tháng trước, tối hôm qua nhận được một cuộc điện thoại thần bí, bọn họ lập tức bắt tay vào bố trí, nhưng cuối cùng vẫn uống công.

Một vị nữ cảnh sát đẩy cửa tiến vào, trên tay cầm một tập tài liệu: “Chúng ta tra được cú điện thoại tối qua, là từ biệt thự khách sạn này gọi tới. Chúng ta cũng tra được người báo tin là một cô gái châu Á. Đội trưởng, anh có ý kiến gì không?”

“Tìm cô ta nói chuyện, có lẽ cô ta biết sát thủ.” Sắc mặt đội trưởng lập tức trở nên cảnh giác.

Nữ cảnh sát trở lại chỗ ngồi, trên đầu đưa tới một ly cà phê. Cô hoảng sợ hét hồn, ngẩng đầu nhìn hóa ra là nam đồng nghiệp, cười oán trách: “Megan, tôi đã bận bịu muốn chết đi được, anh còn hù dọa tôi.”

“Tra được gì không?” Đồng nghiệp nam tên Megan hỏi.

“Chúng tôi tra được người tố cáo, ở vịnh biệt thự, sáng mai có khả năng đến hỏi cô ta, có lẽ sẽ có manh mối.”

Đồng nghiệp nam kia cầm tư liệu nhìn thoáng qua, cặp mắt màu xanh lóe lên chút vui sướng. Hắn thầm ghi nhớ số phòng ghi trong tư liệu, đùa giỡn thêm vài câu liền rời đi. Hắn đi đến trước bàn, cầm di động đến một chỗ yên tĩnh vắng vẻ, đồng thời bấm gọi một dãy số.

“Có phải có tin tức gì hay không?” Đầu kia vội hỏi.

“5000USD, tôi sẽ nói cho anh.” Nam cảnh sát lập tức lộ ra bộ mặt tham lam.

“Tiền không là vấn đề, sẽ gửi cho anh ngay, nói cho chúng tôi biết tin tức của anh là gì?”

“Tôi vịnh biệt thự tìm một người phụ nữ tên là Jennifer, điện thoại tôi qua chính là cô ta tố cáo, tin rằng các anh sẽ hỏi được gì đó từ miệng cô ta. Nhớ kỹ, tiền của tôi đêm nay nhất định phải đến, nếu không, tin tức này sẽ ngưng hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Oán hận

Vịnh biệt thự, tại bãi biển.

Rất nhiều du khách chọn lúc buổi chiều không khí mát mẻ yên ả làm thời điểm xuống nước bơi lội, một thân hình vô cùng gợi cảm bước lên từ trong màn nước biển trong vắt, cơ thể cô dính đầy những bọt nước lấp lánh, bầu ngực không ngừng rung động theo từng bước chân của cô, hấp dẫn sự chú ý của những du khách ở bãi biển.

Anna đảo mắt qua đám du khách, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người của người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi, nhìn hắn bằng ánh mắt ve vãn, mặc dù không được hưởng thụ về thể xác... nhưng đối với phụ nữ mà nói, sáng khoái về tinh thần cũng là một vui cực lớn, nhìn những gã đàn ông nhìn mình giống như sói đói, thật là có cảm giác thỏa mãn.

Anna bước đến chỗ băng ghế nghỉ! Cô vừa ngồi xuống, rất nhanh, có hai người đàn ông một trái một phải áp sát thân thể cô và ngồi xuống. Anna cảnh giác nghiêng đầu nhìn chằm chằm bọn họ, mà cả hai người đàn ông cũng đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, hỏi: “Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Jennifer hay không?”

Jennifer là biệt danh của Anna trong lần hành động này, cô hơi kinh ngạc nhưng vẫn tỏ ra điềm nhiên. “Hai vị tìm tôi có việc gì sao?”

“Lão đại của chúng tôi muốn gặp cô” Một người đàn ông hạ giọng nói.

Anna nhếch miệng tỏ rõ ý coi thường: “Trước tiên nói tôi biết các anh tìm tôi có việc gì, tôi sẽ suy nghĩ có gặp hay không.”

“Nghe nói hôm qua có nữ sát thủ xuất hiện ở vịnh biệt thự này, cô là người gọi điện báo công an, cô biết sát thủ đó?” Người đàn ông trực tiếp hỏi.

Anna quả nhiên giật mình không nhỏ, cô đã làm việc này một cách bí mật như vậy mà vẫn có kẻ điều tra ra? Cô lập tức trầm mặt xuống nói: “Các anh là ai?”

Hai người đàn ông nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt cô, lập tức nhận ra sự nguy hiểm tiềm ẩn từ người phụ nữ này, một người vội vàng trấn an: “Đừng lo, chúng tôi không hề có ác ý với cô, chúng tôi chỉ muốn hỏi cô một chút thông tin về nữ sát thủ đó.”

Trong khi nói chuyện hắn móc từ trong ngực ra một tấm chi phiếu đưa đến trước mặt cô: “Đây là chút thành ý của chúng tôi, nếu cô giúp chúng tôi tìm ra cô ta, chúng tôi sẽ đưa cô gấp mười lần.”

Anna liếc nhìn con số trên tờ chi phiếu, một triệu đô. Cô híp mắt, đáy mắt thoáng qua tia oán hận, nhưng mảy may nói: “Các anh tìm cô ta làm gì?”

Người đàn ông bất mãn nói: “Cô ta giết đại lão bản của chúng tôi, chúng tôi muốn bắt cô ta ‘hỏi chút chuyện’.”

Nghi ngờ trong lòng Anna dần sáng tỏ, xem ra lão đại trong miệng bọn họ chính là tên thương nhân buôn vũ khí người Ấn Độ. Cô đã sớm nghe nói em trai của tên thương nhân đó vẫn luôn tìm hung thủ giết anh mình, giờ xem ra bọn chúng đã tìm tới Tô Cẩm. Anna nhếch lên một nụ cười lạnh, Lãnh Mặc Phàm, tôi đã nói sẽ khiến anh phải hối hận vì đã dám làm nhục tôi, tôi khiến anh phải mất đi người con gái mà mình yêu thích nhất. Tôi không có được

anh thì anh cũng đừng mong sẽ có được Tô Cẩm.

Oán hận của Anna, ngoài việc bị Lãnh Mặc Phàm cự tuyệt, còn có sự ghen ghét độ kỵ với Tô Cẩm từ khi còn nhỏ. Trong đám nữ sát thủ, Trương Vinh luôn thiên vị cho Tô Cẩm, bắt kể là trong huấn luyện hay phân phối nhiệm vụ khi trưởng thành. Sát thủ vốn là nghề vô tình, hướng chỉ những sát thủ bị huấn luyện để trở thành những kẻ vô tình. Anna sớm đã có ý đồ làm phản, cô luôn phải liều sống liều chết mỗi lần thi hành nhiệm vụ, nhìn con số ghi chép, cô thật không cam tâm để người khác biến mình thành công cụ kiếm tiền.

Tuy rằng hiện tại cô không thể thoát khỏi sự chi phối của Trương Vinh, nhưng cô tin chắc có một ngày, cô sẽ có cơ hội rời khỏi tổ chức này, tự lập ra một tổ chức sát thủ của riêng mình, làm một người đứng sau mọi âm mưu, đã thâm trùng trùng.

“Cô suy nghĩ thế nào?” Người đàn ông bắt đầu có chút không nhẫn nại.

“Tôi sẽ giúp các người, nhưng tôi cần ít thời gian.”

“Làm sao chúng tôi có thể tin lời cô?”

Anna cười lạnh một tiếng: “Cùng lắm thì tôi không cầm tiền của các anh, nhưng tôi hy vọng các anh làm sạch sẽ gọn gàng chút, giết được cô ta, chuyển tiền bạc chúng ta sẽ bàn bạc lại.”

“Tiền không là vấn đề, chỉ cần cô giúp chúng tôi tìm được cô ta.” Nói xong hắn đưa cho cô ta một tấm danh thiếp. “Đây là số điện thoại của chúng tôi, đến lúc đó sẽ liên hệ.”

Anna nhìn lướt qua tờ giấy, cô đã được huấn luyện khả năng nhanh nhạy và độ ghi nhớ cao, chỉ cần 3 giây, bọn họ có thể nhớ bất kỳ một chuỗi dãy số nào. Anna vỗ nát tờ giấy, ngửa đầu uống hết ly nước rồi rời đi.

Về tới phòng, Anna mở máy tính của mình lên, nhanh chóng gõ ra một chuỗi mật mã, tập trung vào điện thoại của Lãnh Mặc Phàm, chỉ cần hắn gọi bất kỳ cuộc điện thoại nào, cô đều có thể dễ dàng tìm ra địa chỉ của đối phương.

Trong biệt thự, Lãnh Mặc Phàm buồn bực trong người, cuối cùng vẫn quyết định cầm lên điện thoại trên bàn, đi tới dưới gốc cây trong vườn hoa, ấn dãy số của Tô Cẩm. Anh cần phải biết tình hình của cô bây giờ như thế nào, có an toàn hay không, từ hôm qua rời đi đến giờ cô vẫn bất vô âm tín, tuy rằng anh biết cô đang trốn tránh sự truy lùng của cảnh sát, nhưng bên cạnh cô vẫn có rất nhiều nguy hiểm đang rình rập.

Trong phòng Anna, lúc này, màn hình máy tính truyền những đến tiếng tí tí, Anna đang thay quần áo lập tức đến bên máy tính kiểm tra, nhìn thấy việc cô thâm nhập giám sát điện thoại của Lãnh Mặc Phàm bị chặn, cô nhủ mảy, điện thoại của Lãnh Mặc Phàm được bảo vệ bằng tường lửa cao cấp, căn bản không thể giám sát.

“Chết tiệt.” Anna thảm rủa một tiếng, tắt máy tính, ánh mắt âm độc nhìn về phía biệt thự của Lãnh Mặc Phàm.

Hiện tại Tô Cẩm đã rời khỏi Washington, nghe tiếng di động kêu, cô cầm máy lên nhìn, cong môi nở nụ cười, trực tiếp bắt máy: “Alo”

“Đang ở nơi an toàn chứ?” giọng nói trầm thấp từ đầu bên kia truyền đến.

“Rất an toàn.” Tô Cẩm lên tiếng.

“Em đang ở đâu.”

“Trên người tôi còn có máy theo dõi của anh, còn sợ không tìm thấy tôi?” Tô Cẩm lên tiếng trêu chọc.

“Nhớ giữ liên lạc” Lãnh Mặc Phàm bá đạo yêu cầu.

“Ừm” Tô Cẩm đáp một tiếng rồi tắt điện thoại.

Bên này Lãnh Mặc Phàm sững sốt một chút, khuôn mặt tuấn tú nhất thời trở nên âm trầm, dăm gác điện thoại của anh?

Tô Cẩm dừng xe ở một khách sạn bình thường, thức suốt một ngày một đêm cô cần nghỉ ngơi lấy sức. Cô đặt một phòng, sau khi tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường, trong lòng có một vấn đề phức tạp khiến cô nghĩ không ra. Lần này là tiệc rượu tư nhân tổ chức, đến cả khách sạn tổ chức cũng được giữ bí mật, vì sao cảnh sát vẫn phát hiện ra cô? Xác suất này thật sự quá thấp.

“Chẳng lẽ trong số khách mời, có kẻ nhận ra mình?” Tô Cẩm tự lẩm bầm. Lúc này, cô nhớ tới cái gì đó, cầm lấy di động gọi cho Trương Vinh.

Điện thoại bên kia vừa nhắc cô liền hỏi: “Cha nuôi, điều tra người tên ‘S’ kia kết quả thế nào?”

“Vẫn đang tìm hiểu, cha có chuyện muốn nói cho con, Lục Thiếu Đình đã chết.”

“Cái gì?” Tô Cẩm giật mình ngồi dậy. “Hắn chết như thế nào?”

“Bị chết rất đột ngột, nguyên nhân cái chết không rõ, cha chỉ biết có người đã cử hành tang lễ cho hắn, đã hạ táng.” Trương Vinh ở đầu dây bên kia bình tĩnh nói.

Trong đầu Tô Cẩm lập tức hiện lên một khuôn mặt anh tuấn cương nghị, nhất thời cô không thể nào tin được. “Làm sao có thể? Làm sao hắn có thể chết như vậy.” Tâm trạng cô trở nên bi thương.

“Hắn có liên quan tới tên ‘S’”, tóm lại con nên cẩn thận một chút.” Trương Vinh dặn dò.

“Vâng, con sẽ cẩn thận.” Tô Cẩm lên tiếng trả lời, cũng không nói chuyện bị bại lộ thân phận cho ông biết, tránh để ông lo lắng.

“Ồ Mỹ con có liên lạc với Anna không?” Trương Vinh đột nhiên hỏi.

“Thật khéo ạ, hai ngày trước chúng con gặp nhau ở bữa tiệc” Tô Cẩm cười nói.

“Vậy nó có nói gì với con không?” Giọng điệu của Trương Vinh trở nên khẩn trương.

Tô Cẩm lập tức nghe ra có điều gì không đúng, cô kinh ngạc hỏi: “Cha nuôi? Làm sao vậy?”

Đầu kia Trương Vinh nở nụ cười: “Không có gì, chỉ là quan tâm tới tình cảm chị em của hai đứa một chút.”

“Đương nhiên rất tốt ạ!” Tô Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, cười đáp.

Cúp điện thoại, Tô Cẩm nằm trên giường, tâm trạng có chút hỗn loạn. Cô vẫn không thể nào tiếp nhận tin tức Lục Thiếu Đình đã chết, nghĩ đến anh ta từng giúp mình, cô không khỏi cảm thấy tiếc cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bị theo dõi

Trên bãi biển trống trải, một cô gái tóc ngắn đang chạy bộ buổi sáng, bước chân khỏe khoắn có lực, ngẩng đầu ưỡn ngực, khắp người bao phủ khí chất lão luyện. Trên gương mặt trẻ trung không phải hơi thở của buổi sớm mà là sự âm u lãnh冽 không phù hợp với tuổi. Cô là nữ sát thủ thứ mười do Trương Vinh huấn luyện, Amy.

Amy đang chạy bộ, đột nhiên cảm thấy thất lưng truyền đến rung động nhẹ, cô đưa tay rút điện thoại ra, nhướn mày kinh ngạc: “Chị Anna?” Nói xong, trên mặt toát lên vẻ hưng phấn, vội vàng hỏi: “Chị Anna, sao lại gọi điện cho em thế?”

“Amy, gần đây có khỏe không? Lâu rồi không liên lạc, em sẽ không quên sự tỷ của em đó chứ?” Đầu kia truyền đến giọng nói quyến rũ của Anna.

“Chị Anna vẫn là tấm gương để bọn em học tập, làm sao em có thể quên được chị chứ?” Amy vui vẻ cười nói.

“Bây giờ chị đang ở bên Mỹ, có việc gấp muốn thông báo cho Tô Cẩm, em có thể tìm giúp chị chỗ của con bé không?” Anna hỏi.

Amy hơi sững sốt. Mặc dù đều là chị em, nhưng Trương Vinh đã lập ra một quy định rất nghiêm, đó chính là không được tùy tiện nói với người khác vị trí của chị em, bởi vì nữ sát thủ sắp xếp bên ngoài là quân cờ rất khó không chế, không ai có thể đảm bảo cô ta có phản bội tổ chức, làm việc cho kẻ thù hay không? Amy suy nghĩ một chút, hỏi: “Gấp lắm sao?”

“Ừ, vài ngày trước chị có nghe cha nuôi nói có mấy người Ấn Độ nhân đang tìm Tô Cẩm, bây giờ chị nhận được tin sát thủ Ấn Độ đó đã đến Mỹ. Chị muốn báo cho Tô Cẩm nhanh chóng rời khỏi nơi này. Em cũng biết đấy, chị hoàn toàn không có cách nào liên lạc với nó, em tìm giúp chị với.” Tại đầu kia, Anna lộ giọng điệu thân thiết.

Amy đang theo dõi tuyến Ấn Độ này, nghe Anna nói vậy, cô cũng không hề nghi ngờ, gật đầu nói: “Được, chị chờ một lát, em đang bên ngoài, em lập tức về tra cho chị đây.”

“Nhớ kỹ, chị không muốn cha nuôi đa nghi, em đừng nói chuyện này cho cha nuôi. Tính cách của cha nuôi không phải em không biết, ông ấy rất hay nghi ngờ lung tung.” Anna dặn dò.

“Vâng, em biết rồi.” Amy đáp, nghĩ đến mặt mũi nghiêm khắc của cha nuôi, cô cũng không muốn bị ăn mắng. Dù sao chị Anna cũng muốn giúp chị Tô Cẩm, nghĩ như vậy, Amy nhanh chóng quay về.

10 phút sau, một địa chỉ được gửi đến máy tính của Anna. Anna vẫn dung dung ngồi trước bàn uống cà phê, nhìn địa chỉ đó, đôi môi đỏ mọng cong lên nụ cười âm hiểm: “Quả nhiên là cô gái dễ bị lừa! Cha nuôi, người cha nuôi dạy dỗ càng ngày càng không dùng được nữa rồi.”

Buông ly cà phê xuống, Anna lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, nhấn gọi một dãy số, đầu kia truyền đến giọng nam trầm ấm: “Alo.”

“Tôi nhớ các anh muốn tin tức.” Anna lười biếng nói.

Người đàn ông mừng rỡ: “Là tiểu thư Jennifer sao?”

Anna không đáp lại, mà nhìn địa chỉ trên máy vi tính, báo ra ngoài. Sau khi bên kia nhớ được địa chỉ, cô liền cúp điện thoại rồi ném chiếc điện thoại đó vào thùng rác, khoe miệng nhếch lên nụ cười thắng lợi.

Trong một kho hàng bỏ hoang, hơn mười người đang chọn vũ khí. Bọn họ vừa chọn lựa, trên mặt lộ ra sự cuồng nhiệt khi sắp giết hại con mồi, nghĩ sắp tới có thể làm một trận lớn khiến nhiệt huyết của bọn họ sôi trào, khí huyết dâng cao.

“Chọn xe cho tốt vào, lần này bất luận thế nào cũng không thể để cho cô ta chạy thoát.” Một người đàn ông vẻ mặt âm ngoan khoanh tay quát lớn.

Hơn mười người đàn ông to lớn cầm vũ khí hạng nặng trong tay lên xe, một chiếc xe tải quân lực lớn vọt ra khỏi nghĩa địa xe, lao thẳng về phía Tô Cẩm. Mà ngay sau khi chiếc xe này rời khỏi, một chiếc xe nhỏ vô cùng tầm thường cũng đi ra từ con đường ngoằn ngoèo bên cạnh, đuổi theo chiếc xe kia.

Một trận vây giết quy mô lớn sắp diễn ra.

Chỗ Tô Cẩm đang ở là một thị trấn nhỏ dọc nước Mỹ, nơi này hẻo lánh, tạm thời có thể né tránh sự truy kích của cách sát, chắc bây giờ toàn bộ cảnh sát nước Mỹ quốc đều đang truy lùng tung tích của cô, tốt nhất cô nên tránh ở nơi này một thời gian.

Tô Cẩm thuê một căn biệt thự ở một nơi tĩnh lặng, cách xa trấn nhỏ. Bình thường cô tự mình mua đồ nấu cơm, lúc rảnh rỗi thì đi leo núi vận động. Phía sau ngôi biệt thự chính là một khu rừng rậm nguyên thủy chưa được khai thác, xa xa một chút là ngọn núi quanh năm tuyết phủ trắng xóa, phong cảnh độc đáo, là nơi an tĩnh tốt nhất để sinh sống.

Hôm nay, cô đi mua thức ăn cho 1 tuần trở về, vừa mới đẩy cửa vào thì thấy một người đàn ông bộ dáng như côn đồ ngồi trên sofa của cô hút thuốc. Thấy cô trở về, ánh mắt hắn tỏa ra ham muốn cuồng nhiệt: “Xin chào, người đẹp.”

“Ra ngoài.” Tô Cẩm nhíu mắt lại, lửa giận phùng phùng ở đáy mắt.

“Một mình cô sống ở đây, chẳng lẽ không thấy cô đơn sao? Có cần tôi giúp cô không?” Người đàn ông cười hi hi nói, vẻ mặt dâm ô, đắc ý vênh vao, nghĩ đến người phụ nữ trước mặt sắp thành con mồi của hắn. Bởi vì nơi này cách thị trấn nhỏ khá xa, kêu trời không thấu kêu đất không nghe, người phụ nữ này chỉ có thể mặc hắn định đoạt.

Đáy mắt Tô Cẩm bắn ra sát khí, đột nhiên cô nở nụ cười quyến rũ: “Đúng lúc tôi muốn đi leo núi, anh có đồng ý đi với tôi một chuyến không?”

Vừa nghe đến leo núi, hai mắt người đàn ông đó lập tức sáng lên. Ngọn núi phía sau này lại càng là chỗ không người, người phụ nữ này có trốn cũng không thoát. Hắn cười hắc hắc: “Đương nhiên đồng ý.”

Tô Cẩm khóa kỹ cửa, một mình thẳng hướng ngọn núi. Người đàn ông phía sau nhanh chân bước theo, lúc đi được khoảng 100m, hắn liền tiến lên ôm Tô Cẩm. Tô Cẩm đẩy hắn ra, cười nói: “Anh gấp cái gì, phong cảnh phía sau càng đẹp hơn!”

Người đàn ông kia đã sớm không thể chờ đợi, nhưng nhìn Tô Cẩm đã đợi làm thịt, hắn cố nén cùng cô đi về phía trước. Cuối cùng đi tới bên cạnh một cái đầm lầy, phía trước không còn đường, hắn lập tức nhào lên: “Người đẹp, mau cho tôi đi! Tôi mong muốn chết.”

Khoe miệng Tô Cẩm cười lạnh, sờ lên chiếc chìa khóa của cô, chỗ đó treo một con dao nhỏ. Lúc người đàn ông kia nhào tới, cô nhanh chóng rút dao, cắt vào cổ hắn chính xác không sai một ly. Hắn hoảng sợ tròn tròn mắt, máu từ cổ họng phun ra ngoài. Hắn kêu một tiếng thảm thiết, quay đầu nhìn cô chăm chăm: “Cô.....”

Trước khi hắn ngã xuống đất, cô đạp hắn về phía đầm lầy, cho đến khi nhìn thi thể chậm rãi chìm xuống, cô mới quay người trở về. Người dám có ý đồ với cô, cô sẽ khiến bọn họ phải xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bị phát hiện

Trong trấn nhỏ Berlin yên tĩnh, một nhóm sát thủ xuất hiện lúc nửa đêm. Họ tụ tập trong một nhà bình dân, thương nghị kế hoạch hành động lần này.

Tên cầm đầu vang lên giọng nói kiên quyết nói một không có hai: “Lần này chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cô ta, cho dù phải lật tung cả trấn này, cũng phải tìm ra cô ta.”

Trong phòng, ánh đèn trên cửa sổ tỏa ra, phía dưới thấp bức tường ngoài cửa có một ánh mặt trời nhìn chăm chăm nhóm người này, khi thấy tên cầm đầu cầm bức ảnh phóng lớn chụp một người phụ nữ đưa cho đám hạ thủ xung quanh, ánh mắt này chột lóc lên kinh ngạc, sau đó, lặng yên rồi đi không

một tiếng động.

“Đêm nay chúng mày nhanh chóng phân tán xung quanh bốn phía cái trấn này, chỉ cần thấy người đàn bà này, lập tức thông báo.”

“Rõ.” Mười mấy tên cầm súng ống trong tay cùng đồng thanh đáp.

Trên con đường cách ngôi nhà này vài cây số, ánh đèn lò mờ soi trong buồng xe, khuôn mặt của người đàn ông ngồi ghế lái lộ ra lúc sáng lúc tối, cặp mắt nghiêm túc như hồ báo, kiên định, gương mặt cương nghị, tuổi trẻ anh tuấn, chính là Lục Thiếu Đình.

Không sai, anh ta chính là Lục Thiếu Đình đã tuyên bố tử vong. Mười ngày trước, anh đã đến nước Mỹ, hiện tại anh chỉ một mục tiêu đó chính là tìm ra chứng cứ giao dịch của “S”. Chỉ cần có để lại dấu vết, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Lần này, anh theo dõi đến tên sát thủ Ấn Độ này, lấy thân phận trên danh nghĩa từng là hình ảnh quốc tế thì việc này rất dễ dàng.

Có điều anh thật không ngờ, nguyên nhân sát thủ Ấn Độ xuất hiện ở đây lại là vì Tô Cẩm. Như vậy xem ra, có lẽ Tô Cẩm đang lẫn trốn trong trấn nhỏ này. Anh phải tìm được cô trước đám người này, để nhắc nhở cô.

Trấn nhỏ Berlin, nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Nơi này đất đai rộng lớn, nhà ở xây dựng phân tán khắp nơi, dựa theo tư duy của người bình thường, Tô Cẩm tất nhiên sẽ trốn ở đây, tuyệt đối sẽ không ở nơi nào nổi bật. Lục Thiếu Đình suy ngẫm, không hề rời đi, chỉ bằng sức lực một mình anh, muốn tìm được Tô Cẩm là vô cùng khó khăn, chỉ có thể giám thị hành động của đám người này.

Biệt thự trong rừng rậm, ánh đèn trong quan cảnh mờ nhạt chiếu ánh sáng mê li, đồ trắng xen nhau trên bức tường, hiện ra một chút thần bí.

Nhìn từ cửa sổ, dường như thấy một dáng người cao gầy hấp dẫn đi lại trong phòng. Bây giờ là mười giờ đêm, Tô Cẩm rút một ly cà phê rồi ngồi vào sofa cạnh cửa sổ hưởng thụ.

Đôi mắt xinh đẹp bị ánh đèn phản chiếu lấp lánh, nhìn không ra cảm xúc của cô, nhưng nhìn động tác say mê ly cà phê trên bàn cho thấy trong lòng cô đang đấu tâm tư. Thấm thoát đã qua ba ngày, nửa đêm yên tĩnh, cô lại không khống chế được mình mà nhớ đến Lãnh Mặc Phàm.

Ngay người trong chốc lát, cảm giác cả người bắt đầu nóng lên, Tô Cẩm phát hiện mình lại không yên lòng suy nghĩ lung tung, cô ảo não kéo mấy sợi tóc, vỗ trán thờ dài, đáy lòng tự nhủ, đừng nghĩ nữa, dừng lại. Đang lúc than thở, ánh mắt lướt qua vết thương trên cánh tay, cô nhẹ nhàng vuốt lên đó, rồi đột nhiên có chút không hiểu, đây là gông xiềng anh cho cô, hay là đang bảo vệ cô?

Cô lại nghĩ tới lời nói của Anna: “Có một người đàn ông độc nhân vô nhị như vậy, là phụ nữ có ai mà không có ý đồ riêng?”

Nghề sát thủ này nói cho cùng không phải nghề nghiệp cả đời, cũng không phải không thể thấy ánh sáng. Cô từng nghe kể có rất nhiều nữ sát thủ cuối cùng đều “rửa tay gác kiếm”, tìm một người đàn ông đủ để dựa vào cả đời, kết hôn sinh con, trở về cuộc sống bình thường.

Nhưng mà cuộc sống nhợt nhạt bình thường này các cô muốn sao? Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, cô đã bị giáo dục phải đấu tranh chém giết trong cái xã hội này thế nào, cô đã từng mờ mịt thắc mắc rằng giết người mãi không dứt như vậy, có gì tốt? Nhưng dần dần cô hiểu được, nghề giết người này có thể cho cô cuộc sống vô lo vô nghĩ, người trên người.

Thực ra đối với Tô Cẩm mà nói, nguyên nhân cô thích làm sát thủ còn có một chút là vì ảnh hưởng của Trương Vinh đối với cô, hình tượng một người cha. Từ nhỏ cô đã không có người thân không có chỗ ở, người duy nhất quan tâm cô chỉ có cha nuôi, ông ấy cho cô ấm áp, cho cô tình yêu thương. Sau khi lớn lên, cách thức cô báo đáp ông ấy chính là hoàn thành xuất sắc mỗi lần nhiệm vụ, chỉ vì để Trương Vinh vui vẻ hài lòng.

Về phần tiền tài, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng để ý nhiều hay ít. Còn đối với hôn nhân, cô lại có cảm giác bài xích. Cô có rất nhiều đàn ông, nhưng không có một người đàn ông nào khiến cô nghĩ đến hôn nhân, cam nguyện bị trói buộc. Lãnh Mặc Phàm là một trong số những người đàn ông của cô, là người đặc biệt nhất. Anh đặc biệt ở chỗ, bá đạo vô lý, thích chiếm lấy làm của riêng, điều này khiến một người cuồng ngạo như cô không hề thoải mái, muốn rời đi.

Nhưng sự thật lại không như cô mong muốn, lúc bên cạnh người đàn ông này thì không cảm thấy, một khi rời đi mới phát hiện, có đôi khi thói quen là một chuyện rất đáng sợ.

Xưa nay Tô Cẩm là người có ý chí quyết đoán, cô tin rằng Lãnh Mặc Phàm tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng gì đến cảm xúc của cô.

Trấn nhỏ ngày chủ nhật, dòng người trong khu chợ hết sức tập nập. Tô Cẩm không chú ý quan sát, chọn lựa các loại rau dưa tươi mới, vì muốn tự mình làm một bữa tối phong phú, mặc dù trong thời gian chạy trốn cũng phải biết hưởng thụ cuộc sống.

Đi tới trước một sạp thức ăn, Tô Cẩm nhìn đồ ăn cẩn thận, lúc ngừng đầu trao đổi với chủ sạp, đột nhiên phát hiện ra có một ánh mắt nhìn chằm chằm cô, từ trong cặp mắt hung ác đó, cô cảm nhận được hơi thở nguy hiểm mãnh liệt. Cô thẳng đứng dậy, chỉ thấy người đàn ông vừa nhìn chằm chằm cô, vừa thấp giọng nói gì đó. Tô Cẩm khiếp sợ trong lòng, bình tĩnh rời đi, bước nhanh về phía đường, ánh mắt lướt qua, người đàn ông kia nhanh chân đuổi theo.

Tô Cẩm trốn trong dòng người đông đúc ở cửa hàng tổng hợp, đáy lòng khiếp sợ cực độ. Làm sao có thể? Cô bị đám người Ấn Độ này theo dõi? Cô tự nhận là dọc theo đường đi không có lưu lại dấu vết gì, hơn nữa coi như bọn họ truy lùng tới, cũng tuyệt đối không chỉ một ngày, chẳng lẽ mình đã bỏ qua manh mối gì?

Tô Cẩm rời đi từ cửa ngách của cửa hàng tổng hợp, vừa mới đi ra khỏi mười mét thì nghe thấy tiếng phanh xe gấp cách đó không xa, ba chiếc việt dã

nhanh chóng dừng lại, năm sáu người áo xám xông ra từ trong xe, đuổi về hướng của cô. Tô Cẩm thấy thế, chạy nhanh về phía trước, quẹo vào một cái hẻm ngầm, đi được hai trăm mét, lại chui vào một cái hẻm nhỏ chật hẹp khác, thấy cách đó không xa chính là đường lớn, cô bước nhanh đến.

Nhưng mà, cô còn chưa đi đến đầu đường, nửa đường đã bị một cánh tay khỏe mạnh kéo lấy, miệng bị che lại. Cô hoảng sợ, phản kích theo bản năng, cảm thấy cánh tay ôm thắt lưng căng thẳng, bên tai truyền tới giọng nam trầm thấp quen thuộc: “Là tôi, đi theo tôi.”

Tô Cẩm bị giọng nói này làm khiếp sợ, quay đầu, ánh mắt đã thấy rõ người đó. Cô giật mình không nhỏ, chỉ vào anh ta nói: “Anh...”

Trời ạ! Lại là Lục Thiếu Đình?

Lục Thiếu Đình không trả lời, lập tức kéo cô đi. Hai người chạy ra đường lớn, chui vào chiếc xe của Lục Thiếu Đình đỗ ven đường, chiếc xe nhanh chóng phóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Trúng đạn

Xe của Lục Thiếu Đình và Tô Cẩm vừa phóng lên đường lớn đã cảm giác phía sau có một áp lực vô hình ập đến, Tô Cẩm lập tức quay đầu, thấy vài chiếc xe việt dã đang tăng tốc đuổi theo bọn họ. Đồng thời, bốn năm người đàn ông nhô đầu ra cửa xe nã súng, một giây sau đó hàng loạt tiếng “đình đình” dội vào cửa xe.

“Nguy hiểm, nằm úp xuống.” Tô Cẩm vội vàng lên tiếng, Lục Thiếu Đình đạp mạnh chân ga, vòng một phát chín mươi độ, quẹo vào một con đường nhỏ. Xe việt dã phía sau thấy không bắn trúng, lập tức tăng hết tốc lực đuổi theo, bắn súng vào lớp xe.

“Xem ra bọn họ muốn bắt sống cô.” Lục Thiếu Đình tập trung tinh thần điều khiển, nghi hoặc nói.

“Mục tiêu của đám người Ấn Độ này là bắt tôi để tra hỏi người đứng sau.” Tô Cẩm trả lời, đáy lòng lại cười lạnh, cô cũng muốn biết người đứng phía sau bức màn này là ai!

“Ngồi vững.” Lục Thiếu Đình chợt ra lệnh, Tô Cẩm vội vàng nắm chặt cần tay trên cửa sổ. Chiếc xe bay vọt lên, lướt qua một con sông nhỏ khoảng hai mét, bay thẳng sang bờ bên kia. Xe việt dã phía sau nhất thời không kịp phòng bị, trong đó có một chiếc rơi xuống giữa sông, tạm thời chặn lại sự truy kích sau lưng.

Xe Lục Thiếu Đình chạy thêm ba cây số nữa tới một khu rừng, chiếc xe sớm đã tan nát không thể đi tiếp. Tắt máy, Lục Thiếu Đình nở nụ cười trên ghẹo: “Xem ra phải tự đi rồi, cô quen thuộc địa hình chỗ này chứ?”

Tô Cẩm đẩy cửa xuống xe, chỉ về một hướng nói: “Từ đây đi thẳng là núi tuyết, chỗ đó địa hình phức tạp, hoang dã, chỉ toàn vách đá, là địa điểm vô cùng tốt để lánh nạn.”

“Nhân lúc bọn họ chưa đuổi tới, chúng ta đi thôi!” Lục Thiếu Đình nói xong, bước đi trước dẫn đầu, nhưng đi được vài bước thì không hề nghe được tiếng bước chân phía sau. Anh kinh ngạc quay đầu, thấy Tô Cẩm vẫn đứng tại chỗ, hai mắt xinh đẹp sắc bén đang nhìn anh đánh giá.

“Vi sao anh lại giúp tôi?” Tô Cẩm nghi ngờ hỏi. Mặc dù cô tin tưởng lúc này anh ta sẽ không sẽ giết cô, nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Đáy mắt của Lục Thiếu Đình thoáng hiện lên chút lạnh lẽo, trên mặt vẫn không chút thay đổi nói: “Tôi không giúp cô mà đang giúp chính mình.”

“Mấy hôm trước tôi nghe được tin anh đã chết, tại sao anh vẫn còn sống?” Tô Cẩm nheo mắt hỏi.

“Có thể trời cao cảm thấy tôi không đáng chết, nên để tôi tiếp tục sống đối phó với một số kẻ gian trá.” Lục Thiếu Đình cười tự giễu.

“Người giết anh là tên ‘S’, anh biết hắn ta?” Tô Cẩm bình tĩnh hỏi.

“Cho dù tôi biết hắn ta là ai, tôi cũng sẽ không nói cho cô. Nếu cô tin tôi thì chúng ta kết bạn, nếu không tin thì chúng ta tách nhau ra đi!” Lục Thiếu Đình lạnh nhạt lên tiếng, bước về phía trước.

Tô Cẩm do dự, cuối cùng vẫn lựa chọn đuổi theo bước chân của anh. Xem ra mặc dù Lục Thiếu Đình đã thoát ly tổ chức, nhưng vẫn một lòng bảo vệ lợi ích quốc gia. Dù anh ta không nói “S” là ai, nhưng sớm muộn cô cũng sẽ điều tra ra. Người thuê nghĩa phụ, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hai người đi thẳng về phía đỉnh núi, xa xa nghe được tiếng xe ô tô dừng lại, xem ra đám người đó đã đuổi tới.

Lục Thiếu Đình và Tô Cẩm bước chân nhanh hơn, chưa đầy 20 phút đã lên đến đỉnh núi. Lục Thiếu Đình lấy từ sau lưng ra một cây súng ngắn đưa cho cô: “Cầm.”

“Vậy còn anh?” Tô Cẩm cầm lấy, quay sang nhìn anh.

Lục Thiệu Đình lại lấy ra một cây súng ngắn nữa rồi lên đạn, hai người chọn một chỗ địa hình tốt để mai phục, gần 20 phút sau thì thấy một người liều lĩnh xông lên, Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình không trực tiếp nổ súng, mà đợi tất cả mọi người lên hết. Hơn mười người đàn ông cao to lực lưỡng, trong tay cầm súng, bọn họ cảnh giác xem xét bốn phía.

Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình ra hiệu ánh mắt, hai tiếng súng vang lên, bắt trúng giữa ngực hai tên cầm đầu, giao chiến bắt đầu. Sát thủ đột nhiên bị công kích hoảng hồn, vội vàng tìm chỗ nấp nhưng đã có bốn tên ngã xuống. Sau đó, Tô Cẩm cùng Lục Thiệu Đình cũng bị bọn họ phản kích mãnh liệt, uy lực của súng trường trong tay chúng làm phá hủy chỗ ẩn thân của Tô Cẩm. Cô vội vàng nhào sang phía đá bên cạnh để tránh, nhưng dấu vết đã bị lộ, tất cả các họng súng đồng loạt chĩa về phía cô.

“Bùm. .bùm”. Tiếng súng nổ liên tục, Tô Cẩm không tìm được cơ hội phản kích, chỉ có thể chạy băng băng né tránh. Lục Thiệu Đình thấy thế, lập tức đứng dậy bắn trả, dẫn dắt sự chú ý của đám sát thủ lên người mình, tạm thời ngăn chặn nguy cơ cho Tô Cẩm.

Tô Cẩm trốn ra sau một hòn đá lớn, rút cục tìm được cơ hội phản kích, bắn hai phát đạn trúng vào hai tên sát thủ. Ở đầu kia, Lục Thiệu Đình lại lâm vào tình thế bị bao vây nguy hiểm. Hai tên sát thủ thủ chậm rãi tiến gần chỗ anh, muốn dồn anh vào con đường chết.

Trên mặt Tô Cẩm hiện lên lo lắng, mặc nguy hiểm bị trúng đạn, cô lộn một vòng tới gần một tên sát thủ. Tên sát thủ đó chuyển hướng giờ súng nhắm thẳng vào cô, Tô Cẩm nhanh tay bắt lấy khẩu súng của hắn, đẩy một cái, cây súng bắn thẳng lên không trung. Súng của Tô Cẩm đánh trúng vào ngực của hắn, đồng thời đoạt khẩu súng trên tay hắn, lấy thi thể làm lá chắn, bắn về phía ẩn thân của hai tên sát thủ khác.

Lục Thiệu Đình ở phía bên phải nhanh chóng giương súng, bắn vào tên sát thủ sau lưng Tô Cẩm. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lục Thiệu Đình làm hắn gục xuống chỉ trong một giây, nhưng cũng thấm toát mồ hôi lạnh. Nhìn người phụ nữ trước mặt bỏ mặc nguy hiểm của bản thân mà xông lên, anh ta thực sự rất tức giận, nhưng điều này lại chứng minh một chuyện, sở dĩ cô làm như vậy là vì tin tưởng anh, nguyện ý dùng sinh mạng bảo vệ cho anh.

Dáng vẻ hung mãnh của Tô Cẩm quả nhiên giải quyết nhanh chóng những tên sát thủ còn lại. Cô đối mặt với tên sát thủ cuối cùng, lúc hắn điên cuồng nhả đạn, Tô Cẩm đã bắn một phát, nhưng đúng lúc giờ súng thì đột nhiên cảm thấy ngực trái đau nhức, thiếu chút nữa bắn lệch, nhưng cô cố nén đau đớn, một phát súng giải quyết nốt tên sát thủ cuối cùng.

“Tô Cẩm” Lục Thiệu Đình ở cách đó mười mét, thấy thân hình Tô Cẩm hơi lung lay. Anh nhanh chóng xông lên đỡ lấy người cô, Tô Cẩm ngã vào ngực anh, trên ngực nhuộm mảng máu. Cô trúng đạn rồi, Lục Thiệu Đình vội vàng ôm ngang người cô, chạy thẳng xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tốc độ sinh tử

Lúc Tô Cẩm mở mắt ra đã thấy một nóc nhà đơn sơ, ánh nắng chiếu vào. Cô nằm trên một tấm ván giường, bên dưới là chiếc chiếu cũ, trên người đắp quần áo nam, vết thương trên ngực khẽ đau nhói, được băng bó bằng vải trắng, mà cúc áo của cô mở gần hết, gần như trần truồng.

“ Tỉnh?” Từ phía sau vang lên một giọng nói, Lục Thiệu Đình mang theo đồ ăn bước đến.

“Anh băng vết thương cho tôi?” Giọng nói của Tô Cẩm lộ ra sự bức bối.

Lục Thiệu Đình tất nhiên nghe ra mùi thuốc súng trong câu hỏi của cô, anh buông tay, lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi, trong tình thế cấp bách, tôi không tìm được bác sĩ nữ.”

Tô Cẩm cắn đôi môi đỏ mọng, đành bình ổn lửa giận, ít nhất anh ta đã cứu cô một mạng. Cô vén quần áo trên người xuống, che ngực ngồi dậy, đồng thời cài lại áo sơ mi: “Tình hình bên ngoài thế nào?”

“Đám người Ấn Độ này thuê sát thủ, giờ chúng đang tìm kiếm chúng ta khắp nơi. Chúng ta không thể nán lại đây quá lâu, phải nhanh chóng rời đi.” Lục Thiệu Đình nói một mạch, rồi đưa cho cô một ổ bánh bao. Tô Cẩm nhận lấy, ăn xong, uống nước, vết thương của cô không đáng ngại, viên đạn này xuyên qua người tên kia mới bắn vào người cô, chỉ là bị thương ngoài da.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?” Tô Cẩm ngẩng đầu hỏi.

“Đêm nay phải đi.” Lục Thiệu Đình nâng ánh mắt, giọng chắc nịch.

“Đường đi thì sao?”

“Đi về phía Bắc, chỗ đó là núi tuyết cao chót vót, nếu như tận dụng tốt, có thể cắt đuôi bọn họ.”

“Nghe giọng điệu của anh, dường như hy vọng của chúng ta không lớn.” Tô Cẩm hít mắt.

“Theo tôi được biết, lần này đuổi giết chúng ta có ít nhất ba mươi người, trong tay bọn chúng còn có súng ống, trang bị cao cấp, nếu cô không bị thương thì còn có cơ hội, bây giờ trên người cô có thương tích, cô nói hy vọng bao nhiêu?” Lục Thiệu Đình tự giễu.

Đáy mắt Tô Cẩm hiện lên kinh ngạc, không ngờ thế lực của đám người Ấn Độ này lại lớn như vậy. Ánh mắt cô buồn bã: “Anh không cần phải đi cùng tôi để chịu chết, mục tiêu của bọn họ không phải là anh, anh tách ra đi!”

Lục Thiệu Đình nhếch mép, hừ lạnh một tiếng: “Cô cảm thấy tôi là hạng người ham sống sợ chết sao?”

“Nhưng ít ra còn tốt hơn cây mạnh chịu chết!” Tô Cẩm cười khổ.

Ánh mắt Lục Thiệu Đình nhìn chằm chằm về phía cô, kiên định nói: “Tôi sẽ không bỏ cô lại.”

Tô Cẩm ngán ra, ngược mắt lên đón nhận ánh mắt thâm thúy kia, giống như thấy được quyết tâm sâu trong nội tâm của anh. Trái tim Tô Cẩm khẽ nháy nhót, tựa như bị cái gì đụng trúng vậy. Cô hơi nhếch môi, trong lòng nháy mắt trở nên kiên định.

Tô Cẩm lại nằm trên giường nghỉ ngơi, khi tỉnh lại, sắc trời đã tối. Trong đêm tối, dáng người cao lớn của Lục Thiệu Đình đưa lưng về phía cô, giống như đang trầm tư, cũng giống như đang nghe động tĩnh bốn phía.

“Đi thôi.” Anh ta không quay đầu lại, nói.

Tô Cẩm ôm ngực ngồi dậy, vết thương đã cầm máu. Cô theo Lục Thiệu Đình đi ra khỏi phòng, nhìn anh ta kéo cửa gara để xe lên, một chiếc xe việt dã bọc thép màu đen xuất hiện, là xe của đám người Ấn Độ kia. Anh ta lái xe đến trước mặt cô, Tô Cẩm mở cửa ngồi vào, nhìn ra đằng sau, bên trong bày đầy thức ăn nước uống, còn có hơn mười khẩu súng trường, cũng là của bọn chúng. Lục Thiệu Đình nhân lúc cô ngủ đã quay lại núi lấy súng.

Xe việt dã màu đen lao ra sân, rẽ vào một con đường núi, lao vào trong bóng đêm. Lợi dụng ánh sáng màn đêm, bọn họ đi trên đường đá hết sức dễ dàng. Xe việt dã có lợi thế ở tốc độ, đã được khảo nghiệm qua thời gian và đường đi, động cơ khỏe, lực bám đất mạnh mẽ, mặc dù đi trên con đường bất cứ lúc nào cũng có thể lật xe nhưng chiếc việt dã này vẫn rất vững vàng.

“Anh đoán khi nào thì bọn chúng phát hiện ra chúng ta?” Tô Cẩm nắm chặt tay cầm hỏi.

“Chúng ta đã bị phát hiện.” Lục Thiệu Đình nói, vừa nãy phía sau có mấy chiếc xe đuổi theo, thấy bọn họ đi lên sườn núi thì không theo nữa, nhưng mà chắc chắn vẫn chú ý theo dõi.

Vết thương của Tô Cẩm nhói đau, nhưng cô không để ý. Cô nhìn con đường phía trước, kết luận đây là một con đường núi đá tương đối dài, cho dù xe phía sau đuổi theo thì ở chỗ như này cũng rất khó mà đuổi kịp được.

Ba giờ trôi qua, bắt đầu đến đoạn xuống dốc, Lục Thiệu Đình bóp nhanh phanh xe, xe việt dã xuyên qua khu rừng, xuống chút nữa là một dòng suối lớn, rộng khoảng ba, bốn mét chảy từ trên núi xuống, chỉ cần đi theo dòng suối là có thể tới chỗ núi tuyết.

Tô Cẩm quay đầu nhìn, thấy phía sau chỗ giữa sườn núi, quả nhiên có ngọn đèn, đám người Ấn Độ đã đuổi theo tới đây, hơn nữa khoảng cách không xa. Lục Thiệu Đình đạp chân ga, xe đi dọc theo dòng suối. Hai mươi phút sau, sáu chiếc việt dã hung hãn phóng về phía bọn họ.

Dưới bóng đêm, sáu chiếc xe việt dã phóng với tốc độ tối đa, nhìn cảnh đó giống như sáu con sư tử truy đuổi một con báo săn mồi, trên lòng suối rộng lớn trình diễn tốc độ sinh tử.

Mặc dù xe của Lục Thiệu Đình đi trước, nhưng mà lúc nào bọn họ cũng phải chú ý quan sát tình huống mặt đường, cho nên tốc độ xe có chậm một chút, để ngừa xuất hiện đầm lầy hoặc vách núi, còn sáu chiếc xe theo sau không có gì e ngại, một mạch truy đuổi.

Tình huống đã vô cùng cấp bách, đột nhiên nghe thấy một tiếng “vèo” trong không trung, một quả cầu lửa như sao rơi phóng tới xe bọn họ, Tô Cẩm đang quay đầu bỗng hô lớn: “Cẩn thận ông phóng rốc két (rocket – đã chú thích).”

Lục Thiệu Đình cũng nhìn thấy từ kính chiếu hậu, gương mặt tuấn tú đông lạnh, đúng lúc ánh lửa lóe lên, anh nhanh chóng đánh tay lái qua trái, đồng thời sử dụng cả phanh chân và phanh tay, phòng trường hợp chết hệ thống phanh, kết quả là thân xe quay đầu tại chỗ một trăm tám mươi độ, sau đó phóng vút về hướng khác như một mũi tên. Vừa lái ra ngoài được hai mươi mét, chợt nghe tiếng rít bén nhọn của đạn lửa xẹt qua nóc xe, nổ bùm một phát tại chỗ, sóng kích to lớn ập xuống mặt đất, vô số hòn đá đập vào thân xe, không ngờ chỉ lực đập như vậy mà suýt chút nữa khiến xe của Lục Thiệu Đình lật nghiêng qua một bên.

Lục Thiệu Đình thấy không thể chậm nữa, đành đánh cuộc một phen, trầm giọng nói: “Ngồi vững” Nói xong, không quan tâm phía trước thế nào, tăng tốc độ, vừa đi được một trăm mét, ông phóng rốc két thứ hai phóng tới. Lục Thiệu Đình chuyển hướng, xe đi theo hình chữ “Chi - 之”, mặc dù vài lần thiếu chút nữa thì lật đổ, nhưng dựa vào kỹ thuật vững chắc của anh, nên vẫn bình an vô sự.

Chiếc xe hung hãn phía sau như muốn ép chết bọn họ, hoàn toàn không có dừng lại, bởi vì mấy lần ngăn trở, bọn chúng đã cách Lục Thiệu Đình khoảng hơn hai trăm mét, từ tình huống thì thấy, bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể vượt qua hai người.

Lục Thiệu Đình không ngờ bọn chúng lại có vũ khí hạng nặng như ông phóng rocket, tình hình còn tệ hơn so với anh ta dự tính. Tô Cẩm cũng cắn chặt răng, hai người đối đầu với hơn ba mươi người, quả thực rất khó tưởng tượng.

Đột nhiên, cách đó không xa xuất hiện một con sông rộng, đó sông lớn bao quanh chân núi tuyết, nước sông sâu ít nhất hai mươi mét. Lục Thiệu Đình nảy ra ý hay, đồng thời kế hoạch với Tô Cẩm, bây giờ xem ra phải bỏ xe rồi.

Sáu xe việt dã không dừng lại một giây nào, vọt mạnh về phía bờ sông. Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình đã sớm có chuẩn bị lúc ở trong xe, mỗi người cầm một khẩu súng bơi sang bờ bên kia.

Đám xe phía sau không thể đuổi theo được nữa, từ trong xe, một người mất tam giác bước xuống, ánh mắt rắn độc nhìn chằm chằm bờ bên kia, ra lệnh: “Xuống sông đuổi theo cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bị bắt

Ngon núi bị tuyết phủ trắng xóa, sáng rực bầu trời đêm, giống như một khối kim cương khổng lồ, góc đỉnh núi có khe rãnh rõ ràng, trời cao bao phủ âm u như một tác phẩm điêu khắc vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm.

Dưới khối băng rắn chắc, có thể nhìn thấy thấp thoáng hai bóng đen đang di chuyển, chính là Lục Thiệu Đình và Tô Cẩm đang tìm cách leo lên bờ, nhiệt độ giảm xuống hơn mười mét, bọn họ chỉ muốn tìm một nơi để ẩn nấp.

“A.....” Tô Cẩm khẽ kêu, ôm ngực ngã nhào trên tuyết..

Lục Thiệu Đình nhanh chóng tiến lên đỡ cô, dưới lớp áo quần đơn bạc, dathịt xung quanh vết thương xanh tím lại, mà cả người cô cũng không ngừng run rẩy. “Đi.” Lục Thiệu Đình nhẹ nhàng lên tiếng, giảm bớt tốc độ đỡ cô đi về phía trước.

Tô Cẩm hơi sững sốt, giương mắt nhìn gương mặt cương nghị góc cạnh của anh, ánh mắt thâm thúy không lùi bước, cái ôm của anh khiến thân thể cô ấm lên một ít, cô khẽ cắn môi, cố gắng bước nhanh.

Bọn họ đi vào một băng động, đây là một huyệt động thiên nhiên, bên trong thông suốt bốn phía, rộng ít nhất sáu trăm mét vuông, có hai mấy con đường thông ra ngoài, không rõ dẫn đến nơi nào. Lục Thiệu Đình và Tô Cẩm nhìn tình hình này, tâm trạng cũng có chút bất an. Nếu chọn sai đường cụt thì kết của cuối cùng của bọn họ chính là bị bắt, trừ phi bọn họ có thể chọn trúng một đường ra ngoài.

Lục Thiệu Đình tạm thời buông lỏng tay Tô Cẩm, đi đến trước mỗi cửa hang nhìn một lần, cuối cùng anh lựa chọn một khe nhỏ. Tô Cẩm lập tức hiểu được kế hoạch của anh, anh muốn đi quanh co, cho dù đám người Ấn Độ có đuổi tới đây, bọn chúng cũng sẽ phải phân tán tìm ở những hang lớn, mà đợi sau khi bọn chúng vào động, ít nhất hai người vẫn có cơ hội để trốn.

Lục Thiệu Đình đỡ Tô Cẩm đi về phía cái khe nhỏ, tuy chỉ là một khe nhỏ nhưng cũng khá sâu. Bọn họ không đi xa, mà dừng lại ở một góc tối. Tô Cẩm kháng thể yếu, không chịu được lạnh, Lục Thiệu Đình đành ôm cô vào ngực thật chặt, cố gắng truyền hơi ấm sang cho cô.

Khoảng hơn mười phút sau, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, còn có tiếng người nói rất lớn, chỉ huy vào động tìm kiếm. Đám người đó tâm niệm không ngờ bọn họ sẽ dùng chiêu này, rất nhanh, những tiếng bước chân dần dần biến mất, nhưng chắc chắn vẫn có người đứng canh ngoài cửa động. Lục Thiệu Đình lại kiên nhẫn đợi thêm 15 phút nữa, chờ người vào hang đi xa xa chút. Tình huống có thể biến hóa bất cứ lúc nào nhưng anh không thể chờ lâu thêm nữa, anh kêu Tô Cẩm đứng nhích còn mình thì cầm một khẩu súng đi ra ngoài. Tô Cẩm tự ôm mình thật chặt, nhìn bóng người anh, trong ánh mắt hiện lên tia lo lắng.

Qua 2 phút, chợt nghe tiếng súng vang dội, Tô Cẩm siết chặt miếng băng, tiếng súng vang lên tức là có người xảy ra chuyện, cô hy vọng người đó không phải Lục Thiệu Đình. Đang lúc bất an, bóng người Lục Thiệu Đình chạy vội vào, nâng cô dậy thấp giọng nói: “Đi.”

Tô Cẩm bước chân về phía trước, phải biết rằng bọn họ chỉ có mười mấy phút để thoát, bởi vì hang động rất vang nên những người kia có thể đều đã nghe được tiếng súng, có thể đang trở lại.

Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình chạy tới chỗ lúc bọn họ vừa đến núi tuyết, chạy về phía bên phải. Tuyết khó đi, băng cứng trơn trượt, chỉ cần sơ sẩy là có thể trượt xuống sông, khi đến một sườn dốc phủ đầy tuyết thì sau lưng truyền đến tiếng nói, găm lên một câu tiếng Anh giận dữ: “Các cô chạy không thoát đâu.”

Sau đó, nhiều tiếng động vang lên, Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình quay đầu thì thấy phía sau đã có mười khẩu súng nhắm thẳng vào bọn họ. Nhóm sát thủ áp sát từng chút một, Lục Thiệu Đình ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhếch môi cười: “Được, chúng tôi đầu hàng.” Nói xong, anh vút khẩu súng xuống, âm thầm nắm chặt tay Tô Cẩm.

Tô Cẩm đương nhiên chú ý tới biểu tình vừa rồi của anh, cô cắn chặt răng, gờ hai tay lên đầu hàng, đồng thời đưa mắt nhìn lên. Trên đỉnh đầu họ có một khối băng nhô ra, cô quay đầu nhìn Lục Thiệu Đình, dùng ánh mắt nói cho anh biết cô đã chuẩn bị xong.

Lục Thiệu Đình ném súng vào trong, hòng súng hướng lên trên, lúc súng rơi xuống đất, anh nhanh chóng lộn qua tấm ván, bóp cò. Giấy tiếp sau, anh nhanh chóng cầm súng, dùng hết sức lực nhẩy vào trong một cái khe cùng với Tô Cẩm.

Sát thủ phía sau thấy thế xông lên đuổi theo, nhưng mà một tiếng “rắc rắc” rất lớn vang lên. Tất cả đám đều dừng lại, bọn họ hoảng sợ ngẩng đầu. Nột khối băng cứng rất lớn đang lúc la lúc lắc, hung mãnh sụp xuống.

“A.....” Hơn chục tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong khe suối, Lục Thiệu Đình và Tô Cẩm cũng lấy tay ôm đầu cố gắng núp vào một góc, mặt đất chấn động, miếng băng khổng lồ đổ sụp xuống chấn động khoảng hơn mười giây, mặt đất khôi phục lại sự yên ổn. Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình lách người ra, nay con đường đã bị lấp kín, bọn họ phải cẩn thận nghiên cứu đường khác, nhưng nơi này không có lương thực lại giá rét, chung quy không phải nơi nán lại lâu, bọn họ phải rời đi.

Đi ra khoảng một trăm mét, ánh mắt Lục Thiệu Đình nhìn về phía rừng cây đối diện, nói với Tô Cẩm: “Cô có thể bơi được chứ?”

Tô Cẩm gật gật đầu: “Có thể.”

Lục Thiệu Đình nhìn cô có chút lo lắng. Hai người đồng thời xuống nước, Tô Cẩm bơi trước, Lục Thiệu Đình theo sát cô phía sau, chỉ cần cô có chút nguy hiểm, anh có thể kịp thời giữ cô lại.

Lúc mới bắt đầu Tô Cẩm bơi rất ổn, sau khoảng ba mươi mét, bởi vì nước lạnh và dùng sức kéo rách vết thương, cuối cùng cô không còn sức lực chống đỡ được nữa, càng người dần chìm xuống, thiếu chút nữa bị nước cuốn trôi. Lục Thiệu Đình lập tức ôm chặt lấy cô, mang cô bơi sang bờ bên kia.

Lên bờ, ý thức của Tô Cẩm đã mơ màng, Lục Thiệu Đình kéo áo cô kiểm tra miệng vết thương, lúc này mới phát hiện, miệng vết thương đã bị nứt ra, sâu hơn trước rất nhiều. Lúc ra ngay từ lúc lái xa, bên trong lác lác, vết thương của cô đã bị rách nhưng cô lại không nói tiếng nào.

“Tô Cẩm.” Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt cô, giúp cô tỉnh lại.

Tô Cẩm mở hé hé mắt ra, cô thấy miệng khẩu súng đã đặt vào gáy Lục Thiệu Đình, cô giãy dụa kêu lên: “Đừng nổ súng.”

Vừa rồi, Lục Thiệu Đình chỉ lo cho Tô Cẩm mà quên không để ý tới đám sát thủ Ấn Độ sau lưng. Tên mất tam giác cảm đầu cười lạnh: “Các cô không trốn được nữa?”

Tô Cẩm miễn cưỡng nhếch môi cười: “Chúng ta làm cuộc giao dịch.”

“Giao dịch gì?”

“Các anh muốn tin tức gì, tôi sẽ nói hết cho các anh biết, nhưng anh không thể giết anh ấy.”

“Anh ta là ai vậy?”

“Anh không cần biết.” Tô Cẩm lạnh lùng đáp.

“Được, đến Ấn Độ trước, tôi đảm bảo các cô sẽ sống.” Mất tam giác cười âm hiểm.

“Các anh không muốn cô ấy chết trước khi đến được Ấn Độ chứ, tốt nhất chuẩn bị cho chúng tôi một ít thuốc.” Lục Thiệu Đình quay đầu nói.

Mất tam giác cũng nhìn ra được tình trạng của Tô Cẩm không lạc quan, tuy hấn thống hận hai tên này khiến bọn hấn bồn ba lâu như vậy, đồng thời cũng hận hai người khiến nhiều thù hạp của hấn bị thương như vậy. Nhưng người phụ này trăm ngàn lần không thể chết được, hấn đành phải đáp ứng: “Đi theo chúng tôi.”

Trở lại trong xe, một sát thủ ném cho bọn họ một túi thuốc, đặt Tô Cẩm ở ghế sau, Lục Thiệu Đình cởi quần áo trên người mình đắp cho cô, đồng thời mở túi thuốc ra, thuận thực chọn một ít thuốc có thể sử dụng, cởi áo Tô Cẩm ra, rửa sạch vết thương.

Khoảng nửa giờ sau, băng bó xong xuôi, anh mặc quần áo vào cho Tô Cẩm, dùng dây an toàn cố định cô nằm đấy, mất tam giác ngồi kế bên ghế lái, chiếc xe bắt đầu phóng thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chuyến đi Ấn Độ

Đi từ con sông lên quốc lộ đã là giữa trưa, vết thương của Tô Cẩm không bị chuyển biến xấu. Toàn bộ hành trình Lục Thiệu Đình đều ôm chặt cô, không để ngoại lực nào làm tổn hại đến cô, mất tam giác thấy bộ dáng quan tâm săn sóc của anh như vậy, đáy lòng liền cho rằng người đàn ông này nhất định là

người yêu của nữ sát thủ. Hắn không muốn tự tìm phiền toái cho mình, ít nhất anh ta (Lục Thiếu Đình) còn có tác dụng, hơn nữa hắn cũng không muốn cho thuộc hạ của mình đi chăm sóc một nữ bệnh nhân.

Dùng cơm trong một khách sạn đơn giản, xe của bọn họ lao tới sân bay, một chiếc máy bay tư nhân chuẩn bị “nghe nhón” bọn họ. Lên máy bay, Tô Cẩm đã tỉnh lại, nhìn Lục Thiếu Đình vẫn luôn bên cạnh, trái tim trước nay luôn lạnh lẽo của cô như được thổi vào một luồng gió xuân ấm áp.

Bởi vì không được phép nói chuyện nên cô không có cơ hội nói lời cảm ơn với anh, chỉ khi đến Ấn Độ mới có cơ hội.

Trong khách sạn bảy sao tại nước Mỹ, Lãnh Mặc Phàm đang video call với một người đàn ông lớn tuổi, đàm luận chuyện thu mua với số tiền lớn. Người đàn ông này được anh mời để đứng ra thu mua, nhưng lúc này, vẻ mặt ông ta có chút không vui.

“Hall tiền sinh, chỉ sợ kế hoạch thu mua lần này không thể thành công.”

“Tôi mời ông đến, không phải để ông nói với tôi những lời này.” Lãnh Mặc Phàm tao nhã bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm, khuôn mặt tuấn tú có chút không thoải mái.

“Tất cả vấn đề đều bắt nguồn từ lão tộc trưởng gia tộc Andrew, hắn phản đối mãnh liệt ngài thu mua tài nguyên của gia tộc hắn.”

“Chẳng lẽ ông ta không biết trong kế hoạch thu mua này, còn bao gồm cả hai mươi triệu đô bọn họ nợ tôi sao?”

“Ông ta vẫn kiên quyết nói rằng đó là chuyện của con trai ông ta, ông ta đã cắt đứt quan hệ cha con với hắn rồi.”

“Trên tay chúng ta có hợp đồng do chính tay con trai ông ta ký, món nợ này để bọn họ tự mình thanh toán, tôi chỉ muốn kế hoạch phải hoàn thành trong thời gian quy định, tất cả những thứ khác tôi không muốn hỏi đến.” Trong ánh mắt lạnh nhạt của Lãnh Mặc Phàm mang theo sự không ngăn ngại.

“Ta nghe nói năm đó vị lão tộc trưởng này lập nghiệp dựa vào quan hệ với hắc bang, chỉ sợ nếu chúng ta cưỡng ép thu mua, sẽ mang đến cho Hall tiền sinh chút phiền toái, mời ngài cân nhắc.” Ông chủ ở đầu kia tạm thời khuyên nhủ.

“Bọn họ muốn đối phó tôi thì cứ việc đến đây! Kế hoạch thu mua không thay đổi, đừng để tôi phải nhắc lại những lời này.” Lãnh Mặc Phàm nói kiểu xem thường, tắt video đi.

Sau khi nam trợ lý Jack đứng bên cạnh nghe xong, nhíu mày nói: “Lãnh tổng, xem ra tín hiệu uy hiếp nhận được ít ngày trước chắc là do chính lão già đó gửi đến. Muốn hù dọa chúng ta lui kế hoạch, tại sao vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì!”

“Kể cả ông ta có đến đây thì sao chứ? Nếu tôi là người dễ bị dọa sợ thì đã không có địa vị ngày hôm nay.” Lãnh Mặc Phàm nhíu mày cười lạnh, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nghiêm nghị hỏi: “Tôi để anh tra vị trí của Tô Cẩm, có tra được không?”

“Rất kỳ quái, lúc mười hai giờ tối qua, tín hiệu của cô ấy là ở trong một ngọn núi tuyết gần biên giới nước Mỹ.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Đáy lòng Lãnh Mặc Phàm dâng lên một dự cảm không tốt.

“Ta đã bảo bọn họ chú ý tỉ mỉ, để tôi hỏi lại xem”. Jack rút di động ra gọi một dãy số, vừa nghe xong, trên mặt anh liền kinh ngạc: “Cái gì? Ấn Độ? Các anh không tra nhầm chứ?” Đầu kia nói thêm vài câu, Jack cúp điện thoại.

“Lãnh tổng, chúng tôi tra ra bây giờ Tô tiểu thư đang bay tới Ấn Độ.”

“Ấn Độ?” Gương mặt tuấn tú của Lãnh Mặc Phàm biến đổi, đáy lòng phát ra cảm giác bất an. Anh trầm giọng nói: “Không phải các anh có thể tìm thu video qua vệ tinh sao? Tìm ra tần số cho tôi.”

“Vâng.” Jack vội vàng trả lời, anh rất ít khi thấy Lãnh tổng có vẻ mặt lo lắng như vậy!

10 phút sau, trên máy tính của Jack xuất hiện một đoạn video truyền từ vệ tinh, đoạn video đó quay sân bay từ trên xuống, hình ảnh Lục Thiếu Đình hôm Tô Cẩm lên máy bay, mà bên cạnh bọn họ là hơn mười tên sát thủ Ấn Độ, nghiêm mặt nhìn bọn họ bước lên.

“Đây là hình ảnh mới nhất nhận được, xem ra Tô tiểu thư bị thương.”

Gương mặt của Lãnh Mặc Phàm chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “khó coi”, Tô Cẩm bị thương, đáng giận hơn là người đàn ông ôm cô lại là “hắn”? Vì sao cô ở cùng một chỗ với hắn ta? Tô Cẩm bị thương nghiêm trọng ra sao? Dựa vào thân thể của cô, nếu không phải bị thương nghiêm trọng, cô tuyệt đối không cần người khác ôm. Lãnh Mặc Phàm nhìn đi nhìn lại trên mặt Tô Cẩm, mới vài ngày ngắn ngủn, khuôn mặt cô đã tái nhợt đến như vậy.

“Lãnh tổng, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Jack thận trọng hỏi.

Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm sáng rực, nhìn chằm chằm bóng dáng người phụ nữ, cắn răng lên tiếng: “Chuẩn bị cho tôi chuyến bay nhanh nhất đi Ấn Độ.”

“A, Lãnh tổng, anh muốn đi Ấn Độ?” Jack hoảng sợ.

“Chẳng lẽ để tôi trơ mắt nhìn cô ấy bỏ mạng sao?” Lãnh Mặc Phàm nóng nảy. Không, cô tuyệt đối không thể chết được, không có anh cho phép, không ai có thể động đến cô.

“Dựa vào năng lực của Tô tiểu thư, nhất định cô ấy có thể trốn ra được.” Jack lấy can đảm đề nghị.

Ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm đột nhiên trở nên hung ác, liếc nhìn anh: “Đừng nói nhảm, đi làm ngay cho tôi.”

Jack đành phải trưng bộ mặt đau khổ đi làm, thực ra thì anh không nói không thể đi Ấn Độ, chẳng qua chuyện này cũng không có gì quan trọng, mà hiện tại chính Lãnh tổng cũng là người đang ở trong hiểm cảnh đó (tình cảnh nguy hiểm)! Đúng lúc này, điện thoại của anh vang lên, nhắc máy lên nhìn một dãy số xa lạ, vội vàng trả lời: “Alo.”

“Mở Hall tiên sinh nghe điện thoại.” Đầu kia là một giọng nói khàn khàn tức giận.

“Xin hỏi ông là?” Jack lạnh giọng đáp.

“Anh bảo với Hall tiên sinh, tốt nhất đừng chỉ kế hoạch thu mua, nếu không chỉ sợ hấn có tiền mua nhưng không có mạng hưởng thụ. Chỉ cần một ngày hấn chưa đình chỉ, hấn sẽ không sống yên ổn qua ngày đó.” Đầu kia hét lớn, hung hăng cúp điện thoại.

Jack hoảng sợ, nhưng sau đó nhanh chóng ổn định cảm xúc, nói với Lãnh Mặc Phàm: “Lãnh tổng, xem ra gia tộc Andrew sẽ không dễ dàng đáp ứng kế hoạch thu mua, có một người khá lớn tuổi vừa gọi cho tôi, có thể là tộc trưởng tộc Andrew.”

“Ông ta nói gì?”

“Ông ta nói sợ ngại có tiền mua, nhưng không có mạng hưởng thụ.” Jack nói lại nguyên câu đó, đồng thời cũng mong Lãnh tổng có thể cân nhắc hủy bỏ chuyến đi Ấn Độ, như vậy sẽ giảm bớt nguy hiểm.

“Hừ! Lão già ngoan cố, kệ ông ta.” Lãnh Mặc Phàm kéo kéo caravat, toàn bộ tâm tư của anh đều đang lo lắng cho an nguy của Tô Cẩm. Đột nhiên, nhìn Jack vẫn chưa ra ngoài, anh tức giận nói: “Làm sao còn chưa đi đặt vé máy bay?”

“Lãnh tổng, anh vẫn nên suy tính ở lại nước Mỹ đi, bên Ấn Độ kia có tôi đi là được rồi, tôi nhất định sẽ cứu được Tô tiểu thư.”

“Không cần, để tôi tự qua.” Trong giọng nói của Lãnh Mặc Phàm lộ ra ý kiên định, ngoại trừ việc cứu Tô Cẩm, anh còn muốn đuổi một người khác.

Tại sân bay tư nhân Ấn Độ, ban đêm, một chiếc máy bay hạ cánh.

Bước xuống máy bay, đang là thời tiết tháng tám, đêm đã về khuya nhưng vẫn có hơi nóng phả vào mặt. Tô Cẩm có thể tự đi bộ, Lục Thiếu Đình không rời khỏi cô một khắc nào, đồng thời cũng không quên để ý tình huống xung quanh.

Vừa xuống máy bay đến cửa ra vào, đột nhiên bốn sát thủ tiến lên, chặn người Lục Thiếu Đình và Tô Cẩm lại. Đáy mắt của Lục Thiếu Đình lộ ra tia ngoan độc, bị mất tam giác dí khẩu súng vào đầu: “Đôi tình nhân hai người tốt nhất nên tách ra, cô nghĩ đây là nơi nào để cho các người nói chuyện yêu đương?” Nói xong, quay đầu nói với hai tên sát thủ kia: “Giám hấn lại trước, tôi chờ tin tức rồi sẽ xử trí sau.”

Tô Cẩm rất bình tĩnh, nhìn Lục Thiếu Đình nói: “Anh có thể đi trước, mau chóng thoát khỏi nơi này, đừng lo cho tôi.”

“Cô đang nói gì?” Mất tam giác không hiểu tiếng Trung, hung hãn tròn mắt nhìn cô.

“Tôi nói câu tạm biệt với anh ta cũng không được sao?” Tô Cẩm nhếch miệng, mặc cho hai tên sát thủ kéo vào một chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nghĩ cách cứu người

Tuy trong mắt Lục Thiếu Đình ngập tràn lo lắng, nhưng càng thêm tỉnh táo, anh biết lúc này mình phải thật bình tĩnh xử lý mọi chuyện. Nhìn chiếc xe rời đi, anh nhớ kỹ biển số xe đó, xoay người rồi bị giải lên chiếc xe khác.

Xe chạy trên con đường u tối, đêm khuya không người, chỉ có đèn đường đổ bóng dài, lộ chút quỷ dị. Xe đi được 2km, khúc miệng Lục Thiếu Đình nhếch lên, anh đạp một cước xuống chân tên sát thủ bên trái, tên thủ đó kêu thảm thiết, đánh một quyền về phía anh. Lục Thiếu Đình nghiêng mặt tránh khiến hấn ta đánh trúng vào tên Ấn Độ bên cạnh, tên kia chửi bậy một câu, đánh trở lại Lục Thiếu Đình. Lục Thiếu Đình bị rơi chặt hai tay, không thể đáp trả, lúc đầu tên kia gần áp sát, anh trườn hai tay qua cổ hấn, đồng thời nghiêng mình sang bên cạnh, hung hăng đạp mở cửa xe, đồng thời buông cổ hấn ta ra, dường như tên sát thủ biết được kết cục của mình, hấn lắc đầu hoảng sợ, Lục Thiếu Đình vẫn đạp cho hấn một cước bắn ra khỏi xe.

Nghe được động tĩnh phía sau, tên sát thủ lái xe cũng hoảng, hấn lái bằng một tay, tay kia với khẩu súng bên cạnh lên đạn, nhưng mà trên con dốc phía trước đột nhiên có một chiếc xe tải lớn lao tới, liên tục bấm còi cảnh báo. Sau xe, Lục Thiếu Đình vật lộn với tên sát thủ khác, sát thủ phía trước cố gắng lên đạn, khi phát hiện ra nguy hiểm thì chiếc xe tải kia chỉ còn cách bọn họ khoảng năm mươi mét. Nhất thời, hai tên sát thủ trên xe kinh hoàng, sợ hãi đến

mức hôn bay phách lạc, Lục Thiếu Đình thấy thế, nhún người nhảy xuống xe không chút do dự.

“Bùm.” Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, chiếc xe nhỏ bị đụng giống như con diều trên trời lật qua lật lại, bắn ra xa trăm mét rồi nổ tung.

Lái xe tải bị dọa sợ bỏ chạy, trên đường lớn yên tĩnh, sau khi lăn ra xa hai mươi mét, rốt cục Lục Thiếu Đình mới dừng lại, ngoại trừ những vết thương ngoài da chẳng chết trên người thì không bị tổn thương đến xương cốt. Nằm trên mặt đất 2 phút, anh mới ngồi dậy, cả người tã to, anh lau chút máu trên trán, nhìn quanh cảnh bốn phía rồi đi đến một khách sạn nhỏ.

Người trong khách sạn đã nhìn thấy vụ tai nạn xe cộ, chờ anh đến gần, có lòng tốt hỗ trợ anh rửa sạch vết thương, rồi cho anh một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng đứng chưa đầy hai phút, chợt nghe thấy có người báo cảnh sát, anh đành phải rời đi.

Đi không bao xa, Lục Thiếu Đình liền lấy một chiếc xe, quay trở về sân bay, đuổi theo hướng xe chở Tô Cẩm vừa rời đi.

Nửa đường, Tô Cẩm bị bịt kín hai mắt, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lao về phía trước. Xe đi được gần một giờ mới giảm tốc độ rồi ngừng lại, Tô Cẩm bị dắt vào một căn phòng, đồng thời bị trói đứng. Chụp mắt được tháo xuống, trước mắt cô là cái song sắt lớn, bốn phía có mười mấy tên sát thủ, mất tam giác ngồi trước mặt cô, hần cười lạnh nói: “Cô cứ chờ ở chỗ này đi! Chờ lão đại đến, cô nói hết những gì mình biết là được.”

“Sau đó các anh sẽ giết tôi?” Tô Cẩm cười lạnh.

“Cô không nói, vậy tôi sẽ giết tình nhân của cô.” Mất tam giác uy hiếp.

“Tình nhân? A, anh nói người đàn ông kia sao? Không, anh ta không phải tình nhân của tôi, anh ta là một gã cảnh sát quốc tế.” Tô Cẩm nở nụ cười.

“Cô nói gì?” gương mặt hần nhất thời biến sắc.

“Các anh không có gì có thể uy hiếp được tôi, trừ phi tôi muốn nói, bằng không, các anh uống phí sức lực rồi.”

“Chẳng lẽ cô không sợ chết?” Mất tam giác hung tợn nhìn cô chằm chằm.

“Tôi cũng không có ý định còn sống đi ra ngoài.” Tô Cẩm điềm nhiên trả lời.

Mất tam giác tức giận trừng mắt: “Tôi không tin không có biện pháp ép cô nói.” Nói xong, thờ phỉ phò rồi đi.

Tô Cẩm nhắm mắt nghỉ ngơi, đồng thời cũng đoán có lẽ lúc này Lục Thiếu Đình đã thoát khỏi đám sát thủ. Chạy đi, đừng quay lại cứu cô. Cô không muốn lại tiếp tục nợ anh, nghĩ đến đó, trong đầu Tô Cẩm lại hiện lên một khuôn mặt anh tuấn, mặc dù cách nhau mấy ngày nhưng bóng hình này chưa bao giờ mờ nhạt, còn cả cảm giác nhớ nhung phiền muộn. Nhưng người đàn ông như vậy, chắc chắn không phải của cô mà cô cũng không có mạng mà hưởng.

Đi một đoạn trong nội thành, Lục Thiếu Đình đã bị lạc đường, anh hoàn toàn không thể tìm ra chỗ của Tô Cẩm. Đột nhiên nhìn thấy một quán nét đêm khuya, anh lập tức dừng xe đi vào, dùng đồ ăn thanh toán tiền rồi đi tới một chiếc máy tính trong góc, bắt đầu truy nhập vào kho tài liệu của cảnh sát Ấn Độ.

Không tới 10 phút đã truy nhập thành công, trước tiên anh tra xét biển số xe của hai chiếc xe kia. Anh xem lại đoạn video tối nay, chưa đến mười phút đã tìm ra dấu vết, nhưng manh mối chỉ dừng lại đến hết giao lộ, bởi đoạn đường sau đó không phải thuộc địa phận nội thành. Không sao, thế này cũng đã đủ giúp anh rồi.

Lục Thiếu Đình quay xe, đi theo đúng con đường đó, trong đêm tối, bắt đầu nghĩ cách cứu người.

Bất tri bất giác đã đến khi trời sáng, trong sân bay quốc tế Ấn Độ, lúc này, Lãnh Mặc Phàm dẫn theo hơn chục vệ sĩ, lúc trên đường đi đã tra ra chiếc máy bay mà Tô Cẩm ngồi, còn cả camera trong sân bay, truy lùng theo suốt dọc đường, đến một giao lộ thì mất dấu vết, đó cũng giống tình huống Lục Thiếu Đình thu nhận được.

“Xin hỏi có phải Hall tiên sinh không?” Tài xế tiến lên chào đón.

Jack vội vàng tra xét tài liệu, đây là lái xe bọn họ mò, anh và Lãnh Mặc Phàm cùng ngồi lên, nói địa điểm khách sạn.

Khi ba chiếc BMW màu đen rời khỏi sân bay, lập tức có một nhóm người cũng nhanh chóng lên xe, theo dõi phía sau. Người đàn ông lạnh lùng ngồi ở vị trí ghế lái, thấp giọng báo cáo cho đầu dây bên kia: “Andrew tiên sinh, đang theo dõi, hãy chờ tin tốt của chúng tôi đi!”

Nhìn từ trên cao xuống, thấy trên quốc lộ vắng vẻ có ba chiếc BMW chạy giữ khoảng cách, mà phía sau cách đó không xa là bốn chiếc việt dã đang đuổi theo, tạo thành một cuộc chiến truy đuổi.

Người đầu tiên phát hiện có điều không ổn là tài xế, hần tự lẩm bầm “Ồ, bốn chiếc xe kia cứ như đang đuổi theo chúng ta?”

Câu nói này lập tức nhắc nhở Lãnh Mặc Phàm, anh quay đầu thì thấy bốn chiếc xe kia đã tới gần, đồng thời phát hiện họng súng vươn ra khỏi cửa xe, anh gầm nhẹ: “Nguy hiểm, nằm úp xuống.” Nói xong liền dè Jack xuống.

Jack càng lo lắng cho an nguy của anh hơn, quát lớn với lái xe: “Bằng tốc độ nhanh nhất cắt đuôi bọn họ.”

Lái xe như mới hiểu rõ tình cảnh nguy hiểm, hấn dẫm mạnh chân ga, xe BMW lập tức tăng tốc phóng đi, mà hai chiếc BMW sau lưng không may mắn như vậy, một chiếc bị lật nghiêng, chiếc kia thì bay khỏi cầu, rơi xuống sông.

“Những người này là ai! Tại sao lại tùy tiện giết người như thế?” Lái xe vừa nói vừa luống cuống chọn đường. Chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy nên đã sớm bị dọa mất hồn.

Lãnh Mặc Phàm lên chỗ ghế lái, nói với lái xe: “Đề tôi làm cho.”

Lái xe sợ tới mức không biết làm gì, chỉ có thể dừng xe, đẩy cửa bước xuống. Lãnh Mặc Phàm ngồi vào vị trí của hắn, đóng kín cửa, nhắc nhở Jack sau lưng: “Ngồi vững.”

Lúc này bốn xe truy kích đã tới gần, BMW phát ra tiếng động cơ ầm ầm như sấm, ba giây sau đã phóng ra xa trăm mét. Đồng thời dùng tốc độ tên lửa lao về phía trước, gạt cần số, phanh xe, lại gạt cần số (1), Lãnh Mặc Phàm như biến thành một con người khác, BMW trong tay anh giống một người máy linh hoạt. Sau khi rẽ quanh chực con đường, bỏ rơi đám xe kia, cuối cùng BMW lái vào một gara để xe tự nhàn mới dừng lại.

(1) cần số: bộ phận tăng giảm sức kéo của ô tô.

“Đáng chết.” Lãnh Mặc Phàm hung tợn vỗ mạnh lên tay lái, khuôn mặt tuấn tú đánh lại.

“Lãnh tổng, tôi tìm người tới cứu viện.” Jack bình tĩnh đề nghị.

Lãnh Mặc Phàm trực tiếp cự tuyệt: “Không cần, động tĩnh lớn như vậy sẽ kinh động đám người này, anh cứ tìm một chỗ tránh trước đi, chờ tôi liên lạc.”

“A..... Lãnh tổng muốn đích thân cứu người?” Jack hoảng sợ, đây không phải chuyện để đùa nha!

Đây đúng là ý của Lãnh Mặc Phàm, anh trầm giọng nói: “Liên hệ bên vũ khí, làm cho tôi hay khẩu súng.”

Di động của Jack đột nhiên vang lên, anh vội vàng tiếp: “Alo, tra thế nào?” Đầu kia nói một dãy địa chỉ, Jack cúp điện thoại: “Tra được chỗ hiện tại của Tô tiểu thư, trong một xưởng cũ phía tây nam.”

Lãnh Mặc Phàm híp mắt: “Tốt lắm.”

Jack một mực muốn tìm người trợ giúp còn Lãnh Mặc Phàm kiên quyết không đáp ứng, đến giữa trưa, hai khẩu súng hạng nặng được đưa tới, cùng với hai khẩu súng ngắn và một chiếc xe việt dã bọc thép.

Lãnh Mặc Phàm ngồi trên ghế lái, cất mấy khẩu súng, trực tiếp nhấn chỉ đường, chạy về phía phân xưởng cũ. Jack ngồi sau, mặt mày rầu rĩ, không phải anh không tin tưởng ông chủ, nhưng nhìn ông chủ bây giờ như người mất lý trí, bảo anh sao có thể yên tâm?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hợp tác

Một người khác cũng đang nghĩ cách cứu người, Lục Thiệu Đình xuất hiện đầu đường, anh xuống xe kiểm tra vết xe mới nhất, sau khi xác định chính xác lộ tuyến mới xe chạy vào rừng cây. Anh không biết cách bên địch xa hay gần nên chỉ có thể thăm dò từ từ.

Vừa tắt xe xong, anh liền thấy ba chiếc việt dã rẽ từ trên đường xuống. Trên xe, tất cả đàn ông đều cầm súng trong tay, xem ra đây chính là tên trùm Ân Độ của đám người này. Nhìn tới đây, Lục Thiệu Đình không khỏi lo lắng cho tình cảnh của Tô Cẩm, bởi anh có một dự cảm, có đánh chết Tô Cẩm cũng sẽ không nói ra chân tướng chuyện này, làm một sát thủ, giữ yên lặng là điều tất nhiên.

Trong xưởng sắt vụn, Tô Cẩm chìm trong mơ màng, nghe được tiếng ô tô và tiếng người, cô mở mắt ra, khôi phục sự tỉnh táo. Chỉ chốc lát sau, tên mất tam giác vây quanh một người đàn ông to cao hơn bốn mươi tuổi mặc âu phục đi vào, người đàn ông kia có một đôi mắt điều hâu sắc bén, Tô Cẩm biết, hẳn chính là em trai của tên buôn súng ông đã chết.

Người đàn ông đi tới, nắm cầm của Tô Cẩm một cách hung bạo, hấn cười lạnh: “Chính mày giết chết anh trai tao?”

Mặc dù không phải tiếng Anh chuẩn, nhưng Tô Cẩm nghe vẫn hiểu, cô cười lạnh không đáp.

“Nói, là ai chỉ thị mày giết anh trai tao?” Người đàn ông không hề mất kiên nhẫn, hấn chờ đáp án này quá lâu rồi, không ngại chờ thêm nữa.

“Tôi không biết.” Tô Cẩm trả lời rành mạch.

Người đàn ông hung hấn giơ tay vung về phía cô, cái tát bông rât khiến gương mặt tái nhợt của Tô Cẩm hấn năm dấu tay, cô cắn chặt răng, nhất định

không phát ra tiếng

“Mày nói hay không, không nói tao sẽ giết mày.”

“Anh giết tôi đi!” Tô Cẩm nhắm mắt lại. (ở đây mình vẫn đề TC xưng anh tôi, còn tên kia xưng tao mày vì hắn là xã hội đen mà)

“Được, mày cho rằng tao sẽ tùy tiện để mày chết như vậy sao? Thù giết anh trai, đừng hòng chết dễ dàng.” Hắn nói xong, đột nhiên nhìn đến vết máu trên vạt áo cô, nở nụ cười lạnh lẽo: “Mày bị thương?” Nói xong, hắn hỏi đàn em phía sau: “Chỗ này có muối không?”

“Có.” Thuộc hạ kia lập tức đi tới phòng bếp lấy, chỉ chốc lát sau đã mang tới. Người đàn ông nhận lấy, hạ mệnh: “Cởi quần áo của nó ra, để chúng ta nhìn xem cảm giác xát muối vào vết thương là như thế nào.”

Hai tên đàn em lập tức tiến tới giữ chặt Tô Cẩm, đồng thời xé áo cô, cũng cởi hết toàn bộ vải băng, lộ ra vết thương khoảng 5cm, nơi đó vừa được cầm máu, da thịt xung quanh hơi đỏ.

Tên đó cười haha, sát từng chút từng chút muối lên vết thương, muối dính vào vết thương, cảm giác đau ray rứt truyền đến, Tô Cẩm cắn chặt răng, đau đến mức gương mặt đỏ lên xanh tím. Hắn bỏ muối xuống, quay lưng nói với tên đang hút thuốc sau lưng: “Cho tao.” Tên thuộc hạ kia lập tức châm thuốc cho hắn, người đàn ông hút một hơi, hỏi: “Giờ mày có nói không? Không nói còn đau khổ nữa đang chờ!”

Tô Cẩm nén đau nhức, lắc đầu kiên định. Sắc mặt tên cầm đầu trở nên hung ác, hắn không chút khách rặc tàn thuốc nóng lên vết thương của Tô Cẩm, mùi thịt bị ngọn lửa thiêu đốt thoang thoang, hắn sung sướng cười rộ lên, đám đàn em bên cạnh cũng cười theo.

Ở đầu đường, một chiếc viettel đã xuống núi, vọt vào rừng cây bên cạnh, Lãnh Mặc Phàm đẩy cửa xuống xe, nhưng anh phát hiện sau tán lá cây còn có một chiếc xe nhỏ khác. Anh cảnh giác nhìn sang, trên xe không có ai. Anh thu súng nhét vào thắt lưng, sau đó lấy thêm hai khẩu súng dài nhanh chóng bước tới phía trước.

Trong xưởng sắt vụn, đám sát thủ nhìn Tô Cẩm bị hành hạ cười lớn vui sướng, nhưng có đôi mắt đang cực lực ẩn nhẫn hiện lên đau lòng, đó chính là Lục Thiệu Đình ẩn nấp ngoài cửa sổ. Anh thấy rõ hết mọi chuyện trong phòng, bao gồm cả vẻ mặt thống khổ của Tô Cẩm, nhưng anh phải nhịn, chờ một thời cơ tấn công thích hợp.

Ý chí của Tô Cẩm nhất định sẽ không vì điều này mà khuất phục, cô vẫn duy trì đầu óc tỉnh táo, chờ thêm những yêu biến thái của tên đàn ông biến thái này.

Sau khi tên đó cười xong, lúc này hắn mới chú ý tới đôi môi đỏ mọng trên gương mặt của Tô Cẩm, bộ dáng xinh đẹp như vậy, hắn nâng cằm cô lên, buộc cô nhìn vào mặt hắn, hắn chắc chắn khen: “Dáng đẹp không tệ, còn là một mỹ nhân (người đẹp)!” Nói xong, hắn nở nụ cười âm thầm.

Mà nhóm sát thủ đứng bên cạnh hắn, từ lúc Tô Cẩm bị cởi áo bọn họ đã chú ý tới thân thể mê người này, nhìn bộ ngực được đồ lót nâng cao ngút, đã sớm nổi lên ham muốn. Nay nghe được ý nói của lão đại, mỗi người bọn chúng đều muốn tức tốc đùa bỡn mỹ nữ này.

Tô Cẩm tựa như chết lòng, nhưng chẳng qua là lạnh nhạt, giống như thân thể này không phải của cô, giống như bất kỳ thống khổ nào cũng khó khiến cặp mắt của cô hiện lên tia sợ hãi, cho dù nghe được lời biến thái của tên đàn ông này, cô vẫn thờ ơ như cũ.

Tên cầm đầu rút cuộc bị cô chọc giận hoàn toàn, hắn hung hăng quăng cho cô một cái tát, la lên với đám thuộc hạ phía sau: “Cởi hết người nó ra, để đám đàn em sung sướng một chút.”

Vừa nói xong lời này, toàn bộ đám sát thủ đều kích động, coi Tô Cẩm như dương cao mỹ vị chuẩn bị ăn vào bụng.

Bên ngoài cửa sổ, Lục Thiệu Đình nắm chặt quả đấm gần như bóp vào da thịt, đúng lúc này, anh nghe được tiếng động rất nhỏ, thân hình khẽ chấn động. Đang lúc quay đầu thì một khẩu súng dí vào ngực anh, nhưng thấy mặt của đối phương, anh kinh hãi, nhỏ giọng nói: “Là anh?”

Lãnh Mặc Phàm sớm phát hiện hắn ở chỗ này, nhưng nghĩ đến thân phận của hắn, anh vẫn dúi súng gần thêm nữa. Lãnh Mặc Phàm vẫn không trả lời, chột nghe thấy tiếng hỗn loạn trong phòng, khi anh nhìn thấy Tô Cẩm gần như trần truồng bị một đám sát thủ bao vây tiếp cận, cả người anh đều chấn kinh, lửa giận thiêu đốt, anh hận không thể đánh cho tất cả đám người đang đến gần cô xuống địa ngục.

“Xem ra chúng ta phải hợp tác.” Lục Thiệu Đình thấp giọng nói.

Tuy Lãnh Mặc Phàm đang phẫn nộ nhưng cũng nhận rõ tình thế, trong tay đối phương có ít nhất mười lăm người trèo lên, muốn cứu Tô Cẩm thì hai bọn họ phải cùng lên, anh đưa một khẩu súng dài cho hắn, cắn răng nói: “Chỉ một lần này.”

Lục Thiệu Đình nhếch mép, nhận súng giữ lại bản ky, nhắm ngay vào tên đang giữ Tô Cẩm, Lãnh Mặc Phàm cũng bắn trúng tên còn lại đang đè ép Tô Cẩm. Hai người nổ súng ăn ý, một phát đã trúng. Tiếng bịch bịch vang lên, nhóm sát thủ chỉ muốn dậm dục phòng bị hơi hốt, đảo mắt đã gục bốn năm tên. Sau khi phát hiện có vấn đề, tên đàn ông Ấn Độ lập tức muốn lên bắt lấy Tô Cẩm, nhưng bị một loạt đạn dày đặc đánh lui. Mặc dù đám sát thủ có thể trận nhiều người nhưng bọn chúng tuyệt đối không biết đang đối mặt với hạng người gì, đó chính là hai ác ma đang phẫn nộ.

Thần chí của Tô Cẩm vẫn còn tỉnh táo, bởi vì vừa rồi lúc đám người này chuẩn bị ô nhục cô đã tháo dây thừng ở chân, cô đứng lên, nhanh chóng đi kiểm tra mảnh sắt sắc nhọn. Lúc đi ngang qua một tên sát thủ chưa tắt thở, Tô Cẩm đạp mạnh một cước gãy cổ hắn. Ngoài cửa sổ nổ súng chặn sát thủ đến gần, đồng thời cũng giao đấu kịch liệt, Tô Cẩm nhanh chóng tháo nốt dây trói, tránh phía sau một thiết bản (tấm sắt). Lúc này, ngoài cửa sổ ném cho cô một khẩu súng, cô lập tức nhặt lên, bắn sau lưng sát thủ.

Sát thủ mất đi một nửa, tên đàn ông Ấn Độ thấy thế, chuẩn bị giết Tô Cẩm, nhưng khi hắn vừa giơ súng lên thì một viên đạn bắn chính xác xuyên qua tay hắn. Hắn kêu thảm thiết, vội vàng lui về phía sau rồi lên xe, đám sát thủ thấy lão đi cũng rút rút lên xe rồi đi.

Tô Cẩm dùng hết sức lực cuối cùng, cả người tê liệt ngồi xuống dưới đất, chỉ chốc lát sau, bóng dáng lo lắng của Lãnh Mặc Phàm bước đến, đau lòng gọi tên cô: “Tiểu Cẩm.” Nói xong, anh vươn tay ôm ngang cô, đi ra ngoài cửa.

Lục Thiệu Đình theo sau che chở, chờ Lãnh Mặc Phàm đặt Tô Cẩm ngồi ra ghế sau, anh mới vào ghế lái, khởi động xe khỏi cánh rừng, rẽ lên đường quốc lộ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thoát hiểm

Lãnh Mặc Phàm tự mình cởi áo đắp lên người Tô Cẩm, nhìn vết thương bị nước muối cào rách lại bắt đầu rỉ máu, trái tim anh như bị bóp chặt, nhìn vết da lõm đốm đen do tàn thuốc, anh chỉ hận vì sao không giết được tên hung thủ kia. Nhưng chắc chắn về sau, hắn ta sẽ trở thành đối tượng bị Lãnh Mặc Phàm thê đuổi giết bằng được.

Lục Thiệu Đình đi theo hướng dẫn của Lãnh Mặc Phàm, xe chạy đến chỗ Jack đang ở. Anh ta đã mời bác sĩ tốt nhất chờ ở đó, xe dừng lại, Lãnh Mặc Phàm liền ôm Tô Cẩm vào phòng. Bác sĩ bắt đầu kiểm tra cho cô, hai y tá bên cạnh hỗ trợ.

Ngoài cửa sổ, Lục Thiệu Đình đứng yên, nhìn Tô Cẩm bị ngất nằm trên giường, bàn tay bất giác nắm chặt. Lúc này một y tá đi ra, thấy anh ngoài cửa sổ, hỏi: “Vị tiên sinh này, tôi thấy anh cũng cần phải băng bó một chút.”

Cánh tay của Lục Thiệu Đình nhuộm máu, vết thương giữa trán cũng rất lớn nhưng vì cứu Tô Cẩm nên anh không bận tâm băng bó, nghe thấy y tá hỏi anh gạt đầu, theo cô tiến vào một gian phòng khác.

Sau khi bác sĩ xử lý xong vết thương của Tô Cẩm, Lãnh Mặc Phàm vội hỏi tình hình của cô, ngoại trừ vết thương bị nhiễm trùng bên ngoài thì không có gì đáng ngại, có điều mất máu quá nhiều, cần được nghỉ ngơi.

Lục Thiệu Đình băng bó xong đi ra, vừa vặn nhìn thấy Lãnh Mặc Phàm đứng hút thuốc ngoài hành lang, mắt đỏ mắt, một trầm tĩnh ổn định, một nguy hiểm quỷ dị, Lãnh Mặc Phàm nhếch nhếch khóe miệng: “Xem ra anh cần một chỗ nghỉ ngơi cho khỏe.” Ý nói bóng gió, anh có thể đi được rồi.

“Chỉ bị thương ngoài da thôi.” Lục Thiệu Đình trả lời lạnh nhạt, anh muốn khẳng định Tô Cẩm tỉnh lại, ít nhất nói một tiếng mới rời đi.

“Anh thích cô ấy?” Lãnh Mặc Phàm hít một hơi, toàn thân tản ra khí thế sắc bén như hổ báo, ánh mắt căng chặt ý nói, đây là con mồi của hắn.

Lục Thiệu Đình cũng biết tại sao trong lòng này sinh khát vọng lưu lại, nhưng cứ rời đi như vậy anh lại thấy không cam lòng. Anh ngừng đầu, thản nhiên nói: “Tôi và cô ấy không có quan hệ gì cả, anh có thể yên tâm.”

“Tất nhiên như vậy, bắt đầu từ bây giờ cô ấy có tôi chăm sóc rồi, anh có thể đi làm chuyện của anh.” Ý tứ đuổi khách của Lãnh Mặc Phàm rất rõ ràng, anh không thích người đàn ông này, trên người hắn cũng có hơi thở giống anh, mà người đàn ông như vậy làm bạn bên người Tô Cẩm, anh cảm thấy bất an.

Lục Thiệu Đình đứng trước cửa sổ liếc nhìn người phụ nữ ngủ say trên giường, nhủ nhủ mày, trong lòng trào ra cảm xúc phức tạp. Hắn xoay người nói: “Anh hãy chăm sóc tốt cho cô ấy.” Nói xong, bước về phía cầu thang.

Mới đi được vài bước, phía sau truyền đến giọng nam kiên định mang ý chiếm giữ: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chăm sóc cô ấy là trách nhiệm của tôi.”

Bước chân của Lục Thiệu Đình chậm lại, chỉ một giây, lại bước đi nhanh hơn, nhanh chóng biến mất trong tòa biệt thự.

Ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm trầm xuống, khóe miệng hình như hiện lên ý cười thắng lợi.

Tô Cẩm nghỉ ngơi ba giờ thì tỉnh lại, mà nguyên nhân đánh thức cô đó là bàn tay đang bị người nào đó nắm chặt, vì xưa nay cô quen cảnh giác, chỉ cần hơi đụng chạm sẽ lập tức tỉnh ngay. Cô mở mắt ra thấy người đàn ông cầm tay mình, Lãnh Mặc Phàm, trong ánh mắt của anh dâng lên vui sướng, không nén được kích động: “Tỉnh rồi, thân thể cảm thấy thế nào?”

Tô Cẩm lắc đầu, ánh mắt trong suốt tìm tòi một lượt quanh phòng và ngoài cửa sổ, mở giọng khàn khàn: “Hắn đâu?”

Kích động trong ngực Lãnh Mặc Phàm chìm xuống, có chút không vui: “Đi rồi.”

“Anh bảo hán rời đi?” Tô Cẩm nhìn thẳng Lãnh Mặc Phàm, ánh mắt lấp lánh.

“Bây giờ có tôi bên cạnh em rồi, không cần hán nữa.” Lãnh Mặc Phàm càng thêm buồn bực, vì sao cô vừa tỉnh đã tìm hán? Hơn nữa ánh mắt ép hỏi kia giống như anh đã làm sai chuyện gì vậy, điều này khiến anh rất mất hứng.

Tô Cẩm đột nhiên nhắm mắt, ngực hơi phập phồng, hiển nhiên cảm xúc đã bị ảnh hưởng, lúc lâu sau mới mở mắt ra nói: “Anh ấy đã cứu mạng tôi, anh không nên đuổi anh ấy đi.”

Lãnh Mặc Phàm nghe thấy giọng nói của cô có ý trách móc, anh nhướn mi: “Trong tình huống đó, đàn ông cứu phụ nữ là chuyện phải làm.”

Tô Cẩm dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh: “Anh không hiểu đâu.”

Những lời này hoàn toàn khiến Lãnh Mặc Phàm buồn bực, anh hừ một tiếng, tức giận nói: “Không phải mới ở chung 1 ngày 1 đêm, em đã thích hán chứ?!”

Tô Cẩm nhẹ nhàng chống người ngồi dậy, không trả lời vấn đề nhầm lẫn này của anh. Cô đang suy nghĩ bây giờ Lục Thiếu Đình sẽ làm gì? Anh ta tới đây để điều tra giao dịch của “S” và tên người Mexico, lúc này chắc sẽ đi thăm dò ghi chép giao dịch của tên Ấn Độ và Mê-xi-cô, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Lãnh Mặc Phàm không nghe được tiếng phản bác, khuôn mặt tuấn tú càng trở nên hung ác nham hiểm, anh cười lạnh: “Nói vậy là em ngầm thừa nhận?”

Tô Cẩm tiếp tục trầm mặt, nghĩ đến thực lực của người Ấn Độ, cô liền lo lắng cho Lục Thiếu Đình. Dáng vẻ nhũn nhũn không yên lòng của cô rốt cục khiến Lãnh Mặc Phàm bạo phát, vốn đang ghen, hiện tại thấy cô như vậy, tâm trạng của Lãnh Mặc Phàm tồi đến mức muốn giết người. Anh bước đến trước mặt cô, ôm cả người cô vào ngực, ép hỏi: “Chẳng lẽ tôi mạo hiểm cứu em, em không cảm động sao? Tôi làm tất cả vì em, em cũng không động lòng sao?”

Lúc này Tô Cẩm mới hoàn hồn nghe hán nói chuyện, cô có chút hoang mang: “Anh đang nói gì vậy?”

“Tôi đang nói gì? Chẳng lẽ ta thích em cũng sai sao? Chẳng lẽ tôi tức giận vì người phụ nữ của mình quan tâm người đàn ông khác, cũng là sai sao?” Lãnh Mặc Phàm gầm nhẹ.

Tô Cẩm ngẩn ra, lắc đầu: “Hai người vốn không phải cùng một loại người.”

“Vậy hán có mặt nào hấp dẫn em?” Lãnh Mặc Phàm nhìn cô, ánh mắt hung tợn.

Tô Cẩm suy nghĩ, mắt lộ tia trào phúng: “Điểm khác nhau lớn nhất là, anh ấy giúp người không chờ báo đáp, còn anh, mỗi việc anh làm đều muốn được báo đáp lớn hơn.”

Lãnh Mặc Phàm đột nhiên chấn động, từ trong lời này, anh cảm giác bản thân ở trong lòng Tô Cẩm đã kém hơn Lục Thiếu Đình. Anh ngạc nhiên nhìn cô: “Tôi chỉ chi vọng tất cả những việc tôi làm có thể khiến em cảm động mà thôi, nếu vậy cũng là sai, tôi đây thật không biết làm gì để có được lòng em.” Nói xong, anh xoay người giận dữ rời đi.

Nhìn người đàn ông tức giận rời đi, trong lòng Tô Cẩm cũng rất thống khổ. Không phải cô không cảm kích anh, chỉ là anh rất cực đoan, luôn tự cho mình là đúng.

Trong phòng cãi vã, Jack đứng bên ngoài đều nghe hết, nhìn Lãnh Mặc Phàm đá cửa bỏ đi, hán suy nghĩ một chút rồi gõ cửa vào phòng. Tô Cẩm đang xuất thần, thấy hán đi vào, miễn cưỡng chào hỏi: “Jack.”

“Tô tiểu thư, thật tốt quá cô không sao.” Jack cười nói.

“Cảm ơn quan tâm.”

“Thực ra người quan tâm nhất, lo lắng nhất cho cô vẫn là Lãnh tổng, cô không biết lúc nghe tin cô bị bắt tới Ấn Độ, cả người anh ấy như bị điên vậy.” Jack nói.

Tô Cẩm đương nhiên hiểu ý Jack nói, không phải cô không cảm kích, có điều không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Lãnh tổng không quan tâm nguy hiểm của bản thân, cố ý muốn tới Ấn Độ cứu cô, nửa đường còn gặp phục kích, không có người bảo vệ, nhưng Lãnh tổng không nghĩ một giây phút nào, quyết định một mình đi cứu cô. Nói thật ra, tôi chưa từng nhìn thấy Lãnh tổng khấn trương cứu một người như vậy, cô là người đầu tiên khiến anh ấy bất chấp nguy hiểm đi cứu.”

Tô Cẩm nghe những lời này, trên mặt thoáng vẻ kinh ngạc, chẳng trách cô không thấy vệ sĩ bên người anh, thì ra là vậy. “Anh ấy cũng quá xúc động.”

“Lúc ấy ông chủ chẳng còn lý trí.” Jack cười khỏ.

Tô Cẩm nhìn chậu nước trên bàn xuất thần, Jack tự thấy lời cần nói đã nói xong, hán đứng dậy rời đi. Trong lòng Tô Cẩm quả thật xúc động vì những lời Jack nói, Lãnh Mặc Phàm làm tất cả vì cô, khiến cô luống cuống. Cô không biết lấy gì để báo đáp anh, sát thủ không có tình cảm, cũng không dám nói đến tình cảm, càng đừng nói dành trái tim cho một người đàn ông.

Chương 52: Máy bay gặp nạn

Một lúc sau, Tô Cẩm lại ngủ, khi tỉnh lại đã là buổi tối. Bóng người Lãnh Mặc Phàm hiện lên ngoài cửa sổ, nhìn khói tỏa ra trên đỉnh đầu có thể biết được anh đang hút thuốc. Một người đàn ông gia thế hiển hách, trải qua bao sóng gió, nay đứng ở góc tường sơn vàng hơi bóc tróc, bộ dáng sa sút, đầy mắt Tô Cẩm chớp sáng, ánh mắt dịu dàng thêm mấy phần.

Dường như cảm giác được có ánh mắt đang nhìn phía sau, Lãnh Mặc Phàm quay đầu, khói thuốc phả trên gương mặt anh, dưới ánh sáng hơi mờ ảo. Gương mặt kia một nửa tuần mỵ, một nửa không nhìn rõ, chỉ có cặp mắt sáng quắc bức người.

“Tỉnh rồi à?” Anh đẩy cửa bước vào, đi đến bên người Tô Cẩm, nâng cằm cô lên rồi hôn.

Tô Cẩm đứng nửa người, động tác hơi cứng ngắc: “Xin lỗi về những lời buổi trưa.”

“Tại tôi quá nóng vội chứng minh bản thân, em nói đúng, tôi là người làm ăn, bản chất thương nhân làm gì cũng nghĩ đến lợi ích đã ngấm vào xương tủy.” Lãnh Mặc Phàm tự cười giễu, nhìn Tô Cẩm, tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

“Nhưng anh là một thương nhân thành đạt.” Tô Cẩm đáp.

Ánh mắt Lãnh Mặc Phàm trở lên sâu thẳm, híp mắt cười nói: “Nói như vậy, sớm muộn tôi cũng chiếm được lòng em?”

Thật ra Tô Cẩm không nghĩ tới phương diện này, chỉ muốn trêu ghẹo anh chút thôi. Cô mím môi cười, không nói tiếng nào, một lúc lâu sau mới hỏi: “Khi nào chúng ta rời khỏi chỗ này?”

“Máy bay riêng của tôi đang đến, đại khái chiều mai sẽ đến nơi, em có đủ thời gian nghỉ ngơi.” Lãnh Mặc Phàm nói xong, lấy lại bình tĩnh hỏi: “Đêm nay ngủ cùng tôi nhé?”

Tô Cẩm nhìn chiếc giường mình nằm, chỉ là giường đơn. Lãnh Mặc Phàm hiểu cô đang nghĩ gì, liền bế cô lên: “Phòng tôi ở sát vách.”

Phòng bên có một giường đôi, mềm mại sạch sẽ, tuy rằng không đủ hoa mỹ nhưng lại khiến người ta có thể ngủ sâu. Lãnh Mặc Phàm đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, sau đó mới đi tới giá áo cời somi rồi nằm xuống bên cạnh. Nằm một lúc, anh nghiêng người luồn cánh tay qua cổ Tô Cẩm, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

Tô Cẩm tạm thời không buồn ngủ, bây giờ đầu óc cô rất tỉnh táo, nhưng Lãnh Mặc Phàm đã hô hấp đều đều. Từ khi biết được tin tức của cô lúc tối qua đến giờ, anh chưa hề nghỉ ngơi, một khi tâm trạng thả lỏng, người rất dễ sinh ra cảm giác mệt mỏi.

Tô Cẩm nhẹ nhàng nhắm mắt, chỉ chốc lát sau cũng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, có bác sĩ tới kiểm tra cho Tô Cẩm, vết thương khô phục không tệ, đã khép miệng. Giữa trưa Jack thu xếp xong xuôi, vào phòng nói: “Máy bay đến lúc 3h, chuẩn bị một chút rồi chúng ta xuất phát.”

Tô Cẩm mặc áo T-shirt rộng rãi, quần dài, màu da trắng hơn lúc trước nhưng càng thêm thùy mị thướt tha. Mặc dù Lãnh Mặc Phàm nhiều lần không nhận được hôn lên mặt cô nhưng vẫn cố gắng khắc chế dục vọng bản thân.

Bốn chiếc xe việt dã hộ tống bọn họ tới sân bay, đây đều là vệ sĩ bản địa. Lần này xuất hành, bọn họ đã thận trọng hơn, cả đường đi sóng yên gió lặng, thành công lên máy bay.

Lúc chuẩn bị đóng cửa, Jack cũng thấy kinh ngạc: “Sao lão ngoan cố này lại tùy tiện bỏ qua cho chúng ta như vậy?” Nói xong lại tự cười.

Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm cũng cảm giác chuyện này có chút kỳ quái, nhưng lúc này không có đại biến. Cơ trưởng tới hỏi thăm xong xuôi, đúng 3 rưỡi máy bay cất cánh.

Tô Cẩm được nữ tiếp viên hàng không chăm sóc, Lãnh Mặc Phàm và Jack xử lý công việc ở khoang trước, máy bay rất nhanh bay lên đám mây. Nhìn chân trời rộng lớn bao la, tâm trạng Tô Cẩm cũng thoải mái hơn hẳn, nhưng sau đó lại lo lắng cho Lục Thiếu Đình, hy vọng anh không tiếp cận đám người Ân Độ kia.

Sau khi bay được gần nửa giờ, máy bay đang bay ổn định đột nhiên mất thăng bằng giống như bị mất khống chế, thiếu chút nữa Tô Cẩm bị lật dưới ghế salon. Lúc này, tiếng còi báo động trên máy bay cũng tích tích vang lên, tiếp viên hàng không sợ tới mức ôm đầu thét chói tai. Jack xông tới, mặt đầy khủng hoảng: “Khoang lái xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Cẩm miễn cưỡng ổn định thân thể, vội hỏi.

“Cơ trưởng và phó cơ trưởng đột nhiên học máu bò mạng, hiện tại máy bay bị vây trong trạng thái không người lái. Lãnh tổng đang ở khoang trước, nhưng ... nhưng hần chưa từng lái máy bay bao giờ!” Jack có chút khẩn trương.

Lúc này máy bay đột nhiên nghiêng sáu mươi độ, tất cả đều trở lên hỗn loạn, Jack bị ngã trên sàn nhà, vài giây sau máy bay mới bình ổn trở lại. Jack ôm đầu gầm nhẹ: “Chết tiệt, ai có thể lái máy bay đây?”

Vốn đây chỉ là câu phát tiết trút giận, không mong đợi có người đáp lại hần, nhưng ngay lúc đó, một giọng nói ồm ồm từ phía sau hần truyền tới: “Tôi biết lái.”

Jack và Tô Cẩm giật nảy mình, đặc biệt Jack trợn trừng mắt, lúc này mới thấy một người đàn ông cao lớn đứng vịn vào khung cửa, Tô Cẩm kêu lên: “Lục Thiếu Đình? Sao lại là anh?”

Không phải Lục Thiếu Đình đã đi rồi sao? Hình như hần không được tốt, chắc đã núp ở nhà kho, cánh tay còn đang rỉ máu. Lục Thiếu Đình gạt đầu với Tô Cẩm, tiếp đó nhanh chóng đi tới khoang lái, Jack cũng vội vàng đi theo.

Trong khoang lái, Lãnh Mặc Phàm ngồi vị trí điều khiển, có điều không có dáng vẻ thông dong tao nhã như mọi lần mà chân tay hơi luống cuống, tóc đen cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Nghe thấy tiếng đẩy cửa phía sau, anh quay đầu nhìn, khi thấy Lục Thiếu Đình đột ngột xuất hiện, mặc dù rất kinh ngạc nhưng cố gắng khắc chế, liền hỏi: “Anh biết lái máy bay?”

Lục Thiếu Đình ra hiệu ánh mắt ngồi sang bên cạnh, còn mình nhanh chóng đeo tai nghe, thao tác máy móc thuần thục, máy bay đang trôi lơ lửng đã không hề được dân dẫn ổn định. Jack và Lãnh Mặc Phàm cùng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù lúc này không nên truy cứu vị khách không mời mà đến này, nhưng Lãnh Mặc Phàm vẫn không khách khí lên tiếng hỏi: “Hóa ra anh vẫn không đi.”

“Nếu tôi đi rồi, chỉ sợ ngày mai Lãnh tổng không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa.” Lục Thiếu Đình nhìn thẳng phía trước, ánh mắt kiên định, thản nhiên đáp lại.

Jack thấy thế, sợ ông chủ lại ghen, liền nói với Lãnh Mặc Phàm “Lãnh tổng, anh đi xem Tô tiểu thư đi! Cô ấy cũng ngã bị thương.”

Những lời này hiệu quả hơn bất cứ cái gì, Lãnh Mặc Phàm đứng dậy, bước nhanh ra sau, thấy khoang máy bay hỗn loạn, hai tiếp viên hàng không đã bị dọa ngất đi, Tô Cẩm nằm nửa người trên sofa, ôm ngực thở dốc. Lãnh Mặc Phàm vội bước tới hỏi: “Bị thương ở đâu?”

“Chỉ rách vết thương nhỏ thôi, không sao.” Tô Cẩm trả lời, đột nhiên cảm thán một câu “Cũng may anh ấy ở đây.” Tô Cẩm nói những lời này, đáy lòng cũng thoải mái hơn, chỉ cần Lục Thiếu Đình bình an là được.

Nhưng lời này rơi vào tai Lãnh Mặc Phàm lại có chút chói tai, vì sao lần này xuất hành không thuận lợi như vậy? Chỉ cần có Lục Thiếu Đình ở đây, ưu thế của anh đã bị giảm xuống một nửa, xem ra lúc rảnh rỗi, anh cũng nên đi học lái máy bay.

Tô Cẩm cũng nhạy cảm phát hiện Lãnh Mặc Phàm đột nhiên trầm mặt xuống, cô mới nghĩ tới lời vừa rồi làm anh tổn thương. Cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Xem ra kẻ thù của anh không cần giết anh trên đường, mà đã sớm bố trí cái bẫy chết chóc.”

Nhắc tới điều này, sắc mặt Lãnh Mặc Phàm càng thêm âm trầm khó coi, anh nắm chặt quả đấm, cười lạnh: “Món nợ này tôi sẽ bắt hần trả lại gấp bội, chỉ cần Lãnh Mặc Phàm tôi còn sống một ngày, tôi sẽ khiến gia tộc của hần không có một ngày yên bình.”

Tô Cẩm biết này người đàn ông này nói được làm được, nhưng trong lòng cô vẫn thấy bất an, muốn đảm người khác một đao, đầu tiên cũng phải tự thương ba phần.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trở về bình an

Kỹ thuật lái của Lục Thiếu Đình không tệ, máy bay ổn định trở lại, hai tiếp viên hàng không cũng đã tỉnh, nghe nói cơ trưởng gặp chuyện không may nên vô cùng đau buồn, đồng thời thu thập đồng lộn xộn trên khoang máy bay. Tô Cẩm đứng dậy đi về phía khoang lái, tuy Lãnh Mặc Phàm không điều khiển nhưng Lục Thiếu Đình cần một phụ tá (người trợ giúp). Dựa vào tư chất của Jack khẳng định không được, cho nên Lãnh Mặc Phàm đành phải chịu thiệt một chút, mặc dù biết anh không thích nhưng cũng không thể mang tính mạng của mọi người ra đùa giỡn.

Lục Thiếu Đình nhìn trên máy thấy phía sau có bóng người đẩy cửa tiến vào, anh quay đầu nhìn, vừa vận chạm phải ánh mắt Tô Cẩm. Tô Cẩm mỉm cười với anh, trong đôi mắt trầm tĩnh của Lục Thiếu Đình cũng hiện lên ý cười, nhưng mà nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Mà màn này tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Lãnh Mặc Phàm, anh nhú mày, lạnh lùng nhìn hai người liếc mắt đưa tình, trong mắt lóe lên ý xấu.

Chuyến bay kinh hoàng này rốt cục hạ cánh xuống một sân bay tư nhân ở nước Mỹ vào nửa đêm, Lục Thiếu Đình lái không tệ nhưng khi máy bay đáp xuống, do rơi xuống đất quá nhanh, cả thân máy bay ghim xuống làm bánh trước nổ tung, máy bay nhất thời mất khống chế, còn trượt một đoạn rất xa mới dừng lại.

Nhưng lúc này bọn họ có thể cầu xin điều gì chứ? Có thể bình an đáp xuống đất đã là may mắn trong bất hạnh lắm rồi.

Jack xử lý chuyện vụ nạn, rất nhanh có xe tới đón người, cả bác sĩ và cảnh sát đều can thiệp, nhưng trước đó, ba người Tô Cẩm, Lãnh Mặc Phàm và Lục Thiếu Đình đã rời khỏi sân bay.

Trong đêm tối, xe hơi màu đen vụt qua như sao băng, chạy bon bon trên con đường rộng lớn, không khí trong xe có chút nặng nề. Lãnh Mặc Phàm ngồi ở ghế phụ, Tô Cẩm và Lục Thiếu Đình ngồi ghế sau, ba người đều không lên tiếng, có lẽ cũng là không có lời gì để nói.

Cuối cùng Tô Cẩm phá vỡ sự ngột ngạt này, hỏi Lục Thiếu Đình: “Sau này anh có tính toán gì không?”

“Đi Mexico một chuyến.” Lục Thiếu Đình chậm rãi trả lời.

“Anh có đầu mối sao?” Tô Cẩm tiếp tục hỏi.

“Chuyện phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, tôi phải điều tra rõ.” Lục Thiếu Đình lộ ánh mắt trầm trọng, chuyến đi Ấn Độ lần này, anh có một chút thu hoạch. Đó chính là tra được lô vũ khí bên Ấn Độ bán cho Mexico có một người trung gian tham dự, mà người này có đường như có quan hệ với “S”.

Đang nói chuyện, bọn họ đã đến khách sạn, ba người xuống xe đứng ở trong đại sảnh giống như một màn ly biệt. Lục Thiếu Đình chỉ đứng ngoài cửa nhìn bọn họ đi vào, Tô Cẩm không nghe được tiếng bước chân phía sau bèn quay đầu lại, nhìn bóng người vững chắc của Lục Thiếu Đình đứng trong màn đêm, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, thấp giọng nói với Lãnh Mặc Phàm: “Anh lên trước đi, lát tôi quay lại.”

Lãnh Mặc Phàm nhú mồm quay đầu lại, nhìn Tô Cẩm đi về phía Lục Thiếu Đình, ánh mắt anh nổi lên tia không vui. Nói cách khác từ khi người đàn ông này xuất hiện đến giờ, tâm tình của anh rất tồi tệ, chẳng qua anh vẫn duy trì phong độ lịch sự không phát tác, nhưng cũng không có nghĩa anh không để ý.

Lục Thiếu Đình không ngờ Tô Cẩm sẽ quay lại tìm mình, trên gương mặt anh tuấn hiện lên một tia kinh ngạc, Tô Cẩm bước nhanh tới trước mặt anh, không biết cầm thẻ trong tay từ lúc nào, đưa cho anh: “Tôi cho anh mượn dùng.”

Cô cân nhắc (suy xét) tình cảnh hiện tại của Lục Thiếu Đình không tốt, tất cả tài khoản trước kia của anh đều bị tiêu trừ, trên người anh tất nhiên có nhiều nhu cầu cấp bách cần dùng đến tiền. Lục Thiếu Đình hơi sững sốt nhưng không cự tuyệt, nói với cô: “Tôi sẽ trả lại cho cô.”

Tô Cẩm nở nụ cười: “Anh đã cứu mạng tôi, nếu không báo đáp, trong lòng tôi rất khó chịu.” Nói xong, cô xoay người bước vào khách sạn. Ở phía sau, Lục Thiếu Đình nhìn bóng người ung dung ưu nhã đó, ánh mắt hơi si mê. Người phụ nữ này từ lúc quen biết đã tạo cho anh hảo cảm vô hình, cảm tình đó sẽ không bởi vì thân phận của cô mà thay đổi.

Tô Cẩm đẩy cửa phòng không khóa, liền thấy Lãnh Mặc Phàm đứng trước cửa sổ hút thuốc. Anh mặc sơ mi đen, lộ ra phong độ ưu nhã tôn quý, nhưng hai ngày nay Tô Cẩm thấy anh hút quá nhiều thuốc, xem ra tâm tình rất buồn bực, vừa bước vào cửa không khỏi nhíu mày: “Hút bớt thuốc đi, tốt cho sức khỏe anh hơn.”

Lãnh Mặc Phàm nghe lời dập tắt tàn thuốc, kéo kéo vạt áo lên, nói với Tô Cẩm: “Muốn uống một ly không?”

Tô Cẩm gật đầu: “Được! Tôi đi tắm rửa đã.” Nói xong, liền bước vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bán trong suốt, mặc dù không thể nhìn hết toàn cảnh nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường cong mê người, cảm giác thần bí như ẩn như hiện như mời gọi. Lãnh Mặc Phàm đã kiềm nén mấy ngày, bây giờ bắt đầu sôi sục tựa như dã thú xông lên ngực, anh không kịp rút dây rọ, liền tự uống trước một ly, rượu lạnh băng tạm thời đè ẹp dục hỏa. Mười phút sau, Tô Cẩm khoác một chiếc áo ngủ tơ tằm bước ra, lau mái tóc dài ướt át, gương mặt không son phấn khiến người ta nổi lên dục vọng.

Tô Cẩm nhìn thấu suy nghĩ của anh, nhướn mi ngồi xuống đối diện, cảm ly rượu hơi lắc lắc rồi uống vào. Lãnh Mặc Phàm đột nhiên đứng dậy, đi về phía Tô Cẩm, Tô Cẩm khẽ cười. “Sao vậy?”

Trong con ngươi của Lãnh Mặc Phàm chỉ có một màu tối đen, dục hỏa bốc lên, nhẹ nhàng đè Tô Cẩm xuống sofa, môi mỏng không thể đợi áp lên môi cô, khàn khàn nói: “Nhớ em.”

Tô Cẩm không cự tuyệt, nhiệt liệt đáp lại anh, ham muốn trong đáy lòng bị anh khơi lên, cô hít mắt nói: “Đi tắm đi! Tôi không thích mùi trên người anh.”

Lãnh Mặc Phàm hơi ngạc nhiên, lúc này mới nhớ ra hôm nay trên máy bay anh đổ một trần mồ hôi, nhưng nghe thấy cô chê không khách khí như vậy, hẳn có ý lưu lại trên người cô mấy vết hôn, sau đó mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trên giường phủ trắng đang diễn ra một cảnh xuân nóng bỏng, Tô Cẩm xoắn mái tóc đen, áo ngủ tơ tằm phanh một nửa, trên khuôn ngực đầy đặn quần một mảnh vải thưa duy nhất còn sót lại. Cô hít mũi, ánh mắt cuộn cuộn mị hoặc.

Lãnh Mặc Phàm nửa quỳ trên giường, hơi cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên vết thương của cô rồi nhẹ nhàng tìm đến bờ môi, thưởng thức hương vị ngọt ngào. Thân hình đàn ông trắng kiện tràn đầy dục vọng, dưới đáy mắt thâm sâu có hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Anh hôn, không mãnh liệt bá đạo như những lần trước mà nhẹ nhàng nhu, thân thể Tô Cẩm rất nhạy cảm với những âu yếm trên chộc của anh, toàn thân cô thả lỏng, ngang gương mặt mê người hưởng thụ từng động tác vuốt ve. Cô khẽ rên lên, nhắm mắt lại, xua đuổi toàn bộ ô nhục và ưu phiền ngày hôm qua.

Lần này, Lãnh Mặc Phàm không dám dùng sức vì sợ làm cô bị thương, đây là trận mây mưa kéo dài, nhẹ nhàng chậm chạp từng bước đến khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Anna phản bội

Nghỉ ngơi trong khách sạn ba ngày liền, ngăn cách mọi hỗn loạn bên ngoài, yên tĩnh, không phải lo nghĩ, nhưng có một chuyện khiến Tô Cẩm đắn đo đó chính là chuyện cô bị bắt. Cô cứ luôn cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó rất lạ, trực giác bất an.

Lãnh Mặc Phàm thấy từ sáng Tô Cẩm đã nhíu mày, đến chiều vẫn nằm ngẩn người trên sofa. Nhận thấy cô có tâm sự, anh bung một ly rượu tới, thấp giọng hỏi: “Sao thế? Đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, chỉ nhầm lại chuyện lần này thôi, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.” Tô Cẩm nhồm nửa người dậy, nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu.

Lãnh Mặc Phàm cong khóe miệng, nói nửa đùa nửa thật: “Em cảm thấy có người bán đứng em?”

Tô Cẩm ngẩn người, ngừng đầu nhìn anh: “Tôi chưa từng nghi ngờ anh.”

“Đương nhiên không phải tôi, nhưng không ngoại trừ những người khác.” Lãnh Mặc Phàm khẽ trào phúng, xem ra có một số việc phải nói cho cô biết, tránh để cô bị người khác tổn thương.

“Những người khác? Là ai?” Tô Cẩm nghe ra ý trong lời của anh.

“Trong khu resort, em thực sự cho rằng cảnh sát tự tra được chỗ em sao?” Ánh mắt sắc bén của Lãnh Mặc Phàm lướt dọc người cô.

Tô Cẩm ngẩn ra, giống như lời này đã đánh trúng chỗ nghi hoặc của mình, cô nhíu mày nói: “Đúng rồi, chính là thấy kì lạ ở đây. Từ việc cảnh sát tìm ra tôi, rồi đến lượt đám người Ấn Độ nhanh chóng tìm tới tôi, tôi cảm thấy có người báo tin sau lưng mình.”

“Em biết ai chẳng?” Lãnh Mặc Phàm cười lạnh.

“Người có thể biết vị trí của tôi chỉ có hai người, thứ nhất là anh, thứ hai là cha nuôi của tôi, chắc chắn không phải cha nuôi, cũng không thể là anh, vậy là ai chứ?” Tô Cẩm suy đoán.

“Đừng quên còn một người nữa, sự tỷ của em, Anna.” Lãnh Mặc Phàm nhắc nhở.

Tô Cẩm khiếp sợ một giây rồi lập tức ngồi ngay ngắn lại: “Anh nói gì? Sự tỷ của tôi sao? Anh nghi ngờ cô ấy?”

“Không phải tôi hoài nghi cô ta, mà nhất định là cô ta.” Lãnh Mặc Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

Tô Cẩm khẽ run, phủ nhận nói: “Không đâu, sao sự tỷ của tôi lại tiết lộ hành tung của tôi được, đâu có lợi gì cho cô ấy?”

“Có thể vì em đẹp hơn cô ta.”

Tô Cẩm lườm anh, nghiêm mặt nói: “Lúc này anh còn đùa giỡn được à, chẳng có gì buồn cười.”

Lãnh Mặc Phàm nhún mày, xòe tay về vô tội nói: “Lời tôi nói là thật, sau khi em đi chưa được 10 phút, cô ta cầm hai chai rượu xuất hiện ở cửa phòng với ý đồ dụ dỗ tôi, chỉ tiếc tôi không có hứng thú với cô ta mà thôi.”

Tô Cẩm nghe giọng anh rất nghiêm túc, nhất thời không phân biệt rõ anh nói thật hay giả, nhưng điều này thật khiến cô giật mình, cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có lẽ sự tỷ của tôi chỉ muốn tìm anh uống ly rượu thôi?”

“Uống ly rượu cần cởi quần áo ra sao?” Lãnh Mặc Phàm cười châm biếm.

Tô Cẩm thấy anh nói có chứng cứ, mà dựa vào sự hiểu biết của cô với anh, anh không phải người hay lừa gạt, sắc mặt cô trở lên lạnh lẽo: “Rất cuộc vì sao sự tỷ phải làm vậy?”

“Có hai nguyên nhân, thứ nhất cô ta đã có ý muốn thoát ly khỏi tổ chức, muốn leo cao hơn; thứ hai, gả cho người đàn ông có tiền giống tôi, ‘thoái ản

giang hồ’.” Lãnh Mặc Phàm bình tĩnh phân tích.

“Nếu thật sự như vậy, người đó không phải là sự tởm tôi từng biết.” Tô Cẩm thờ dài nặng nề.

“Em là trợ thủ đắc lực của cha nuôi em, cô ta muốn lợi dụng đám người Ấn Độ giết em, như vậy cho dù về sau cô ta có phản bội thật, cũng sẽ bớt đi một đối thủ mạnh.”

Tô Cẩm giải đáp được khúc mắc, nhưng lại nhận về một đáp án ngoài ý muốn, cô vẫn có chút không vui, nghĩ đến nữ tinh anh trước kia cô từng bội phục, giờ biến thành đồng lõa hại cô, cô cảm thấy hơi thất vọng cùng đau lòng. Ngồi một lát, cô đứng dậy cầm di động vào phòng ngủ, chuyện này cô phải thông báo để cha nuôi đề phòng.

Điện thoại được kết nối, đầu kia nhận máy, đúng là giọng Trương Vinh truyền tới: “Tiểu Cẩm, con đi Ấn Độ làm nhiệm vụ hả?”

“Không phải đi làm nhiệm vụ, mà là bị đám xã hội đen Ấn Độ bắt qua đó.” Tô Cẩm cắn răng nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy Tiểu Cẩm? Con không sao chứ!” Trương Vinh quan tâm hỏi han.

“Bây giờ con rất an toàn, con gọi điện muốn nhắc cha nuôi một tiếng. Thực ra lần này con bị bắt, con nghĩ rất có thể là người trong nội bộ chúng ta tiết lộ hành tung của con cho người khác.”

“Con chắc chắn chứ?”

“Vô cùng chắc chắn, cha hỏi hai sự muội xem có phải họ từng liên lạc với chị Anna không, con muốn xác minh một chuyện.” Tô Cẩm bình tĩnh hỏi.

“Con chờ chút.” Giọng điệu của Trương Vinh ở đầu kia cũng trở nên nghiêm trọng.

2 phút sau, giọng Trương Vinh vang lên: “Con đoán không sai, Any nói mười ngày trước Anna bí mật liên lạc với nó, muốn nó kiểm tra hành tung của con, có phải chuyện này liên quan tới nó không?”

Nghe được đáp án xác định, lòng Tô Cẩm trầm xuống, mặc dù rất không muốn tiếp nhận hiện thực này nhưng chứng cứ bày ra trước mắt, cô không có cách nào phủ nhận, điều duy nhất cần làm bây giờ là hiểu rõ tình hình, xử trí tinh táo. Tô Cẩm thờ dài nói: “Con nghĩ sự tởm đã sinh lòng phản bội, lần này con bị bắt đúng là do một tay chị ấy ngầm lo liệu.”

“Any nói Anna phát hiện hành tung đám sát thủ Ấn Độ, cha cho rằng nó tìm cách giúp con thoát thân, xem ra mọi chuyện hoàn toàn ngược lại, là nó muốn mạng của con. Anna thật sự làm cha quá thất vọng.” Trương Vinh lắc đầu cười lạnh.

“Cha nuôi, lần trước người nói chuyện úp mở, có phải đã biết sự tởm có ý phản bội không?” Tô Cẩm nheo mắt hỏi.

“Trong những người cha huấn luyện, con và Anna là người đắc lực nhất, nhưng từ nhỏ Anna đã có dã tâm không an phận, ta sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ có điều nó nhanh hơn cha tưởng.”

“Vậy cha nuôi định xử trí chị ấy thế nào?” Tô Cẩm thật không muốn hỏi câu này.

“Đã quá muộn, chúng ta không liên lạc được, cô ta đã tháo thiết bị định vị trên người rồi. Tiểu Cẩm, con phải đề phòng cẩn thận, nếu phát hiện tung tích cô ta lập tức quay về báo cho cha.”

Kết thúc cuộc điện thoại, tâm trạng của Tô Cẩm càng thêm nặng nề, nghĩ đến một ngày phải đối địch với Anna, cô cảm thấy đau lòng cho người chị em, cũng thấy căm ghét và tiếc cho chị ta.

Đi ra phòng khách thấy Jack đã đến, còn mang theo mấy tập tư liệu, vẻ mặt của Lãnh Mặc Phàm cũng không thoải mái, đang nhíu mày nhìn giống như có tâm sự, Tô Cẩm ngồi lên ghế salon, Jack lập tức nói cho cô chuyện máy bay gặp tai nạn, hóa ra kẻ địch của Lãnh Mặc Phàm đã hạ thuốc hai vị cơ trưởng trước đó, lúc này cảnh sát đang điều tra. Tô Cẩm ngẫm lại lần này gặp đại nạn không chết, cũng thật quá may mắn, cô quay đầu liếc mắt nhìn Lãnh Mặc Phàm bên cạnh, thấy anh vẫn nhíu chặt mày, cô tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Lô vũ khí chúng ta đưa qua Mexico bị người ta chặn lại.” Jack không giấu diếm cô, lên tiếng trả lời.

“Người nào làm?” Tô Cẩm không khỏi kinh ngạc. Xã hội này, không có người giàu nào làm giàu dựa vào làm ăn ngay thẳng.

“Nhắc tới lại thấy tức, chính là thương nhân buôn vũ khí người México, người mua vũ khí của đám người Ấn Độ ấy.” Jack oán hận nói.

Sắc mặt Lãnh Mặc Phàm vẫn âm trầm, thật lâu mới mở miệng nói: “Trước thương lượng với bọn họ đòi hàng, nếu đám người này không biết phải trái, tôi muốn mạng bọn họ.” Mặc dù về mặt bình thân, nhưng ánh mắt anh đã bộc phát phẫn nộ.

Jack cầm tư liệu ra ngoài, Lãnh Mặc Phàm có vẻ đau đầu, Tô Cẩm cũng không muốn quấy rầy anh, bèn đi vào phòng nằm một chút. Khoảng sáu giờ chiều, cô bị tiếng động bên ngoài đánh thức. Lúc mở cửa ra xem, cô thấy trong phòng khách có ít nhất bảy tám người tới, Lãnh Mặc Phàm đứng đầu, đang trầm giọng thảo luận gì đó, nghe mấy câu, Tô Cẩm liền nghe được tin tức, hóa ra người Mexico kia không thừa nhận đã cướp kiện hàng nên Lãnh Mặc Phàm chuẩn bị phản kích.

Nhắc tới Mexico, Tô Cẩm nghĩ tới Lục Thiếu Đình, không biết anh ở bên đó có tốt không?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Săn bắt mục tiêu

Chiều hôm sau, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm lên chuyến bay đến Mexico. Đối với sự cô lõ vũ khí lần này, Lãnh Mặc Phàm là người có địa vị nhất định phải xử lý cẩn thận, nếu có chút sai lầm, nhẹ thì tổn hại danh lợi, nặng thì trở thành đối tượng truy bắt của cảnh sát. Lãnh Mặc Phàm có địch thù khắp nơi trên thương trường, người muốn nhìn anh rơi đài vô cùng nhiều, với chuyện không thể quan minh chính đại này, cần làm hàng đầu đó chính là không bị người ta nắm được nhược điểm.

Mặc dù lần này Lãnh Mặc Phàm tự mình qua đó, lõ vũ khí này không bị mắc bởi danh nghĩa của anh, nhưng nếu truy ra, anh cũng gặp không ít phiền toái. Hơn nữa vận chuyển vũ khí đều thuê người, chính là một đám người không muốn sống, không ai có thể dự đoán được bọn họ sẽ phát sinh rủi ro gì.

Tô Cẩm lấy thân phận bạn gái đi cùng anh, về cơ bản bọn họ nói chuyện không tránh cô, nên cô cũng biết đại khái chân tướng chuyện này. Trước đó cô cũng nhận được tin tức về tên thương nhân người Mexico này từ trong miệng cha nuôi, thế lực này không thể xem thường, có thể nói là lớn nhất. Tay chân của bọn chúng trải rộng toàn thế giới, những người có máu mặt không ai không biết, bọn chúng là một đám cướp không tuân thủ pháp luật, cho dù là cảnh sát Mexico cũng không dễ gặp chúng. Tóm lại một câu, đây là một người rất khó đối phó.

Tự đáy lòng, Tô Cẩm không khỏi lo lắng cho Lãnh Mặc Phàm, mặc dù người đàn ông này cũng có một mặt đáng sợ, nhưng tổn thương địch thù ba phần tất tự tổn một phần. Cô quen nhìn bộ dáng cao cao tại thượng giống như vương tử của anh, chứ không phải tham dự vào hoạt động giết hại đầm máu này.

Vì sao lại có mong đợi như vậy, chính Tô Cẩm cũng cảm thấy buồn cười, có lẽ cô thực sự để ý anh! Từ góc độ của một người phụ nữ, cô chỉ hy vọng người mình để ý có thể bình an.

Chiều ngày kế tiếp, bọn họ vào một khách sạn năm sao ở Mexico, vừa đến chưa được nửa tiếng liền còn có sáu người đàn ông cao lớn đi vào, từ ánh mắt khôn khéo lão luyện cho thấy, bọn họ hẳn là thủ lĩnh phụ trách vụ lõ vũ khí lần này. Tuổi từ ba mươi đến ba lăm, nhưng đứng trước mặt Lãnh Mặc Phàm, ánh mắt bọn họ cung kính, nói chuyện khách khí lễ phép, đối mặt với người đàn ông trẻ tuổi hơn mình có kính sợ và sợ hãi. Đầu tiên bọn họ kể chi tiết rồi rõ lần này, sau đó mới nói đến tin tức mấy ngày gần đây.

“Lõ vũ khí này bị cướp ở một vùng vịnh tư nhân, lúc ấy có ít nhất ba mươi người áo đen cầm súng ống trong tay, bọn chúng giết hơn phân nửa thuộc hạ của chúng ta, bức lui chúng ta sau đó chờ vũ khí rồi đi.”

“Tại sao các anh xác định thủ hạ của Mạc Kim làm?” Lãnh Mặc Phàm nheo mắt trầm giọng nói, Mạc Kim trong lời anh chính là ông chủ buôn bán vũ khí Mexico.

“Tôi nhận ra hình xăm trên cánh tay tên cầm đầu, người đàn ông đó tên Bruce đàn em dưới tay Mạc Kim, hẳn từng là quyền thủ, sau này làm đàn em cho Mạc Kim, nhưng hình xăm trên tay hẳn không sai được, chính là hắn.” Một người đàn ông trong đó lên giọng khẳng định.

“Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm ra lõ vũ khí này, hoặc tiêu hủy hoặc mang đi, nhất định không được kinh động cảnh sát.” Lãnh Mặc Phàm bình tĩnh phân phó.

“Trên súng của chúng ta đều làm ám hiệu, bọn chúng không thể xáo trộn được, chỉ cần tìm ra lõ vũ khí, chúng ta cũng có đủ chứng cứ chứng minh bọn chúng ra tay.”

“Lập tức phái người tìm kiếm khắp nơi, tìm kiếm súng ống có ký hiệu, nếu thật sự là bọn chúng làm, tôi muốn khiến bọn chúng mất nhiều hơn được.” Lãnh Mặc Phàm nhấn mạnh, ánh mắt hung ác nham hiểm bắn ra hào quang sáng rọi.

Tan hội, trong phòng còn đọc lại Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm, Tô Cẩm vòng tay ôm cổ anh từ phía sau, an ủi: “Đừng gấp, chuyện này nhất định sẽ kết thúc.”

Lãnh Mặc Phàm cầm tay cô, ngẩng đầu nhìn nhu tình hiếm thấy trong ánh mắt, mỉm cười: “Chuyện này tôi còn chẳng để vào mắt.”

“Mạc Kim này khó đối phó.”

“Ồ trong mắt tôi, không có ai là không đối phó được.” Lãnh Mặc Phàm cuồng vọng lên tiếng.

Tô Cẩm nở nụ cười: “Anh là người đàn ông cuồng ngạo nhất mà tôi biết.”

“Không cuồng sao có thể xứng đôi với sát thủ liều lĩnh như em?” Lãnh Mặc Phàm nói xong, duỗi cánh tay khom đầu cô xuống, đặt nụ hôn lên môi cô.

“Để tôi giúp anh.” Tô Cẩm nghiêm mặt nói.

“Vết thương của em chưa lành, đừng loạn, cứ đợi bên cạnh tôi.” Lãnh Mặc Phàm nhủ mảy, kiên định nói.

“Vết thương nhỏ ấy không sao cả, anh trả tiền mời tôi làm việc, sao tôi có thể nhàn hạ được?” Đáy lòng Tô Cẩm đã hạ quyết tâm.

“Tôi trả tiền thuê em là muốn thấy em bình an đứng bên cạnh tôi, không tiếp tục cuộc sống liều mạng này nữa.”

Tô Cẩm ngăn người, rồi nở nụ cười quyến rũ, lắc đầu: “Ta không phải người ngốc, anh đừng ngăn cản tôi, ta sẽ mau chóng trở về.”

Tuy Lãnh Mặc Phàm có chút không vui, nhưng mấy ngày nay vết thương của cô đã hồi phục khá tốt, hơn nữa ngồi ngẩn ngơ trong phòng mãi không phải cá tính cô, để cô ra ngoài giải sầu cũng tốt. “Vậy cẩn thận chút, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ.” Tô Cẩm gật đầu bước vào phòng, thay đổi hành trang bó sát người, thắt lưng màu tím, dưới mặc quần đùi, tóc xoắn dài đến eo, khiến cả người cô tản ra hấp dẫn thần bí, cô đeo một túi đen khéo léo tinh xảo, tựa như một người đẹp thương nhân.

Lãnh Mặc Phàm nhìn chằm chằm cô đi qua người mình, lại có chút ghen tỵ. Làm nữ sát thủ không được bản lĩnh hạng nhất như sát thủ nam thì phải lấy thân thể hay mỹ mạo để dụ hoặc, sát thủ càng có gương mặt thiên sứ, hiệu suất hoàn thành công việc càng cao.

Tô Cẩm đi đến trước bàn, đưa tay cầm mấy tờ tư liệu lên, đây là tư liệu mới thu thập được về tất cả đám đàn em của Mặc Kim, vô cùng tường tận. Tô Cẩm nhớ kỹ mấy khuôn mặt này, quay đầu đến bên cạnh Lãnh Mặc Phàm, hôn anh một cái rồi nói: “Chờ tin của tôi.”

Lãnh Mặc Phàm há lại để cô cứ như vậy rời đi, anh đứng lên đè gáy cô lại, bá đạo tiến vào miệng cô, sau một phen hôn kịch liệt mới buông cô ra, dặn dò: “Về sớm một chút.”

Tô Cẩm cong môi cười, đẩy cửa rời đi. Tối bãi đỗ xe ở cửa sau của khách sạn liền có bảo an đưa cô một chùm chìa khóa, là một chiếc xe thể thao màu lam. Thân hình mê người của cô khiến đàn ông xung quanh quay đầu, Tô Cẩm vui vẻ hưởng thụ ánh mắt của người khác.

Xe thể thao màu xanh tựa như sao rơi tăng tốc chạy theo sườn núi, phóng vào đường quốc lộ. Tô Cẩm xem hướng dẫn, đích đến cuối là một quán bar cao cấp trong nội thành! Mặc dù còn những bốn tiếng, nhưng làm một sát thủ, cô có đủ kiên nhẫn chờ đợi con mồi.

Quán bar đêm khuya! Ngồi trong vàng son, nam nữ trong sàn nhảy nhót tăn ra hơi thở nhục dục, nữ đáng đẹp, mắt quyến rũ, môi đỏ mọng, nam cầu hoan nhảy múa, ám muội kẻ sát đặng chạm ngực hay thân dưới của nữ, làm đủ mọi động tác phóng đảng, nữ rên rỉ, dục cự hoan nghênh, cố ý vô ý khiêu khích cực hạn của nam.

Mà ở phía chỗ quay bar, có một bóng dáng vô cùng gây chú ý. Cô ở trong đám người đó như hào quang chói mắt với tóc dài mượt đen óng, gương mặt xinh đẹp chuẩn phương Đông và đôi mắt trong suốt như một loại đá quý. Cô im lặng ngồi ở đó, tựa như một con mèo hoang lười nhác, im lặng mà nguy hiểm, đàn ông xung quanh đã sớm bị cô hấp dẫn bởi sự tao nhã và thần bí của cô, đôi môi đỏ mọng hé ra nhấp từng ngụm rượu, cô tựa như một khối nam châm, cướp đoạt mọi ánh mắt nam giới, khiến họ bùng lên dục vọng.

Nhưng ánh mắt của cô không nhìn về một người đàn ông nào cả, ngược lại, chỉ cần ai tới gần, gương mặt lạnh lùng này của cô sẽ khiến nhóm người đó cảm thấy thất vọng mà chủ động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tin tức

Mười hai giờ đêm là lúc quán bar náo nhiệt nhất, trên đài nhảy vũ nữ vặn vẹo vòng eo, bắt đầu nhảy thoát y, dưới đài mọi người la hét ầm ĩ.

Phía cửa lớn lúc này có một người đàn ông cao lớn đi vào, hơn ba mươi tuổi, mặt mũi góc cạnh, tóc ngắn gọn gàng, mặc khá thời gian, sức hấp dẫn tầm trung, hần xuất hiện lập tức khiến Tô Cẩm chú ý. Cô nhẹ nhàng chớp mắt để ý hần, chỉ thấy người đàn ông này và những người ở đây giống nhau đều mang theo mục đích sẵn mồi, tìm một người phụ nữ thích hợp cùng “vượt qua” một đêm nhàm chán.

Hần tên Kevin, cánh tay đặc lực của tên Bruce chủ mưu vụ cướp lần này, là một trợ thủ vô cùng xuất sắc, cho nên Tô Cẩm có lý do tin tưởng sự kiện này hần có tham dự, đêm nay hần chính là mục tiêu của cô.

Trong tiếng hét hò ầm ĩ của các đôi nam nữ cuồng nhiệt, Kevin tìm một chỗ trống ngồi xuống. Đầu tiên hần nhìn thoáng qua vũ nữ thoát y trên đài, sau đó lướt nhìn xung quanh quầy bar chỗ Tô Cẩm đang ngồi, ánh mắt không hẹn mà gặp. Hần nháy mắt, hai mắt dâng lên hứng thú, Tô Cẩm hơi nâng cằm về phía hần, nở nụ cười quyến rũ. Kevin hiển nhiên là một gã có kinh nghiệm, hần lập tức hiểu được ý trong nụ cười này của Tô Cẩm, tức là có thể tiến hành bước tán tỉnh tiếp theo rồi.

Kevin cầm một ly rượu, đi tới ngồi xuống bên người Tô Cẩm, đưa cho cô: “Mời cô uống một ly.”

Tô Cẩm mỉm cười tiếp nhận: “Hình như vừa rồi tôi không nhìn thấy anh.”

“Tôi vừa đến.” Ánh mắt Kelvin sáng quắc đánh giá cô, sự cuồng nhiệt trong lòng dâng lên mãnh liệt.

Tô Cẩm lập tức cảm thán: “Đi công tác đến đây giải trí, cảm giác rất nhàm chán, thật tẻ nhạt.”

Ánh mắt của Kelvin trượt dọc theo bộ ngực của cô xuống, nhận ra cô gái này có cuộc sống khá tịch mịch. Hắn nhún nhún vai cười nói: “Cô không ngại tán gẫu với tôi chứ.”

“Nơi này thật ồn ào.” Tô Cẩm oán giận.

“Chúng ta có thể tìm một chỗ yên lặng để tâm sự.” Ánh mắt của Kelvin lộ tia vui sướng, hắn thật không ngờ đêm nay thành công như vậy, có thể hấp dẫn được một người đẹp châu Á, lại không phải người đẹp cấp bậc bình thường.

Tô Cẩm lập tức thể hiện sự đói khát trong lòng người phụ nữ, cô tiến gần đến tai hắn nói nhỏ, khàn khàn mà ám muội: “Đêm nay tôi không muốn về khách sạn, tốt nhất anh tìm chỗ nào ở đến sáng mai.”

Ám chỉ rõ ràng như vậy, Kevin dường như không kiềm chế nổi, kích động nói: “Đi tới nhà tôi nhé?”

“Nhà anh có rượu không?”

“Nhiều đến mức cô uống không hết.”

Tô Cẩm lao đảo đứng dậy, cùng hắn ra khỏi quán bar! Đi tới trước một chiếc xe việt dã, cô kéo cửa ngồi vào, mơ mơ màng màng cười quyến rũ với Kevin. Kevin nhìn vậy tâm can ngứa ngáy khó chịu, hắn không thể làm ngay trên xe, ôm cô hôn lấy hôn để. Tô Cẩm từ từ đẩy ra: “Đừng làm ở đây..... một chút hứng khởi cũng không có.”

Kevin đành phải nhịn xuống, đập chân ga, phóng thẳng về nhà.

20 phút sau, xe tiến vào bãi đỗ xe của một tiểu khu, Tô Cẩm xuống xe quan sát địa hình bốn phía, theo hắn lên lầu, mở cửa, là một căn phòng hơn trăm mét, rất hỗn độn. Kevin vừa vào phòng vừa thu thập, nói với Tô Cẩm phía sau: “Cô cứ ngồi xuống sofa, tôi sẽ mang rượu ra.”

“Tôi muốn hai chai rượu.” Tô Cẩm cười đi đến sofa ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, Kevin tay cầm một chai rượu đỏ, một chai rượu trắng đi ra, hỏi cô: “Thích uống rượu gì?”

Tô Cẩm nhận lấy xem xét tỉ mỉ, ánh mắt Kevin dời xuống ngực cô. Cô gái này quá hoàn mỹ, bất luận dáng người khí chất đều hạng nhất, hắn rất muốn cởi sạch quần áo của cô ra ngay lập tức để thưởng thức hương vị của cô.

Kevin bị dục vọng khổng lồ khiến hắn mất lý trí nên không phát hiện ánh mắt Tô Cẩm từ lúc cầm chai rượu bắt đầu trở nên hung ác. Ngay khi ánh mắt hắn dừng ở bộ phận trên đùi cô, Tô Cẩm cầm hai chai rượu trong tay đập thẳng vào đầu hắn, phịch một tiếng, Kevin không hề phòng bị ngã lăn trên đất, đầu óc choáng váng hoa mắt không nhìn rõ, chờ khi hắn hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì vừa vặn có mũi súng chĩa vào ngực hắn. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu, mỹ nữ trước mặt nào còn chút phong tình ban nãy? Mà thay vào đó là ánh mắt lãnh khốc âm ngoan như ác ma.

“Cô là ai?” Kevin hỏi hận không kịp, thờ hồn hèn hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, có nhớ mười ngày trước các người chặn một chiếc tàu container không? Lô vũ khí kia đang ở đâu?” Tô Cẩm nheo mắt nguy hiểm.

“Tôi không biết cô đang nói gì, tôi không biết.” Kevin lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết.

Tô Cẩm cong môi cười, đó là nụ cười lạnh biểu thị ý giận dữ, cô cầm mảnh vỡ bình rượu bên tay trái đâm vào ngực hắn, cắn răng hỏi: “Tôi thấy anh có vẻ không muốn nói.”

Miếng thủy tinh vỡ sắc nhọn đâm vào da thịt Kevin, đau đến mức không kêu nổi, trên mặt toát mồ hôi lạnh. Tô Cẩm dùng sức rút miếng vỡ ra, dời xuống bụng dưới của hắn: “Nếu anh không nói, tôi sẽ khiến anh. ...”

Kevin mặc dù cũng là hán tử cứng rắn, nhưng bên cạnh đó cũng là người yêu mạng sống. Hắn biết người phụ nữ này tuyệt đối không phải phụ nữ bình thường, cảm giác dưới bụng lại truyền đến đau đớn, hắn thờ dốt nói: “Tôi nói, tôi nói, nhưng cô phải đáp ứng không giết tôi.”

“Tôi vốn không tính giết anh, tôi chỉ muốn đáp án.” Tô Cẩm cam đoan nói.

Kevin nhìn cô hoài nghi, nhưng ngoại trừ tin tưởng cô hắn không có biện pháp khác, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Lô vũ khí đặt ở một toa hàng hóa chuyên chở ở bến tàu Tây Hải.”

“Toa hàng đó có dấu hậu gì, anh có nhớ không?” Tô Cẩm trầm giọng hỏi.

“Tôi nhớ rõ rất rõ, ngay đêm đoạt được lô hàng chúng tôi lập tức vận chuyển đến kho hàng ở bến tàu, hơn nữa còn trộn lẫn với vũ khí của chúng tôi để các người không thể tìm ra.” Kevin trả lời chi tiết.

Tô Cẩm thấy hần dường như không còn gì để nói nữa, đập một phát mạnh lên đầu hần khiến hần trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Tô Cẩm đứng dậy, nhìn hần một cái, đưa tay kéo hần đến trước một cái ghế rồi tìm dây thừng buộc chặt hần lại. Cô không cần thiết phải giết người, hiện tại là đêm khuya, tiếng súng sẽ dẫn sự chú ý của người khác, khi xác định hần ít nhất không thể ra thoát khỏi trong vài ngày, cô mới rời đi.

Về tới quán bar, cô lại lấy xe trở về khách sạn chỗ Lãnh Mặc Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lãnh Mặc Phàm phản kích

Đêm khuya, trong phòng Lãnh Mặc Phàm vẫn chưa nghỉ ngơi, Jack cũng mệt mỏi nằm trên ghế sofa chớp mắt, thấy cô trở về, Lãnh Mặc Phàm ngược mắt lên nhìn mong đợi: “Sao về trễ vậy?”

“Tốn chút thời gian.” Tô Cẩm nở nụ cười nhẹ, nói lại những gì mình biết cho bọn họ.

Jack nghe xong đáp: “Hóa ra là như vậy, khó trách chúng ta tra xét toàn bộ chỗ của bọn chúng đều không tìm được lô vũ khí, thì ra bị lẫn trong kho hàng.”

“Sao vậy? Hôm nay bọn chúng hào phóng cho các anh tra xét sao?” Tô Cẩm cười hỏi.

“Tôi cũng kỳ quái tại sao bọn chúng hào phóng như vậy, hóa ra đã sớm có chuẩn bị.” Jack tức giận nói.

Lãnh Mặc Phàm trầm tư không nói, nhưng ánh mắt dường như đã lo lắng rất nhiều, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh: “Vậy thì dễ rồi.”

“Chúng ta nên xử lý thế nào?” Tô Cẩm tìm hỏi, cô đoán không ra ý tưởng của anh.

“Phải người phá hủy kho hàng hóa của chúng là có thể xử lý đồng hàng của chúng ta.” Lãnh Mặc Phàm nói hơi hợt, hoàn toàn không biết chuyện này là sự kiện lớn cỡ nào.

Tô Cẩm và Jack đều kinh hãi, nhất là Jack: “A, Lãnh tổng, chúng ta làm như vậy chẳng phải sẽ bức điên Mạc Kim sao!”

“Hắn dám chặn một lần, tất nhiên dám chặn lần hai, tôi không đủ kiên nhẫn chơi đùa với hắn thêm lần nữa.” Lãnh Mặc Phàm phản đối.

Jack dường như đã thông suốt, gật đầu nói: “Lãnh tổng nói không sai, nếu lần đầu không cho hắn giáo huấn, hắn hoàn toàn không biết sự lợi hại của chúng ta.”

Lãnh Mặc Phàm cười lạnh: “Có lẽ sau lần này, hắn không còn mạng để biết nữa rồi.”

“Ý của Lãnh tổng là giết hắn?”

“Lưu hần trên đời chỉ tổ gây cho tôi phiền toái, giết hần cho sạch sẽ.”

“Trước nay Mạc Kim đối xử với thuộc hạ nghiêm khắc tàn nhẫn, thù hạ của hắn đã sớm bắt mãn với hắn, nếu lần này giết Mạc Kim, bọn họ sẽ chia năm xẻ bảy phân chia tiền bạc của hắn rồi đi, hoàn toàn không gây uy hiếp cho chúng ta.” Jack phân tích.

“Tất nhiên như vậy rồi, lập tức triệu tập người thống kê các kho hàng của hắn, tôi muốn thành công chỉ trong một lần.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng hạ lệnh.

“Yên tâm đi! Lãnh tổng.” Jack gật đầu, lập tức bắt tay vào làm.

Tô Cẩm rất tán thành thủ đoạn quyết tuyệt này (dồn đến đường cùng), đây là cách làm nhanh nhất trừ bỏ phiền toái, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Để tôi giết Mạc Kim đi.”

“Em ở lại bên người tôi.” Lãnh Mặc Phàm nheo mắt nói.

“Tôi cam đoan có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về.” Tô Cẩm khấn cầu, cô muốn san sẻ cùng anh.

“Tôi cần bảo đảm sự an toàn của em 100%, giết Mạc Kim, tôi sẽ phái người khác.” Lãnh Mặc Phàm đứng dậy đi đến trước mặt cô, ngón tay thon dài khẽ lướt qua: “Bây giờ đừng muốn gì cả, đi nghỉ thôi, tôi mệt rồi.”

Trên giường trắng tinh có hai bóng người ôm nhau ngủ, Tô Cẩm không ngủ sâu mà chỉ chấp chờn. Đây là giai đoạn đặc biệt, cô muốn bảo trì độ cảnh giác tuyệt đối, Lãnh Mặc Phàm nằm bên cạnh lại ngủ rất sâu. Có đôi khi, cô còn nghĩ người đàn ông này làm bằng sắt, bây giờ xem ra anh cũng có lúc mệt mỏi. Nhưng Tô Cẩm lại không biết, sở dĩ Lãnh Mặc Phàm ngủ được là vì cô làm bạn.

Chiều ngày hôm sau, bên Jack truyền đến tin tức tốt, bằng tốc độ nhanh nhất anh ta đã sắp xếp gần sáu mươi tên lính đánh thuê đến từ khắp các nơi trên thế giới, những người này đều là tội phạm chạy trốn, chỉ cần có tiền chuyện gì cũng làm, hơn nữa tất cả bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh, hiệu suất làm việc rất cao.

Đối với Lãnh Mặc Phàm mà nói tiền nhiều tới mức không dùng hết, anh chỉ cần nhấp bút chỉ một chút tiền để muốn đổi lấy tâm tình tốt thì sẽ có người bất kể đại giới gì sẽ không tiếc trả giá vì anh.

Đây là phương thức làm việc của kẻ có tiền, tiêu tiền tiêu tai họa, hơn nữa không cần tự mình làm.

Ngày thứ ba, mọi người đã tập hợp đầy đủ, tất cả đều do Jack truyền lại mệnh lệnh của Lãnh Mặc Phàm, lại thông qua tên thủ lĩnh truyền đại xuống, bọn họ không biết ông chủ đứng sau trả tiền, cũng giám sát phiên toái về sau.

Tô Cẩm đi theo Lãnh Mặc Phàm chờ tin tức, bởi lúc trước Mạc Kim hào phóng cho bọn họ tra xét cho nên đã xác định được vị trí kho hàng. Ở phương diện bố trí bom, đại khái cần thời gian một ngày, nếu thắng lợi thì sáng sớm ngày kia sẽ có tin tốt truyền đến.

Tô Cẩm cùng Lãnh Mặc Phàm ngồi đợi tin, trong lòng cũng không yên ổn, xưa nay cô không thích chờ đợi kết quả. Cô rất muốn tham gia vào chuyện này nhưng đáng tiếc Lãnh Mặc Phàm không cho cô tham dự.

Mười giờ đêm hôm sau, bên tàu phía tây México truyền đến một tiếng nổ oanh tạc, hơn ba mươi container đặt ở bến tàu nhảy mất bị vấy trong lửa đỏ rực, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ mạnh âm vang, súng đạn bên trong bị thiêu cháy, lại thêm nổ tung càng không thể vãn hồi, khói lửa cuộn cuộn trên bầu trời, toàn bộ bến tàu bị vấy trong biển lửa, mà trận hỏa hoạn này kéo dài tới tận bốn giờ sáng hôm sau.

Trên tòa nhà cao tầng cách địa điểm nổ mạnh vài cây số, một đôi mắt phần nộ như sắp nổ tung nhìn chăm chăm nhìn trận hiện trường tau nạn, bàn tay nắm thành quyền móng tay đâm vào da thịt, mà những người đứng bên cạnh cũng đều chấn kinh. Trời ạ! Kho hàng hóa của bọn họ? Gần ba mươi triệu súng ống đạn dược của bị phá hủy chỉ trong chốc lát.

“Ông trời của ta, ông đang làm gì thế này?” Có người lầm bầm.

Lúc này một cái đại hán vội vã chạy vào, “Lão bản, lão bản, hàng của bọn ta thương tất cả đều thiếu không có.”

Ánh mắt thâm độc của Mạc Kim nhìn chòng chọc về phía người vừa nói, hung hăng đá một phát làm người đó bắn ra xa 5m, giống như mọi oán hận đều phát tiết lên người đó. Trong cơn tức giận, hắn rút khẩu súng bên hông quay về phía bốn gã thuộc hạ phía sau, bùm bùm bốn phát rồi gầm nhẹ một tiếng: “Một lũ ăn hại.”

Bốn gã thuộc hạ ngã xuống vũng máu, những người có mặt sợ tới mức mồ hôi lạnh thấm đẫm, không dám động dậy. Mạc Kim điên cuồng bắn lên bầu trời, rống giận, sự phần nộ của hắn không có cách nào diễn tả bằng lời.

Đúng lúc này, trên nóc tòa nhà có hơn mười bóng đen lặng yên không một tiếng động đáp xuống, vừa tiếp cận được cửa sổ liền không ngừng nổ súng. Nhóm người trong nhà hoàn toàn không dự đoán được có sát thủ ngầm, rất nhiều người chưa kịp phản ứng lại thì ngực đã trào máu. Thân thể Mạc Kim chột lóc, trốn vào mặt sau cây cột, tránh được trận giết chóc này, hắn kéo một gã thuộc hạ qua chắn phía trước, tên thuộc hạ đó trở thành vật hi sinh còn hắn rất nhanh chạy ra khỏi cửa trốn thoát.

Sát thủ áo đen không buông tha một người trong phòng, 10 phút sau tất cả biến mất trên nóc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lén vào dịch doanh

Trong khách sạn, điện thoại của Lãnh Mặc Phàm reo vang, giọng Jack ở đầu kia truyền đến: “Lãnh tổng, có tin tốt. Toàn bộ kho hàng đã phát nổ, hàng hóa trong đó bị phá hủy trong nháy mắt, nhưng có một tin xấu đó là Mạc Kim chạy thoát.”

“Cái gì?” Lãnh Mặc Phàm nheo mắt, khuôn mặt tuấn tú hơi căm tức.

“Chúng tôi tra được Mạc Kim còn có một cứ điểm nữa, là hòn đảo nhỏ cách bờ biển ba mươi km. Nơi đó là kho dữ liệu của hắn và một đám thủ hạ. Hiện tại trời đã gần sáng, cảnh sát sẽ nhanh chóng vào cuộc, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên rút lui trước để đảm bảo an toàn.”

“Lưu lại vài người, những người khác giải tán.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng hạ quyết định.

Cúp điện thoại, Tô Cẩm thấy sắc mặt anh không vui, hiển nhiên đã xảy ra chuyện. Cô hí hóp nói. “Sự việc tiến triển không thắng lợi?”

“Kho hàng thì thành công nhưng Mạc Kim chạy thoát.” Sắc mặt Lãnh Mặc Phàm trầm xuống, quay về phía Tô Cẩm nói: “Giúp tôi tra một đảo nhỏ cách chung quanh bờ biển Tây ba mươi km.”

Tô Cẩm ngồi vào trước máy tính, thuận thực đăng nhập vào hệ thống vệ tinh, từ bản đồ các quần đảo ở bờ biển Tây cho thấy quanh đó 30km chỉ có duy nhất một đảo nhỏ. Tô Cẩm lợi dụng vệ tinh chụp hình ảnh thật rõ nét, hình ảnh hòn đảo rất nhanh hiện trên màn hình vi tính.

“Nơi này là kho hàng được xây dựng dưới lòng đất.” Tô Cẩm nhìn qua liền khẳng định.

“Đây là cứ điểm thứ hai của Mạc Kim, tin tức mới báo tới, rất có khả năng hắn trốn ở đây.”

“Xem ra muốn giết hắn có vẻ khó khăn.” Tô Cẩm nheo mắt nói.

“Trừ phi hắn vĩnh viễn không ra khỏi đảo này.” Lãnh Mặc Phàm nhếch môi cười lạnh.

Ánh mắt Tô Cẩm sáng ngời nhìn chằm chằm bản đồ, hơn nữa còn thử bắt tay đăng nhập vào hệ thống vệ tinh của hòn đảo để tìm bản đồ phân bố các tuyến đường trên đó. Mặc dù xâm nhập cần thời gian, Tô Cẩm lại nghiêm cẩn thực hành, Lãnh Mặc Phàm nhìn cô một cái không nói gì.

Qua hai tiếng, sắc trời đã dần sáng, Jack gõ cửa bước vào. Anh ta bận rộn cả đêm, mắt mũi cũng thâm quầng, nhưng nhìn có vẻ rất thương phần, làm một việc lớn như vậy có cảm giác rất thành tựu.

“Phía cảnh sát có tin tức gì không?” Lãnh Mặc Phàm hỏi hột hoi.

“Phía cảnh sát hoàn toàn không nghi ngờ chúng ta, tin tức lần này bọn chúng cướp hàng hóa của chúng ta chỉ có người bên trong bọn chúng biết. Bây giờ thủ hạ của Mạc Kim người thoát được thì trốn, kẻ thì chết, cảnh sát không bắt được ai. Cảnh sát vẫn luôn đối địch với Mạc Kim, sớm hận hắn thấu xương, biết hắn là kẻ hung ác tàn nhẫn. Cảnh sát đoán sự kiện nổ lần này có liên quan đến tranh đấu trong nội bộ tổ chức của bọn chúng, đang điều tra theo phương diện này.”

“Tốt lắm.” Khóe miệng Lãnh Mặc Phàm mỉm cười.

“Quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được Mạc Kim, chỉ cần giải quyết hắn, chuyện này sẽ tốt đẹp. Tôi đã lưu lại sáu sát thủ cho Lãnh tông, bất cứ lúc nào cũng nghe theo lệnh của anh.”

“Hiện tại tiếng gió (tin đồn) đang mạnh, tạm thời dừng hành động, chờ thời cơ xem thế nào.”

Đúng lúc này, Tô Cẩm ở bên cạnh đột nhiên nở nụ cười. “Thành công.”

“Gì vậy?” Jack bước tới gần, nhìn thấy bản đồ toàn bộ tuyến đường trên hòn đảo hiện lên.

“Rốt cục công phá được phòng tuyến của chúng, tìm được bản đồ hòn đảo, không thể ngờ được trên đó có tới ba kho hàng.” Tô Cẩm xem xét một tấm hình, là ba kho hàng.

“Tô tiểu thư, cô thật sự quá lợi hại, đúng lúc cần thiết!” Jack khen.

Tô Cẩm nở nụ cười: “Vậy thì anh lấy dùng đi!” Vừa nói chuyện, cô vừa tiếp tục cẩn thận nghiên cứu, giống như chỗ này cô sẽ phải đi.

Đảo mất đến ngày hôm sau, Jack cập nhật tin tức mới bên phía cảnh sát từng giây từng phút, tất cả tin tức đều vô cùng có lợi, dường như hoàn toàn không nghi ngờ tới bọn họ. Đối với Mạc Kim chạy thoát, cảnh sát cũng đang truy tìm. Bọn họ phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế, giết Mạc Kim trước khi cảnh sát tìm thấy hắn, nếu không không thể khẳng định trên tay hắn ta có lưu lại chứng cứ về lô vũ khí lần này của bọn họ không, nếu có thì rất phiền toái.

Chiều ngày hôm sau, Lãnh Mặc Phàm hạ lệnh cho sáu sát thủ nhân lúc buổi đêm lên vào đảo nhỏ, bắt đầu kế hoạch ám sát. Lần này Lãnh Mặc Phàm tự mình bố trí, cùng đám người Jack ở một phòng khách sạn khác chỉ huy đám sát thủ, Tô Cẩm vẫn ở lại phòng cũ.

Chạng vạng tối, một bóng dáng gọn gàng nhanh nhẹn bước ra khỏi khách sạn, nhận từ tay bảo vệ chìa khóa chiếc xe thể thao màu lam. Xe thể thao như ảo ảnh hòa vào dòng xe cộ, phóng về phía bến tàu. Trong kính chiếu hậu hiện ra một gương mặt trầm tĩnh, cặp mắt sắc bén tản ra ánh sáng như chim ưng săn mồi.

Bây giờ rồi, Lãnh Mặc Phàm đẩy cửa phòng khách sạn, đi về phía phòng ngủ hô: “Tiểu Cẩm, xuống ăn cơm tối với tôi.” Nhưng sau khi anh nói được mười giây, cũng không thấy trong phòng có tiếng đáp lại, Lãnh Mặc Phàm chợt nảy lên một dự cảm xấu, anh bước nhanh vào phòng ngủ, quả nhiên thấy tờ giấy hé ra đặt trên mặt bàn, trên đó có dòng chữ: “Chờ tin tốt của tôi, tôi sẽ bình an trở về.”

“Chết tiệt, ai cho phép em đi?” Lãnh Mặc Phàm gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng ra ngoài gọi điện cho Jack. “Tôi muốn anh tra vị trí hiện tại của Tô Cẩm.”

Jack ở đầu kia lập tức đi làm. Lãnh Mặc Phàm buồn bực bất an đi đi lại lại trong phòng khách, trong lòng không ngừng lo lắng. Vừa rồi bọn họ ở khách

sạn đã cẩn thận nghiên cứu nhiệm vụ lần này, nhận định tỉ lệ nguy hiểm là rất lớn, đừng nói thủ hạ của Mạc Kim gây bất lợi, hơn nữa hắn còn có kho vũ khí, trong tình huống đó muốn ám sát hắn là không có khả năng thành công. Nếu Tô Cẩm một mình đến đó, nguy hiểm thế nào có thể đoán trước.

Lúc này, điện thoại của anh vang lên, anh vội vàng nhận máy. “Tra được không?”

“Lãnh tổng, chúng tôi tra được hành tung của Tô tiểu thư, cách đường ven biển hai mươi kim trên mặt biển, cô ấy đã sắp tới địa điểm mục tiêu rồi.”

“Shit.” Một tiếng chửi thề, Lãnh Mạc Phàm hôn hên cắn chặt răng, giờ phút này anh có thể làm gì? Ngoại trừ chờ tin tức của cô, lúc này anh làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ chỉ làm tình cảnh của cô trở nên tệ hơn. Nghĩ đến điều gì đó, anh lập tức cầm điện thoại gọi cho Jack phân phó: “Lập tức thông báo cho toàn bộ sát thủ, nếu gặp cô ấy trên đảo thì bảo vệ an toàn của cô ấy đặt lên hàng đầu, có thể giết Mạc Kim hay không không quan trọng, tôi muốn cô ấy bình an trở về, nghe rõ chưa?”

“Rõ.” Jack việc vội lên tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp lại cố nhân

Đêm trên mặt biển không hề lặng yên, từng đợt sóng cuộn cuộn dâng cao, gió biển gào thét, át hết mọi âm thanh. Lúc này, chiếc ca nô cỡ nhỏ bị sóng biển đánh vào, vạch ra một đường sóng trắng xóa. Cô tránh những mỏm đá xung quanh hòn đảo, sau 20 phút, ca nô xông lên một bờ cát kín đáo, một bóng dáng nhanh nhẹn nhảy xuống, giấu ca nô xong xuôi, nhanh chóng ẩn mình. Sau khi đi bộ ít nhất 20 phút mới đến mặt trước của hòn đảo, Tô Cẩm nằm sấp người trên đỉnh núi, quan sát toàn bộ động tĩnh phía dưới.

Ánh đèn dưới chân núi sáng rực, chiếu sáng khắp bốn phía, Tô Cẩm đeo kính đêm bắt đầu thăm dò số sát thủ canh giữ. Vị trí đáng chú ý nhất là trên một tòa tháp cao, đang có hai sát thủ đang tuần tra, cửa kho hàng này được xây rất lớn, còn thân thì giấu sâu trong lòng đất, tạo thành thế dễ thủ khó công. Tô Cẩm phát hiện cửa cũng có hai người trông coi, cửa sắt khép kín, Tô Cẩm nhẫn nại chờ động tĩnh, ít nhất cô muốn biết rõ cửa này mở ra đi vào như thế nào.

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trên đảo, sau đó là một trận bắn phá mãnh liệt, hai sát thủ trên tháp cao tử vong, còn sát thủ canh cửa cũng không kịp đánh trả, trúng đạn ngã xuống đất. Lúc này, trong bóng tối xuất hiện sáu bóng người, bao vây cửa sắt.

Tình huống bất chợt phát sinh này lập tức phá tan sự khó khăn trước mặt, Tô Cẩm nhanh nhẹn trượt xuống, ẩn thân vào một chỗ bí mật gần đó, thấy sáu sát thủ kia đã ăn phục tốt, chỉ chờ cửa sắt mở ra, chớp lấy thời cơ.

Bên trong cửa sắt, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, trước mắt chỉ biết chờ, chờ Mạc Kim phản kích. Sự chờ đợi này không quá dài, chợt nghe thấy cửa sắt kẹt một tiếng, nặng nề mở ra, sau đó còn chưa tới kịp thấy rõ tình trạng bên trong, mặt sau cửa sắt liền truyền đến một trận bắn phá mãnh liệt. Bốn sát thủ cầm chặt súng ống, đầu tiên là quét loạn một lượt, chờ bọn chúng nghỉ ngơi lấy sức là lúc sát thủ áo đen bắt đầu bắn trả, hai bên triển khai cuộc chiến dữ dội.

Sát thủ bên phía Mạc Kim không đủ mạnh, so ra kém hơn những người Lãnh Mạc Phàm thuê đến. Nhóm người này lập nên, phần lớn bộ phận từng tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng hoặc từng lăn lộn trên chiến trường, hiệu suất và thủ đoạn tác chiến của họ vượt xa sát thủ bình thường.

Bốn sát thủ rất nhanh bị giải quyết, sáu người áo đen cẩn thận cảm súng tiến vào, Tô Cẩm cũng đi theo phía sau. Lúc này cửa sắt lại kẹt một tiếng, trong lòng cô cả kinh, lần người vào trong, đồng thời cũng hiểu được, Mạc Kim có ý dẫn dụ sát thủ, muốn lợi dụng ưu thế địa hình để giải quyết bọn họ.

Phía trước có sát thủ mở đường, Tô Cẩm dễ dàng tiến nhập. Cô không lựa chọn đường lớn mà tiến đến một lỗ nhỏ, trèo lên đường thông khí. Động tác của Tô Cẩm rất nhanh nhẹn, mục tiêu của cô là Mạc Kim, cô thầm nghĩ phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm được chỗ Mạc Kim, còn những sát thủ khác, giao cho sáu người kia giải quyết là được.

Đường cung cấp khí thông suốt, Tô Cẩm xốc một khối nhỏ trên trần nhà để xem xét tình hình phía dưới, bây giờ đang thời kỳ nhạy cảm, đa số nhân thủ tập trung ở một chỗ. Tô Cẩm đột nhiên nghĩ ra, trước khi giải quyết Mạc Kim còn có một chuyện rất quan trọng phải làm đó là phá hủy ba kho hàng của hắn, bọn chúng không có vũ khí cung cấp, phần thắng của cô cũng nhiều hơn.

Trước khi tới, Tô Cẩm đã thuộc lòng địa hình, phát hiện có một con đường lập tức bước tới. Cô tra được, cửa thông đạo duy nhất có thể xâm nhập kho hàng là máy điều hòa. Qua 7 phút bò sát, Tô Cẩm xác định được ba kho hàng, ngoài cửa có bốn người gác. Nếu Tô Cẩm muốn thông qua quạt điều hòa, trước hết phải giải quyết nhóm người này. Cô cầm một khối vỏ đồng bên cạnh, cố sức uốn cong nó thành miếng mỏng sau đó ném về phía cánh quạt điều hòa. Cánh quạt gió đang chuyển động với tốc độ nhanh gấp phải ngoại vật ngăn cản, phát ra âm thanh chói tai, lúc này, bốn sát thủ bên ngoài kho hàng nghe được động tĩnh phía trên, cùng ngẩng đầu lên nhìn. Cùng lúc đó, Tô Cẩm hai tay cầm súng, lách người nhảy xuống đồng thời nổ súng, hai gã sát thủ bị trúng đạn. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát, cô lẩn một vòng bắn vào mục tiêu, hai tên sát thủ còn lại chưa kịp thấy rõ địch, trên người đã thủng vài lỗ máu.

Dễ dàng giải quyết bốn sát thủ, Tô Cẩm giẫm lên một cái hòm sắt, nhảy người lên đường cấp khí, thân thể trượt nhanh tới trước cánh quạt. Điều hòa bị

chập, cánh quạt tạo thành lỗ hồng, cô cuộn mình trượt xuống.

Trong kho hàng không người, lúc điều hòa phát ra tiếng kêu đã chứng minh điều đó, Tô Cẩm rơi xuống, dưới ánh sáng mờ mờ, cô nhìn thấy trong kho này cất giấu số lượng lớn vũ khí nguy hiểm, súng ống đạn dược, còn cả loại bom mới nhất. Tô Cẩm xem xét bốn phía, cuối cùng tập trung cài đặt bom hẹn giờ, miệng nhếch lên nụ cười giả tạo. Cô hơi hạ người xuống, đưa tay khởi động thiết bị nổ, đồng thời đặt thời gian đếm ngược, 2 phút, đặt xong xuôi, cô quay về theo đường cũ, nhanh chóng rời khỏi kho hàng.

Lưng trốn sau cửa sắt, Tô Cẩm nhìn đồng hồ, còn không quá ba mươi lăm giây. Lúc này từ khe hở, cô nhìn thấy có mấy tên sát thủ đi về phía kho hàng, cô lặng lẽ đọc thời gian, cuối cùng nhẹ giọng đếm từng giây. “7, 6, 5, 4, 3, 2, 1.....”

“Bùm.....” Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn, Tô Cẩm bật lỗ tai cũng cảm thấy màng tai bị chấn động. Ngay sau đó, ánh lửa bùng bùng bốc lên, luồng áp suất mạnh xô ngã toàn bộ những vật trong bán kính một trăm mét, tiếng nổ mạnh không ngừng, toàn bộ kho hàng dưới lòng đất chấn động, đá vụn trên nóc nhà cũng ào rơi xuống. Giằng co hơn 2 phút, chấn cảm (cảm giác sinh ra do động đất) biến mất, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng bước chân, tất cả đều dồn dập chạy tới kho hàng.

Tô Cẩm nhảy xuống thông đạo, đi vào một con đường.

Trên hầm thông khí, nhóm sát thủ lúc này đều trở nên hỗn loạn. Bọn họ không chạy là bởi vì bọn họ biết Mạc Kim sẽ không mở cửa thả bọn họ ra ngoài, họ chỉ có thể bắt buộc chạy tới kho hàng, nơi đó là phòng của Mạc Kim, trong phần lớn đám sát thủ cầm súng đứng đây chỉ có một bóng dáng ngoại lệ. Trong tay hắn cầm một túi tiền, thân thể linh hoạt lách khỏi đám người, chạy về phía cửa trái, vừa chạy đến cửa thông đạo, phía trước truyền đến tiếng bước chân khiến hắn ngẩn ra. Đáng lẽ ra ở nơi này lúc này không nên có tiếng bước chân, sát thủ đều tập trung ở đây rồi, còn có ai được chứ?

Dáng người cao lớn thẳng tắp đứng ở chỗ tối, vài tia sáng chiếu xuống chiếc mũ cúi thấp, không phải gương mặt châu Âu mà là một gương mặt châu Á anh tuấn. Cặp mắt hẹp dài, đầy mắt có thần, lóe ra tia ánh sáng mãnh liệt, hắn giữ chặt viên mũ, hơi nghiêng người nhìn lại hành lang thông đạo. Trong hành lang phía trước có người cầm súng di chuyển, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lục Thiệu Đình chính là giải quyết hắn. Nhưng ngay khi ánh sáng bên chột lóe, một nhân thủ nhanh hơn anh chĩa súng vào người trong hành lang, trong nháy mắt làm kinh động đối phương. Cô lập tức quay đầu lại, cũng giờ súng lên theo. Tên kia điên cuồng xả súng về phía cô, nhìn người phụ nữ quay cuồng trong mưa bom bão đạn, Lục Thiệu Đình kinh hãi, bởi đó không phải sát thủ mà là người quen của anh. Gặp cô vào lúc này, Lục Thiệu Đình thực sự khiếp sợ, khẩu súng trong tay anh không chút do dự nhắm thẳng vào người kia nổ súng, một phát trúng đích. Người nọ dường như không dám tin bị đồng bọn của mình bắn chết, mở to mắt hoảng sợ rồi ngã xuống.

Tô Cẩm kích động nhảy vào chỗ ẩn thân, cảnh giác thám thính tiếng động phía sau, khiến cô kỳ quái đó là không có tiếng súng truyền đến. Vừa rồi cô nghe được tiếng động giống như tiếng súng xen lẫn tiếng bước chân, sau đó còn cả tiếng đàn ông kêu thảm thiết, có chuyện gì ư?

Đột nhiên có tiếng bước chân tới gần, cô lập tức cầm súng, nhắm ngay hành lang, nhưng đúng lúc đó một giọng nam trầm thấp quen thuộc vang lên. “Đừng nổ súng, là tôi.”

Giọng nói này cũng khiến Tô Cẩm kinh ngạc vô cùng, cô ra khỏi chỗ tối, thấy Lục Thiệu Đình đứng ngoài cách cô 5m, mặc quần áo lao động nơi này, trong tay nắm chặt một gói to.

“Anh đến lấy tư liệu hả?” Tô Cẩm nhướn mày nhìn anh.

“Ít nhất cũng đủ làm chứng cứ.” Lục Thiệu Đình mỉm cười, lập tức hỏi. “Sao cô lại ở trong này?”

Không đợi Tô Cẩm trả lời, anh đã nghĩ đến điều gì đó, nheo mắt nói. “Chẳng lẽ vụ nổ tối qua do các cô làm?”

“Tôi tới giết Mạc Kim.” Tô Cẩm gật đầu, nhìn hướng anh chạy trốn, cô nhướn mày hỏi. “Anh phải đi sao?”

Lục Thiệu Đình trầm tư một lát, đột nhiên nhún nhún vai nói. “Tôi không vội, tôi có thể giúp cô hoàn thành nhiệm vụ sau mới rời đi cũng được.”

“Vì sao anh lại giúp tôi?” Tô Cẩm nhếch môi nở nụ cười, mê người mà quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bảo vệ trong nguy hiểm

Lục Thiệu Đình kinh ngạc nhìn cô tươi cười, nếu phải cần một lý do giúp cô, phải chăng bởi vì nụ cười thoáng qua này? Anh không trả lời vấn đề của cô, mà trầm giọng nói. “Tôi quen thuộc địa hình hơn.” Nói xong, anh giấu tư liệu trong tay vào một khe nhỏ rồi nói với Tô Cẩm. “Đi theo tôi, tôi biết Mạc Kim ở chỗ nào.”

Tô Cẩm đi theo anh tới kho hàng bí mật, có Lục Thiệu Đình giúp, cô càng thêm tự tin. Hai người đi đến một góc, nghe thấy phía cuối truyền đến tiếng gầm phẫn nộ. “Lũ phé vật chúng mày, có mấy đứa cũng không đối phó được, tới kho hàng lấy vũ khí mau.”

Tô Cẩm sát vào người Lục Thiếu Đình, thấp giọng hỏi. “Đại khái có bao nhiêu người?”

“Còn hơn hai người người, nhưng mà không phải cô có người giúp sao?” Lục Thiếu Đình quay đầu hỏi.

Tô Cẩm mím môi nở nụ cười, xem ra đám người áo đen kia cũng trốn ở nơi bí mật nào đó, chuẩn bị đột kích hang ổ bọn chúng.

“Hiện tại bọn chúng đều tập trung ở đây, không thể hành động khinh thường, chờ những người kia phát động công kích.” Lục Thiếu Đình thấp giọng nói.

Ở phía trước Tô Cẩm, sáu người áo đen đứng là đang gấp rút chuẩn bị. Bọn họ đều là đồng đội tác chiến thuần thực, mỗi một hành động đều ăn ý tự nhiên, lúc này bọn họ đã thương nghị xong kế hoạch khai chiến. Đầu tiên một sát thủ lao ra trước, hạ gục đám người ở hành lang, tiếp theo chọn một cứ điểm thuận lợi, chờ những người còn lại tới.

Quả nhiên vị trí của nhóm người áo đen thu hút đám sát thủ, bọn chúng mang vũ khí, tiếng súng nổ bùm bùm không ngừng, hai bên giao thủ.

Lục Thiếu Đình chỉ về một hướng, thân thể nhanh nhẹn phóng qua, Tô Cẩm đi theo anh, hai người đi tới trước cửa sổ. Từ khe hở nhỏ hẹp, Tô Cẩm cuối cùng đã thấy được bóng dáng Mạc Kim, hắn đang ở cửa kho hàng số 2, trong tay giữ “đại gia hỏa”. Đó là một ống phóng rốc két loại nhỏ (đã giải thích), uy lực cực mạnh, gấp hai mươi lần súng ống bình thường. Hắn tức giận phóng ống rocket về phía đám người áo đen, giữ lại bản cơ (cái vỏ), chỉ nghe “vút” một tiếng, ống phóng rốc két bay thẳng về phía hành lang. Phía cuối nổ mạnh, mà nơi đó chính là nơi đám người áo đen ẩn náu.

“Ha ha..... Dám đấu với tao, tao cho chúng mày chết hết.” Mạc Kim cười như điên.

Tô Cẩm hí hóp mắt, cô đặt họng súng qua khe hở, nhắm ngay đầu của hắn, Lục Thiếu Đình ở bên cạnh chú ý chặt chẽ toàn bộ động tĩnh. Tô Cẩm bắn thẳng lưu loát, đáng tiếc vào thời điểm mấu chốt, một tên thủ hạ của Mạc Kim đột nhiên xuất hiện đỡ lấy phát súng đó, cú bắn thất bại. Tô Cẩm và Lục Thiếu Đình cảm nhận được sự hãi, Mạc Kim đã phát hiện ra chỗ ẩn thân của hai người, ống phóng rocket trong tay hắn đang chia về phía này.

“Nguy hiểm.” Lục Thiếu Đình kéo Tô Cẩm một phen, hai người tông xông ra cửa. Mặc dù như vậy nhưng sức nổ của ống phóng rốc két sinh ra áp lực mạnh, vẫn đẩy hai người bắn lên. Lúc rơi xuống đất, Lục Thiếu Đình giang hai cánh tay, ôm chặt người Tô Cẩm dưới thân mình, áp lực làm những vật nhọn xung quanh nổ tung bắn ra bốn phía, sau lưng Lục Thiếu Đình cũng bị những vật cứng đó làm bị thương.

Đầu óc Tô Cẩm tỉnh táo dị thường, chờ sóng xung kích qua đi, cô cùng Lục Thiếu Đình chạy về phía trước theo bản năng, sau đó phía sau nổ mạnh đợt hai đợt ba, nhưng mà đã không còn thương tổn đến bọn họ nữa.

Chạy vào trong một đường ống phức tạp, thủ hạ của Mạc Kim không truy kích theo, Tô Cẩm lau chút máu trên khóe miệng, quay đầu nhìn mấy vết thương trên lưng Lục Thiếu Đình, tâm trạng cô nhất thời rối bời, vì sao người đàn ông này luôn bảo vệ cô dưới thân mình?

Giống như cảm nhận được áy náy trong lòng Tô Cẩm, Lục Thiếu Đình lắc đầu nói. “Tôi không sao.”

“Bây giờ chúng ta còn chỗ nào đi được?”

“Có một chỗ.” Trên mặt Lục Thiếu Đình hiện rõ sự tự tin.

“Chỗ nào?” Tô Cẩm hiếu kỳ hỏi.

“Kết bảo hiểm của Mạc Kim, trong đó có ít nhất 300.000 USD.” Lục Thiếu Đình nói xong, Tô Cẩm đã hiểu được ý định của anh, hai người đi tới kết bảo hiểm của Mạc Kim.

Có lẽ Mạc Kim cực kỳ đề ý vũ khí của hắn cho nên không đặt trong văn phòng, cũng có lẽ vì hắn tin rằng không ai có thể tìm được kết bảo hiểm của hắn, Lục Thiếu Đình vì thu thập tư liệu, đã thăm dò tất cả những gì liên quan tới Mạc Kim, bao gồm cả quỹ bảo hiểm bí ẩn của hắn.

“Trên người cô có thuốc nổ không?” Lục Thiếu Đình quay đầu hỏi cô.

Tô Cẩm gật đầu, lấy trong túi ra hai trái bom nhỏ đưa cho anh, Lục Thiếu Đình đặt thuốc nổ trước khóa, kéo kíp nổ để kích nổ, còn anh và Tô Cẩm tránh ở sau tấm sắt.

“Bùm” một tiếng, kết bảo hiểm nứt ra một vết, Lục Thiếu Đình bước nhanh qua đó, hung hăng đạp chân mở ra, đồ-la trong kết ào ào chảy ra, đồng thời ở bên trong kết cất giấu cả kim cương. Lục Thiếu Đình dùng gói to bao hết toàn bộ số tiền và kim cương, được hai bao lớn, sau đó cùng Tô Cẩm lại đi về hướng đám sát thủ. Anh nhường Tô Cẩm trốn trong đường dẫn số 3, còn mình đi tới đường dẫn thứ nhất. Anh đưa tay dùng sức vẩy túi tiền, nhất thời trong không khí đồ-la rơi xuống như mưa.

“A..... Tiền..... Tiền.....” Đám sát thủ thấy tiền sáng mắt, đều điên cuồng buông súng trong tay, tranh nhau nhặt tiền. Mà ở đường dẫn thứ ba, khẩu súng trong tay Tô Cẩm không hề ngần ngại bắn mãnh liệt từ phía sau, không quá 1 phút, sáu tên sát thủ ngã xuống đất.

Chờ khi những người khác quay đầu bắn Tô Cẩm, Lục Thiếu Đình ở phía sau bắt đầu công kích, như thế một trái một phải đánh úp, thu được kết quả rất tốt. Trên đất la liệt thi thể, máu loãng đọng lại trên mặt, có một loại cảm giác không nói nên lời.

Đào mắt đã giải quyết được mười mấy người, ý tưởng của họ là giết sạch thủ hạ bên người Mạc Kim trước, sau đó mới toàn tâm toàn ý đối phó tên cầm đầu này.

Hai người dùng phương thức tương tự đi tới chỗ Mạc Kim, thấy hắn đang dạy bảo đám thuộc hạ, sắc mặt âm trầm. Lục Thiệu Đình cùng Tô Cẩm tách ra hai hướng khác nhau, anh lặng yên không một tiếng động áp sát bọn chúng, đồng thời dùng sức giơ bọc lên, tiền trong tay theo hướng gió thổi về phía đám người Mạc Kim. Đột nhiên có vật bay tới khiến một vài tên sát thủ nổ súng, nhưng khi bọn hắn thấy thứ rơi xuống rõ ràng là tiền, lập tức mở to hai mắt, với tay điên cuồng vào không trung. “Là đô-la..... đô-la.....”

Mạc Kim cũng nhìn thấy tiền, cũng biết kết bảo hiểm của mình bị mở, lửa giận nhất thời phun trào, nhìn đàn thủ hạ điên cuồng cướp tiền của hắn, hắn nhấc súng lên, xả mãnh liệt vào đám người. Đám thủ hạ còn chưa kịp quay lại đã ngã gục vào trong đồng máu.

Sau khi quét xong, Mạc Kim mở to mắt đỏ dữ tợn, nhặt một khẩu súng dài chạy về tới nơi nào đó. Lục Thiệu Đình cùng Tô Cẩm lao tới, nhìn Mạc Kim tẩu thoát, cô lập tức muốn đuổi theo hắn nhưng bị Lục Thiệu Đình kéo lại, trầm giọng nói. “Chúng ta đi mau.”

“Nhưng còn chưa giết hắn.”

“Tôi biết chỗ kho hàng dưới đất tầng trệt vũ khí nổ mạnh, tôi đoán Mạc Kim sẽ tới đó, hắn muốn phá hủy toàn bộ chỗ này, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.”

“Nhưng cửa ra chỉ có một, chúng ta không có các nào mở được.”

“Còn có cửa khác.” Lục Thiệu Đình nở nụ cười, Tô Cẩm không chần chờ, đi theo anh tới chỗ cất giấu tư liệu, sau khi lấy xong bọc đó, Tô Cẩm đi theo Lục Thiệu Đình tới một nơi có máy phát điện kêu ầm vang.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bờ cát mê tình

“Nơi này có miệng thoát nước.” Lục Thiệu Đình vừa nói, vừa đi tới hệ thống quan điện, ấn chốt mở màu đỏ, máy phát điện lập tức dừng lại. Anh dẫn Tô Cẩm tới một cái cửa tối tăm, Lục Thiệu Đình đi xuống dẫn đầu, Tô Cẩm theo sau. Đây là nơi tiếp cận gần sóng mết, Lục Thiệu Đình đi trước, phút chốc lại nghe được tiếng nước. Hai người cuối cùng đi tới cửa ra, bọn họ cách mặt biển với độ cao khoảng 5m, Lục Thiệu Đình quay đầu nhìn nhìn Tô Cẩm, muốn nhìn suy nghĩ từ trong mắt cô, nhưng ánh mắt Tô Cẩm rất kiên định, không có chút sợ hãi. Lục Thiệu Đình thấp giọng nói. “Tôi chờ cô ở dưới.” Nói xong, anh nhảy người xuống nước, nhảy mất cả người đã nhập trong nước biển, Tô Cẩm hít sâu một hơi rồi nhảy theo.

Thủy triều đêm khuya không hề bình lặng, Tô Cẩm cố gắng di chuyển thân mình, Lục Thiệu Đình ở ngay bên cạnh cô, hai người cùng bơi tới ven biển gần nhất.

Vừa bơi tới bờ, bọn họ phát hiện có mấy chiếc cano giấu dưới tàng cây, hẳn là của đám người đám đen, xem ra bọn họ không ai còn sống. Tô Cẩm không khỏi thở dài một hơi, mệt mỏi ngồi dưới đất.

Đúng lúc này, trên mặt biển yên tĩnh truyền đến tiếng cano ầm vang, Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình liếc nhau, dường như cùng lúc đó cũng có chiếc ca nô chạy vào trong bóng đêm trên biển.

“Ồ đó.” Tô Cẩm phát hiện trên mặt biển xanh lam xuất hiện một điểm trắng xa xa.

Lục Thiệu Đình cố tăng tốc độ truy kích nhanh hơn để đuổi kịp nhưng mặt biển không lặng nên tốc độ rất chậm. Tô Cẩm quá quen vùng biển này, nhìn hướng Mạc Kim biến mất, cô kinh ngạc nói. “Hắn tới đảo nhỏ, cách nơi này không đến 20km.”

“Hắn chỉ có thể tới đó tị nạn thôi, cảnh sát Mexico hẳn đang tìm kiếm hắn khắp nơi.” Lục Thiệu Đình đoán.

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh rất lớn vang lên ở phía sau bọn họ, ngọn lửa và khói đặc cuộn cuộn bốc lên, kho hàng trên hòn đảo chìm trong trong biển lửa, ánh đỏ nửa bầu trời.

Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình quay đầu nhìn thể lửa hừng hực phía sau, cấp tốc truy kích, sóng biển dồn dập cuộn cuộn ảnh hưởng tốc độ cano, hai người duy trì ở khoảng cách 1000m. Mạc Kim cũng cảm giác được phía sau có người đuổi theo, hắn cực kỳ kinh ngạc. Hắn cho rằng tất cả mọi thứ đều bị phá hủy trong trận nổ kia, tiền, hàng, còn cả kẻ địch của hắn, nhưng hắn thật không thể ngờ vẫn còn người sống sót.

Do ảnh hưởng sóng biển, khoảng cách của Lục Thiệu Đình và Mạc Kim lại giảm bớt hơn phân nửa, rất nhanh đã ngắn lại chỉ còn 200m. Lục Thiệu Đình tăng tốc cano, rẽ ngoặt hướng về trước cano của Mạc Kim, rất nhanh, Mạc Kim và Lục Thiệu Đình chỉ còn cách nhau không xa, Tô Cẩm rút súng ra bắn. Mạc Kim tức giận, hắn vừa tránh né vừa tăng tốc độ nhanh hơn, nhưng Tô Cẩm không ngừng xả súng, hắn không thể tránh kịp, bỗng chốc, hắn lái cano xoay 90 độ, đối diện trực tiếp với Lục Thiệu Đình, nhờ có kính chắn gió phía trước nên Tô Cẩm không thể bắn trúng.

Từ thế này của Mạc Kim lấy ý đồng quy, Lục Thiệu Đình thấp giọng nói với Tô Cẩm phía sau. “Giữ vững nhé.” Tô Cẩm gật đầu, hiểu ý định của anh.

Không đợi Mạc Kim nổ vang vang chân ga, cano của Lục Thiệu Đình không ngừng lại, anh vẫn mãnh liệt phóng thẳng tới phía Mạc Kim, lúc này đến

phiên Mạc Kim hoàng, nhìn cano vọt kia tới như một mũi tên, hần không kịp nghĩ ra đối sách. Mà ngay tại lúc đó, cano của Lục Thiệu Đình đột nhiên bay vọt hình vòng cung, mũi trước bén nhọn trong không trung bay thẳng vào Mạc Kim, đồng thời hai bóng người trên cano nhanh chóng nhảy xuống. Mạc Kim không ngờ sẽ có kết cục như vậy, ngay cả hần từng là bá chủ một thế hệ, cầm đầu giới buôn bán vũ khí, nhưng lúc này cũng không thể động đây, toàn thân cứng ngắc nhìn mũi cano bén nhọn đâm thẳng về phía mình, hần sợ hãi kêu lên. “Không..... Không.....”

“Bùm.....” Hai cano va vào sau, lực ma sát tạo ra tia lửa châm cháy bình xăng, xảy ra cú nổ mạnh.

Cách đó hai mươi mét, Tô Cẩm và Lục Thiệu Đình bơi trên mặt biển, nhìn màn này, trong lòng thấy nhẹ nhõm. Tô Cẩm nhìn cảnh biển bốn phía, cách đó không xa là hòn đảo nhỏ tới om, cô và Lục Thiệu Đình đều nhìn thấy, hai người không hẹn mà cùng bơi tới hòn đảo đó.

Hai người dùng hết chút sức lực cuối cùng bò lên bãi cát, nằm trên mặt cát tưởng chừng như không bao giờ động dậy được nữa. Dưới bóng đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc hai người..... (mở ám quá :-jjjj)

Sau khi hít thở ổn định, Tô Cẩm mở to mắt. Trên trời đầy sao sáng lạn, ánh trăng như nước, nhàn nhạt chiếu xuống những hạt cát trắng như dải ngân hà. Thật ra cô không chú ý tới, đêm nay là một đêm tuyệt vời.

Lục Thiệu Đình ở bên cạnh cũng không nói chuyện, anh thấy không khí bốn phía lúc này quá mức yên tĩnh, hai người bọn họ cách nhau nửa mét, chỉ cần đưa này là có thể chạm tới đối phương. Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn Lục Thiệu Đình nằm cạnh, ngũ quan anh tuần, lúc này anh cũng chuyển ánh mắt, đối diện với cô. Ánh mắt đây đưa đan vào nhau, hai người cùng nở nụ cười, là nụ cười thỏa mãn hoàn thành nhiệm vụ.

Cười cười, Tô Cẩm cảm nhận được trong ánh mắt thâm thúy của Lục Thiệu Đình lộ ra một loại thâm tình, sáng quắc bức người nhìn cô. Cô chưa bao giờ là cô gái thẹn thùng, cô đón nhận ánh mắt của anh, nhìn thẳng nội tâm của anh. Giờ này phút này, có chuyện gì cần lảng tránh cơ chứ?

Lục Thiệu Đình không ngờ cô sẽ nhìn thẳng vào mắt mình, anh ngược lại có chút bối rối mà cup mắt, nhưng rất nhanh, trong lòng phảng phất một loại khát vọng khó diễn tả thúc giục anh đừng bỏ qua. Anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ dưới ánh trăng của cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn đối mặt đó mong khêu gọi, anh không kìm được thân mình tiến đến gần cô, Tô Cẩm dùng nụ cười vô cùng rạng rỡ nghênh đón anh, đợi khi hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, hơi thở đan vào, giống như chuyện gì phải làm thì sẽ làm.

Mắt sáng của Lục Thiệu Đình hơi thu về, môi mỏng dè dặt cẩn trọng tới gần cô, Tô Cẩm không cự tuyệt, hoặc có thể nói, giờ phút này cô không muốn cự tuyệt người đàn ông này. Cô nhắm mắt lại, cảm giác đôi môi lạnh lẽo của anh bao phủ, ôn nhu mà cẩn thận thăm dò phản ứng của cô, giống như chỉ cần cô có một chút cự tuyệt, anh sẽ ngừng lại. Tô Cẩm nhẹ nhàng cong khóe miệng, nâng khuỷu tay bên sườn lên, ngược lại lật người Lục Thiệu Đình xuống mặt cát. Cô dùng môi đỏ mọng của mình hôn anh, hôn lên người đàn ông luôn khiến cô phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thi cuối kỳ và tiệc chia tay

Edit: B.Y

Lục Thiệu Đình khẽ run, bắt đầu đáp lại cô kịch liệt, lửa nóng quán quít, đến khi hai người đều thở hổn hển mới tách ra, cùng nở nụ cười. Tô Cẩm mặt môi ngả sang bên cạnh, hồi lâu, cô cũng không phát hiện Lục Thiệu Đình có thêm cử chỉ lớn mật nào. Khi cô xoay người nhìn anh, ánh mắt anh đang nhìn bầu trời sao, giống nhau đang trầm tư điều gì đó.

“Anh nghĩ gì vậy?” Tô Cẩm tò mò hỏi.

“Tôi suy nghĩ quan hệ của chúng ta thuộc loại gì.” Lục Thiệu Đình nặng nề nói.

“Cần nghiêm túc như vậy sao? Tôi cảm thấy hưởng thụ hiện tại cũng rất tốt.” Tô Cẩm chuyển mắt nhìn anh.

Lục Thiệu Đình giống như bị lời này của cô làm thức tỉnh, đúng vậy! Là anh suy nghĩ nhiều quá, qua đêm nay, ngày mai bọn họ lại là một nhân vật, một thân phận, mà cô sẽ ở cạnh một người đàn ông khác.

Lúc này, mặt trời phía chân trời bắt đầu lộ ra, rạng đông tầm khoảng một giờ, Tô Cẩm đột nhiên nghĩ đến vết thương của anh, vội vàng ngồi dậy. “Đề tôi xem lưng anh.”

Lục Thiệu Đình nghiêng sang phải, Tô Cẩm vén quần áo anh lên, chỉ thấy trên lưng toàn vết thương dài, cô nhẹ nhàng chạm đến lên, khẽ hỏi. “Đau không?”

“Đã không còn đau nữa.” Lục Thiệu Đình áp ứng đáp.

Tô Cẩm nhẹ nhàng cúi người xuống, hôn nhẹ vài cái chung quanh vết thương. “Cảm ơn anh!!”

Thân thể Lục Thiếu Đình khẽ run rẩy, anh kéo áo xuống, ngồi dậy, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Tô Cẩm lên, nhìn mái tóc đen hỗn độn, vẫn gương mặt xinh đẹp mê người như cũ, hai mắt anh dâng lên một cỗ lửa nóng rồi đột nhiên hung hăng hôn lên môi Tô Cẩm, đặt cô mằn xuống mặt cát mềm mại. Tô Cẩm đáp lại nụ hôn của anh, bàn tay mềm đặt lên bả vai rắn chắc, mang theo sự đáp lại nhiệt liệt, cởi quần áo anh ra. Nhưng mà Lục Thiếu Đình đột nhiên buông lỏng cô ra, kéo áo bị cô vén đến giữa lưng, bình tĩnh nhìn mặt biển rồi nói. “Chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.”

Tô Cẩm hơi sững sốt, cô rõ ràng cảm giác được anh cần, nhưng anh lại nhịn xuống. Cô cười cười. “Không cần, tự nhiên sẽ có người tìm được chúng ta.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lục Thiếu Đình hiện lên một tia tối tăm, anh nâng bước hướng một tảng đá rồi ngồi xuống, không có liếc mắt nhìn Tô Cẩm một cái. Tâm tư của anh ra phức tạp khiến người khác không nghĩ ra, ngay cả Tô Cẩm cũng nghi hoặc, cô có thể cảm nhận được anh ta cực lực đè nén trong lòng, tựa hồ cố ý không muốn thân mật với cô.

Thương thức khung cảnh mặt trời mọc hoàn mỹ đồ sộ bên bờ biển, không trung chợt nghe tiếng phi cơ trực thăng, ba chiếc trực thăng tìm được bọn họ, còn chưa hạ cánh, cửa đã mở ra. Tóc đen của Lãnh Mặc Phàm bị gió thổi hỗn độn, vui sướng trong mắt bị dâng người cao thẳng anh toán bên người Tô Cẩm đập tắt. Anh nheo mắt, khoảnh khắc máy bay chạm đất, anh lập tức vọt tới, ánh mắt kiểm tra khắp người Tô Cẩm. “Không bị thương chứ!”

“Hết thầy ok.” Tô Cẩm nhún nhún vai, vòng vào cánh tay, cười nhìn anh.

Lãnh Mặc Phàm quay đầu hướng Lục Thiếu Đình, giọng điệu có chút trào phúng nói. “Tại sao tôi đến nơi nào cũng đều thấy anh?”

Lục Thiếu Đình cười giễu đáp lại. “Những lời này tôi cũng muốn hỏi ngược.”

Tô Cẩm nhìn hai người đàn ông ngập tràn mùi thuốc súng, cô vuốt vuốt mái tóc dài bị thổi loạn nói. “Các anh còn muốn đứng đây tán gẫu sao?”

Lãnh Mặc Phàm nhướn mi, bá đạo kéo tay Tô Cẩm đi về phía trực thăng, Lục Thiếu Đình theo kịp phía sau, ngồi trên cùng một chiếc trực thăng.

Trong cabin, Lãnh Mặc Phàm vẫn lo lắng kiểm tra toàn thân cô một lần. “Thực không có việc gì?” Xem ra anh cần đánh giá lại năng lực của cô, chuyện Mạc Kim này đã hoàn toàn kết thúc. Sáng sớm hôm nay cảnh sát đã tuyên bố kết quả, không truy cứu sự kiện hắc bang lần này, lấy lý do bang hội của Mạc Kim phát sinh nội chiến mà dẫn đến diệt vong để xử lý.

Đối với cảnh sát Mexico mà nói, giảm bớt phiền toái lớn như vậy, bọn họ vui còn không kịp đâu! Thảm nghĩ mau chóng bình ổn trận loạn chiến này, dẹp an lòng dân.

Tô Cẩm ngoại trừ có chút mệt mỏi bên ngoài, cô lắc đầu. “Hiện tại tôi chỉ muốn tìm một chiếc giường thoải mái ngủ một giấc thật ngon.”

Lãnh Mặc Phàm không khỏi cảm thấy Tô Cẩm lúc này thật đáng yêu, anh nhẹ nhàng néo mũi cô. “Sau này em muốn thế nào cũng được, anh sẽ thỏa mãn hết những gì em yêu cầu.”

“Thật ư?” Tô Cẩm nhíu mày nhìn anh.

“Có khi nào anh lừa gạt em chưa? Lãnh Mặc Phàm anh nói chuyện luôn giữ lời.” Lãnh Mặc Phàm có chút đắc chí, đương nhiên về sau anh sẽ phát hiện nói mạnh miệng như vậy, là hối hận cỡ nào.

“Cái gì cũng đáp ứng?” Tô Cẩm lặp lại một lần.

Nhìn ánh mắt cô lóe lên tia giảo hoạt, Lãnh Mặc Phàm đột nhiên có một loại dự cảm xấu, nhưng lời mới nói ra, làm sao anh có thể đổi ý đây? Anh gật đầu, kiên trì nói: “Bất cứ chuyện gì.”

“Được, em sẽ nhớ kỹ những lời này.” Tô Cẩm cong môi cười, nhìn đáng vẻ kinh ngạc của anh càng thêm buồn cười.

Lãnh Mặc Phàm một tay kéo cô vào trong lòng, thấp giọng nói. “Mệt thì dựa vào nghỉ đi!”

Trực thăng trực tiếp hạ cánh trên tầng thượng của khách sạn, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm bước xuống, phía sau Lục Thiếu Đình cũng xuống theo, trong mắt có mấy phần ảm đạm, nhìn hai người xứng đôi, trong lòng dâng lên chút mất mát, nhưng đây là sự thật, vô luận như thế nào cũng không thay đổi được.

“Anh xuống trước đi! Em có vài câu muốn nói với anh ta.” Tô Cẩm nói với Lãnh Mặc Phàm.

Đôi mắt Lãnh Mặc Phàm thoáng qua chút bất mãn, anh có một dự cảm, tối hôm qua ở trên hoang đảo, hai người bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, điều này khiến nay vừa đổ kị lại oán hận, không dám liên tưởng. Trên bờ cát khuya khoắt, một nam một nữ, đáng giận hơn là tên Lục Thiếu Đình này có ý với Tô Cẩm, không thể đảm bảo hai người chỉ nói chuyện đơn thuần như vậy.

“Cho hai người 3 phút.” Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng đáp, đi về phía thang máy rồi xuống trước.

Tô Cẩm dựa trên khung cửa, cười đón Lục Thiếu Đình bước tới. “Tôi biết nói cảm ơn là điều dư thừa, anh cũng không thích nghe, sau này anh có tính toán gì không?”

Lục Thiếu Đình mím môi, trong mắt lóe lên ý cự tuyệt. “Về nước xử lý chuyện của tôi.”

“Không muốn lưu lại nghỉ ngơi hai ngày rồi đi sao?” Trong giọng nói Tô Cẩm nói có ý giữ lại.

Điều này với Lục Thiệu Đình mà nói, đúng là rất dục hoặc, nhưng, lưu lại thì thế nào chứ? Anh không trả lời, cũng không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt kiên quyết đã muốn nói rõ hướng đi của mình.

Tô Cẩm đương nhiên hiểu được nguyên nhân anh trầm mặc là gì, cô có chút bất lực, cũng có chút bất đắc dĩ, có vài thứ cô nhất định không cho được, đó chính là một phần cảm tình, đối với Lãnh Mặc Phàm như thế, đối hấn cũng như thế.

“Tôi phải đi, hy vọng có cơ hội gặp lại.” Lục Thiệu Đình ánh mắt trở nên kiên định, hết thấy cảm xúc mâu thuẫn dường như không còn tồn tại.

Tô Cẩm đọc được suy nghĩ trong ánh mắt anh, cô vén vén tóc, nở nụ cười quyến rũ. “Chúc anh về nước thắng lợi, một lần nữa lấy lại địa vị và thân phận của mình.” Nói xong, cô vờn tay.

Trong mắt Lục Thiệu Đình biểu lộ một chút si mê, cô đẹp như vậy, đẹp khiến người ta rung động. Anh vờn tay cầm tay cô, đồng thời không khống chế được kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt. “Tô Cẩm, mặc kệ em có thân phận gì, sau này chúng ta cũng sẽ không bao giờ trở thành kẻ địch.”

Tô Cẩm khẽ run, thân thể mềm mại dựa vào lòng anh, rất ấm áp cũng rất an toàn, cô vờn tay ôm chặt anh. “Chuyện tương lai không nói trước được, nhưng tốt nhất là không.”

Lẳng lẳng ôm một lúc lâu, Lục Thiệu Đình mới buông cô ra, cùng cô đi vào thang máy. Tô Cẩm ở tầng 45, còn hấn ở tầng 1, hai người chia tay, con số trên thang máy đã quyết định rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Người đàn ông bá đạo

Edit: susublu

Một tiếng “Đình.” vang lên, Tô Cẩm đã đến nơi, cô đi ra khỏi thang máy, xoay người nhìn anh, cửa thang máy tự động khép kín một cách chậm rãi, đối với Lục Thiệu Đình mà nói, lại quá nhanh, anh chưa kịp nhớ kỹ biểu cảm cuối cùng của cô, còn đối với Tô Cẩm, lần này ly biệt, có lẽ thật sự phải tạm biệt rồi.

Tô Cẩm đi đến trước cửa phòng, đẩy cửa phòng chưa khóa ra, liền thấy Lãnh Mặc Phàm ngồi buồn bã trên sofa, hiển nhiên đã quá thời gian mà anh quy định, anh quay đầu không vui nói “Sao lại nói chuyện lâu như vậy?”

“Không thể tin được Lãnh tổng cũng sẽ ghen!” Tô Cẩm trêu ghẹo anh, đồng thời cởi bộ đồ bó đã bẩn ra, chỉ mặc nội y màu đen, gợi cảm mê người.

Lãnh Mặc Phàm gắt gồng, đứng dậy đi đến bên cạnh cô, bá đạo nắm lấy cánh tay của cô, diênxdafinllequydmn giọng điệu đầy cảnh cáo, “Sau này ngoại trừ tôi ra, không cho phép em tiếp cận người đàn ông khác.”

Tô Cẩm sợ run một chút, đối với giọng điệu bá đạo độc tài này, cô lại thấy không thích, cô nhếch khóe miệng nói, “Chỉ sợ làm không được.”

“Ít nhất phải rời xa Lục Thiệu Đình, tôi không thích tên đó.” Lãnh Mặc Phàm nhường nhịn một bước, cho đến bây giờ, chỉ có người đàn ông này là có lực uy hiếp đối với anh.

“Hình như anh ấy cũng không thích anh.” Tô Cẩm bấu môi, đáp lại.

“Phải không? Tên đó không thích tôi cũng là bình thường, bởi vì hấn ta có ý với em, mà em lại là của tôi, nên mới đổ kị.” Lãnh Mặc Phàm cười lạnh phân tích.

“Tôi nghĩ anh ấy rộng lượng hơn anh, anh ấy không đổ kị, mà lại rất lý trí, hiểu được chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.” Lúc Tô Cẩm nói những lời này, diênxd@finllequydmn tâm trạng lại có chút buồn bã, thật ra Lục Thiệu Đình là một người khiến người khác đau lòng.

“Em còn nói tốt cho cái tên đó? Đêm qua hai người có làm gì không?” Lãnh Mặc Phàm hít mắt ép hỏi.

“Chúng tôi làm cái gì?” Tô Cẩm trừng mắt nhìn anh, trong mắt cũng không có chút chột dạ.

“Tên đó có ý với em, tôi không tin hấn ta có thể làm Liễu Hạ Huệ, có đụng đến em không?” Lãnh Mặc Phàm càng nghĩ càng tức giận, càng lúc càng không thể áp chế lửa giận bốc lên, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng Tô Cẩm triền miên cùng người đàn ông đó, anh liền bốc hỏa muốn giết người xả hận.

“Tôi tự nhận mình không phải là một người phụ nữ coi trọng trinh tiết, nhưng cũng không làm ra những chuyện như vậy, tôi cũng không cần thiết phải giải thích với anh, anh tin cũng được, không tin cũng được, nếu chúng tôi thật sự xảy ra chuyện đó, vậy đó cũng là lúc tôi nên rời đi.” Tô Cẩm nói xong, hắt

tay anh ra, đi vào phòng tắm.

Lãnh Mặc Phàm cứng đờ tại chỗ, ngạc nhiên lại tức giận, người phụ nữ này lại nói chia tay với anh? [dienx//dafnfflequydn](#) Tuy rằng anh cũng rất muốn tin tưởng, nhưng trong lòng lại như có gai nhọn đâm vào, không thoải mái, lời nói vừa rồi của Tô Cẩm lại làm cho anh càng tức giận.

Quả nhiên, hai người cực đoan ở cùng một chỗ, sẽ chỉ xảy ra thêm nhiều mâu thuẫn cực đoan, Lãnh Mặc Phàm kiêu ngạo điên cuồng, Tô Cẩm kiêu ngạo bướng bỉnh, hai người đều tự tin, đều cuồng vọng ở chung với nhau, kết quả là tạo ra một tổ hợp ngông cuồng, nhưng còn một loại kết quả nữa chính là sẽ đánh nhau đến hoa rơi máu chảy, không thể kết thúc.

Lãnh Mặc Phàm buồn bực đến quầy bar, cầm lấy một ly rượu mạnh đổ vào cổ họng, tiếp theo lại thêm một ly nữa, uống đến ly thứ ba, anh cảm luôn chai mà uống, mùi rượu chua cay chảy xuống cổ họng, anh không cảm thấy hết buồn bực, ngược lại khiến đầu óc anh càng thêm tỉnh táo.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Tô Cẩm lau mái tóc ẩm ướt đi ra, trên người khoác áo ngủ màu đỏ lam bằng tơ tằm, cài ba cái nút áo, lộ ra cánh xuân, cô liếc mắt nhìn người đàn ông đang uống rượu giải sầu ở quầy bar, lau khô tóc, rồi lại sấy, xoay người đi vào phòng ngủ, vén chăn lên nằm xuống, nghỉ ngơi.

Lãnh Mặc Phàm cắn chặt răng, hung tợn uống một ngụm, anh thổi cọng tóc rũ xuống trán, cũng đi vào phòng ngủ, nhìn cơ thể khiêu gợi mê người trong chăn, anh cởi áo sơ mi trên người ra, ném xuống đất, nằm vào chăn, nhìn thấy Tô Cẩm không có phản ứng, con người vốn cao ngạo tự đại rất cực vẫn chịu thỏa hiệp, anh vươn tay kéo cô vào trong lòng, Tô Cẩm lạnh nhạt nói, “Tôi muốn ngủ, đừng đến quấy rầy tôi.” Nhưng trong giọng nói có chút tức giận.

“Giận tôi sao?” Lãnh Mặc Phàm thờ vào tai cô, hôn lên cần cổ bóng loáng trắng nõn của cô, hai tay cũng rất xấu xa mò vào trong chăn, Tô Cẩm bị anh làm vậy thì sao có thể ngủ được, cô đảo người lại, nhìn gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, “Còn để ý tới tôi làm gì?”

Lãnh Mặc Phàm nghe ra giọng của cô đã hết giận, nở một nụ cười mê hoặc, “Sao có thể không để ý được? Nếu không để ý, vậy cuộc sống sau này của tôi sẽ rất khổ sở.”

“Không phải anh có phụ nữ khác hầu hạ sao?” Đương nhiên Tô Cẩm không dễ dàng tha cho anh như vậy.

“Từ lúc ở cùng với em, em có từng bắt gặp tôi có quan hệ với người phụ nữ khác không?” Lãnh Mặc Phàm vô tội chớp mắt.

“Cho dù có quan hệ, tôi cũng không để ý.” Tô Cẩm bĩu môi khinh thường nói.

Nhìn đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên của cô, Lãnh Mặc Phàm thầm nghĩ muốn trừng phạt cô, đôi môi mỏng bá đạo áp qua, kịch liệt chặn hết mọi lời nói của cô, thân thể Tô Cẩm bị anh khiêu khích cũng nóng lên, người đàn ông này cũng khiến cô không cự tuyệt được.

“Uhm” Tô Cẩm rên nhẹ một tiếng, áo ngủ trên người đã sớm bị xé, dán vào cơ thể rắn chắc to lớn của anh, vật nguyên thủy ** giống như dã thú hiện ra, một tay Tô Cẩm đặt lên bờ vai của anh, một tay cời dây lưng của anh.....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hai điều mục đều thành công

Edit: susublu

Toàn bộ chuyện ở Mexico đều được giải quyết, nhanh hơn nhiều so với dự đoán, Lãnh Mặc Phàm cũng thanh toán mọi chi phí, chi phí lần này khá lớn, nhưng ít ra tâm trạng Lãnh Mặc Phàm vui vẻ, không những thế, dùng vàng để giải quyết, cũng ảnh hưởng đến đám người nợ nần ở Ấn Độ, hiện tại bên Ấn Độ chắc hẳn đang tức giận đến giơ chân lên, nghĩ đến những việc bọn họ từng làm với Tô Cẩm, tất nhiên Lãnh Mặc Phàm sẽ không để bọn họ sống dễ như vậy, ít nhất cũng tìm một lý do hợp lý để họ không thể sống trên đời này nữa.

Bọn họ không lập tức trở về, mà ở lại Mexico nghỉ ngơi ba ngày, mới đáp máy bay về Mĩ, từ lần trước khi máy bay tư nhân xảy ra chuyện, bọn họ lựa chọn dùng chuyến bay quốc tế an toàn, mà hình như bên Andrew cũng không có động tĩnh gì, nhưng chỉ cần ngày nào mà kế hoạch thu mua vẫn chưa chấm dứt, mấy lão già kia vẫn sẽ không bỏ qua cho anh.

Nhưng thật ra Lãnh Mặc Phàm cũng mỏi mắt chờ mong.

Ngày đầu tiên trở lại Mĩ, Tô Cẩm liền nhận được điện thoại của Trương Vinh, ông đã xảy ra chuyện ở bên kia, hai ngày trước đột nhiên có sát thủ vào căn cứ của bọn họ, tiến hành ám sát ông, cũng may ông đã sớm có phòng bị, [diexndaffnllcqysdoon](#) đã ở nơi an toàn, lần này Trương Vinh điện thoại tới, những bất mãn với Anna đã hoàn toàn bạo phát, ông hoài nghi sát thủ lần này là do Anna phái đến, nếu Trương Vinh không nghĩ sai, lúc này Anna đã đầu hàng đối thủ của ông, một người đàn ông tên là Rio, lúc Trương Vinh còn là đặc công, đã giết mấy người em của ông ta, mấy năm nay ông ta luôn tìm kiếm tung tích của Trương Vinh, rất có khả năng Anna đã đầu hàng ông ta.

Mà Rio này cũng là thù lĩnh của một tổ chức sát thủ, sát thủ dưới tay ông còn nhiều hơn Trương Vinh, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh mẽ, lần này tổ chức của Trương Vinh gặp phải uy hiếp rất lớn.

“Không thể tin được sự tỷ của tôi lại đầu hàng kẻ thù của cha nuôi.” Sau khi Tô Cẩm đập vỡ điện thoại, tâm trạng chột nặng nề.

“Trên thế giới này, người thông minh đều sẽ chọn chỗ tốt cho mình, Anna không chấp nhận được cha nuôi của em, cha nuôi của em không tha cho cô ta, dĩ nhiên//dànllleqysdnn hai người đều cùng một loại người, nếu cha nuôi em không gặp chuyện không may, thì người chết chính là Anna.” Lãnh Mặc Phàm hít mất phân tích.

“Đương nhiên tôi không thể để cho cha nuôi xảy ra chuyện, cho dù có một ngày tôi phải đối mặt với cô, tôi cũng tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.” Mặt Tô Cẩm lóe lên vẻ kiên định.

“Em không phải đối thủ của Anna.” Lãnh Mặc Phàm nhếch môi không hề khách sáo hất cho cô một gáo nước lạnh.

“Anh đừng quá coi thường người khác.” Tô Cẩm hừ nhẹ nói.

“Tôi không nói thực lực, mà là lòng người, em không nhẫn tâm bằng Anna, cô ta không để ý tình thân mà giết chết cha nuôi của em, em cho rằng cô ta còn có thể nương tay với các người sao? Nhưng em không giống vậy, trong lòng em có bóng ma, lúc ra tay, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của em, ảnh hưởng đến năng lực của em.”

Đối với điểm này, Tô Cẩm thật sự không biết nói gì để phản bác, không sai, tuy rằng hiện tại tâm trạng cô kiên định, nhưng còn chưa chết tâm, đối mặt với Anna, cô không thể coi như đang đối mặt với một đối thủ xa lạ.

“Cho nên tôi đề nghị, lúc em còn chưa hoàn toàn chết tâm, không nên tự ý đối đầu với Anna.”

“Chẳng lẽ bắt tôi đứng nhìn cha nuôi chạy trốn chết sao? Tôi làm không được.” Tô Cẩm thở dài một hơi.

“Ít nhất phải nắm rõ tình huống của kẻ địch, em mới có thể nắm chắc, hiện tại em cần phải bình tĩnh và có lý trí.” Lãnh Mặc Phàm đề nghị.

“Tôi cũng muốn mình bình tĩnh.” Tô Cẩm cười khổ một tiếng, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một cục diện như vậy.

“Tôi sẽ giúp em.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng nói.

“Chuyện này tốt nhất anh đừng nhúng tay, tôi không muốn anh rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm vì tôi.” Tô Cẩm lên tiếng từ chối, chuyện này xem như là việc nhà, cô nhất định phải tự tay giải quyết.

“Ít nhất để cho tôi đứng ở bên cạnh em.” Lãnh Mặc Phàm rầu rĩ nói, trong chuyện này, anh có chút bất an, sát thủ mà mất đi bình tĩnh và lý trí thì chính là tự sát, không khác gì tự rước họa vào thân.

Nửa tháng sau, ở Trung Quốc, tại căn cứ quân sự, trong một văn phòng nghiêm nghị, Lục Thiệu Đình lại nắm giữ thân phận và địa vị của mình một lần nữa, dĩ nhiên//lleqys"dmn tỏ vẻ như một người lính đầy tôn nghiêm, không chỉ như thế, anh còn nhận được một thông báo chuyển công tác, anh sắp đi Mỹ, trở thành một đội trưởng đội cảnh sát quốc tế, lần này nếu anh lập công lao, cũng có ích cho toàn bộ quốc gia.

“Tôi không đi được.” Lần đầu tiên Lục Thiệu Đình phản đối.

“Vì sao? Đây chính là một vị trí cầu còn không được, cậu có biết có bao nhiêu người muốn đi không?” Quân trưởng kinh ngạc nhìn anh.

“Tôi chỉ muốn làm việc trong nước.”

“Tin tưởng tôi, ở Mỹ cậu sẽ nhận được cơ hội phát triển rất tốt, hơn nữa, tất cả đã được cấp trên sắp xếp, đến thời hạn thì đi nhậm chức đi! Phải biết rằng với tuổi của cậu mà ngồi được ở vị trí này, không biết có bao nhiêu người hâm mộ đâu! Ngay cả tôi cũng ghen tỵ.” Quân trưởng nói giỡn.

Lục Thiệu Đình không nói nữa, nhưng ở trong lòng anh, vẫn luôn tồn tại một cảm xúc không thể tiêu tan, nguyên nhân anh không muốn đi Mỹ chỉ có một, dĩ nhiên//affnlleqysdnn Tô Cẩm ở nước Mỹ, một người là sát thủ, một người là cảnh sát, anh sợ sẽ có một ngày đối địch với cô.

Nhưng quân lệnh không thể trái, hướng chỉ lần này anh đại diện cho quốc gia, là một vinh quang, nữ nhi tình trường nên xếp sau lợi ích quốc gia, cho dù có một ngày như vậy, cũng không phải chuyện anh có thể không ché.

Tốt nhất là không nên gặp lại cô.

Tất cả đã trôi qua rồi, anh là Lục Thiệu Đình, một người lính của quốc gia, một người sống vì chính nghĩa, không nên mê luyến những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nhiệm vụ mới

Edit: susubluu

Nước Mỹ, Washington.

Nửa tháng này, Tô Cẩm đang lo lắng vì chuyện của Trương Vinh, may mà mọi chuyện không quá xấu, tạm thời Anna không tìm thấy chỗ Trương Vinh đang trốn, nhưng né tránh như vậy cũng không phải cách, nếu không đánh trả, Trương Vinh và tổ chức sẽ không làm gì được.

Vừa mới uống xong trà chiều, Tô Cẩm đang dựa vào sofa tự hỏi, di động bên cạnh cô liền vang lên, cô bắt máy, “Ừ.”

“Tiểu Cẩm, hiện tại quan hệ giữa con và Lãnh tổng như thế nào?” Đầu kia vang lên câu hỏi của Trương Vinh.

“Vẫn tốt, vì sao cha nuôi lại hỏi như vậy?” Tô Cẩm nhíu mày nói, hình như Trương Vinh còn muốn nói gì nữa.

“Không phải con yêu cậu ta rồi chứ?” Trương Vinh tiếp tục hỏi, giọng điệu lại rất bình tĩnh.

Phải biết rằng điều tồi tệ nhất của sát thủ là lụy tình, tuy rằng câu hỏi này quá đột ngột, làm cho tâm trạng của Tô Cẩm lập tức loạn cả lên, cô vẫn trả lời đầy khẳng định, “Không có.”

“Tiểu Cẩm, cho dù con không có quan hệ gì, con người vẫn là con người, không phải máy móc, có cảm tình cũng là bình thường, nhưng con phải hiểu được tính chất của đoạn tình cảm này, phải chuẩn bị rút ra bất cứ lúc nào.” Ở đầu dây bên kia, lời nói của Trương Vinh rất thấm thía.

“Con hiểu được.” Tô Cẩm bình tĩnh nói.

“Cha nói với con nhiều như vậy, là vì có một việc muốn con làm, Lãnh tổng cho cha ít tiền, ít nhất có thể cho con nghỉ ngơi một năm ở bên cạnh cậu ta, diexdaffnleequydn nhưng chuyện này cha không tìm thấy ai thích hợp hơn con, chỉ có con làm cha mới yên tâm.”

“Cha nuôi nói đi! Chuyện gì?” Quả nhiên Tô Cẩm đã đoán được ý của cha nuôi, nhất định là có chuyện muốn giao cho cô.

“Cha có một người bạn tốt gặp một chuyện phiền phức rất nghiêm trọng, thân phận của ông ấy không tiện tiết lộ, vấn đề hiện tại là, ông ấy phải hầu tòa, mà thắng thua của quan tòa lần này sẽ quyết định thân phận và địa vị của ông ấy sau này, thân là bạn tốt của ông ấy, cha không thể ngồi yên mà không làm gì.”

“Xem ra là một người chức cao vọng trọng.” Tô Cẩm tính toán.

“Cũng có thể nói như vậy, nhưng chuyện này rất quan trọng, lần này có một tù nhân trở thành nhân chứng, hẳn ta là nhân chứng máu chó, nhiệm vụ của con chính là tuyệt đối không thể để cho người này lên tòa.”

“Chuyện này gây phiền phức không nhỏ!” Tô Cẩm nhíu mày.

“Cho nên, vừa rồi cha hỏi con là Lãnh tổng là gì đối với con, không biết anh ta có thể để con đi làm chuyện này hay không, tóm lại, chuyện này phải do con làm.”

“Yên tâm đi! Cha nuôi, con có thể làm.” Tô Cẩm cam đoan.

“Lát nữa sẽ gửi tư liệu cho con, nhưng có điều cha phải nhắc nhở con, lần này ngoại trừ cảnh sát bảo vệ nhân chứng ra, chắc chắn còn có người khác nhúng tay vào, con nhất định phải cẩn thận.”

“Còn có người nào hứng thú với chuyện này?” Tô Cẩm nhíu mày nói.

“Bọn họ không phải cảm thấy hứng thú, mà là muốn phá hư kế hoạch của chúng ta, nếu cha đoán không sai, chắc là người đã từng ở trong tổ chức lúc trước, Rio, nhất định là chủ ý của Anna, cô ta muốn cha ra mặt.”

Biểu cảm của Tô Cẩm rất chăm chú, “Xem ra chuyện này con phải xử lý cẩn thận, yên tâm đi! Cha nuôi, giao cho con, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Kết thúc cuộc điện thoại này, tâm trạng Tô Cẩm quả thực không tốt, không thể tin được sự ty lại có thể tàn nhẫn đến như vậy, chẳng lẽ cô không bức cha nuôi đến đường cùng thì không được sao? Buồn cười nhất là, diexnd@finleqysdn đây là vận mệnh của sát thủ, phản bội tổ chức sẽ chết, bởi vì cô nắm giữ nhiều bí mật của tổ chức, sợ cô sẽ cản trở, hiện tại, sự ty có Rio làm chỗ dựa, cô ta nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà lợi dụng người đàn ông này để diệt trừ thế lực của cha nuôi, đương nhiên, cũng bao gồm cô ở trong đó.

Chỉ chốc lát sau, máy tính của Tô Cẩm nhận được một tập tư liệu gửi đến, cô mở mục có đối tượng lần này ra, là một cao thủ phạm tội với chỉ số thông minh cao, chuyên môn trộm cướp đồ của người giàu, đương nhiên, trong lúc trộm đồ, bọn họ cũng có cơ hội tiếp xúc với bí mật của nhiều người giàu, bao gồm một ít tin tức cá nhân không thể công khai, mà lần này người đàn ông này phải ra làm chứng thì đúng là cơ hội để kiếm được một số tiền kéké sù, chắc chắn hẳn ta sẽ chứng minh người đó chính là bạn của cha nuôi.

Tô Cẩm nhớ kỹ khuôn mặt này, đồng thời bắt đầu tìm tòi thông tin từ lúc hắn được áp giải ra tù, cách ngày ra tòa làm chứng chỉ còn ba ngày, cô phải lợi

dụng ba ngày này để xem xét kỹ những nơi hấn sẽ đi qua, tìm được lỗ hổng để phản kích.

Lợi dụng tin tức từ vệ tinh, nhanh chóng có mười chỗ khác nhau xuất hiện, Tô Cẩm nhấp một ngụm cà phê bắt đầu tiến hành phân tích, muốn ám sát một người ở trên đường, hơn nữa lại dưới tình huống bốn phía đều là cảnh sát, dưới tình huống đó rất dễ phạm sai lầm, Tô Cẩm tìm rất đúng đường, phân tích sâu sắc, nhanh chóng tìm ra một chỗ có lợi cho cô, đó là một con đường núi cách ngục giam mười sáu kilomet, đây là con đường để áp giải phạm nhân, hơn nữa núi này do đá tạo thành, đúng là một địa điểm ám sát tốt nhất.

Nhìn vào máy tính đến giữa trưa, Tô Cẩm đau đầu xoa huyết thái dương, lúc này nghe thấy tiếng đẩy cửa, Lãnh Mặc Phàm mở cửa đi vào, thấy bộ dáng cô mệt mỏi, anh nhủ mày nói, “Lại làm cái gì nữa?”

“Tôi muốn nghỉ mười ngày.” Tô Cẩm đứng dậy đi về phía sô pha, thuận miệng nói.

“Mười ngày? Em muốn làm gì?” Lãnh Mặc Phàm hoài nghi nhìn cô, trong lòng bắt đầu có dự cảm không tốt.

“Chuyện này không cần thiết phải nói cho anh biết, bây giờ tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng thôi.” Tô Cẩm nhủ mắt nói.

“Bây giờ em là người của tôi, chẳng lẽ tổ chức mấy người không có quy củ để cho em đi nhận một nhiệm vụ khác?” Lãnh Mặc Phàm lập tức đoán ra mục đích của cô, đồng thời nhìn lướt qua tấm hình phạm nhân trong máy tính đặt trên bàn.

“Chuyện này tôi phải làm.” Tô Cẩm quay đầu nhìn anh, đôi mắt lộ vẻ cầu xin.

Lãnh Mặc Phàm lập tức bác bỏ, giọng điệu kiên định, “Không được, trong khoảng thời gian này em phải ở bên cạnh tôi.”

“Hoàn cảnh hiện tại của anh rất an toàn, tôi nghĩ không cần tôi phải bảo vệ anh!” Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm.

Lãnh Mặc Phàm nhếch khóe miệng, trên mặt lại có thâm ý khác, “Tôi mời em đến đây, diện/dãnlleqysdoon ngoại trừ bảo vệ tôi ra, với tôi mà nói, chuyện nằm trên em quan trọng hơn.”

Không cần đoán, Tô Cẩm cũng biết anh ám chỉ cái gì, cô nhếch môi cười, “Phụ nữ, anh hiểu là được, trong lúc này tôi có thể chuẩn bị cho anh mười người phụ nữ, cho anh gieo giống hàng đêm.”

Trong mắt Lãnh Mặc Phàm đầy giận dữ, đôi chân thon dài quỳ trên sô pha, đè Tô Cẩm trên sô pha tức giận nói, “Em có thể bỏ được tôi rồi tặng cho người phụ nữ khác?”

Tô Cẩm lại thật sự đẩy anh ra, nghiêm mặt nói, “Tôi đã nói nghiêm túc với anh.”

“Tôi nói không được.” Biểu cảm của Lãnh Mặc Phàm cũng rất nghiêm túc.

Tô Cẩm quay đầu nhìn anh, trên mặt có chút đắc ý nói, “Còn nhớ rõ lúc trên trục thẳng anh đã đồng ý với tôi chuyện gì không? Anh có thể đồng ý bất cứ yêu cầu gì của tôi.”

“Tôi không quên, nhưng tuyệt đối không bao gồm chuyện em đi mạo hiểm.” Lãnh Mặc Phàm cắn răng trả lời, khó trách lúc đó anh có một cảm giác không tốt, quả nhiên đã ứng nghiệm vào lúc này.

“Nhưng đây là yêu cầu của tôi.” Tô Cẩm nghiêm túc trả lời.

“Em có thể đưa ra yêu cầu khác, như nói em muốn tài sản của tôi, hoặc là kêu tôi cho em một khoản tiền hưởng thụ cả đời, những chuyện này tôi đều có thể đồng ý với em, ngoại trừ vấn đề này.” Lãnh Mặc Phàm trầm mặt không muốn khuất phục.

“Quả nhiên vẫn đổi ý, tôi còn nghĩ anh là người nói một không hai.” Tô Cẩm khinh bỉ liếc xéo anh.

“Tôi..... Đương nhiên tôi là người nói lời giữ lời.” Lãnh Mặc Phàm nhấn mạnh.

“Vậy đồng ý với tôi, mười ngày sau tôi sẽ trở về.” Tô Cẩm hạ giọng xuống, giống như chuyện này không thể thương lượng được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Anna báo thù

Edit: susublu

Đây không phải lần đầu tiên Lãnh Mặc Phàm lĩnh giáo tính tình của người phụ nữ này, anh đành phải thỏa hiệp, “Muốn tôi đồng ý cũng được, nhưng phải

để cho người của tôi giúp em.”

“Không cần, tự tôi có thể hoàn thành.” Tô Cẩm không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối, chuyện này liên lụy tới người trong cơ quan chính trị của Mĩ, cô không muốn để anh dính vào.

“Rốt cuộc là nhiệm vụ gì?” Lãnh Mặc Phàm nhíu mày hỏi.

“Vội tôi mà nói, nhiệm vụ rất đơn giản.” Tô Cẩm tự tin cười, trong nụ cười cũng đầy sự liều lĩnh.

Lãnh Mặc Phàm bị nụ cười của cô làm cho ngầy người, lập tức cúi người bá đạo hôn lên môi của cô, triền miên với cô trên sô pha, đôi chân thon dài của Tô Cẩm cuốn lấy thắt lưng anh, say sưa chìm đắm trong cuộc hoan ái này với anh, tạm thời quên hết mọi chuyện phiền toái.

Thời gian trôi qua đến ba giờ sáng, màn đêm bao phủ khắp rừng cây, đen tối không chút ánh sáng, thú hoang tru lên như ác ma gào thét, trong rừng núi lúc này đã bị mai phục, lúc này, ở trên trên núi đá, một bóng người đang bám víu treo lên, treo trên vách núi đá một cách linh hoạt nhanh chóng, tới một độ cao nhất định, Tô Cẩm đánh giá khối đá này một lần nữa, tiếp theo đó, dieinxdaafilleqysdnn lấy một gói thuốc nổ ở sau ba lô ra dùng một thanh sắt cố định vào một góc, xác định không có sai lầm, cô mới leo xuống, cất mọi trang bị đi, âm thầm đi đến bên cạnh, giữa cây cối um tùm có một chiếc xe việt dã màu đen được giấu sẵn, cô mở cửa ngồi vào, đồng thời ấn nút mở tất cả thiết bị theo dõi lên, một đường từ ngục giam đi về vị trí của cô, như vậy cô có thể xác định ròng rọc sẽ vận hành.

Tuy rằng chờ đợi lâu nên buồn tẻ, nhưng không có lúc nào Tô Cẩm buông lỏng cảnh giác, những lời cha nuôi nhắc nhở vẫn còn bên tai, lần này có khả năng còn người khác tham gia.

Giọt sương sớm đầu tiên rơi xuống cửa kính xe, sắc trời dần dần sáng lên, trong rừng cây có một cô gái lười biếng như vừa mơ tỉnh giấc, không khí tươi mát, từng tầng từng lớp đều xinh đẹp, nếu không phải đang chờ chấp hành nhiệm vụ, Tô Cẩm thật sự muốn đi leo núi.

Từng giây từng giây trôi qua, Tô Cẩm thám thính được tin tức, thời gian xuất phát từ ngục giam đại khái là chín giờ, hai giờ chiều mở phiên toà, nhưng không biết lần này cảnh sát có nghe được tin tức hay không, mà không có nhiều xe cảnh sát hộ tống, chỉ có một chiếc xe xuất phát.

Tất cả đều chưa xác định, Tô Cẩm phải dò xét lại tin tức lúc trước, ăn một hộp bánh ngọt, uống một chút nước, mắt lại nhìn chăm chăm vào động tĩnh trên màn hình, rốt cục, lúc 8 giờ rưỡi, trên màn hình xuất hiện một chiếc xe cảnh sát bọc thép, năm tên cảnh sát được trang bị áo giáp hạng nặng cầm súng đi ra, bọn họ đứng ở trước cửa hông, đang chờ áp giải phạm nhân, tiếp theo, không đến 2 phút, chỉ thấy một người đeo còng trên tay, diiexd@ffilleqys/dôn dưới chân là xích sắt bị hai tên cai ngục áp giải đi ra, Tô Cẩm nhanh chóng ngắm nhìn khuôn mặt của phạm nhân trên màn ảnh, liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là mục tiêu hôm nay.

Cô liếc mắt nhìn thời gian, sớm hơn so với mong đợi, hiện tại mới 8 giờ rưỡi, xem ra cảnh sát cố ý để lộ là chín giờ, mà trên thực tế bọn họ lại xuất phát sớm, như vậy có thể làm xáo trộn, cũng dự phòng sắp xếp trên đường đi, hiện tại cũng không thể đoán được rốt cuộc có bao nhiêu con mắt đang nhìn phạm nhân này, theo tư liệu, những đồ anh ta từng trộm còn giá trị hơn đám châu báu chưa rõ tung tích này, nếu có người cướp được phạm nhân này, sẽ có khả năng sẽ trở thành tỷ phú.

Tô Cẩm bắt đầu chú ý cao độ, mọi chuyện dọc theo đường đi đều như dự đoán của cô, bao gồm cả tốc độ xe, còn mười km nữa, thật ngắn, Tô Cẩm phải mau chóng giải quyết phạm nhân đào tẩu, nếu không ít nhất sẽ có thêm trăm tên cảnh sát cách đó mười km chạy tới.

Xe làm được tốc độ bảo trì sáu mươi mét, dự đoán đại khái 15 phút nữa sẽ tới, Tô Cẩm vỗ vỗ điều khiển trong tay, vừa đếm thời gian, vừa quan sát, nhìn xe dần dần đến chỗ gấp khúc của đường, rốt cục cũng đến vị trí của cô.

Ba trăm thước, hai trăm mét, một trăm mét. Tô Cẩm bình tĩnh quyết đoán ấn nút thuốc nổ, chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên, một tảng đá nứt khỏi vách đá, ngã xuống, nện xuống mặt đường, vô số đá vụn rơi xuống, giây tiếp theo, Tô Cẩm phát động xe, xe mảnh liệt chuyển lao xuống mặt đường, lúc này, nghe thấy tiếng nổ, ngoại trừ hai cảnh sát trên xe, ba người khác đều xuống xe xem xét, nhưng bọn họ vốn không ngờ đến đây là một cuộc ám sát, chứ không phải là thiên tai, chờ bọn họ nhận ra nguy hiểm thì đã chậm, hòng súng của Tô Cẩm đã chuẩn xác nhắm ngay vào bọn họ, giải quyết ba tên cảnh sát, cảnh sát đang ở bên trong xe cũng nhanh chóng xuống xe, trốn sau cửa xe, bắt đầu tiến hành phản kích, xe việt dã của Tô Cẩm càng rơi xuống, né sau đám đá lớn đang rơi xuống, đầu súng với viên cảnh sát ở cửa xe bên trái, viên cảnh sát kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống, Tô Cẩm lưu loát bắn một phát súng.

Một viên cảnh sát khác thấy thực lực đối phương quá mạnh, muốn lên xe lái xe rồi đi, nhưng mà vừa mới ngồi vào ghế lái, vì bối rối mà trong khoảng thời gian ngắn anh ta rối loạn tay chân, mà ở trước cửa sổ thủy tinh, lớp thủy tinh chống đạn bị một màn xả súng mạnh mẽ, rốt cục một viên viên đạn xuyên qua não cảnh sát.

Phạm nhân phía sau sợ hãi, anh lui ra ghế phía sau, lớn tiếng kêu lên, “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi có thể cho cô tiền, rất nhiều rất nhiều tiền...”

Tô Cẩm như linh hồn đứng ở trước cửa xe, nhìn anh tuyệt vọng, lắc đầu nói, “Đáng tiếc cái tao muốn không phải tiền, mà là mạng của mày.” Nói xong, tiếng súng vang lên, một phát trúng giữa đầu.

Lưu loát giải quyết xong, Tô Cẩm không khỏi nhíu mày, xem ra nhiệm vụ lần này thật sự đơn giản, chẳng lẽ cha nuôi đã tính toán sai rồi? Anna vốn không muốn tới đây để ngăn cản mình giết người?

Tô Cẩm trở lại trong xe, lên xe nhanh chóng rời đi, xe mạnh mẽ lui về phía sau một cái, xoay ngược lại rồi đi, ngay khi xe Tô Cẩm còn chưa lái được một km, đột nhiên ở một khúc quẹo, một màn đạn xả ra từ trong rừng cây, tiếp theo, một chiếc xe được trang bị rất kiên cố vọt ra khỏi rừng cây như mãnh hổ, dieinx/dannlleqysdnn lao về phía xe của Tô Cẩm, Tô Cẩm hết sức kinh hãi, kéo tay lái hãm phanh, quay cửa kính xe xuống để phản kích, nhưng mà,

xuyên qua lớp kính xe màu đen, cô hoảng sợ khi thấy được một gương mặt quen thuộc, người lái xe là Anna, cô cắn chặt môi, trên mặt là nụ cười lạnh lùng vô tình như tội phạm, nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ giật mình của Tô Cẩm, hình như cô càng đắc ý hơn.

Tô Cẩm ở sừng sốt ba giây, không chút do dự nổ súng vào ghế lái của cô, sau phát súng mạnh mẽ đó, lại phát hiện vốn dĩ vô dụng, không thể phá vỡ cửa kính xe, Tô Cẩm ngồi trong xe oán trách, cảm giác bị mùi vị thần chết bao phủ, còn ba mét nữa là xe của cô sẽ lao xuống vách núi, trong lúc khẩn cấp này, Tô Cẩm có thể trở thành một sát thủ xuất sắc, tố chất trong người quá cứng rắn, cô có một giây để duy trì bình tĩnh, mắt tìm tòi mọi thứ có thể bảo vệ tính mạng, cuối cùng, ở ghế sau có một dây leo núi, cô nhanh chóng cầm lấy, đập một cái mở bung cửa xe bên vách núi, không đợi xe rơi xuống núi, cô thả người nhảy xuống trước, không hề có cảm giác gì, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm bị dọa ngất xỉu rồi, nhưng tiếng gió bên tai Tô Cẩm, cơ thể của cô đã sớm bám vào tảng đá cứng rắn, tiếp theo, rơi xuống thân cây, trượt một đường xuống dưới, lúc Tô Cẩm nhảy đã ném dây thừng ra, rốt cục, cơ thể của cô rơi xuống một chỗ cách đó năm mét, cô bị treo trên cây, mới vừa bị treo, đã nghe thấy một tiếng nổ trên đầu, Tô Cẩm ngẩng đầu, là xe của cô bị rơi xuống, cô đứng đưa người thật mạnh, dây thừng trượt trên vách núi, Tô Cẩm bắt lấy một cành cây, áp chặt cơ thể tron nhãn vào cây cối, tránh sự va chạm của xe việt dã.

Xe việt kiên cố rơi ở độ cao trăm mét xuống dưới, cũng biến thành một đồng sắt vụn, Tô Cẩm cắn chặt răng, không nhúc nhích chờ đợi, tuy rằng cách năm mươi mét, nhưng không gian trống trải, cô vẫn nghe được tiếng nói ở phía trên.

“Cô ta cứ chết như vậy sao?”

“Cô cho rằng cô ta còn có hy vọng sống sót sao?” Anna cười lạnh nói.

“Vậy không phải đã vứt bỏ được mối hận trong lòng cô sao?”

“Đi thôi! Đoán chừng cảnh sát sẽ tìm tới nơi này rất nhanh.”

Trên đầu vang lên tiếng xe đi xa, rốt cục Tô Cẩm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô giẫm lên một tảng đá nhỏ để nghỉ ngơi một chút, nghĩ rằng, Anna cho rằng mình đã chết, vì cô ta nghĩ mình không nắm chắc mà nhảy xuống núi, nhưng lần này cô đã tính sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sống sót

Edit: susubluu

Nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, Tô Cẩm thấy có chút khó hiểu, Anna có hận ý với mình sao? Vì sao? Mình chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với cô, chẳng lẽ thật sự vì lần trước Lãnh Mặc Phàm từ chối lời yêu của cô?

Tô Cẩm không có dư thời gian suy nghĩ mấy vấn đề này, hiện tại việc cô cần làm chính là mau chóng rời khỏi chỗ này, cảnh sát sẽ tới rất nhanh, đến lúc đó có khả năng cô sẽ bị phát hiện, trải qua cú ngã vừa rồi, cổ tay trái của Tô Cẩm bị trật, cô chỉ có thể dựa vào tay phải, trượt xuống dưới, cũng may phía dưới rừng cây có mọc um tùm, nên cô không gặp trở ngại gì mà đã xuống được dưới núi, ngay khi cô vừa mới nói lỏng tay ra, trên đầu đã vang lên tiếng còi của cảnh sát, cô chọn một phương hướng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Ở trong đại sảnh khách sạn, Lãnh Mặc Phàm vừa mới ra ngoài, trên người mặc tây trang đi giày da bước đi, cử chỉ thong dong tao nhã, cơ thể ưỡn thẳng hấp dẫn ánh mắt nhìn trộm của vài vị tiểu thư trẻ tuổi trong sảnh, vừa mới đi qua một cái tivi trên vách tường, chỉ nghe thấy một giọng nữ hỗn loạn và kích động vang lên.

“Hiện tại vị trí của tôi cách ngục giam mười km ra ngoài núi, nơi này vừa mới xảy ra một vụ nổ dữ dội, toàn bộ cảnh sát phía sau tôi đều gặp nạn bỏ mình, mà lần này phạm nhân đứng ra làm chứng, Jason đã trúng đạn mà chết, vốn dĩ lần này Jason ra tù chỉ muốn làm chứng rằng nghị viện lãnh đạo quản lý chính trị đương nhiệm nhận hối lộ nghiêm trọng, hiện tại, chúng ta tạm thời không biết, là báo thù hay là có người cố ý ra chỉ thị khủng bố nhân viên công chức.”

Chỉ thấy khi nữ phóng viên xốc xếch đứng trong gió nói xong, chợt nghe thấy bên cạnh có người nói nhỏ vài câu vào tai cô ta, biểu cảm của cô ta lập tức kinh sợ một chút, diẽnxdafflleqysdnn cô lập tức lên tiếng nói, “Hiện tại cảnh sát phát hiện một chiếc xe rơi xuống núi cách đây một mét rưỡi, rất có thể là xe của sát thủ bị rơi xuống núi bê nát, hiện tại chúng ta đi theo màn hình để biết tình huống.”

Nói xong, chỉ thấy trên màn xuất hiện một hình ảnh hỗn loạn.

Lãnh Mặc Phàm đứng ở giữa tivi, trên gương mặt tuấn tú mê người bắt đầu bất an, khăn trương, cặp mắt giống như muốn trừng xuyên thủng tivi để nhìn rõ chuyện phía sau, Jack đứng bên cạnh nhìn ra tâm tư của anh, cũng toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ là Tô Cẩm?

Đại khái sau 1 phút, trong tivi xuất hiện khuôn mặt của nữ phóng viên đang lắc lắc ở phía xa, cô kích động chỉ vào một chỗ trên vách núi, video cũng di chuyển theo, chỉ thấy phía dưới núi là một chiếc xe đã biến thành một đồng sắt vụn, giọng nói của nữ phóng viên bén nhọn vang lên, “Chiếc xe rất có thể là của sát thủ, nhưng vì sao lại rơi tan nát, thì cảnh sát đang điều tra.” Đang nói, hình như nữ phóng viên phát hiện cái gì đó, trong tivi xuất hiện một ít vết

xe rõ ràng, diênxd@nle//qýdoon cô giạt mình mở miệng nói lớn, “Không thể tưởng tượng được, nhìn tình huống trên mặt đường thượng, hình như là xe bị rơi mạnh xuống vách núi.” Nói xong, video nhìn dòi về phía chỗ mù mặt dưới núi, dấu vết của xe rất rõ ràng, có một chiếc xe khác đột nhiên lao mạnh ra ngoài, đụng vào chiếc xe trên đường.

Lãnh Mặc Phàm đột nhiên tuyệt vọng khẽ gọi một tiếng, trong mắt u ám, “Tô Cẩm?”

“Lãnh tổng, ngài đừng kích động, có lẽ không phải Tô tiểu thư.” Jack an ủi.

Lãnh Mặc Phàm lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi cho Tô Cẩm, nhưng mà nhanh chóng vang lên giọng của nhân viên tổng đài, không kết nối được, sắc mặt anh âm trầm, mất lý trí, anh khàn giọng nói với Jack đang đứng ở phía sau, “Nhanh điều tra đi.”

Jack bị dọa đến mức chân run lên, xoay người chạy ra khỏi khách sạn, cơ thể Lãnh Mặc Phàm run rẩy một chút, tay không ngừng nhẹ nhàng sờ trán, tin tức này tới quá đột nhiên, nhìn qua màn hình, nếu lúc ấy bị trong xe có người, vốn không có hy vọng chạy thoát, nếu người lái xe là Tô Cẩm... Cho dù ngay cả Lãnh Mặc Phàm tự mình lái cũng không có lòng tin sẽ có thể sống sót trong lúc đó.

“Không thể được, em không thể chết, em tuyệt đối không thể chết được...” Giọng Lãnh Mặc Phàm khàn khàn, cuối cùng rít gào thành tiếng, “Em tuyệt đối không thể chết được...”

“Tiên sinh, xin hỏi có cần giúp gì không?” Một nhân viên khách sạn quan tâm tiến lên.

Lãnh Mặc Phàm cũng không để ý tới anh ta, anh nhanh chân bước ra khỏi cửa khách sạn, anh phải tìm được cô, tìm được cô...

Tô Cẩm ở chỗ nào?

Cô mặc quần áo rách nát lội qua một con sông, đến gần một chiếc xe của một đôi nam nữ đang đậu ngay bờ sông, cũng may trên lưng cô còn có một cây súng ngắn, cô ôm tay trái bị gãy, tóc tai hỗn độn, trên mặt có mấy vết thương, tựa như một ma nữ mới đi ra từ chiến trường.

“Billy...” Là hơi thở gấp của cô gái trong xe, nghe ra đang rất hưởng thụ vui thích lúc này.

Mà người đàn ông đang đề trên người cô lại dùng sức điên cuồng di chuyển, cơ thể lay động va vào sườn xe vang lên tiếng kêu kèn kẹt, nhưng mà, vào lúc này, một khẩu súng u ám đặt ngay vào gáy của anh ta, cô gái đang híp mắt hưởng thụ hoảng sợ hét lên một tiếng, “A.”

Người đàn ông ra sức lên đỉnh, cùng lúc đó lại cảm thấy một thứ cứng cứng đằng sau, anh ôm gáy ngẩng đầu, mới nhìn rõ hoàn cảnh trước mắt, anh giơ hai tay lên, diênxdaff“lleqydoon vốn không hề để ý hai người đang trần truồng, cuối cùng anh vuron một bàn tay ra che hạ thân lại, vậy mà, cô gái đứng ở trước mặt anh, trên khuôn mặt chỉ có vẻ nghiêm khắc, cô trầm giọng quát một tiếng, “Xuống xe.”

“Để chúng tôi lấy quần áo đã.” Người đàn ông khản cầu.

Mắt Tô Cẩm ra hiệu cho phép, anh ta và cô gái tự mình mặc quần áo rồi nhanh chóng xuống xe, hai người đứng ở trong gió, trở mắt nhìn xe của bọn họ chạy mất hút, hai người đều khóc.

Đại nạn không chết, Tô Cẩm nghĩ đến hai người vừa rồi, rốt cục tâm trạng của cô cũng khôi phục lại từ trong tuyệt vọng và hoảng loạn, cô mím môi cười, giống như may mắn thoát khỏi bàn tay của tử thần, cứ một lần rồi lại một lần, đã không đếm được bao nhiêu lần cô đã tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng mà, sống sót được, luôn là một chuyện đáng được ăn mừng không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Bắt đầu chạy trốn

Edit: susubluе

Cho nên, đây là lý do vì sao Tô Cẩm luôn hưởng thụ cuộc sống, mà không dự tính cho tương lai, bởi vì đối với cô mà nói, tương lai quá xa không thể thành hiện thực, có lẽ ngày mai cô sẽ chết, hoặc có lẽ ngày giây tiếp theo.

Xe chạy nhanh trên quốc lộ, ở ven đường, cô đã đổi một chiếc xe khác, đồng thời dùng CD che lại biển số xe, nhanh chóng chạy về một hướng, hiện tại điều cô cần làm chính là trị liệu các đốt ngón tay của cô, cô không ngờ sau này sẽ có một cái tay bị phế.

Năm tiếng sau, Lãnh Mặc Phàm kéo một thân mệt mỏi về tới khách sạn, lúc này anh không biết nên làm cái gì, cũng không biết có thể làm được cái gì, điều duy nhất anh có thể làm chính là chờ đợi tin tức mà Jack thu hoạch được, diênxd@nnleeqysdnn Lãnh Mặc Phàm ngã xuống sofa, tự giễu nhếch khóe miệng lên, anh vẫn nghĩ rằng không có gì mà anh không làm được, nhưng sự thật là, anh cũng chỉ là một người bình thường, không phải thần thánh.

Lúc này, điện thoại của anh vang lên, anh cầm lấy bấm nghe bản năng “Ừ.”

“Lãnh tổng, ngài có thể yên tâm, trong chiếc xe ngã xuống núi không phát hiện thi thể, cũng không có vết máu, nói cách khác người điều khiển xe đã chạy thoát.

Tâm trạng Lãnh Mặc Phàm sống lại tâm nháy mắt, anh khàn giọng hỏi để xác thật lại. “Cậu chắc chứ?”

“Tin tức cực kỳ chính xác, nhưng, cảnh sát nhận định chủ xe ngã xuống vách núi chính là sát thủ giết phạm nhân và cảnh sát, bởi vì bọn họ phát hiện vũ khí trong xe qua video, và thuốc nổ.”

“Có phải xe Tô Cẩm không?”

“Bọn họ tìm được một hộp bánh ngọt, bọn họ đoán hung thủ có thể là nữ, tôi nghĩ rất có thể là xe của Tô tiểu thư.”

“Có manh mối gì về người đụng cô ấy không?”

“Cảnh sát đoán là kẻ thù của cô ấy.”

Lấy được tin tức mình muốn, rốt cục Lãnh Mặc Phàm cũng thở dài nhẹ nhõm, nhưng anh có thể khẳng định, sau này anh không bao giờ nữa muốn lo lắng như thế này nữa, anh chịu đủ rồi, cũng chán ghét loại cảm giác này.

“Tìm ra vị trí của cô ấy cho tôi.” Lãnh Mặc Phàm khôi phục về mặt bình tĩnh, chỉ cần xác định Tô Cẩm còn sống, chuyện này khiến anh vui sướng hơn bất cứ chuyện gì.

“Đạ” Jack lập tức đi làm.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Lúc này, ở một trong phòng khám tư nhân, Tô Cẩm nằm ở trên giường bệnh để bác sĩ xoa bóp nối xương cho cô, mà cô vừa chịu đau đớn dữ dội, vừa cảnh giác động tĩnh bốn phía, diendandanleqys"don vụ án giết người lần này đã oanh động mọi người, lúc này mọi thứ đều vượt ra khỏi dự kiến của cô, cô không biết trên đường đi có để lại manh mối gì cho cảnh sát không.

Bác sĩ ở tuổi trung niên thật sự trị liệu cho cô, nhưng nối xương tay cho cô có vẻ khá nghiêm trọng, phải dùng thạch cao cố định, nếu không sẽ dễ bị lệch vị trí, Tô Cẩm chịu đựng đau đớn, mặt hơi trắng bệch, môi cũng cắn đến xanh tím, lúc này, màn cửa xóc lên, một y tá đẩy kính hoảng đi vào, mắt cô nhìn Tô Cẩm có chút e ngại, nhưng cô nhanh chóng tới gần bác sĩ, nói nhỏ bên tai ông, đồng thời khẩn trương đánh giá Tô Cẩm.

Sắc mặt bác sĩ cũng dần thay đổi, ông hoảng sợ đứng lên, chuẩn bị rời đi, nhưng vào lúc này, lại nghe thấy một tiếng lên đạn, Tô Cẩm lạnh lùng nói, “Tiếp tục.” Nói xong, còn cảnh cáo nữ y tá kia, “Không cho phép lên tiếng, ngoan ngoãn đứng im bên cạnh tôi.”

Nữ y tá và bác sĩ đều sợ tới mức run rẩy, bác sĩ đành phải tiếp tục giúp cô bó thạch cao cố định cổ tay, mà hai tay nữ y tá đặt sau đầu đứng bên cạnh Tô Cẩm, toàn thân run run, vừa rồi cô chạy vào nói với bác sĩ, bởi vì cô xem tin tức, tin tức nói một nữ sát thủ chạy trốn về khu vực này của bọn họ, muốn người dân chú ý.

Tô Cẩm vừa nhìn vào mắt của nữ y tá, đã hiểu rõ suy nghĩ của cô, xem ra tình huống tệ hơn cô dự đoán.

“Nhanh lên, tôi không có kiên nhẫn nữa.” Tô Cẩm thúc giục bác sĩ, giọng điệu bình tĩnh, hòng súng cũng không ngăn ngại chỉ về phía nữ y tá, nữ y tá sợ tới mức mặt không còn chút máu, càng run rẩy hơn.

Tay bác sĩ thuần thục bôi thuốc cho cô xong, Tô Cẩm đứng dậy khỏi giường, diendanleqydoon cầm lên chìa khóa xe trên bàn liền bỏ đi, cô đoán là cảnh sát sẽ tập trung thành một đoàn quanh khu vực này, tốt nhất cô nên rời đi, ra cửa, Tô Cẩm lái xe chạy như bay về phía trước.

Đầu tiên Tô Cẩm dừng tại một siêu tiện lợi mua một lượng lớn thực phẩm để vào xe, đồng thời chạy trên đường cao tốc ra ngoại thành, cô phải nhanh chóng thoát khỏi đây trước khi cảnh sát khống chế.

Trong khách sạn, Lãnh Mặc Phàm đã hết kiên nhẫn, Jack gọi đến, anh gần như gầm nhẹ mà hỏi, “Tra được không?”

“Lãnh tổng, chúng ta tra được lúc này Tô tiểu thư đang chạy trên đường cao tốc, đi về phía núi Lạc Cơ, mà chúng ta thu được tin tức bên phía cảnh sát, bọn họ đã triển khai hành động đuổi bắt, tình huống của Tô tiểu thư không được tốt lắm.”

“Tôi đã biết, giữ liên lạc với tôi mọi lúc.” Dứt lời, Lãnh Mặc Phàm ngắt điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi ra ngoài.

Mà ở đầu dây bên kia, Jack nghe thấy những lời này của anh, đã hiểu được Lãnh tổng muốn đi tìm Tô Cẩm, nhưng anh còn có một việc chưa nói xong, chính là lúc xế chiều anh lại nhận được điện thoại cảnh cáo của Andrew, hơn nữa ngay cả khách sạn bọn họ ở cũng đã bị tìm ra, anh đang muốn nhắc nhở Lãnh Mặc Phàm phải chú ý an toàn.

Chiếc xe việt dã của Lãnh Mặc Phàm lao nhanh ra khỏi khách sạn như một con mãnh hổ, chạy về hướng dãy núi Lạc Cơ, trong lúc đó, điện thoại của anh vẫn vang lên, nhưng Lãnh Mặc Phàm cũng không để ý, anh chỉ muốn vượt qua mọi cái đèn xanh đèn đỏ, tranh thủ đi qua đầu tiên, mà Lãnh Mặc Phàm cũng không nhận ra là có hai chiếc xe màu đen đuổi theo sát phía sau.

Chương 69: Hai bên cùng hành động

Edit: susublu

Nước Mỹ, Cao ốc chỉ nhánh cảnh sát quốc tế.

Buổi tối trong trung tâm hội nghị, trải qua sáu tiếng chiến đấu hăng hái, bắt đầu khẩn trương mở cuộc họp hội nghị nghiên cứu về vụ ám sát phạm nhân lần này, ở hành lang, một trợ lý cảnh sát đón một người đàn ông cao lớn người Châu Á, vẻ mặt cực kỳ lễ phép, cung kính nhay bèn, “Anh Lục, mời qua bên này, hội nghị đã bắt đầu, hội nghị lần này định đoạt vụ án mà ngài phụ trách.”

Lục Thiếu Đình gật đầu, đẩy cửa phòng họp ra, đám cảnh sát bên trong đã sớm nhận được tin tức, người phụ trách lần này chính là một vị cảnh sát đầy thực lực đến từ Trung Quốc, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông anh tuấn đẩy cửa vào, vẫn cảm thấy còn quá trẻ tuổi, đương nhiên bọn họ cũng đều biết rõ anh có công lao bắt tội phạm quốc tế, cũng thấy rất bội phục anh.

Lục Thiếu Đình đi đến một ghế trống ngồi xuống, nói chuyện bằng tiếng anh rất chuẩn, “Tiếp tục.”

Viên cảnh sát trên bục có chút kích động nói, “Để tôi nói lại từ đầu vậy!” Nói xong, chỉnh bài thuyết giảng về trang đầu tiên, bắt đầu giảng giải quá trình phạm tội lần này, cùng với tất cả bằng chứng tư liệu.

Mắt Lục Thiếu Đình nhìn hình ảnh tư liệu trên màn hình lớn, đáy mắt cơ trí đầy lợi hại lóe sáng, nhìn hình ảnh chuyển liên tục, cùng với lời báo cáo của viên cảnh sát, DiênĐ@fin"[l]e/quydoon mắt Lục Thiếu Đình lộ ra vẻ bất an, khi nhìn thấy dấu vết bánh xe trượt trên mặt đường, rồi chiếc xe bị rơi xuống núi, tim anh bắt đầu tăng tốc, có một loại dự cảm khó hiểu làm cho anh cảm thấy phương pháp mà sát thủ gây án lần này rất quen thuộc, nhưng chỉ là cảm giác mà thôi.

--- Susublu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

“Chúng ta cũng không phát hiện thi thể sát thủ ở dưới chân núi, cho nên chúng ta kết luận sát thủ còn sống, chúng ta bắt tay vào nghiên cứu chứng cứ tìm được, phỏng đoán sát thủ là nữ, đồng thời, chúng ta vừa mới nhận được một tin báo từ một người đàn ông trẻ tuổi, bốn tiếng trước bọn họ bị một người phụ nữ Châu Á cướp mất xe, người phụ nữ đó dùng súng ống để khống chế họ, theo như tin tức chúng ta nhận được từ một phòng khám tư nhân thì vào nửa giờ trước cũng có một người phụ nữ Châu Á xuất hiện, cho nên, chúng ta có thể xác nhận đại khái, sát thủ là một phụ nữ tóc đen, hơn nữa khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nghe nói dung mạo cực kỳ xinh đẹp.”

Khi cảnh sát nói chuyện, theo hình ảnh từ tài liệu, màn hình chợt lóe sáng, tim Lục Thiếu Đình lập tức đập mạnh không khống chế được, vì cảm xúc dao động mà bàn tay trên bàn nắm chặt thành quyền, tất cả bất an đều xuất hiện sau khi những hình ảnh này được chiếu ra, biến thành một loại cảm xúc làm cho anh sợ hãi, thì ra thật sự là cô, vì sao lại là cô?

Cảnh sát còn đang kích động nói cái gì đó, nhưng Lục Thiếu Đình đã bắt đầu hoảng hốt, trải qua 2 phút đấu tranh, anh lại tỉnh táo lại, cặp mắt trở nên kiên định, áp chế đáy lòng đang phập phồng như hải triều.

“Chúng ta căn cứ vào mọi tư liệu, vị trí nữ sát thủ này cách núi Lạc Cơ gần nhất, hành tung của cô ta đã bị phát hiện, cô ta không thể đi vào thành phố được, cho nên, rất có khả năng cô ta sẽ đến chỗ này, nơi này rộng lớn, thích hợp để chạy trốn, hiện tại chúng ta mau chóng sắp xếp phi cơ trực thăng, cùng lực lượng cảnh sát xuất phát bắt giữ, vụ án lần này liên lụy đến chuyện nghị viện nhận hối lộ, cực kỳ nghiêm trọng, cho nên, chúng ta phải mau chóng phá án, bắt hung thủ về quy án.”

Trên cánh đồng bát ngát cách núi Lạc Cơ một trăm km, một chiếc xe việt dã màu đen điên cuồng chạy, Tô Cẩm chỉ dùng một bàn tay để lái, tóc tai hỗn loạn, DiênĐ@fin"[l]e/quy>don về mặt lại cực kỳ kiên định, cứ liên tục phạm tội đã làm cho cô bắt đầu mệt mỏi, có lẽ cuộc sống sau này, cô sẽ giống một âm hồn chạy khắp các nơi trên thế giới, lại không dám vui vẻ trước mặt mọi người, nhưng điều làm cho cô vui mừng là rốt cục cô cũng hoàn thành nhiệm vụ cha nuôi giao, ngay cả khi cô sắp bị toàn bộ cảnh sát nước Mỹ truy lùng.

Chi nhánh cảnh sát quốc tế, ở bãi đỗ xe rộng lớn, ba chiếc phi cơ trực thăng đậu ở trên sân, mà ở chỗ cửa sắt, lực lượng xe việt dã bọc thép lần lượt đi ra, đây không khí khẩn trương, các mệnh lệnh khẩn cấp vang lên, chuông cảnh báo kêu inh ỏi, hôm nay chỉ vì một mục tiêu, giết chết hoặc bắt giữ một nữ sát thủ.

--- Susublu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Phi cơ trực thăng bay thẳng lên, tiếng cạt cánh vang lên vù vù, giống ba con chim ưng hùng dũng bay lên trời xanh, người ngồi đầu trong cabin, đôi mắt đầy phức tạp khó dò, nhìn xuống dãy núi xa lạ, đáy mắt nhanh chóng đầy bất an, đang đấu tranh, còn có một chút sợ hãi, thế giới này có rất nhiều chuyện khó đoán trước được, nhưng ông trời cứ vô tình trêu cợt con người, súng của anh cũng có một ngày chỉ về phía cô, mà lần này ra trận, thân là đối trưởng, anh càng nên hận nữ sát thủ này, nên giao cô cho quốc gia xử lý, kể cả khi muốn mạng của cô.

“Đội trưởng. Đội trưởng?”

Lục Thiệu Đình đang suy nghĩ lại bị một đôi tay lắc tỉnh, viên cảnh sát ngồi bên người anh kinh ngạc nhìn anh không yên lòng, “Đội trưởng đang nghĩ cái gì? Không phải là lần đầu tiên xuất trận làm nhiệm vụ nên khẩn trương chứ!”

“Câu mới khẩn trương! Lần đầu tiên đối mặt với nữ sát thủ, chỉ sợ đến lúc đó bị sắc đẹp của cô ta mê hoặc.” Viên cảnh sát ngồi phía sau chế giễu anh.

“Tôi khẩn trương sao, để xem tôi có đục vài lỗ trên người cô ta không, cho mấy người xem tôi căm ghét kẻ thù cỡ nào.” Nói xong, viên cảnh sát làm một động tác bắn súng.

Nghe hai cấp dưới nói chuyện, đáy mắt Lục Thiệu Đình hiện lên một chút sợ hãi, không chỉ là anh, lần này xuất trận có hơn hai mươi cảnh sát, mỗi người đều có quyền giết cô, mà trải qua tai nạn xe, lúc này nhất định cô đã suy yếu! Cô sẽ làm sao? Vết thương của cô như thế nào?

Chết tiệt, mắt Lục Thiệu Đình có chút mờ đục, anh không nên nghĩ như vậy, anh không nên quan tâm đến an nguy của một sát thủ, trên người Tô Cẩm đeo một tội danh khiến cô mất mạng, tất cả đều là dư thừa.

Trên đường cao tốc trống trải, xe việt dã màu đen gầm thét như một dã thú, ba máy bay bay nhanh về phía trước, tốc độ bay ba trăm km/h, người đàn ông ngồi trước xe đeo kính râm che mắt, để lộ sườn mặt tuấn tú, cường tráng như búa rìu, nhếch môi mỏng, biểu hiện lúc này của anh cho thấy tâm trạng khẩn cấp.

Hai hàng xe hơi màu đen phía sau cũng phải cố hết sức, tuy rằng cùng là xe tốt, nhưng bọn họ hoàn toàn không thể dự đoán được mục tiêu lần này sẽ lái xe với tốc độ không muốn sống như vậy, gần như đánh mất rất nhiều lần, lần này, bọn họ quyết định liều mạng một lần, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, bắt giữ giữ anh ta, năm trăm vạn Đô la cũng sẽ vào tay bọn họ.

Chiếc xe màu đen đầu tiên có màn che, một người đàn ông thò đầu ra khỏi cửa sổ, giơ súng ra, nhắm vào lớp xe cách đó trăm mét, linh hoạt kiên quyết, liên tục bắn vào chiếc xe phía trước, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng nhỏ như muỗi, phương pháp của anh như thần, nhưng anh nhanh chóng nhận ra chiếc xe phía trước được trang bị rất tốt, đó là lớp xe bọc thép, trừ phi là loại vũ khí có lực sát thương lớn như hỏa tiễn, nếu không những loại súng ống thông thường không thể làm gì được.

“Shit.” Người đàn ông nhắm bắn, gầm nhẹ một tiếng, mắng không ngừng.

Lãnh Mặc Phàm ngồi bên trong chiếc xe cười lạnh một tiếng, từ lúc lên đường cao tốc, anh đã phát hiện hai chiếc xe khả nghi này, vốn dĩ anh chỉ tính toán cắt đuôi bọn họ lại vì đang vội, nhưng xem ra, mấy người này không hết hy vọng, một đường bám theo sát sao, hiện tại Lãnh Mặc Phàm bắt đầu thay đổi ý định, tất nhiên bọn họ đã muốn chết như vậy, vì sao anh lại không thành toàn cho bọn họ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nguy hiểm công kích

Edit: susublu

Khi ánh mắt anh nhìn chiếc xe phía sau thay đổi, anh nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn chiếc xe phía sau qua kính chiếu hậu, lập tức tăng tốc, chiếc xe việt dã biến mất trong nháy mắt.

“Nhanh chút nhanh chút, anh ta chạy rồi, đừng để mất dấu.” Hai người đàn ông ngồi trong chiếc xe phía sau lập tức quát.

Hai người đều có một tâm nguyện, là nhấn chân ga tiếp tục cuộc truy kích, nhưng mà, bọn họ hoàn toàn không coi trọng sự thay đổi trong ánh mắt của người đàn ông phía trước, đột nhiên chiếc xe màu đen có màn che chuyển tay lái xoay tròn một vòng, trước mắt bọn họ, cũng là một cảnh tượng khiến bọn họ kinh hãi, chiếc xe màu đen đang dừng cách khúc cua trăm mét, chắn ngang đường chờ bọn họ.

“A... Ngừng ngừng ngừng...” Hai đàn ông trong xe cùng hoảng sợ kêu lên, phải biết rằng, nếu xe bọn họ đụng phải xe bọc sắt, chỉ có bọn họ toi mạng thôi.

Cách khoảng ba trăm mét, chiếc xe lao nhanh với tốc độ điên cuồng đã muốn ngừng lại, quả thật là muốn đòi mạng, mà người đang bình tĩnh lái xe, lúc này cũng trở nên hoảng loạn, tay chân không khống chế được, không biết làm sao, làm như nào hậu quả cuối cùng cũng tệt hại giống nhau, hai chiếc xe có ý đồ né tránh xe anh, tách ra làm hai hướng lượn quanh đường, nhưng mà, trong lúc cấp tốc, đột nhiên lại có sự thay đổi lớn, lớp xe vốn không chịu nổi, chỉ nghe một tiếng bùm vang lên, chiếc xe ở phía trước phát nổ, xe giống như món đồ chơi tông vào giải phân cách bên cạnh, lăn xuống vực núi, mà đồng thời, tuy rằng chiếc xe kia không phát nổ, nhưng cũng không khống chế được mà đập vào núi đá, thân xe nhất thời bị đè ép biến dạng, mấy tảng đá rơi xuống.

Lúc này, xe bọc thép màu đen đã sớm chạy xa trăm mét, không thấy bóng dáng đâu, trên xe, tâm trạng Lãnh Mặc Phàm cực kỳ tốt, lúc này, anh mới nghe thấy di động trên xe đang đổ chuông, anh gài tai nghe vào tai bấm nhận điện thoại, “Ừ.”

Jack ở đầu dây bên kia thờ phào một hơi giọng điệu thoải mái, “Lãnh tổng, sao ngài không nhận điện thoại, hiện tại ngài đang ở đâu?”

“Đã gần đến núi Lạc Cơ.”

“Vậy ngài có chú ý tới hai chiếc xe khả nghi phía sau không?” Jack vội hỏi.

“Ừ! Người theo dõi tôi đã giải quyết rồi.” Lãnh Mặc Phàm thoải mái nhún vai, hoàn toàn không để vào mắt.

Jack ở đầu dây bên kia vừa vui vừa sợ, tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng, “Lãnh tổng, ngài làm như vậy thật sự rất mạo hiểm.”

“Điều tra rõ vị trí của Tô Cẩm cho tôi, phát hiện ra thì báo vào điện thoại của tôi.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng ra lệnh.

“Dạ, lập tức sẽ gửi cho ngài, nhưng Lãnh tổng, ngài trăm ngàn lần phải cẩn thận! Vụ kiện này là vụ án quốc tế, lần này cảnh sát quốc tế cũng xuất động hơn hai mươi người, ba phi cơ trực thăng, chỉ sợ bất lợi với ngài.”

Mắt Lãnh Mặc Phàm trào dâng sự lo lắng, trong lòng cười khổ, xem ra lần này Tô Cẩm thật sự đã phạm phải án chết, nhưng mấy tin tức này càng phát ra càng khiến anh muốn tìm được cô, ít nhất tìm được cô trước cảnh sát.

Chỉ chốc lát sau, Jack gửi vị trí của Tô Cẩm, Lãnh Mặc Phàm nhập vào hệ thống máy tính trong xe, lập tức lấy tín hiệu vệ tinh định vị toàn bộ núi Lạc Cơ, một chấm đỏ nhanh chóng xuất hiện cách đây sáu mươi km, Lãnh Mặc Phàm bắt đầu vui vẻ, cuối cùng cũng tìm được cô, anh ác độc nhấn chân ga, xe chạy nhanh mấy ngàn mét.

Tốc độ Tô Cẩm cũng không nhanh, bởi vì không quen địa hình ở ngọn núi này, cô chỉ có thể vừa lái xe vừa xem xét tình hình, tìm kiếm địa hình thuận lợi để chạy trốn, dãy núi trước mắt thuộc loại đất đồi núi, thực vật tươi tốt, không có nham thạch, vẫn duy trì môi trường sinh thái nguyên thủy, một khi vào, sẽ phải đối mặt với nhau, còn có dã thú nguy hiểm, dừng xe ở ven đường, Tô Cẩm thò đầu ra nhìn, con mắt thâm thúy nhìn đến sâu thẳm của vùng đồi núi, trong đầu tính toán chính xác đường để chạy trốn.

Thời gian đã gần đến chiều, mặt trời chói mắt mà cay độc, phản chiếu xuống dãy núi, tỏa ra ánh sáng vàng, Tô Cẩm hít sâu một hơi, rốt cục quyết định chọn một đường cong để chạy trốn, trong đầu có bản đồ của nước Mỹ, cô tính tìm ra một nơi, từ đó có thể đến biên giới nước Mỹ, đến lúc đó, cô có thể lên nhập cư trái phép.

Cách núi Lạc Cơ nửa tiếng bay, từ trên không nhìn thẳng xuống, có thể thấy được hình ảnh rất đẹp, con đường ở ranh giới nước Mỹ trông trải kéo dài vô cùng vô tận, diên xđ8a2nnle*quy^d"ồn cánh đồng lúa vàng và pháp phồng trong gió, sau đó trên trời chậm rãi có những đám mây lãng động màu xanh nhạt, Lục Thiều Đình thất thần nhìn chăm chăm, tâm trạng đã sớm mơ màng, anh đã nghiên cứu qua bản đồ, tính theo tâm lý của một sát thủ, con đường mà cô sẽ đi, chính là hướng Tây Nam, bởi vì cô muốn rời khỏi đây, nhất định phải đi qua cánh đồng lúa của ngọn núi này, đi đến biên giới.

“Còn có 20 phút nữa.” Người điều khiển ngồi phía trước thăm dò nói một câu.

Trên quốc lộ, xe Lãnh Mặc Phàm chỉ cần 15 phút, không, đã qua 7 phút, anh chỉ cách Tô Cẩm 8 phút chạy xe nữa, lộ trình ba mươi km, anh chỉ cần một khoảng thời gian ngắn như vậy, đã có thể thấy được anh liều mạng bao nhiêu.

Trên cánh đồng lúa bát ngát trông trải yên tĩnh, tiếng gió sâu sắc chuyển phát mọi âm thanh chung quanh, lỡ tai Tô Cẩm cực kỳ mẫn cảm, cô nghe ra thứ âm thanh lẫn trong gió đó không phải của nơi này, đó là tiếng động cơ xe, cô hoàn toàn cả kinh, ở đây, sao lại có thể có xe chạy qua? Vài giây để phản ứng, cô lái xe trốn vào đám cây bụi, bước xuống xe núp sau một cái cây đại thụ, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cát sỏi trên đường.

Tiếng xe càng ngày càng gần, theo tiếng xe có thể thấy được, chiếc xe này chạy rất nhanh, nhanh đến nỗi làm cho người ta khó tưởng tượng nổi, giống như tốc độ mạnh mẽ của con báo, rốt cục, ở khúc đường quanh co cách đây mấy ngàn mét, một chiếc việt dã màu đen điên cuồng chạy đến, tiếng động cơ vang ầm phà vỡ sự yên tĩnh của khung cảnh thôn dã này, có vẻ thực sự đột ngột.

Tô Cẩm lặng yên không tiếng động sờ vào túi súng trên ống quần, mắt như sói chuyên chú nhìn chiếc xe tới gần, nếu chính là người qua đường, cô có thể cho anh ta rời đi, nếu không phải..... Ý tưởng này xuất hiện, chỉ thấy tốc độ chiếc xe cuồng dã đột nhiên chậm lại, mà động tác này đã làm cho Tô Cẩm giật mình, anh giảm tốc độ? Làm cho Tô Cẩm càng kinh ngạc là, chiếc xe này dừng ở chỗ vừa rồi cô đỗ xe, mà cô chỉ cách chiếc xe không đến năm mươi mét.

Lãnh Mặc Phàm nhìn hai điểm đỏ giao nhau, anh chỉ biết Tô Cẩm nhất định ở một chỗ khuất nào đó nhìn chăm chú vào mình, nhưng anh cũng không lập tức mở cửa xuống xe, bởi vì anh không muốn vô nguyên vô cớ chạy ra để chịu một phát súng, lúc này Tô Cẩm là một người rất mẫn cảm, hơn nữa lại quan sát anh ở chỗ tối, anh sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ngừng vài giây, Lãnh Mặc Phàm mới đẩy cửa xe ra, dùng cửa xe làm lá chắn, lớn tiếng hô một câu, “Tiểu Cẩm, tôi là Lãnh Mặc Phàm.”

Chính xác, Tô Cẩm trốn trong bụi rậm, hòng súng trong tay đã sớm chỉ về phía cửa xe, chỉ cần phát hiện có chỗ không thích hợp, cô có thể lập tức bắn nát đầu đối phương, nhưng mà, giọng nam trầm thấp mà trong sạch, lại làm cho từng tế bào toàn thân cô sinh sôi nảy nở, ở trong này nghe thấy giọng của Lãnh Mặc Phàm, chắc chắn cũng hoảng sợ như khi gặp kẻ địch, nhưng tâm trạng cũng vui mừng.

Tô Cẩm vén lá cây đi ra, chỗ cửa xe, người đàn ông cao thẳng dựa người vào xe không phải Lãnh Mặc Phàm thì là ai? Cô cho rằng mình đang nằm mơ, anh lại xuất hiện ở đây?

“Sao lại là anh?” Giọng điệu của Tô Cẩm khó nén được về kích động.

72 Sống chết cùng nhau.

Mắt Lãnh Mặc Phàm nhìn chăm chú vào cô một giây, dò xét đến cổ tay trái của cô, nhanh chân bước đến, giọng điệu hoảng sợ vội vàng hỏi, “Tay của em?”

“Gãy, nhưng đã nối lại rồi.” Tô Cẩm nhẹ nhàng bâng quơ nói, ngẩng đầu nhìn về mặt tao nhã đầy sương gió của người đàn ông này, mắt đột nhiên có chút ướt át, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh không nên tới nơi này.”

“Tôi không nên đến đây thì phải làm gì? Ở khách sạn xem tivi sao?” Lãnh Mặc Phàm buồn bực gầm nhẹ một câu, cô có biết anh có lo lắng bao nhiêu hay không? Cảm giác sắp tắt thở gần chết, cảm giác sắp mất đi của cô, cô có biết sao? Cô lại nói nhẹ nhàng như vậy.

--- Susubluẽ ~ diẽn dãn lẽ quy dãn ---

Tô Cẩm sững sốt một chút, nghĩ đến anh nhìn thấy tv đưa tin, mới truy tìm hành tung của cô tới đây, cô cần đôi môi đỏ mọng, vẫn lạnh nhạt như cũ, “Tôi sẽ liên lụy anh, anh nhanh chóng rời đi đi.”

Lãnh Mặc Phàm hiểu được suy nghĩ của Tô Cẩm lúc này, lo lắng anh sẽ bị chuyện này liên lụy, khiến cho anh thân bại danh liệt, nhưng anh tình nguyện không cần những thứ nông cạn đó, chỉ muốn cùng tiến cùng lui với cô, miệng anh nhếch lên một nụ cười tà ác, “Hiện tại em muốn tôi rời đi sao? Đùa giỡn cái gì vậy? Vất vả lắm tôi mới tìm được em, sao tôi có thể rời đi?”

“Chẳng lẽ anh không sợ bị tôi liên lụy sao?” Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh.

“Em vẫn không biết gì về tôi, cho tới bây giờ tôi cũng không phải là một người an phận, ở trên thương trường, tôi và em đều có thân phận sát thủ, vì sao tôi lại sợ những thứ này?” Lãnh Mặc Phàm lại tò mò nhìn chăm chú vào cô.

Trong lòng Tô Cẩm cười khỏ, Lãnh Mặc Phàm thật sự là sát thủ hung tàn hơn cả cô, nhưng cô vẫn lo lắng như cũ bởi vì mình mà anh lâm vào khổ khó, có lẽ cho tới nay, mỗi chuyện cô đều học cách tự mình chịu đựng, chưa bao giờ muốn chia sẻ với ai, điều này làm cho cô không thích ứng được.

Hai người trò chuyện, trong phút chốc, trong gió truyền đến tiếng vù vù, không phải tiếng gió thổi trong rừng cây, mà giống như là âm thanh của phi cơ trực thăng, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ, cảnh sát đã đến đây.

“Lên xe.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng kêu một tiếng.

Tô Cẩm nghĩ đến cái gì, lập tức chạy về phía xe của cô, lấy dụng cụ leo núi ở sau xe, lên xe anh, đóng cửa xe lại, ở giây tiếp theo xe vọt thẳng vào trong rừng cây, chui vào một rừng cây âm u, đây cũng là một con đường để ngắm cảnh, toàn bộ tầm mắt đều bị che phủ, không có một khe hở, hoàn toàn có thể che khuất tầm nhìn của phi cơ trực thăng.

Tô Cẩm nắm chặt dụng cụ leo núi, nhìn mặt đường phía trước gồ ghề không bằng phẳng, cô hơi quay đầu nhìn Lãnh Mặc Phàm, chỉ thấy hai mắt anh kiên định, môi mỏng nhếch lên, toàn thân tỏa ra khí chất kiên nghị không sợ sệt, ai từng nghĩ đến anh là một thương nhân giàu có?

“Rất tuần tú sao? Cảm động không?” Lãnh Mặc Phàm đột nhiên quay đầu nhìn cô, khóe miệng lại có vẻ đắc ý.

Tô Cẩm nhin không được nở nụ cười, “Anh còn có tâm trạng nói giỡn sao?”

“Em có biết tôi để ý suy nghĩ của em về tôi không, tốt nhất bây giờ em nên nói yêu tôi, tôi sẽ càng có thêm động lực.” Ngoài miệng Lãnh Mặc Phàm vẫn nói mấy chuyện xấu xa như cũ, nhưng trên thực tế là vì anh không thích bầu không khí quá nghiêm trọng thôi.

“Yêu tôi, có chỗ nào tốt chứ? Mỗi ngày chạy trốn chết theo tôi sao?” Tô Cẩm nói một câu hài hước, có hàm ý tự giễu.

“Yêu em thật sự không có nào tốt, ngoại trừ về bề ngoài mê người ra, có thể nói em là ác ma, nhưng, thế giới này có rất nhiều người sẽ yêu đến mù quáng, thật bất hạnh, tôi cũng là một trong số đó.” Lãnh Mặc Phàm nhếch môi cười rộ lên, nhưng hai mắt lại vẫn chăm chú nhìn đường như cũ, tốc độ xe không giảm.

Tô Cẩm giật mình, lại có chút say mê cho anh một ánh mắt mê người, giọng nói nửa thật nửa đùa, cô giống như cảm giác được người đàn ông này cũng không nói quá vội vàng, có lẽ trời sinh cô không thích chuyện tình cảm, Diễn//dãn]]lequys""đônđôi với tình cảm đều không tin tưởng và ngờ vực vô căn cứ, cô vẫn cảm thấy người đàn ông này nói yêu, nói thích mình, chỉ theo thói quen của anh, mà cô cũng đặt vào lòng theo thói quen, cũng không để ý, trước mắt, anh nói chuyện này trong lúc chật vật đang chạy trốn chết như vậy, cũng có một ít tính chân thật.

Tô Cẩm không nói gì, bởi vì cô không biết nếu nói chuyện tiếp thì có thể thoải mái được không, cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có chút đắm chìm.

Biểu cảm trên mặt Lãnh Mặc Phàm cũng bắt đầu yên lặng xuống, có thể là sắc trời càng ngày càng đen, chiếu lên gương mặt anh, làm nó bị bao phủ một tầng âm u, tiếng phi cơ trực thăng trên đầu vù vù, đi qua đi lại, đi rồi lại trở về, xem ra phi cơ trực thăng đang tìm kiếm bóng dáng bọn họ trong khu vực này.

Tô Cẩm nhẹ nhàng quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đáy lòng trầm nghĩ, nếu có thể tránh được một kiếp này, sau này cô nhất định sẽ trả lại gấp bội cho anh, không nhất định là tình cảm, nếu có thể, có lẽ sẽ là mạng của cô.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi, xe bọn họ chạy tới ngọn núi đã không còn đường để đi nữa, Lãnh Mặc Phàm xuống xe nhìn thoáng qua, nói với Tô Cẩm, “Xem ra chúng ta phải đi bộ rồi.” Nói xong, anh cầm túi quần đựng ở ghế sau lên bỏ đồ ăn vào, đồng thời lấy ra hai cây súng ngắn ở phía sau ra, lấy mấy thanh đạn bỏ vào trong túi, đưa một cây cho Tô Cẩm, “Cầm phòng thân.”

Súng trong tay Tô Cẩm đã vô dụng rồi, cô cầm lấy, gài vào túi quần.

“Tạm thời bọn họ còn chưa tìm được chúng ta, đi thôi! Tranh thủ thời gian.” Lãnh Mặc Phàm chỉ vào một hướng, theo như bản đồ đó là nơi anh thấy thích hợp nhất để chạy trốn.

Tô Cẩm nở nụ cười, “Chúng ta dự đoán được, nhất định bọn họ cũng tính đến, cho nên, tôi không muốn đi về hướng đó.” Ngược lại chỉ vào chỗ sâu nhất của ngọn núi, “Chúng ta đi từ nơi này.”

“Mạo hiểm đi trong cây cối lớn rậm rạp sao?” Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười.

“Anh sợ sao?” Tô Cẩm trêu ghẹo anh.

“Có mỹ nữ đi theo, chân trời góc biển cũng dám đi.” Lãnh Mặc Phàm nói xong, đi đến trước mặt Tô Cẩm, cầm tay cô dắt cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sống chết cùng nhau

Edit: susubblue

Mắt Lãnh Mặc Phàm nhìn chăm chú vào cô một giây, dò xét đến cổ tay trái của cô, nhanh chân bước đến, giọng điệu hoảng sợ vội vàng hỏi, “Tay của em?”

“Giây, nhưng đã nói lại rồi.” Tô Cẩm nhẹ nhàng băng quơ nói, ngẩng đầu nhìn về mặt tao nhã đầy sương gió của người đàn ông này, mắt đột nhiên có chút ướt át, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh không nên tới nơi này.”

“Tôi không nên đến đây thì phải làm gì? Ở khách sạn xem tivi sao?” Lãnh Mặc Phàm buồn bực gầm nhẹ một câu, cô có biết anh có lo lắng bao nhiêu hay không? Cảm giác sắp tắt thở gần chết, cảm giác sắp mất đi của cô, cô có biết sao? Cô lại nói nhẹ nhàng như vậy.

Tô Cẩm sững sốt một chút, nghĩ đến chuyện anh nhìn thấy tin tức trên tv, mới truy tìm hành tung của cô tới đây, cô cắn đôi môi đỏ mọng, vẫn lạnh nhạt như cũ, “Tôi sẽ liên lạc anh, anh nhanh chóng rời đi đi.”

Lãnh Mặc Phàm hiểu được suy nghĩ của Tô Cẩm lúc này, lo lắng anh sẽ bị chuyện này liên lụy, diễn, dàn;lequydoon khiến cho anh thân bại danh liệt, nhưng anh tình nguyện không cần những thứ nông cạn đó, chỉ muốn cùng tiến cùng lui với cô, miệng anh nhếch lên một nụ cười tà ác, “Hiện tại em muốn tôi rời đi sao? Đùa giỡn cái gì vậy? Vất vả lắm tôi mới tìm được em, sao tôi có thể rời đi?”

“Chẳng lẽ anh không sợ bị tôi liên lụy sao?” Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh.

“Em vẫn không biết gì về tôi, cho tới bây giờ tôi cũng không phải là một người an phận, ở trên thương trường, tôi và em đều có thân phận sát thủ, vì sao tôi lại sợ những thứ này?” Lãnh Mặc Phàm lại tò mò nhìn chăm chú vào cô.

Trong lòng Tô Cẩm cười khỏ, Lãnh Mặc Phàm thật sự là sát thủ hung tàn hơn cả cô, nhưng cô vẫn lo lắng như cũ bởi vì mình mà anh lâm vào khốn khó, có lẽ cho tới nay, mỗi chuyện cô đều học cách tự mình chịu đựng, chưa bao giờ muốn chia sẻ với ai, điều này làm cho cô không thích ứng được.

Hai người trò chuyện, trong phút chốc, trong gió truyền đến tiếng vù vù, không phải tiếng gió thổi trong rừng cây, mà giống như là âm thanh của phi cơ trực thăng. Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ, cảnh sát đã đến đây.

“Lên xe.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng kêu một tiếng.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Tô Cẩm nghĩ đến cái gì đó, lập tức chạy về phía xe của cô, lấy dụng cụ leo núi ở sau xe ra rồi lên xe anh, đóng cửa xe lại, một giây tiếp theo xe vọt thẳng vào trong rừng cây, chui vào một rừng cây âm u, đây cũng là một con đường để ngắm cảnh, toàn bộ tầm mắt đều bị che phủ, không có một khe hở, hoàn toàn có thể che khuất tầm nhìn của phi cơ trực thăng.

Tô Cẩm nắm chặt dụng cụ leo núi, nhìn mặt đường phía trước gồ ghề không bằng phẳng, cô hơi quay đầu nhìn Lãnh Mặc Phàm, chỉ thấy hai mắt anh kiên định, môi mím nhếch lên, toàn thân tỏa ra khí chất kiên nghị không sợ sệt, ai từng nghĩ đến anh là một thương nhân giàu có?

“Rất tuần tú sao? Cảm động không?” Lãnh Mặc Phàm đột nhiên quay đầu nhìn cô, khóe miệng lại có vẻ đắc ý.

Tô Cẩm nhin không được nở nụ cười, “Anh còn có tâm trạng nói giỡn sao?”

“Em có biết tôi rất đề ý suy nghĩ của em về tôi không, tốt nhất bây giờ em nên nói yêu tôi, tôi sẽ càng có thêm động lực.” Ngoài miệng Lãnh Mặc Phàm vẫn nói mấy chuyện xấu xa như cũ, nhưng trên thực tế là vì anh không thích bầu không khí quá nghiêm trọng thôi.

“Yêu tôi, có chỗ nào tốt chứ? Mỗi ngày đều chạy trốn chết theo tôi sao?” Tô Cẩm nói một câu hài hước, có hàm ý tự giễu.

“Yêu em thật sự không có nào tốt, ngoại trừ về bề ngoài mê người ra, có thể nói em là ác ma, nhưng, thế giới này có rất nhiều người sẽ yêu đến mù quáng, thật bất hạnh, tôi cũng là một trong số đó.” Lãnh Mặc Phàm nhếch môi cười rộ lên, nhưng hai mắt lại vẫn chăm chú nhìn đường như cũ, tốc độ xe không giảm.

Tô Cẩm giật mình, lại có chút say mê cho anh một ánh mắt mê người, giọng nói nửa thật nửa đùa, cô giống như cảm giác được người đàn ông này cũng không nói quá vội vàng, có lẽ trời sinh cô không thích chuyện tình cảm, diện]dànlle6;quy1do6nn đối với tình cảm đều không tin tưởng và ngờ vực vô căn cứ, cô vẫn cảm thấy người đàn ông này nói yêu, nói thích mình, chỉ theo thói quen của anh, mà cô cũng đặt vào lòng theo thói quen, cũng không để ý, trước mắt, anh nói chuyện này trong lúc chậ vật đang chạy trốn chết như vậy, cũng có một ít tính chân thật.

Tô Cẩm không nói gì, bởi vì cô không biết nếu nói chuyện tiếp thì có thể thoải mái được không, cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có chút đắm chiêu.

Biểu cảm trên mặt Lãnh Mặc Phàm cũng bắt đầu yên lặng xuống, có thể là sắc trời càng ngày càng đen, chiếu lên gương mặt anh, làm nó bị bao phủ một tầng âm u, tiếng phi cơ trực thăng trên đầu vu vù, đi qua đi lại, đi rồi lại trở về, xem ra phi cơ trực thăng đang tìm kiếm bóng dáng bọn họ trong khu vực này.

Tô Cẩm nhẹ nhàng quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đáy lòng thầm nghĩ, nếu có thể tránh được một kiếp này, sau này cô nhất định sẽ trả lại gấp bội cho anh, không nhất định là tình cảm, nếu có thể, có lẽ sẽ là mạng của cô.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi, xe bọn họ chạy tới ngọn núi đã không còn đường để đi nữa, Lãnh Mặc Phàm xuống xe nhìn thoáng qua, nói với Tô Cẩm, “Xem ra chúng ta phải đi bộ rồi.” Nói xong, anh cầm túi quần dụng ở ghế sau lên bỏ đồ ăn vào, đồng thời lấy ra hai cây súng ngắn ở phía sau ra, lấy mấy thanh đạn bỏ vào trong túi, đưa một cây cho Tô Cẩm, “Cầm phòng thân.”

Súng trong tay Tô Cẩm đã vô dụng rồi, cô cầm lấy, gài vào túi quần.

“Tạm thời bọn họ còn chưa tìm được chúng ta, đi thôi! Tranh thủ thời gian.” Lãnh Mặc Phàm chỉ vào một hướng, theo như bản đồ đó là nơi anh thấy thích hợp nhất để chạy trốn.

Tô Cẩm nở nụ cười, “Chúng ta dự đoán được, nhất định bọn họ cũng tính đến, cho nên, tôi không muốn đi về hướng đó.” Ngược lại chỉ vào chỗ sâu nhất của ngọn núi, “Chúng ta đi từ nơi này.”

“Mạo hiểm đi trong cây cối lớn rậm rạp sao?” Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười.

“Anh sợ sao?” Tô Cẩm trêu ghẹo anh.

“Có mỹ nữ đi theo, chân trời góc biển cũng dám đi.” Lãnh Mặc Phàm nói xong, đi đến trước mặt Tô Cẩm, cầm tay cô dắt cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Giúp đỡ lẫn nhau

Edit: susublu

Tô Cẩm nở nụ cười bất đắc dĩ, ở cùng với Lãnh Mặc Phàm, hình như không khí thoải mái hơn rất nhiều, nhưng, cô thật không thích anh luôn đặt tình cảm ở cửa miệng, cô nhớ tới lúc hợp tác với Lục Thiếu Đình, không có ngôn từ hài hước, lại vẫn rất ẩn ý.

Tốc độ hai người rất nhanh, ở trong rừng rậm tìm đường mà đi, rừng rậm nguyên thủy, sau khi trời tối, bị một bầu không khí đáng sợ bao phủ, nguy cơ tứ phía, nhưng, diện]dànlle/quýdo6n Lãnh Mặc Phàm và Tô Cẩm cũng không phải người thường, bọn họ không hề bị ảnh hưởng, thật ra Tô Cẩm còn có chút lo lắng, trời sinh Lãnh Mặc Phàm đã là người cao quý, ở trong hoàn cảnh này, không phải là đang chịu tội sao? Nhưng cô nhất định không biết, Lãnh Mặc Phàm từng được huấn luyện ở thảo nguyên Châu Phi, cũng từng dẫn đầu xông vào rừng Amazon, cuối cùng lại thành công ra ngoài.

Đương nhiên sau này Tô Cẩm biết hết, cô lại chỉ thấy đau lòng cho anh mà thôi.

Hai người lần mò mà đi, mà ở ngoài quốc lộ cách bọn họ mười lăm km, phi cơ trực thăng đã dùng tìm kiếm trên không trung, đứng ở trên mặt đường, tất cả cảnh sát tìm kiếm bên dưới, chỉ chốc lát sau, lần theo dấu bánh xe, bọn họ tìm được chiếc xe việt dã Tô Cẩm giấu ở trong rừng cây.

Lục Thiệu Đình đứng ở trước xe, nhìn thấy vết máu tươi trên tay lái, anh nhủ chặt mi, nói với đội viên phía sau, “Đào phạm bị thương, chắc chắn đi không xa, lập tức truy đuổi.”

Lục Thiệu Đình có kinh nghiệm truy đuổi sâu sắc, khi tất cả cảnh sát đều lục soát bốn phía, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy một đường núi trong rừng rậm, anh đi tới nhìn chăm chăm vào hai dấu vết lớn bên ngoài, tìm anh như ngừng đập, còn có người đi cùng Tô Cẩm, hơn nữa dấu vết này tuyệt đối là của xe quân đội, nghĩ vậy một chút, Lục Thiệu Đình lập tức liền tưởng đến một người, Lãnh Mặc Phàm, xem ra anh tìm được Tô Cẩm trước bọn họ rồi, cũng dẫn cô ấy chạy vào chỗ sâu nhất của khu rừng.

“Đội trưởng, lúc này chúng ta xác định được vài hướng, còn 10 phút nữa là người chúng ta đến nơi, có cần chờ bọn họ hành động lại không?”

Lục Thiệu Đình trầm ngâm, trong mắt có một chút do dự, vài giây sau, anh chỉ vào rừng rậm, “Xuất phát từ nơi này.”

Đội viên đứng trước ngọn núi bắt đầu xuất phát, Lục Thiệu Đình cầm đầu, mà sau 10 phút, mười mấy viên cảnh sát được trang bị áo giáp, bắt đầu đi tới, do đường bằng phẳng, nên quá trình truy đuổi không tốn chút sức nào, một đường đi thẳng về phía trước.

Mà Lãnh Mặc Phàm và Tô Cẩm chạy ở trong rừng rậm, vì thiếu ánh sáng, nên bọn họ đi bộ có vẻ thong thả, hơn nữa lúc nào cũng chú ý đề phòng mặt đường sập đổ, tuy rằng bọn họ biết được thời gian, vào trong này đã nửa tiếng, sự xa cách giữa bọn họ cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

“Nơi này có xe việt dã.” Đội viên nhanh chóng hồi báo.

Lục Thiệu Đình nhìn chiếc xe bọc sắt màu đen, càng xác định là Lãnh Mặc Phàm ở cùng Tô Cẩm, anh nhìn thoáng qua con đường phía trước, tất cả đội viên cũng đều phân tích, đa số đội viên lập tức chỉ về hướng thông tới biên giới, “Đội trưởng, ta nghĩ bọn họ chạy về hướng này, qua khỏi ngọn núi này là có thể trốn qua biên giới, chúng ta nhanh chóng truy bắt đi!”

“Đạt Lục, cậu dẫn một nửa đuổi theo hướng này, còn lại đi theo tôi.” Lục Thiệu Đình chỉ huy, anh lựa chọn truy đuổi theo con đường mà Tô Cẩm đi.

“Hả, sao đội trưởng có thể chọn chỗ không có người này, chẳng lẽ nữ sát thủ này không muốn sống nữa sao? Đây chính là con đường không có đường ra.” Trong đó có một cảnh sát trẻ tuổi kinh ngạc nói.

Một cảnh sát già đứng bên cạnh trừng mắt nhìn anh, “Cậu có từng gặp qua sát thủ nào không liều mạng không?”

Lời này vừa vang lên, viên cảnh sát trẻ tuổi lập tức hiểu mà gật đầu, đuổi theo Lục Thiệu Đình.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Sâu trong rừng rậm, vươn tay ra cũng không thấy được năm ngón tay, nơi phát ra ánh sáng duy nhất chính là ánh trăng xuyên qua từng tán lá, Lãnh Mặc Phàm đi phía trước mở đường, Tô Cẩm không có dụng cụ, đi theo phía sau anh, nhưng tâm trạng của cô cũng rất phức tạp, cô tránh được nhiều lần mất mạng như vậy, nhưng không có lần nào làm cho tâm trạng của cô rối rắm, bóng lưng của Lãnh Mặc Phàm ở phía trước lại ảnh hưởng đến cô, dù cho anh làm cái gì, ánh mắt của cô đều nhìn anh, cô đã không còn tâm trạng quan sát địa hình chung quanh.

Từ khi quen biết anh đến bây giờ, ngoại trừ lần cứu anh ở Ấn Độ, cô cảm động, thì chính là lúc này, cô lại không thích ứng được cảm giác thiếu ân tình người khác, ngay khi Tô Cẩm nhìn đến xuất thân, đột nhiên cánh tay trái cảm thấy đau, cô không kiềm chế được khẽ rên một tiếng, một giây sau mới phản ứng lại, tay phải dùng sức bóp một cái, một con rắn nhỏ đầy đốm đang giãy dụa trên tay cô, Lãnh Mặc Phàm đi ở phía trước lập tức quay trở lại, “Bị cắn trúng sao?”

“Chỉ là rắn độc bình thường, không sao.” Tô Cẩm dùng sức chặt đứt đầu con rắn, ném vào trong bụi cây, nhưng mà, mắt cô hoa lên, thân thể của cô lưng lay sắp đổ.

Lãnh Mặc Phàm thấy thế, không chút do dự nắm cánh tay của cô, tìm chỗ bị cắn, diến; dần"llequysdoon há mồm chạm vào chỗ đó, dùng sức mút vào, Tô Cẩm kinh ngạc nhìn hành động của anh, cũng không biết nói gì, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú kia, biểu cảm còn rất chuyên chú, nhưng lại làm cho cô đau lòng.

Hút vài ngụm máu, Lãnh Mặc Phàm lau khô khóe miệng, nhếch môi nở nụ cười, “Sẽ không sao.”

“Anh không nên mạo hiểm như vậy, nếu là rắn độc, anh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.” Tô Cẩm trầm giọng nhắc nhở.

Lãnh Mặc Phàm không cho là đúng, “Chẳng lẽ em muốn tôi trở mặt nhìn em chết, mà không làm gì sao?”

Tô Cẩm rung động một chút, đúng vậy! Nếu đổi lại người bị cắn là anh, cô cũng sẽ không chút do dự mà mút hết chất độc ra, cho nên, vấn đề này, vốn không cần thiết phải tranh luận nữa.

“Hiện tại em cảm thấy thế nào?” Lãnh Mặc Phàm lo lắng nhìn cô.

Tô Cẩm cảm nhận trạng thái của cơ thể, đầu vẫn hơi choáng váng, thật ra thân thể cô đã sớm tiêm thuốc kháng độc tố, nhưng lần này cô có vẻ suy yếu, đầu mới đột nhiên choáng váng như vậy, cô lắc đầu, miễn cưỡng nói, “Còn đi được.”

Lãnh Mặc Phàm hoài nghi liếc nhìn cô một cái, xoay người tiếp tục đi ở phía trước, mới đi vài bước, quay đầu lại liền thấy bước chân của Tô Cẩm không vững, bước chân đạp vào nhau thiếu chút nữa ngã sắp xuống, anh nhanh chóng đỡ lấy cô, để cho cô tựa vào trong ngực anh nghỉ ngơi, thấp giọng nói, “Vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi!”

Tuy rằng Tô Cẩm không muốn ảnh hưởng đến tiến trình, nhưng trạng thái cơ thể không cho phép, cô đành phải tựa vào gốc cây chỗ nghỉ ngơi, mắt Lãnh Mặc Phàm sáng ngời nhìn chăm chú vào cô, giúp cô cởi quần áo rách rưới ra, trong ánh mắt đầy vẻ nhu tình, mắt Tô Cẩm nhắm lại, lâm vào hôn mê, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn cô như vậy, Lãnh Mặc Phàm đau lòng, lúc này, điều anh có thể làm không nhiều lắm, chỉ có thể ôm chặt cô vào trong ngực, truyền hơi ấm cho cô giữa gió đêm.

Nghỉ ngơi khoảng hơn mười phút, tai Tô Cẩm nấn cảm nghe thấy tiếng lá cây xào xạc, tuy rằng chỉ khe khẽ, nhưng lại khiến cô cảnh giác, cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Mặc Phàm, phát hiện vẻ mặt của anh cũng ngưng trọng, hiển nhiên anh cũng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lựa chọn khó nhất

Edit: susubue

“Đi, tôi đi em đi.” Lãnh Mặc Phàm nâng Tô Cẩm dậy, nhanh chân đi về phía trước.

Đầu óc Tô Cẩm đã tỉnh táo lại rất nhiều, thị lực cũng khôi phục, cô nhanh chân đuổi kịp, đi được khoảng trăm mét, đột nhiên trước mắt bị một tảng đá cao trăm mét chặn đường, muốn đi qua nơi này, chỉ có hai con đường, một là quay đầu lại, một là đi xuống phía dưới, mà chân núi ẩm ướt u ám, còn có bò sát, thiên đường của rắn độc, trừ cách này ra, không còn đường nào cả.

Hai người lo lắng vài giây, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng rõ, mắt Tô Cẩm nhìn về phía sau tảng đá, xem ra cách duy nhất có thể làm chính là chiến đấu, giải quyết đám người này mới có thể chọn đường, Lãnh Mặc Phàm và cô có suy nghĩ giống nhau, anh đỡ Tô Cẩm trốn sau tảng đá.

Trong rừng cây cách bọn họ hai trăm mét, Lục Thiệu Đình dẫn dắt bốn cảnh sát lục soát mọi nơi, hy vọng có thể tìm được dấu vết để lại, mà Lục Thiệu Đình đi ở phía trước hiểu lộ trình chạy trốn của Tô Cẩm rõ như lòng bàn tay, ngay chỗ Tô Cẩm vừa mới ngồi, anh ngửi thấy mùi thơm đặc thù bay trong gió, đó là mùi nước hoa của Tô Cẩm, chỉ thoáng thoáng, nhưng anh cũng rất quen thuộc.

“Đội trưởng, đã lục soát hết nơi này, có phải chúng ta tìm sai hướng rồi hay không?” Một viên cảnh sát bắt đầu lộ vẻ không nhẫn nại.

Lục Thiệu Đình hít một hơi trầm tư, trong ánh mắt của anh đan xen hai loại cảm xúc, một là rối rắm, một là đấu tranh, nhưng lúc này con tim anh chiếm thế thượng phong, anh phát tay nói, “Các người quay ra ngoài khoảng một km, tìm kiếm dọc theo núi một lần nữa, nơi này giao cho tôi.”

Vài viên cảnh sát trẻ tuổi đã sớm cảm thấy buồn bực với rừng cây âm u này rồi, diễn;đànle]quýdoon hơn nữa đi theo Lục Thiệu Đình làm cho bọn họ thấy áp lực, hiện tại có cơ hội có thể vùng trộm lười biếng, sao bọn họ lại bỏ qua? Lập tức lên tiếng trả lời rồi quay trở lại.

Lục Thiệu Đình chờ bọn họ đi xa, anh mới tiếp tục đi về phía trước, rốt cục đi ra khỏi rừng cây, trước mắt đầy ánh sáng, ánh trắng cô đơn xinh đẹp chiếu xuống dưới, một dòng suối nhỏ chảy dọc theo đá thạch bích, không tiếng động chảy vào rừng cây, Lục Thiệu Đình đứng ở đầu nguồn, ánh mắt quét qua mọi quang cảnh phía sau, mà sau tảng đá, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm cũng nghe thấy tiếng hít thở đột nhiên xuất hiện, làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc, người đến đây chỉ có một người.

“Tôi biết hai người trốn ở đó, tôi không có ác ý, mời cả hai ra gặp mặt đi.” Lục Thiệu Đình bình tĩnh mở miệng, giọng nói trầm thấp, nhưng không thoải mái.

Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm liếc mắt nhìn nhau một cái, Tô Cẩm lại quen thuộc với giọng nói này, cảm thấy giật mình, cô còn nghĩ là mình nghe lầm, nhưng quả thật đây là giọng nói của Lục Thiệu Đình, cô đi ra khỏi tảng đá, nhìn thấy một thân hình cao ngất dưới cây cối âm u, cô cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không thể không đối mặt với sự thật tàn nhẫn ở trước mắt mình.

“Là anh?” Giọng nói của Tô Cẩm không nghe ra ý giễu cợt, vẫn lạnh lùng.

Tuy rằng Lục Thiệu Đình biết Tô Cẩm bị thương, nhưng nhìn thấy cô giữ cổ tay trái, anh nhìn không được muốn mở miệng quan tâm, nhưng khi thấy Lãnh Mặc Phàm đứng ở phía sau cô, anh lại cố gắng nhịn cảm giác xúc động xuống.

“Không thể tin được chúng ta lại gặp lại nhanh như vậy, cảnh sát Lục.” Lãnh Mặc Phàm cười lạnh một tiếng, có ý châm biếm.

Lục Thiệu Đình đi ra khỏi bóng râm, đứng cách Tô Cẩm mười bước, dưới ánh trăng, Tô Cẩm thấy rõ sự thất vọng trong mắt anh, cục diện này anh cũng không không chế được, cũng không phải anh rất vui khi nhìn thấy, anh nhếch môi, trong mắt không còn một chút cảm tình.

“Anh muốn bắt tôi sao?” Tô Cẩm hỏi, giọng nói vẫn động lòng người như cũ, không nói ra được châm chọc.

“Tôi là cảnh sát, bắt phạm nhân là chức trách của tôi.” Lục Thiếu Đình không lảng tránh ánh mắt bức người của cô, bình tĩnh nói.

--- Susublu e ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Tô Cẩm không muốn chết, lại càng không muốn vào nhà giam lạnh như băng, vào lúc này, cô là một sát thủ, càng hiểu được cách lợi dụng tình cảm để thoát thân, nếu tình cảm là nhược điểm của Lục Thiếu Đình, vậy cô nên lấy nó làm vũ khí, cô nhếch đôi môi đỏ mọng lên, nở nụ cười, “Vậy anh muốn bắt tôi sao?” Những lời này là hỏi, cũng là để thử anh.

Ai cũng hiểu rõ, nếu như lần này Tô Cẩm bị bắt, kết cục chỉ có một, đó là chết, cho nên, thật ra điều Tô Cẩm muốn hỏi là, anh hy vọng tôi chết sao?

Lục Thiếu Đình không nói gì, ánh trắng bao phủ trên người anh, giọng điệu sắc lạnh, đã tốt hơn tâm trạng của anh lúc này rồi, phức tạp mâu thuẫn, thống khổ do dự, đây là một câu hỏi anh không thể trả lời, cũng là một câu hỏi mà anh phải trả lời.

Lãnh Mặc Phàm không nói gì, nhưng mắt anh nhìn chằm chằm Lục Thiếu Đình, nếu anh có động tình muốn bắt người, anh sẽ là người đầu tiên rút súng ra.

Đây là một sự im lặng kéo dài, Lục Thiếu Đình lẳng lặng nhìn chỗ cách anh mười bước, gương mặt mê người, vào lúc này, vẫn làm cho anh động tâm như cũ, cho dù cô là tội phạm, cho dù cô trở thành kẻ địch của toàn thế giới, chỉ sợ anh cũng không thể kháng cự được ý nghĩ muốn bảo vệ cô.

Tô Cẩm đang chờ đợi, trong lòng cô cũng không chịu nổi, thống khổ rồi rã, dùng tình cảm bức bách anh thả cô đi, đây là cách thức rất hạ lưu, ngay cả cô cũng tự xem thường mình dùng cách này.

Đột nhiên Lục Thiếu Đình móc súng ra khỏi túi, giống như anh đang dùng hành động để quyết định, bởi vì ngôn từ của anh thật sự rất vô lực, súng của anh chỉ về phía Tô Cẩm, cùng lúc đó, hòng súng trong tay Lãnh Mặc Phàm cũng chỉ về phía anh, lạnh lùng nói, “Không thể nghỉ ngơi, chúng ta không thích nhau, nhưng tôi tuyệt đối không cho phép anh làm cô ấy bị thương.”

Lục Thiếu Đình không nghiêm túc, trong mắt anh cũng không có sát ý, đợi nửa ngày, anh vô lực hạ tay xuống, tự giễu nói một tiếng, “Tôi không biết nên làm như thế nào nữa.”

Tô Cẩm đi lên vài bước, cô xem rõ cảm xúc trong mắt anh, là sợ hãi, cô giật mình, mở to đôi mắt xinh đẹp thất thần, trong mắt đầy sự đau lòng.

Nhìn người phụ nữ gần ngay trước mắt, nhìn cặp mắt kia đau lòng vì anh, Lục Thiếu Đình cảm giác anh sắp ngừng thở, như bị tia sét đánh trúng, lần đầu tiên cơ thể anh căng thẳng đến sắp gãy, nhưng ngay sau đó liền mềm mại lại. Anh không từ chối được, đã rất lâu rồi anh chưa khát vọng một thứ gì đó! Nhưng chúng lại thường chỉ xuất hiện trong giấc mơ của anh. Sau khi tỉnh lại, là một đêm tối trống vắng và bất đắc dĩ. Mâu đen tuyệt vọng.

Trước mắt Lục Thiếu Đình thật sự bị nỗi khổ sở vây kín, anh nhăn chặt mày, lại làm cho người ta cảm thấy rất chân thật, làm người ta đau lòng chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lãnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đêm khuya mê tình

Edit: susublu e

Đột nhiên Tô Cẩm không khống chế được nhếch khóe miệng lên, thốt ra, “Được, anh bắt tôi trở về để báo cáo kết quả công tác đi!”

Lãnh Mặc Phàm ở phía sau vươn tay kéo cô lại bên cạnh, găm nhẹ nói, “Em nói bậy bạ gì đó?”

Tô Cẩm ngẩng đầu, nhìn gương mặt nóng vội gần mình, đầu óc cô trống rỗng, lý trí cô bắt đầu biến mất, nếu ngay từ đầu cô dùng tình cảm để thoát thân, đó là bởi vì cô biết Lục Thiếu Đình nhất định sẽ bỏ qua cho mình, mà hiện tại đột nhiên cô thay đổi chủ ý, chính là không muốn người đàn ông này đau khổ như thế thôi.

“Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì? Em điên rồi sao?” Lãnh Mặc Phàm càng không khống chế được, bên trong hai mắt thâm thúy còn có sự đố kỵ và lừa gạt, cô lại anh ta mà tình nguyện tự thú? Cô có đặt anh vào mắt hay không?

Tô Cẩm chết lặng gục đầu xuống, không nói gì.

Lục Thiếu Đình cũng không nói chuyện, nhưng hình như sự đau khổ ở đáy mắt anh giảm bớt một ít, giống như đã có được quyết định.

Lãnh Mặc Phàm sắp điên rồi, anh thật sự chịu không được không khí im lặng này, Tô Cẩm là người phụ nữ của anh? Vì sao hiện tại hai người lại như tình nhân tranh cãi âm ỉ, diễn-đàn"le//quýdoon mà anh lại nhảy nhót như một thằng hề thế này chứ? Đây là chuyện lòng tự trọng của anh tuyệt đối không cho

phép xảy ra, anh cầm một tay của Tô Cẩm che chở cô ở phía sau, nói với Lục Thiếu Đình, “Nếu anh cần một người để báo cáo kết quả công tác, thì bắt tôi đi! Tôi sẽ gánh vác tất cả.”

Tô Cẩm tỉnh lại từ trong mộng, cô đẩy Lãnh Mặc Phàm ra, giọng điệu buồn bực nói, “Không nói lời nào không có ai nói anh cầm điếu, anh không cần nói bậy nói bạ.”

Lãnh Mặc Phàm cũng không nhìn Tô Cẩm, mà nhìn hùng hổ chăm chú vào Lục Thiếu Đình vẫn đang im lặng, trong ánh mắt đầy vẻ kiên định.

Khóe miệng Lục Thiếu Đình đột nhiên nhếch lên, “Từ khi nào mà Lãnh tổng lại nôn nóng muốn trở thành phạm nhân như vậy?”

“Không phải tâm trạng của tôi làm anh cảm động lây chứ?” Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng đáp lễ một tiếng.

Đôi mắt Lục Thiếu Đình thâm sâu hơn một ít, thản nhiên nói, “Hai người đi đi!”

“Anh chắc chứ?” Lãnh Mặc Phàm hoài nghi nhìn anh, hình như Lục Thiếu Đình không giống một người xử trí theo cảm tính, ít nhất phong độ chính nghĩa trong mắt anh, làm cho anh hoài nghi.

Lục Thiếu Đình gật đầu, “Hai người có thời gian một đêm để thoát thân, nếu ngày mai còn xuất hiện trước mặt tôi, đến lúc đó tôi sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Lãnh Mặc Phàm nhếch khóe miệng, “Hy vọng anh nói được làm được.”

Lục Thiếu Đình quay đầu nhìn về phía Tô Cẩm, cuối cùng liếc mắt một cái, giống như một cách tạm biệt, bóng lưng anh chậm rãi đi vào rừng cây, Lục Thiếu Đình biết lúc này, anh phải đưa ra một lựa chọn, theo cách thức của anh, không có lảng tránh, không có lùi bước, anh là cảnh sát, cô là tội phạm, thân phận và địa vị của cả hai không thể thay đổi.

Tô Cẩm nhìn Lục Thiếu Đình rời đi, rốt cục thân thể cũng an tĩnh lại, cô nhẹ nhàng tựa vào trong lòng Lãnh Mặc Phàm, ngẩng đầu, lại chạm phải một ánh mắt tức giận muốn giết người, cô đón nhận không chút sợ hãi, nhếch môi nở nụ cười, “Muốn mắng cứ mắng đi! Anh ghen không khó chịu sao?”

Lãnh Mặc Phàm si mê nhìn nụ cười này, anh xác định đêm nay bọn họ có một hoàn cảnh cực kỳ an toàn, cho nên, sau đó, anh có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành, anh nâng môi cô lên, môi mỏng nhanh chóng chạm vào, mút thật mạnh vào đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, Tô Cẩm nâng tay lên, giữ mặt anh, làm nụ hôn càng sâu hơn, đảo mỗi một góc trong khoang miệng, sau đó, lộn xộn với anh.

Không biết đến khi nào, Tô Cẩm nhẹ nhàng nằm xuống mặt đất trơn nhẵn, tuy rằng tay trái của cô mất sức, giống sắt thép cứng rắn, nhưng cơ thể của anh dần dần mềm mại, không thể nghi ngờ Lãnh Mặc Phàm là một cao thủ tình trường, môi lưỡi của anh mang đến xúc cảm, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không cự tuyệt được, huống chi ở chốn rừng rậm hoang vu này, cảm giác kích thích này càng làm cho người ta phóng túng, Tô Cẩm vội vàng chìm đắm trong động tác của anh, cô cũng muốn vứt hết mọi thứ vừa rồi ra sau đầu, không muốn nghĩ đến nữa.

“Uhm.....” Cơ thể Tô Cẩm nâng lên, mặt đất lạnh như băng tiếp xúc da thịt nóng rực của cô trở nên rất kích thích, càng kích thích càng làm cho cô khẩn cấp muốn dán chặt vào lồng ngực to lớn của anh, cả người nóng lên.

Lãnh Mặc Phàm nóng rực dồn ép người khác, anh chậm rãi hôn hai má của cô, dần dần[đànlequysdoon] cầm và cô di chuyển lên xuống, hơi thở cực nóng phả lên da thịt sắp làm cô bị phỏng, sắc mặt nhợt nhạt dưới ánh trắng, gương mặt của Lãnh Mặc Phàm quá anh tuấn và hoàn mỹ, điều này làm cho Tô Cẩm si mê gương mặt quá khêu gợi của anh, còn có cặp mắt chứa đầy vẻ khiêu gợi nữa.

Dưới thác nước trong veo, trên mặt đá to, hai cơ thể hoàn mỹ đầy dục cùng một chỗ, hình thành một hình ảnh đặc sắc ở trong dãy núi thần bí này.

Ở ngoài quốc lộ cách đó hai mươi km, Lục Thiếu Đình tuyên bố cuộc tìm kiếm thất bại, tất cả đoàn xe, phi cơ trực thăng bắt đầu rút lui.

An tĩnh ở trong sơn cốc, rốt cuộc Tô Cẩm không khống chế không được mỗi một, vui trong ngực Lãnh Mặc Phàm ngủ thiếp đi, Lãnh Mặc Phàm cời áo trên người mình ra đắp lên người cô, lặng lẽ ngủ cùng cô, còn hai tiếng nữa là trời sáng, cô cũng có thể ngủ đủ một giấc.

Bình minh trong núi, không khí tươi mát sạch sẽ, yên tĩnh mà đầm ấm, Lãnh Mặc Phàm ngẩng đầu, nhìn sao trời biến mất phía chân trời, vài đám mây bụi bay tới, anh cảm giác tâm trạng chưa bao giờ có được lúc yên ổn như vậy, tung hoành trên thương trường bao nhiêu năm, từ lúc tiếp nhận lại cơ nghiệp của cha, anh vốn không từng ngừng nghỉ phần đầu, hăng hái, không biết mệt mỏi, chỉ có thiên tài buôn bán mới có thể, để anh ngồi vững vàng trên ngai vàng đế vương, tất cả những thành tựu này đều là bằng chứng rõ nét cho sự thành công của anh, mà lúc này, anh mới cảm thấy, dừng lại để ở bên cạnh người mình yêu, ngắm nhìn phong cảnh là một việc tốt đẹp cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thoát thân thành công

Edit: susubluu

“Ừm.” Giác ngủ của Tô Cẩm rất ngắn, vài tiếng động đã có thể làm cho cô thức giấc, Lãnh Mặc Phàm săn sóc ôm sát cô, hôn xuống giữa trán cô, anh thề, dù phải trả giá đắt thế nào, anh đều phải đảm bảo cô bình an vô sự.

Lần này Tô Cẩm không ngủ nữa, cô ngẩng ngẩng đầu lên nhìn đám mây ở phía xa biên giới, nhẹ giọng nói, “Cám ơn anh.”

“Tôi hy vọng em dùng một cách khác để cảm ơn tôi.” Lãnh Mặc Phàm thâm trầm nhìn cô đầy thâm ý.

Tô Cẩm ngẩng nhìn đôi mắt khiến cho người ta say mê của anh, cảm thấy hiểu được ý của anh, nửa ngày, khóe miệng tự giễu cong lên, “Anh cảm thấy loại người luôn chạy trốn như tôi có tư cách để yêu sao?”

“Ở bên cạnh tôi, em có thể không cần mệt mỏi nữa, em có thể có được cuộc sống yên ổn, tôi sẽ xóa sạch mọi tội lỗi em phạm phải, cho em một thân phận hoàn toàn mới, em chỉ cần làm một việc, ngoan ngoãn đứng trong tầm mắt của tôi.” Lãnh Mặc Phàm nghiêm túc mở miệng, trong mắt lộ ra một chút ý nuông chiều.

“Trên lưng tôi đeo đầy tội ác, chỉ sợ không dễ dàng xóa sạch như vậy.” Tô Cẩm vẫn tự giễu như cũ, có đôi khi cô còn nghĩ, giết nhiều người như vậy, đã không còn tư cách sống thêm nữa rồi, chỉ có thể nắm bắt khoảng thời gian ngắn còn lại, làm những chuyện vui vẻ thôi.

“Tôi sẽ khôi phục thân thể trong sạch cho em, kết hôn với tôi.” Lãnh Mặc Phàm kiên định nói.

Tô Cẩm giật mình, cô đã từng gặp qua nhiều người đàn ông si tình, cũng từng có người muốn dùng hôn nhân để giữ cô lại, nhưng trái tim lạnh như băng của cô chưa bao giờ cảm động, hoặc cô cảm thấy rất buồn cười, hiện tại, cô đã có một cá, điện[đàn]""le>quydoon giác nói không nên lời, cô cảm thấy mình không xứng với anh, Tô Cẩm im lặng, hiện tại cô là tội phạm quốc tế, nếu xử lý mọi chuyện theo cảm tính, sẽ liên lụy đến anh, cô phải từ chối, cô hạ đôi mắt lạnh như băng xuống, thần nhiên nói, “Những ngày yên ổn chưa chắc thích hợp với tôi.”

Lãnh Mặc Phàm ngạc nhiên, anh tin tưởng những lời anh nói, ngay cả ông trời còn cảm động, vậy mà người phụ nữ trước mắt lại vẫn lạnh như băng như trước, không hề bị lay động? Anh liền thở hắt ra, gằn nhẹ, “Chẳng lẽ em muốn làm một đào phạm cả đời sao?”

Tô Cẩm không cho là đúng mở mắt ra, nhẹ nhàng băng quơ nỏ một nụ cười, “Tôi thích cuộc sống mạo hiểm kích thích, tận trong xương tủy của tôi có một mầm mống phản nghịch không kiềm chế được, rất khó thay đổi.”

Tuy rằng Lãnh Mặc Phàm hận không thể lắc cô đến tỉnh, nhưng anh không làm như vậy, ngược lại bình tĩnh trở lại, nếu một con báo mạnh mẽ dễ thuần phục như thế, vậy đó không phải là cô, nhưng anh hiểu được, sẽ có một ngày, cô sẽ chán sống gió bên ngoài, trở lại bên cạnh anh.

“Trời đã sáng.” Tô Cẩm nhìn đường chân trời trắng bạch, khẽ kêu một tiếng.

Lãnh Mặc Phàm suy nghĩ, lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm số của Jack, trầm giọng ra lệnh, “Jack, phái một chiếc phi cơ đến núi Lạc Cơ đón tôi.”

Tô Cẩm suy nghĩ, nói với anh, “Anh trở về đi! Tôi không thể về với anh.”

“Em cho là Lục Thiếu Đình thật sự khinh địch bỏ qua cho em như vậy sao? Cho dù anh ta buông tha cho em, tôi nghĩ toàn bộ cảnh sát quốc tế cũng sẽ tìm kiếm khu vực này một lần nữa, em phải đi theo tôi.” Lãnh Mặc Phàm ra lệnh cho cô.

--- Susubluu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Phi cơ của Jack nhanh hơn tưởng tượng, nửa tiếng sau, thấp thoáng qua những tán lá rậm rạp, nhanh chóng tìm được vị trí hai người Lãnh Mặc Phàm, Tô Cẩm thực lòng không muốn Lãnh Mặc Phàm bị dính vào, nhưng cô hiểu được tính tình của anh, nếu cô không lên phi cơ, anh sẽ nổi bão.

Phi cơ bay dọc theo một dãy núi thấp khác, đến một quốc lộ hẻo lánh, nơi đó đỗ hai chiếc xe việt dã, Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm một chiếc, Jack một chiếc, nhanh chóng chạy tới một khách sạn sang trọng trong núi, chỗ xa xôi này, sẽ không có cảnh sát tìm đến gây phiền toái.

Tiến vào khách sạn, Jack mời một bác sĩ tư nhân đến kiểm tra vết thương ở tay cho Tô Cẩm, Tô Cẩm tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Sáng sớm ở cục cảnh sát, vừa đúng là lúc bận nhất, cửa văn phòng làm việc của Lục Thiếu Đình vang lên, một sĩ quan cảnh sát cao cấp hơn năm mươi tuổi đi vào, ông là cấp trên trực tiếp của Lục Thiếu Đình, Lục Thiếu Đình lập tức đứng dậy chào đón.

“Chuyện này rất quan trọng, việc này liên quan đến vấn đề tuyển cử nghị viên năm nay, cậu cần phải nhanh chóng phá án.” Viên cảnh sát lớn tuổi vừa đi vào liền ra lệnh.

“Dạ.” Lục Thiếu Đình cúi đầu lên tiếng trả lời.

Viên cảnh sát lớn tuổi gật đầu, “Tôi cực kỳ tin tưởng cậu, nhất định đừng làm cho tôi thất vọng.”

“Tôi nhất định sẽ mau chóng bắt được hung thủ.” Mắt Lục Thiếu Đình xẹt qua vài ý đấu tranh.

Viên cảnh sát lớn tuổi vỗ bờ vai của anh, tỏ vẻ tin nhiệm anh, đồng thời thấp giọng nói, “Thật ra chúng ta đã sớm nắm giữ được nhược điểm của nghị viên này, điều duy nhất chưa công khai được chính là không có chứng cứ chứng minh anh ta có tội, hiện tại chỉ có thể bắt được hung thủ để cô ta lên án anh

ta tội mưu sát, cậu cũng không thể qua loa! Tôi đã sớm muốn nhìn thấy người đó té ngửa.”

“Dạ.” Lục Thiệu Đình gật đầu.

Viên cảnh sát lớn tuổi nở nụ cười rồi đi, để lại Lục Thiệu Đình đứng tại chỗ, dờ dẫm vô thần, cấp trên tín nhiệm, trên vai anh mang theo chức trách, hiện tại lại trở thành một thanh đao chỉ về phía anh.

Trong khách sạn năm sao, một bóng dáng xinh đẹp đứng trước cửa sổ sát đất hút thuốc, diễn]dànLeeQuy1sdo6nn móng tay màu tím đủ loại hình dáng xinh đẹp, càng làm cho cô như một con rắn thành tinh xinh đẹp mê hoặc lòng người, nhưng biểu cảm của cô lại đầy thù hận, tay cô dập tắt khói thuốc, nắm chặt thành nắm đấm.

Như vậy mà cô ta lại không chết?

Anna quả thực không thể tin được đây là sự thật, cô tự cho là đã giải quyết được sát thủ số một của Trương Vinh, lại không ngờ rằng, cô chỉ làm chuyện vô ích, Tô Cẩm không chết, cô ta lại không chết?

“Làm sao vậy? Bảo bối?” Một giọng nói thô thiển của đàn ông vang lên ôm lấy cô ở phía sau, vừa cắn vừa hôn lên cổ cô.

Anna lại hoàn toàn vô cảm, cô đẩy anh ra, vẻ mặt có chút chán ghét, “Tôi có việc đi ra ngoài, anh tự mình rời khỏi đây đi!”

Người đàn ông ngây người một chút, có chút mất mát nhìn cô, Anna lại không có hứng thú liếc anh lấy một cái, người đàn ông này đều là bạn giường trong lúc cô đơn của cô, ngoại trừ có hứng thú lúc ở trên giường, lúc ở ngoài đối với sức quyến rũ và nhân cách của anh, cô hoàn toàn không thích, mà người đàn ông thật sự có thể khiến cho cô yêu thích, chỉ có người giống phi phạm và đầy thành tựu như Lãnh Mặc Phàm, chỉ có người đàn ông như vậy mới có đủ lực hấp dẫn.

Nhưng, khiến cho cô đổ kị là, người đàn ông hoàn hảo như vậy lại chung tình với Tô Cẩm, Anna thật sự bất bình, Tô Cẩm dựa vào cái gì có thể hấp dẫn được người đàn ông như vậy? Nếu sau này cũng có một người đàn ông sở hữu tài sản mấy ngàn triệu đô yêu cô, cô sẽ gả cho anh không chút do dự, không bao giờ làm công việc hầu hạ người khác đầy bẩn thỉu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Anna uy hiếp

Edit: susublu

Jack tìm khách sạn trong núi đúng là một nơi tránh nạn cực kỳ an toàn, đã hai ngày, không có cảnh sát đến quấy rầy, khuỷu tay Tô Cẩm đã hồi phục được một nửa, gờ thạch cao ra, cũng giống như bình thường, nhưng không thể dùng sức và khiêng vật nặng.

Hai ngày qua, ngoại trừ lúc ngồi trong phòng làm việc xử lý công việc, thời gian còn lại Lãnh Mặc Phàm đều đi theo bên cạnh cô, giống bạn trai thân mật, nếu xem nhẹ cuộc chạy trốn trời chết vừa rồi, cuộc sống hiện tại thật giống như cuộc sống của một đôi tình nhân.

Khoanh tay nhìn hoa cỏ được chăm sóc rất xinh đẹp ra ngoài cửa sổ, Tô Cẩm nằm ở ghế trên ghế nhìn đến mất thần, đây là bộ dáng thường xuyên của cô, hai ngày qua, đầu óc của cô có rất nhiều suy nghĩ lung tung, những suy nghĩ này cứ dâng lên giống như triều cường, cô cảm giác mình giống một cô gái hoài xuân, trở nên ưu thương, về bình tĩnh đầy lý trí trong quá khứ đã bị cô quăng mất ngoài không gian, ngày đó ở trong khe núi, Lãnh Mặc Phàm nói muốn kết hôn với cô, kiên định mà thâm tình, những lời nói này đã khiến một người luôn tự cất giấu tình cảm trong một cái hộp, chưa bao giờ thật sự phân tích, tình tế cảm nhận đoạn tình cảm này từ đầu tới đuôi như cô cảm nhận những ưu thương vui vẻ mà nó mang đến.

Nhưng tất cả đều xảy ra vào sai thời điểm.

Tô Cẩm từng nghĩ tới, nếu xảy ra vào thời điểm khác, có lẽ cô sẽ thật sự đắm chìm và đồng ý với lời bày tỏ thâm tình của anh.

Hiện tại dưới tình huống này, thân là một tội phạm quốc tế, tình cảm của Lãnh Mặc Phàm lại biến thành áp lực và bất an, cô có một dự cảm, bình yên vô sự như vậy sẽ không kéo dài được mấy ngày.

“Lại suy nghĩ cái gì vậy?” Phía sau vang lên tiếng bước chân, cùng với giọng nói trầm thấp khiêu gợi.

Tô Cẩm ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp như được gột rửa dưới ánh mặt trời, thật mê người, diễn//danfille-, quydd00n quần áo ấm màu vàng làm cho cô như một cô công chúa, ánh mắt nhu hòa không có lực sát thương, người phụ nữ như vậy, sẽ làm cho Lãnh Mặc Phàm mất lý trí, trở nên xúc động.

Anh bước lại đây, nâng mặt của cô lên, hôn xuống giữa trán của cô rồi tới đôi môi đỏ mọng của cô, lưu luyến không rời, hai mắt nhìn nhau, anh thâm thúy đa tình, cô mê ly quyến rũ, dưới nắng ấm giữa trưa, ấm áp mà ngọt ngào.

“Công việc xong rồi sao?” Tô Cẩm ngẩng đầu hỏi.

Lãnh Mặc Phàm ôm cô lên, để cô ngồi xuống bên cạnh, “Việc xong rồi, nguyên ngày hôm nay đều thuộc về em.”

Tô Cẩm nở nụ cười, nhẹ nhàng dựa vào bờ vai của anh, im lặng không nói, Lãnh Mặc Phàm là người mẫn cảm cỡ nào, anh nhìn ra trong nụ cười của Tô Cẩm cất giấu tâm sự nặng nề, anh nhíu mày nói, “Em còn lo lắng cái gì? Tạm thời bọn họ sẽ không tìm thấy nơi này, Jack đang bí mật sắp xếp cho chúng ta rời khỏi nước Mỹ an toàn, đi đến một nơi cảnh sát không tìm thấy, sống một cuộc sống của hai người chúng ta.”

Tô Cẩm lắc đầu, cảm xúc trong mắt không tiêu tan, ngóng nhìn anh, “Anh thật sự tình nguyện sống chung với tôi ở một nơi không người sao?”

“Em hoài nghi tôi không đủ thật lòng sao?” Lãnh Mặc Phàm hơi hờn giận nhíu mày, vẻ tức giận ở đáy mắt nói đến là đến.

Tô Cẩm cười khổ một tiếng, tự giễu nói, “Ngay cả tôi còn tự hoài nghi mình, có thể trốn cả đời này hay không.”

Lãnh Mặc Phàm nâng cằm của cô lên, bắt buộc cô nhìn thẳng vào hai mắt anh, thấy rõ sự cố chấp và tình yêu nhiệt liệt trong ánh mắt anh, nóng bỏng mà chân thật như vậy, Tô Cẩm nhìn anh, tim lại giống như bị cái gì đó hút ra, càng nhìn Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng, cô càng cảm thấy sợ hãi, không biết bắt đầu từ khi nào, cô để ý người đàn ông này, tựa như anh để ý cô vậy.

“Thấy rõ chưa?” Lãnh Mặc Phàm thấp giọng hỏi.

Tô Cẩm dựa vào trong lòng anh không tiếng động, ngón tay thon dài kéo lấy áo sơ mi anh, hơi dùng sức, giống như là đang đấu tranh trong tình yêu, nhưng đáy lòng đã giác ngộ, người yêu của cô, cô nên bỏ hết mọi thứ để bảo vệ anh, chỉ đơn giản như vậy.

Cảm giác được Tô Cẩm dùng sức ôm, rót cục khoe miệng Lãnh Mặc Phàm cũng mỉm cười, anh giang hai cánh tay ôm cơ thể cô gái nhỏ vào trong lòng, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán của cô.

“Khụ...” Một tiếng ho nhẹ ngắt ngang sự yên bình giữa trưa.

Tô Cẩm và Lãnh Mặc Phàm đồng thời quay đầu lại, thấy được vẻ mặt xấu hổ của Jack ở cửa, anh không có xoay người rời đi, hiển nhiên anh có chuyện quan trọng muốn tìm Lãnh Mặc Phàm, Tô Cẩm buông anh ra, Lãnh Mặc Phàm mỉm cười trấn an cô một chút, đứng dậy đi cùng Jack.

Tô Cẩm nhìn theo, vừa vặn thấy được vẻ mặt lo lắng của Jack trước khi ra khỏi cửa, giống như đã xảy ra chuyện gì rất quan trọng, tim Tô Cẩm đang bình thường đột nhiên thất chặt.

Lãnh Mặc Phàm rời đi không đến mười giây, một tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên dồn dập, điện thoại đổ chuông, Tô Cẩm hoảng sợ, mắt cô nhìn bình hoa bên cạnh điện thoại, đột nhiên ánh mắt khôi phục vẻ bình tĩnh sắc bén, cô đứng dậy dùng tiếng anh trả lời điện thoại, nhưng mà, bên kia lại có một giọng tiếng trung chuẩn vang lên, vẫn là một giọng nữ mê người, “Hi, Tiểu Cẩm, cô khỏe không?”

Kính ngạc ba giây, giọng của Tô Cẩm bình tĩnh mà lạnh nhạt, “Là cô.” Là giọng của Anna.

Đầu bên kia vang lên vài tiếng cười duyên đáng lạnh lùng, “Nghe thấy tin cô còn sống, thật không biết tôi nên vui hay thất vọng nữa!”

Tô Cẩm chậm rãi nói một tiếng, “Khiến cho cô thất vọng rồi.”

“Tiểu Cẩm, cô thật thông minh, tôi có thể tìm được cô, đương nhiên biết cô đang ở cùng với ai, xem ra cô rất yêu anh ta.” Đầu bên kia vang lên giọng tra xét thẳng thắn đầy sáng khoái của Anna, trong giọng nói có chút khó tin.

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Giọng Tô Cẩm lạnh đến không độ.

“Chắc chắn, tôi vừa nói cô thông minh, nhưng xem ra cô vẫn rất đa đoan, tôi nghĩ dựa vào thân phận cao quý của Lãnh Mặc Phàm thì không thể ở cùng một chỗ với tội phạm quốc tế được!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Quyết định

Edit: susublue

Tô Cẩm nhăn mày, đột nhiên cô hiểu được ý của Anna, cô không khống chế được nên vội vàng hỏi, “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Tiếng cười đắc ý của Anna vang lên, “Xem ra cô rất yêu anh ta, cứ muốn bảo vệ anh ta như vậy sao?”

“Chuyện của chúng ta không liên quan đến anh ấy, tốt nhất không nên kéo anh vào.” Tô Cẩm tức giận quát, tim lại không kìm nén được thất chặt lại.

“Sở dĩ Lãnh Mặc Phàm có thành tựu hôm nay, ngoại trừ tác phong quả quyết của anh ta, thủ đoạn mạnh mẽ, đương nhiên đặc tội không ít người, cô nghĩ lại đi, hiện tại có bao nhiêu người muốn nhìn vương tử thương trường như anh rớt xuống đài chứ? Tôi không chỉ nắm giữ danh sách đối thủ làm ăn của anh ta, mà tôi còn biết anh ta có thân phận thương nhân buôn bán súng ống đạn dược phi pháp.”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?” Giọng nói của Tô Cẩm bắt đầu run rẩy, cô không dám tưởng tượng thủ đoạn mà Anna sẽ dùng để đối phó với Lãnh Mặc Phàm.

“Rất đơn giản, rời khỏi sự bảo vệ của anh ta, làm một vụ giao dịch với tôi.” Anna bình tĩnh trả lời thẳng thắn.

“Rời khỏi anh ta tôi có thể làm được, nhưng giao dịch, muốn giao dịch cái gì.” Tô Cẩm mạnh mẽ kéo lý trí trở về.

“Đến Los Angeles, tôi sẽ nói vụ giao dịch này cho cô biết.” Anna cười nói.

Sao Tô Cẩm có thể không biết mục đích của cô? Rời khỏi Lãnh Mặc Phàm, đến Los Angeles, diễn[đan2//l33"quyd00n có lẽ người ở đó chờ cô không phải Anna, mà là cảnh sát quốc tế, là cái chết, Tô Cẩm im lặng ba giây, bình tĩnh đáp, “Được, tôi đi.”

“Nhất định không được nói cho Lãnh Mặc Phàm biết hướng đi của cô, cô biết hai người rời không thể rời khỏi phạm vi giám thị của tôi mà.”

Tô Cẩm hít sâu một hơi, cố nén lửa giận, bình tĩnh nói, “Sur ty, cô không thể tha cho cha nuôi sao? Tôi có thể khuyên cha nuôi không gây phiền toái cho cô.”

Ở đầu bên kia Anna im lặng vài giây, đột nhiên giọng nói rất kiên định, “Ông ta sẽ không bỏ qua cho tôi, ông ta còn sống một ngày, tôi sẽ vĩnh viễn không thể bình an.”

“Thật ra điều cô sợ không phải cha nuôi đuổi giết cô, mà là cô muốn giết cha nuôi để nâng địa vị cho tổ chức mới của cô đúng không?” Tim Tô Cẩm lạnh lùng, cô đã sớm đoán được Anna sẽ không khinh địch mà đồng ý như vậy, cô chỉ muốn thử lòng cô thôi.

“Đây là một con đường không có lối về, cô không nên hận tôi, cô và tôi có thân phận trái ngược nhau, dù có là ông trời cũng không thay đổi được, điều duy nhất tôi có thể làm chính là cho cô được chết một cách thoải mái nhất.” Anna nói xong, quyết đoán ngắt điện thoại.

Mặt Tô Cẩm không chút thay đổi buông điện thoại xuống, đôi mắt chán nản lập tức u ám như tro tàn, giống như có cái gì đó chặn hơi thở của cô lại, cô chống bàn, ánh mắt sợ hãi, thống khổ, lo âu, còn tuyệt vọng như vậy.

Nhanh như vậy đã tới rồi? Nhanh đến mức một giây trước cô còn đang khát khao một cuộc sống vui vẻ cùng anh, mà một giây sau lại tuyên bố cô phải chết, trong suy nghĩ của cô chưa từng trống rỗng như vậy, Lãnh Mặc Phàm là người bảo vệ cô, cô cũng là điểm yếu trí mạng của anh, mà Anna bi ối đã lợi dụng điểm này.

“Tôi phát hiện em rất thích ngẩn người, đây cũng không phải là một thói quen tốt.” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nam quen thuộc.

Tô Cẩm phản xạ có điều kiện giấu đi sự đau khổ trong mắt, cong khóe miệng lên, nở một nụ cười phản đối, “Anh cũng quá bá đạo, ngay cả suy nghĩ của tôi cũng muốn chiếm đoạt.”

Lãnh Mặc Phàm đi tới, anh vẫn tuấn mỹ mê người như cũ, nhìn không ra chút áp lực, giống như ở trên người anh, dù trời có sập xuống cũng không thể làm cho anh sợ hãi, anh nhún vai, từ chối cho ý kiến, “Nếu ai phát minh ra dụng cụ có thể nhìn thấu suy nghĩ, thật ra tôi muốn dùng trên người em, để xem thử rốt cuộc trong đầu em nghĩ về tôi như nào.”

“Điều này không thể nào, tôi cũng không muốn biến thành người trong suốt ở trước mặt anh, ít nhất tôi có suy nghĩ của tôi.” Tô Cẩm tùy ý trêu ghẹo, đi đến trước mặt anh ôm hông anh hỏi, “Jack tìm anh có chuyện gì? Tôi thấy hình như anh rất vội.”

“Công việc đáng ghét.” Lãnh Mặc Phàm nhẹ nhàng bâng quơ đáp lại, mắt hơi long lanh, nhưng lại cho người khác cảm thấy anh không thoải mái.

Tô Cẩm nhìn mặt anh, tâm trạng càng trở nên nghiêm trọng, chẳng lẽ Anna đã hành động rồi sao? Nếu chỉ là công việc, Lãnh Mặc Phàm sẽ không buồn bực như vậy, diễn-,dàn;lle3quys/donn nhất định là chuyện gì đó rất khó giải quyết.

“Tôi muốn uống cà phê em pha.” Lãnh Mặc Phàm cúi đầu nhìn cô, tính tình tùy hứng như một đứa nhỏ.

Tô Cẩm nở nụ cười, đi qua phòng bên cạnh, thuận thực pha cà phê, nhưng mà, vừa mới bung cà phê ra, đã thấy Jack mở cửa một nửa đi vào, thăm dò nói, “Lãnh tổng, xe đã chuẩn bị xong.”

Tô Cẩm hơi giật mình, nhìn Lãnh Mặc Phàm, “Hai người muốn đi ra ngoài sao?”

Lãnh Mặc Phàm có chút bất đắc dĩ buông tay, nhếch môi nói, “Có chuyện tôi phải tự mình đi giải quyết, đêm nay sẽ không trở về.”

Tâm trạng Tô Cẩm trầm xuống, xem ra cô đã đoán đúng, Lãnh Mặc Phàm gặp phiền phức, hơn nữa phiền phức còn không nhỏ, có liên quan tới mình sao? Cô đặt cà phê ở trước mặt anh, ngồi xuống bên cạnh anh, chống cằm nhìn cử chỉ tao nhã của anh, gương mặt anh hé ra đường cong tuyệt đẹp làm tim người ta đập nhanh, đôi mắt anh được phủ một màu đen thâm trầm, hấp dẫn khiêu người, đồng thời, cũng mê người, nhưng lúc này, lại bao phủ một

cảm giác nghiêm trọng khó hiểu.

Jack đứng ở cửa không có đi vào, nhưng anh có chút lo lắng, rốt cục Lãnh Mặc Phàm cũng uống xong cà phê, buông cái tách, cười với Tô Cẩm, “Chờ tôi trở lại.”

“Ừ.” Tô Cẩm gật đầu, đứng dậy, nhìn bóng dáng cao ngất của anh, cô không kiềm chế được sự xúc động, ôm lấy anh từ phía sau, Lãnh Mặc Phàm kinh ngạc quay đầu, vội hỏi, “Làm sao vậy?”

Tô Cẩm ngẩng đầu mỉm cười nói, “Không bỏ được anh, không được sao!”

Lúc này trái tim Lãnh Mặc Phàm mới bình tĩnh lại, vừa rồi Tô Cẩm dùng sức ôm, không hợp với cử chỉ bình thường của cô, anh nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì với cô, anh bóp cái mũi xinh xắn của cô, “Ngoan, sẽ không để em chờ lâu.”

“Ừ.” Tô Cẩm ngoan ngoãn gật đầu, nhưng tâm trạng lại sụp đổ, cô chỉ có thể thầm nói với anh câu hẹn gặp lại, hoặc là không bao giờ có thể gặp lại nữa.

Lãnh Mặc Phàm không khỏi vui vẻ, sờ mái tóc mềm mại của cô, “Sao hôm nay con báo nhỏ của tôi lại trở nên nhu thuận như vậy?”

“Anh nói ai là con báo nhỏ, tôi không phải là động vật.” Tô Cẩm phản bác một câu, cố hết sức khiến mình không để lộ tâm tư.

Lãnh Mặc Phàm cười ha ha, nhanh chóng hôn trộm lên miệng của cô một cái, bước nhanh ra ngoài cửa, Tô Cẩm ở phía sau không khống chế được bước chân, đi theo vài bước, cuối cùng, dừng lại, khuôn mặt nhu thuận bị nỗi đau khổ chiếm cứ, cô ôm ngực, cố nén sự đau đớn trong lòng, rốt cục cô phát ra một tiếng cười tự giễu, thứ cô muốn không phải là kết quả như này sao? Bảo toàn thân phận và danh dự của anh, để cho anh tiếp tục trở thành vương tử chói mắt trong giới kinh doanh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cô gái thiên sứ

Edít: susubluu

Mười phút sau khi Lãnh Mặc Phàm rời đi, một chiếc xe hơi màu đen ra khỏi khách sạn từ cửa sau, cửa kính xe bị che kín, không nhìn thấy gương mặt của người điều khiển, chỉ thấy xe vừa đi ra khỏi cửa, đã như con báo chạy như bay.

Tô Cẩm vẫn duy trì tốc độ ổn định chạy về phía trước, trong xe ngột ngạt làm cho cô rất buồn bực, kéo cửa sổ thủy tinh xuống, lộ ra một đôi mắt không được bình tĩnh giống như lúc trước, biểu cảm không yên lòng.

Nếu mình thật sự làm cho Lãnh Mặc Phàm lâm vào tuyệt cảnh, cô tình nguyện xóa sạch mọi hi vọng dưới đáy lòng, có lẽ cô giết nhiều người lắm, nên ông trời bắt đầu trừng phạt cô, dù sống hay chết, đều là cô gieo gió gặt bão, không ai thương tiếc.

Buổi tối, chín giờ, trong một khách sạn năm sao ở Los Angeles, một bóng lưng cao gầy rảo bước tiến vào cửa lớn, kính mát che hơn phân nửa khuôn mặt của cô, diện mạo xinh đẹp và đôi môi đỏ mọng hợp với làn da trắng nhụy, cũng đủ phô bày vẻ xinh đẹp của cô.

Đóng cửa phòng, Tô Cẩm tháo kính mát xuống, dù chạy đường dài, trên mặt của cô cũng không có một chút mệt mỏi, ngược lại, cô vô cùng tỉnh táo, cô chờ Anna liên lạc.

Đúng mười giờ, điện thoại trong phòng khách sạn kêu chói tai, chỉ một giây là cô đã bắt máy, “Ừ.”

“Từ chỗ cô đi về hướng Tây Nam một trăm km, có một tòa nhà tổ chức tiệc của tư nhân, đến đó gặp tôi.” Đầu bên kia vang lên tiếng nói mê người của Anna.

Tô Cẩm nhíu mày, không chút do dự lên tiếng trả lời, “Tôi lập tức qua đó.”

“Cô có biết có gì chờ cô ở đây không, người còn gấp gấp như vậy? Cô yêu người đàn ông kia nhiều như vậy sao?”

“Tôi chỉ hy vọng cô không gây phiền phức cho anh ấy.” Tô Cẩm lạnh lùng cảnh cáo.

“Sát thủ mà có tình cảm, chính là tự đi tìm chết, không cần tôi ra tay, xem ra cô cách cái chết không còn xa nữa.” Anna có chút đắc ý cười rộ lên.

“Đó là chuyện của tôi, không cần cô nhắc nhở.” Tô Cẩm hí hửng, đáy mắt lóe sáng, cô tin Anna tỉ mỉ sắp xếp mọi thứ là vì muốn giết mình, chỉ cần có thể bảo vệ anh, thì cô an tâm chịu chết.

“Vậy cô nhanh tới đây đi, tôi chờ cô, đừng có mơ tưởng trốn tránh, sự kiên nhẫn của tôi không tốt lắm đâu.” Anna nói xong, ngắt điện thoại.

Tô Cẩm cúp điện thoại, cười khổ một tiếng, hiện tại Anna đã không còn là sư tỷ mà cô biết, nhưng hiện tại cô ta cũng không hiểu mình.

Một tòa nhà tổ chức tiệc ở phía Tây Nam, chỗ quầy bar yên tĩnh, Anna im lặng thưởng thức rượu ngon, trên sofa bên cạnh cô, một người đàn ông tuổi còn trẻ, có chút hoài nghi nhìn cô, “Tôi không tin cô thật sự dám đụng đến người của Lãnh Mặc Phàm.”

Anna có chút ảo não trừng mắt nhìn anh, “Một đứa đang chạy trốn thì sợ cái gì?”

“Đắc tội một nhân vật như vậy, Yuri cũng sẽ không tha cho cô, không phải sao?” Người đàn ông cười rộ lên, cảm thấy đắc ý vì mình phán đoán chính xác.

Tâm tư Anna bị nhìn thấu, cô cũng không muốn tranh luận nữa, nhếch khóe miệng, “Anh không tin, có người tin là được.”

“Tôi nhận được tin tức, Lãnh Mặc Phàm bị cục điều tra liên bang mời đi uống cà phê đen, tôi nghĩ chuyện này cũng có công lao của cô, cô cũng không nên quá đắc ý.”

“Chuyện phiền toái này đối với anh mà nói, chỉ là chuyện nhỏ, tôi chỉ muốn giữ anh ta một ngày thôi.” Anna nói xong, trong mắt còn có chút sầu lo, nếu không phải vì để Tô Cẩm có thời gian rời khỏi Lãnh Mặc Phàm, cô tuyệt đối sẽ không động đến người phiền phức như Lãnh Mặc Phàm, cũng may, chuyện này cô sắp xếp rất chặt chẽ, cô không cần lo lắng Lãnh Mặc Phàm sẽ gây phiền toái.

Anna cười lạnh một tiếng, văn bài này cô sẽ thắng rất vẻ vang, Tô Cẩm đối mặt với chuyện liên quan đến Lãnh Mặc Phàm, đã mất đi bình tĩnh và lý trí, nếu cô chịu tĩnh tâm để suy nghĩ lại, có lẽ cô sẽ không vội vã chịu chết như vậy, nhưng tình yêu dễ dàng làm cho người ta u mê, Tô Cẩm vốn không hiểu hết về thực lực của Lãnh Mặc Phàm.

Trong khách sạn, Tô Cẩm vội vàng đi ra khỏi thang máy, cô cúi đầu đi nên đụng phải một người, bả vai người nọ đụng qua mắt kính của cô, một tiếng “Bịch” vang lên, tiếng những mảnh vụn vỡ vang lên, Tô Cẩm có chút căm tức, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn người đó một cái, không kịp nhặt mắt kính, cô bước nhanh ra cửa.

Mà trong mắt người bị cô đụng trúng lại đầy kinh ngạc, anh ngờ ngẩn một giây liền đuổi kịp Tô Cẩm, trong đôi mắt màu xanh đậm đầy vẻ không dám tin và mừng như điên, diễn;@nn3eequys[d0nn anh cùng đi ra cửa, núp sau cái cột tối, nhấn một dây số điện thoại, đầu kia đã có người bắt máy, anh liền nhỏ giọng nói, “Tôi là Davy, tôi phát hiện nữ sát thủ bắn chết phạm nhân, lập tức phái người trợ giúp tôi, phải nhanh lên.”

Tô Cẩm cấp tốc lái xe rời khỏi bãi đỗ xe, mà ở sau người của cô, một chiếc xe việt dã lặng yên đuổi theo cô không một tiếng động, Tô Cẩm nhay bén giảm tốc độ chậm lại, đầu óc hoàn toàn không còn khống chế được lý trí của cô nữa, chuyện cô lo lắng nhiều nhất là phiền phức của Lãnh Mặc Phàm đã được giải quyết chưa?

Cục cảnh sát quốc tế.

Trong văn phòng sáng ngời, còn có một đám cảnh sát trực phiên, lúc này, từ phòng tin tức có một bóng hình lao nhanh ra ngoài, chậm rãi đẩy cửa văn phòng cuối hành lang ra, hưng phấn kêu lên, “Lục đội trưởng, phát hiện tung tích nữ sát thủ rồi.”

Văn phòng xếp đầy tư liệu, gương mặt anh tuấn ngẩng lên, cặp mắt tối đen sáng ngời khiếp người, anh kích động đứng lên, trầm giọng hỏi, “Ở đâu?”

“Ở Hướng Nam của Los Angeles.”

Lục Thiếu Đình trầm ngâm, mạnh mẽ ra lệnh, “Lập tức triệu tập đội viên, đi tới Los Angeles.”

Cục điều tra liên bang.

Trưởng đội điều tra chỉ ăn cơm rau dưa trong đêm khuya, trong phòng hội nghị rộng lớn xa hoa, trên ghế màu vàng, một bóng dáng tao nhã bình tĩnh uống cà phê, mà ở đối diện anh, là ba vị điều tra viên, qua một cuộc nói chuyện với nhau, bọn họ bắt đầu hoài nghi tin tình báo có thật hay không, người đàn ông trước mặt sâu không lường được, ngôn từ không chê vào đâu được, làm cho bọn họ cảm thấy rất áp lực.

“Cà phê đã uống xong rồi, khi nào tôi có thể đi?” Người đàn ông tao nhã mở miệng, đầy mắt thâm thúy tỏ ra không nhẫn nại.

Trong đó một vị cấp trên mỉm cười nói, “Hall tiên sinh có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng, chúng ta đội trưởng phòng tư pháp, hình như anh ấy có chuyện muốn nói với anh.”

“Để cho ngài ấy đến gặp tôi thì có vẻ không được lễ phép, phiền anh đưa tôi đến nhà của ngài ấy, tôi sẽ nói rõ ràng với ngài ấy.” Lãnh Mặc Phàm vẫn duy trì cách nói lễ phép, nhưng có trời mới biết anh ghét câu hỏi này cỡ nào.

“Được rồi! Mời Hall tiên sinh.”

20 phút sau, trong phòng tư pháp, người giàu có trong thành phố đều có biệt thự riêng, màu vàng ấm áp chiếu vào người đàn ông cao ngất đang bước xuống xe, anh mặc tây trang màu đen, tóc được chải về phía sau, đầy sức quyến rũ, hai gã điều tra nhân viên cao lớn ở bên cạnh lại làm tôn lên thân hình cao lớn cân xứng với vẻ cường tráng của anh, cơ thể thon dài tuấn tú hấp dẫn người khác, mà càng làm cho người ta khó xem nhẹ anh, khí chất quý tộc phát ra từ người anh, vẻ cao quý có từ trong máu.

Cửa lớn được mở ra, đi trên tấm thảm cao cấp vàng óng ánh, đại sảnh trắng lộng lẫy, hơn nữa có một vài đồ trang trí cổ, đầy thanh lịch, mà bức tranh trước mặt, một người rất mê người giống như muốn hòa làm một với không gian của căn phòng, tóc quần màu nâu dài mê người, bộ đồ màu trắng ôm sát người, như một thiên sứ, làm cho người đi vào không nhận được nhìn chăm chú về phía bức tranh.

“Khụ, xin hỏi đội trưởng Ross ở nhà sao?” Điều tra viên ho nhẹ một tiếng hỏi.

Cô gái đẹp như tranh vẽ ở trước mặt giật mình quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp kinh ngạc, đôi mắt như viên trân châu đen nhìn chăm chăm ba người bọn họ, trong chớp lát, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, “Cha tôi đang ở trên lầu tiếp khách.” Khi nói chuyện, ánh mắt cô gái thiếu tự chủ liếc nhìn người đàn ông Đông phương anh tuấn, ánh mắt kinh ngạc mà nhiệt liệt, bị hấp dẫn sâu sắc

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 79: Tâm tư khác

Edit: susublu

Trong thư phòng được trang hoàng thanh lịch, bộ trưởng bộ tư pháp thật sự đánh giá người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở đối diện, đầy mắt đầy kinh ngạc, thật không dám tin với độ tuổi của anh, lại có được thành công như thế, chỉ sợ anh là người giàu có trẻ tuổi nhất trên thế giới.

“Hall tiên sinh, cà phê của ngài.” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên, bàn tay nhỏ bé đưa một ly cà phê thơm lừng qua.

“Cám ơn.” Lãnh Mặc Phàm mỉm cười với cô.

Mặt cô gái hơi đỏ lên, đôi mắt như đá quý quyến luyến nhìn khắp mặt anh, Ross ở bên cạnh cười giới thiệu, “Con gái của tôi Sarah, con bé có một nửa dòng máu Trung Quốc, bà ngoại con bé là người Trung Quốc.”

“Khó trách có vẻ đẹp đông phương.” Lãnh Mặc Phàm nhìn qua làn da trắng nõn nhẵn nhụi của cô gái đối diện, khen.

“Cám ơn, Hall tiên sinh cũng là người đặc biệt nhất mà tôi từng gặp, có sức quyến rũ của đàn ông đông phương.” Sarah không chút che giấu vẻ ái mộ của cô.

Ross cười ha ha, nhìn Sarah như nhìn bảo bối, đây là đứa con gái duy nhất của ông, dĩ nhiên hết sức cưng chiều cô, khi Sarah tiến vào, ông đã thấy con gái hâm mộ Lãnh Mặc Phàm, nhưng ông nhìn không thấu suy nghĩ của người đàn ông trẻ trước mắt.

“Ross tiên sinh, tôi nghĩ tư liệu các người thu được là một hiểu lầm, tôi cũng không phủ nhận đôi khi có dùng một ít thủ đoạn đặc biệt để quản lý công ty, nhưng các người muốn nói tôi cấu kết buôn bán súng ống đạn dược, chuyện này tuyệt đối là bịa đặt.” Lãnh Mặc Phàm kiên quyết, bình tĩnh nhìn người đàn ông uy nghiêm ở đối diện.

Ross trầm ngâm một chút, cười rộ lên, “Hall tiên sinh, cậu là một người rất có danh tiếng, nhất cử nhất động của cậu đều tác động đến tình hình thế giới, kinh tế phát triển, có thể nói, chúng tôi rất tin nhiệm cậu, cũng tuyệt đối không vì một ít tin đồn, mà hoài nghi một doanh nhân bình thường như cậu, về điểm này cậu có thể yên tâm.”

“Cám ơn bộ trưởng đã tin nhiệm tôi.” Lãnh Mặc Phàm nhếch môi cười, nhưng lại che giấu đi ba phần.

“Điều này rất chân thật đáng tin, nhưng, người càng thành công càng nhiều điều thị phi, đây là chuyện khó tránh khỏi.” Ross gật đầu.

Ý cười ở khóe miệng Lãnh Mặc Phàm càng sâu sắc, anh nhìn đồng hồ, kéo lại tây trang, “Đêm khuya quá rồi, tôi thật có lỗi, xem ra tôi phải về rồi.”

Ánh mắt Sarah quỳnh lên, đứng dậy nói, “Ba ba, đã trễ thế này, nếu không thì để Hall tiên sinh nghỉ ngơi ở đây một đêm đi.”

Ross ngạc nhiên một chút, ông không nghĩ con gái sẽ đưa ra lời yêu cầu lỗi thời như vậy, ông cười ha ha hỏi, “Nếu Hall tiên sinh không vội, tôi thật muốn giữ cậu ở lại một đêm.”

Lãnh Mặc Phàm hít một hơi qua khuôn mặt đầy kỳ vọng của Sarah, lễ phép từ chối, “Tôi còn có chuyện muốn xử lý, lần sau nhất định sẽ đến thăm.”

“Tất nhiên như thế, không tiện giữ lại, tôi có chút mệt mỏi, Sarah đưa Hall tiên sinh ra cửa.” Ross nhìn về phía con gái.

Sarah lập tức vui vẻ đứng dậy, nói với Lãnh Mặc Phàm, “Mời đi bên này.”

Đi xuống cầu thang xoắn ốc, đứng ở trong đại sảnh, Sarah có chút khẩn trương xoa tay, hỏi Lãnh Mặc Phàm ở trước mặt, “Hall tiên sinh, tôi có học tiếng trung một khoảng thời gian, có thể nói cho tôi biết tên tiếng trung của anh là gì không?”

Lãnh Mặc Phàm quay đầu nhìn cô thật sâu, thấy chút thú vị, nhếch môi cười, “Lãnh Mặc Phàm”

“Lãnh Mặc Phàm” Sarah thấp giọng nhớ kỹ, tiếng trung cũng thật lưu loát, cô nở nụ cười, “Tên này thật dễ nghe.”

“Cám ơn.” Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười hàm súc.

Sarah rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt mê người như bầu trời đêm kia, biểu cảm của cô đêm nay đều trong trạng thái kích động, giống như ở trước mặt người đàn ông này, cô không bình tĩnh được, cô vội vã muốn biết nhiều hơn về anh, hiểu biết sâu hơn một ít, ngay cả cô cũng khó tự kiềm chế mình.

“Cám ơn đã chiều dài.” Lãnh Mặc Phàm mở miệng nói xong, đi ra khỏi đại sảnh, đi về phía khu vườn màu màu vàng ấm áp, Jack đã chờ anh ở một nơi nào đó.

“Lãnh tiên sinh.....” Sarah đuổi theo phía sau, hỏi có chút vội vàng “Chúng ta còn có thể gặp lại sao?”

“Tin là sẽ có cơ hội.” Lãnh Mặc Phàm xoay người bỏ lại một câu, bước nhanh về phía Jack, hiện tại trong lòng anh đầy nỗi nhớ nhưng, nhớ Tô Cẩm đang ở cách anh hai trăm mét.

Ở lầu hai của biệt thự, Ross khoanh tay nhìn cảnh tượng dưới lầu, quay đầu cầm lấy tư liệu trên bàn rồi nhìn thoáng qua, tối hôm qua tư liệu này được đưa cho ông, trên tư liệu cho thấy Lãnh Mặc Phàm thật sự liên quan đến việc mua bán súng ống đạn dược, nhưng theo như ông đoán thì sơ đồ tư liệu này chỉ là một góc trong núi băng thôi, thế lực anh thật sự sâu không lường được.

“Ba ba.....” Sarah đẩy cửa đi vào, vẻ mặt đầy vui vẻ.

Ross thuận tay quăng tư liệu vào ngăn kéo, nhìn con gái đầy yêu chiều, “Có phải có chuyện gì muốn nói với ba không?”

Sarah có chút ngượng ngùng, nhưng lại rất thẳng thắn biểu đạt tâm tư của cô, “Ba ba, con cảm thấy có lẽ con đã yêu, ba có biết từ nhỏ đến lớn, con vẫn tìm không thấy được người đàn ông làm cho con động lòng, rất nhiều người nói con đặt mắt cao hơn đầu, thật ra con chỉ chưa gặp được người có thể khiến tim con đập nhanh thôi..... Nhưng đêm nay, con nghĩ con đã gặp được rồi.”

Ross nhìn vẻ kích động trên mặt Sarah, nhưng đáy lòng ông không cảm thấy vui vẻ, Diên, dĩ nhiên ông biết rõ bề ngoài con bé mềm mại, nhưng lại có một tính cách cố chấp bướng bỉnh và kiên cường, chỉ cần là chuyện cô quyết định cô sẽ cố gắng theo đuổi, nhưng chuyện này, ông lại muốn mở miệng khuyên cô buông tay, cô vốn không biết người đàn ông cô thích là dạng người gì, tự nhận là đã gặp vô số người, nhưng đối với người đàn ông này, lại như một đám sương mù dày đặc, khiến ông nhìn không thấu.

“Ba ba, ba cho rằng anh ấy có thích con không?” Sarah đột nhiên lộ vẻ mặt không tự tin, đây là cảm giác sợ hãi bình thường của những người đang yêu.

“Sarah của ba là cô gái đẹp nhất thế giới, không ai không thích.” Ross mỉm cười nhìn con gái.

Sarah vui vẻ đi một vòng, tiến lên ôm ông, “Con nhất định sẽ làm anh ấy thích con.”

Phía Nam Los Angeles, trên đường núi cách thành phố tám mươi km, ở khúc cua, một chiếc xe hơi chạy cực nhanh, gió lớn thổi ào ào, làm rối loạn mái tóc dài hỗn độn của người phụ nữ, chỉ có đôi mắt mạnh mẽ như hổ báo, kiên định.

Mà cách Tô Cẩm mười mét trên đường núi, một chiếc xe khác cố hết sức theo dõi cô, cảnh sát trên xe vừa thông báo vị trí, vừa lo lắng thúc giục, “Nhanh đến hỗ trợ tôi, tôi sắp mất dấu của cô ta rồi.”

Dưới màn đêm, một chiếc xe chiến đấu màu đen như chim ưng xẹt qua phía chân trời, chạy về phía dãy núi im lặng mà thần bí, tốc độ cực nhanh, như tên lửa, trên xe, mấy đôi mắt chú ý nhìn điểm đồ chuyển động trên màn hình, có người đoán, “Theo vị trí của cảnh sát này, nữ sát thủ cách anh ta mười mét, chắc hẳn cô ta đến thị trấn lân cận.”

“Có liên lạc được với cảnh sát địa phương không?” Lục Thiếu Đình trầm giọng hỏi, đáy lòng đã có rất nhiều nghi vấn, vì sao Tô Cẩm hội đột nhiên xuất hiện ở đây? Với sự cẩn thận của cô tuyệt đối sẽ không để cho mình lâm vào vòng vây bắt.

“Đã liên hệ được rồi, chỉ cần cô ta tiến vào trong nội thành, chúng ta có thể biết phương hướng của cô.”

Chiếc xe chiến đấu màu đen xẹt qua bầu trời đêm như tia chớp, bay từ trời cao xuống thị trấn nhỏ này.

Xe Tô Cẩm chạy vào thị trấn, cô xem hướng dẫn, cô cách chỗ Anna chỉ có hai mươi km, Tô Cẩm cố ý thả chậm tốc độ ở đầu đường, hai chiếc xe theo đuôi, phía sau khúc quẹo lóe lên ánh đèn xe, khóe miệng Tô Cẩm hơi hé ra, đôi mắt lạnh lùng liếc qua con đường, đáy mắt của cô lóe lên một ít xảo trá.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Gặp lại kẻ phản bội

Edit: susubluu

Cùng lúc đó, một trụ sở cảnh sát ở phía Nam nước Mỹ, đêm nay có vẻ không bình tĩnh, trong bóng đêm, giống nhau tỏa ra một không khí nguy hiểm.

Bãi đỗ xe to lớn, mặt đất sạch sẽ bằng phẳng, chiếc máy bay chiến đấu màu xám vững vàng hạ cánh, một đội cảnh sát nhanh nhẹn lao ra từ đuôi phi cơ, một cơ thể cứng chặc đi ra khỏi đám người, bắt tay nói chuyện với cảnh sát đứng đối diện.

“Cảnh sát Lục, chiếc xe anh muốn truy đuổi đã được nắm trong lòng bàn tay.” Phó cục trưởng ở địa phương báo cáo tình huống.

Cảnh sát phía sau Lục Thiếu Đình lập tức tiếp nhận tin tức qua máy tính của bọn họ, bắt đầu thao tác, chỉ chốc lát sau đã xác định được đường đi của Tô Cẩm.

“Đội trưởng, mục đích của nghi phạm là đến một nơi tổ chức tiệc tư nhân, cô ấy đã tới nơi.”

Lục Thiếu Đình nhíu mày, trầm giọng nói, “Triển khai hành động.”

Nơi tổ chức tiệc của tư nhân, đêm nay chỗ đó đang tổ chức một bữa tiệc tư nhân, cả trai lẫn gái trẻ tuổi nhảy nhót vụng vẹo trên sân khấu, không khí đầy lộn xộn, thối nát, ngợp trong vẻ xa hoa đồi trụy, Tô Cẩm đứng ở cửa, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, đứng không giờ, hai mắt đen nhánh đầy vẻ lạnh lùng sắc bén, tay cô nắm chặt thành quyền, đi vào đại sảnh.

“Hi, mỹ nữ, uống với anh một chén được không?” Vừa mới vào cửa đã bị một người đàn ông trẻ tuổi say mềm ngăn lại, Tô Cẩm lạnh lùng liếc một cái, trong mắt lộ ra ý nguy hiểm chớ đến gần, người nọ hoảng sợ, rất mất mặt nhún vai, “Quá không nể mặt mà.”

Tô Cẩm nhìn bốn góc tầm tới chung quanh, cuối cùng hai mắt của cô sắc bén như chim ưng, diễn[Da2n;]lle3quy1d00n tuyệt đối không thích hợp với không khí ở đây, cô nghĩ thấy được hơi thở của loại người giống mình, hai người đàn ông kia nhếch miệng cười với cô, ý bảo cô đi qua.

Tô Cẩm thông dong bước về phía bọn họ, đứng ở trước mặt bọn họ trầm giọng hỏi, “Anna ở đâu?”

Hai tên đàn ông đứng dậy, chen lẫn đi qua, Tô Cẩm cảm giác thất lưng té có vật cứng chạm vào, một lực tay đẩy cô đi lên lầu hai, cô im lặng đi lên, trên lầu hai, xuyên qua một hành lang dài hai mươi mét, nơi này đã không nghe thấy âm thanh âm ỹ dưới lầu, có vẻ cực kỳ im lặng, cô bị đẩy mạnh vào trong phòng, lọt vào trong tầm mắt là người ngồi trên sofa, một người phụ nữ quyền rũ đang thưởng thức rượu, Anna.

Hai đôi mắt tuyệt đẹp giao nhau, đã không còn cảm nhận được cảm giác quen thuộc nữa, ngược lại lộ ra địch ý xa lạ, Tô Cẩm lạnh lùng nhìn người phụ nữ ngồi trên sofa, trào phúng cười ra tiếng, “Cô vừa lòng chưa?”

Anna tao nhã buông ly thủy tinh trong tay, đôi mắt như rắn rết, còn có chút đắc ý, cô không ngờ chiều nay lại có hiệu quả nhanh như vậy, cô phát áo somi, quát thuộc hạ bên cạnh, “Các người tiếp đón sư muội tôi như thế nào?”

Tiếng quát vang lên, cổ Tô Cẩm bị đánh một cái thật mạnh, cả người cô hơi choáng váng, nhưng không có té xỉu, trong ý thức mơ hồ, cô bị kéo tới một cái ghế, tay chân bị trói, ngồi trước mặt Anna, Anna cười đứng dậy, đi tới bên cạnh cô đốt một điếu thuốc, hút một hơi thổi về phía cô, “Sư muội, đừng trách sư tỷ nhẫn tâm, điều duy nhất tôi có thể làm chính là giữ lại đi ngôn của cô, cho cô chết một cách thoải mái.”

Thần trí của Tô Cẩm đã tỉnh táo lại, cô nhếch khóe miệng, cho Anna một nụ chế giễu, “Không biết vì sao, đột nhiên tôi cảm thấy cô thật đáng thương, thật buồn cười.”

Mắt Anna biến đổi, trầm giọng nói, “Cô nói cái gì?”

“Thoát khỏi cha nuôi, tôi nghĩ rằng cô sẽ có thể sống một cuộc sống cho riêng mình, nhưng nhìn cô bây giờ, ngay cả một quân cờ cũng không phải, giống một con chó Nhật, chỉ biết đem lại niềm vui cho chủ nhân.” Tô Cẩm lạnh lùng chế giễu, đôi mắt đầy lạnh lùng.

Anna là một người có dã tâm, cũng là một người kiêu ngạo, cô ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nói cô dễ tiện, xinh đẹp khuôn mặt của cô nhất thời vụng vẹo, Diễnlle3;quyd0nn cô nắm cầm Tô Cẩm, cười đầy ác độc, “Cho dù tôi sống như một con chó, nhưng lúc này muốn giết cô lại dễ giống như bóp chết một con kiến vậy, tôi còn là người thắng, cha nuôi rất bất công, tôi có chỗ nào không bằng cô? Vì sao cô có thể sống như một công chúa cao quý, mà tôi lại giống một con kỹ nữ mặc cho người ta chà đạp?”

Tô Cẩm gian nan lắc đầu, “Sư tỷ, không phải cha nuôi từ bỏ cô, mà là cô từ bỏ cha nuôi.”

“Cái lão gia kia, ngồi mát ăn bát vàng, lại muốn chúng ta liều chết kiếm tiền cho ông ta, ông ta dựa vào cái gì?” Bất mãn của Anna hóa thành oán hận, mà Tô Cẩm chính là đối tượng tốt nhất để cô xả giận.

“Lúc trước cô bị cha mẹ ném vào đồng rác, là cha nuôi ôm cô về dạy dỗ, những điều này cô đều đã quên rồi sao?” Tô Cẩm tiếp tục nói.

“Tôi đã báo đáp cho ông ta rồi, ông ta còn muốn thế nào nữa? Tiền lời tôi buôn bán kiếm về cũng đủ cho ông ta dưỡng lão, như vậy còn không đủ sao?” Anna cười lạnh nói, tiền của cô sẽ nhanh chóng biến thành quan tài cho ông ta.

Tô Cẩm nhìn Anna không có thuốc chữa, cô im lặng, Anna buông cầm của cô ra, nơi đó đã bị hằn vài dấu đỏ, Anna cười lạnh nói, “Ngược lại là cô, sự muội, cô vẫn còn chưa tỉnh ngộ sao, cô chính là một công cụ kiếm tiền, cô thật sự nghĩ rằng cha nuôi sẽ đối xử với cô như con gái ruột sao? Đợi đến một ngày nào đó, sự tồn tại của cô uy hiếp đến tính mạng của ông ta, ông ta sẽ đá cô xuống địa ngục, không chút lưu tình.”

Tô Cẩm nhếch khóe miệng, “Dù vậy, tôi cũng không oán không hối hận.”

“Cô thật ngu ngốc không thể chữa trị được, xem ra hiện tại tôi giải quyết cô, đối với cô mà nói vẫn là một loại giải thoát! Nói không chừng, cô còn cảm ơn tôi.” Anna cười.

“Đời này cũng không có khả năng.” Tô Cẩm trả lời khẳng định.

“Tôi vẫn nghĩ rằng cô bị cha nuôi huấn luyện thành động vật máu lạnh, xem ra tức nước vỡ bờ. Hiện tại tình cảm lại biến thành nhược điểm lớn nhất của cô, đối với cha nuôi, đối với Lãnh Mặc Phàm, trong hai người kia sẽ có một người khiến cô mất mạng.” Rất hiếm khi Anna dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn chăm chăm cô, giống như đang chờ cô tỉnh ngộ lại sau đó là biểu cảm hối hận.

Nhưng mà lại chỉ nhận được giọng nói lạnh lùng của Tô Cẩm, “Có thể lấy được trái tim của người đàn ông như Lãnh Mặc Phàm, tôi đã cảm thấy đủ.”

“Nhưng cô không có mạng để mà hưởng thụ.” Anna lạnh lùng chế giễu cô.

Tô Cẩm không cho là đúng nờ nự cười, “Sur ty, xem ra cô không hiểu tôi rồi, tôi cũng không phải một người có lòng tham.”

Hai người từng huấn luyện cùng nhau, lúc này lại dùng giọng điệu này để tâm sự, thật ra cũng là một chuyện rất đáng buồn, Anna sợ run một chút, con người sống trên đời, đều sẽ có thất tình lục dục, tuyệt đối không thể trở thành một cái đầu gỗ được, Anna nghe thế, không khỏi nhớ tới khoảng thời gian các cô từng chịu huấn luyện cùng nhau, những năm tháng hỗn nhiên, nự cười ngây thơ, chỉ sợ là trong trái tim lạnh như băng của Anna cũng có một đoạn ký ức ấm áp, nhưng lòng của cô đã bị bóp méo, cô không bao giờ là cô của lúc trước được nữa.

Hình như Tô Cẩm cảm giác được sự xúc động của cô, nờ nự cười, “Chúng ta từng là chị em tốt, là cô phá hủy mọi thứ.” Khi nói chuyện, cô hít sâu một hơi, phía sau, trong tay áo somi dài ở thò ra một con dao nhỏ, rơi vào trong lòng bàn tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Trốn thoát thành công

Edit: susublu

“Câm miệng, khoảng thời gian kia chính là lúc ngu ngốc nhất của tôi, tôi đã quên hết rồi.” Anna có chút ảo não phản bác.

Tô Cẩm nờ nự cười, mắt sắc bén quét qua cổ tay người đàn ông bên cạnh, là không giờ mười lăm phút, khóe miệng của cô nhếch lên một nự cười vui vẻ, thời gian đã đến.

Trong buổi hội họp, trên sân nhảy âm ỹ, âm nhạc xuyên thấu qua cửa sổ, hoàn hảo át đi sự động tĩnh chung quanh, lúc này, hơn mười người như âm hồn tiếp cận bốn phía của buổi hội họp, mà trong bóng đêm, hơn mười hai chiếc xe cảnh sát cũng được bố trí yên lặng không một tiếng động, tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào buổi hội họp này.

Mọi thứ dưới lầu đều được bố trí trong yên lặng, mà trên lầu, Anna quá thả lỏng, oán hận cô đọng dưới đáy lòng, thầm nghĩ phát tiết trên người Tô Cẩm sắp chết này.

Tô Cẩm lắc đầu, sầm nộ nói, “Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên chân của tôi bị gãy, là cô đã cưỡng tôi đi ba km trên bãi biển, làm hại đợt huấn luyện của cô bị muộn, cuối cùng, chúng ta bị cha nuôi phạt quỳ gối trong nước biển năm tiếng.....”

Anna bác bỏ ôm lỗ tai, quát khê, “Không cần nói nữa, cô nghĩ rằng nói những lời này tôi sẽ tha cho cô sao? Tuyệt đối không có khả năng.”

Tô Cẩm nhếch môi cười, “Tôi không hy vọng xa vời như vậy đâu, khi tôi tự nguyện tới nơi này, tôi đã không nghĩ sẽ sống sót trở về, nhưng..... Tôi lại có một ý tưởng khác.” Tô Cẩm dứt lời, nửa người trên ngã về phía sau, hai chân bị trời giở lên, con dao trong tay lưu loát cắt một cái, gỡ bỏ dây trói trên người, diễn [D@ffin;"l3quy1d00n toàn thân vừa chuyển, động tác nhanh chóng làm cho người ta khó lòng phòng bị, người đàn ông đứng ở bên trái cô còn chưa kịp phản ứng lại, trên cổ đã có một lỗ máu, anh khó tin trọn to mắt, hoảng sợ ôm cổ, chậm rãi ngã xuống.

Một người đàn ông khác cũng hồi phục tinh thần lại, rút cây súng bên hông ra nhắm ngay Tô Cẩm, còn chưa kịp làm gì, đã bị gót giày bén nhọn đã xuyên qua cằm, Tô Cẩm mạnh mẽ ném hẳn ra ngoài, cướp cây súng trong tay anh, rồi để cho tay rơi xuống đất, Tô Cẩm lăn một vòng, nhặt súng trên đất lên, trên đầu lại truyền đến giọng quát lạnh của Anna, “Đứng lên.”

Tô Cẩm ngẩng đầu, hòng súng của Anna nhắm ngay ngực của cô, mắt Anna đầy phần nộ và căm tức, “Cô cho là cô có thể thoát khỏi tay tôi được sao?”

Tô Cẩm nở nụ cười, “Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ chạy trốn, tôi chỉ muốn.....”

Lời còn chưa dứt, cô nắm lấy người đàn ông đang che cổ giãy dụa rên rỉ bên cạnh tới trước mặt, đồng thời luồn súng ống lên, nói tiếp lời lúc nãy, “Tôi chỉ cảm thấy, sự tử, so với cô tôi cũng có tư cách sống ở trên đời này hơn.”

Mắt Tô Cẩm lóe lên tia sắc bén, hình tượng con mồi ngoan ngoãn vừa rồi, đảo mắt một cái liền biến thành sói hoang hung ác, cắn ngược lại đối phương, cô cười lạnh, mà trong mắt người đàn ông bị cô giữ ở trước mặt lại đầy sợ hãi, miệng của anh đã nói không nên lời, nhưng mắt anh lại đang cầu xin Anna đừng nổ súng.

Mắt Anna tỏ vẻ không dám tin, cô tỉ mỉ bố trí mọi thứ thế nhưng lại biến thành như vậy, là cô quá tự tin, cô nghĩ Tô Cẩm bị tình cảm làm đầu óc mê mang, đồng thời cô cũng quá xem thường đối thủ, cô xem nhẹ một nữ sát thủ cũng thông minh tháo vát như cô.

“ Cô không sợ tôi làm hại Lãnh Mặc Phàm sao?” Anna nắm chặt lợi thể cuối cùng.

Tô Cẩm nở nụ cười, đáy mắt lại lạnh nhạt, cô lắc đầu nói, “Chỗ sai của cô là không nên lấy người đàn ông này ra để uy hiếp tôi, anh ấy mạnh mẽ hơn bất kỳ ai trong chúng ta, anh ấy không phải người mà cô có thể chọc.”

“Vậy vì sao cô lại để ý anh ta như vậy? Cô cố ý làm cho tôi xem sao?” Anna đột nhiên ý thức được cô đã tính sai.

Tô Cẩm không trả lời được, lúc bị Anna uy hiếp, lo lắng của cô là thật, sự sợ hãi và tuyệt vọng của cô cũng là thật, nhưng lúc cô lấy lại lý trí, suy nghĩ của cô đã thay đổi, cô muốn sống sót, cô không nên đi tìm chết vì bất kỳ kẻ nào, trừ phi cô không thể không chết.

Anna nhìn thấy Tô Cẩm chần chờ một giây, tìm được sơ hở ở bả vai cô, đột nhiên bắn một phát đạn qua, viên đạn trượt qua bả vai Tô Cẩm, Tô Cẩm không chút do dự bóp cò bắn trả một phát đạn, Anna nhay bèn xoay vài vòng, viên đạn xuyên qua cửa sổ.....

Lúc phát súng đầu tiên vang lên, dưới lầu đã loạn thành một đoàn, trai gái nhảy trên sân khấu hoảng sợ chạy trốn, đội viên của Lục Thiếu Đình cảm sung lên lầu...

Anna linh hoạt rơi xuống đất, cô còn chưa đứng dậy, đột nhiên xe cảnh sát chiếu đèn sáng bốn phía, chiếu sáng chỗ cô đứng trắng như tuyết, lúc này Anna mới hoảng sợ phát hiện, thì ra Tô Cẩm đã sớm có bố trí.

“Cô đã bị bao vây, hãy bỏ vũ khí xuống đầu hàng đi.” Cảnh sát lên tiếng cảnh cáo.

Đôi môi đỏ mọng của Anna đột nhiên nở nụ cười, đó là một nụ cười xen chút oán hận, khuôn mặt xinh đẹp của cô càng tỏa ra vẻ quyền rũ, nhưng, cô tuyệt đối sẽ không để đám cảnh sát địa phương vào mắt.

Trong phòng, Tô Cẩm nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, cơ thể như chim yến đứng sau cửa sổ, xông ra ngoài qua khung cửa sổ bị gãy, ở khu vườn phía sau, trên tường cao hai thước, là một chỗ tốt nhất để chạy trốn.

Ba giây sau, Lục Thiếu Đình xuất hiện ở trong phòng, nhìn hai người đàn ông đã chết, anh nhìn về phía cửa sổ bị đẩy ra, tự suy nghĩ một giây, anh ra lệnh cho thủ hạ phía sau phong tỏa bốn phía, mà anh lại treo tường đi truy kích.

Ở dưới chân tường, Anna mỉm cười giơ hai tay lên, ném súng trong tay xuống đất, chậm rãi đi về phía cảnh sát, dừng lại cách bọn họ chừng mười mét, diễn,"[D@fnn}

Ngay khi hai gã cảnh sát đề cô lại, vươn tay nắm cổ tay bạch ngọc của cô, khoe miệng Anna cười xảo quyết, nhanh tay kéo lại, nắm cổ tay của cảnh sát bên cạnh, một giây sau, dùng một tay tách hai gã cảnh sát ra, rút súng của bọn họ ra chỉ vào một gã trong số đó, lạnh giọng nói với cảnh sát ở đối diện, “trong vòng 1 phút, chuẩn bị cho tôi một chiếc xe.”

Ở phía sau vườn, có hai bóng người, một trước một sau treo tường ra ngoài, sau tường là một khu vườn rậm rạp, Tô Cẩm không ngừng chạy về phía trước, nhưng điều làm cho cô kinh ngạc chính là đối thủ truy kích phía sau, lại có thể đuổi kịp bước chân của cô, cách cô không quá năm mươi mét.

Tô Cẩm không khỏi ảo não, nếu không cắt đuôi anh được, vậy chỉ có thể phản kích, nhưng làm cho Tô Cẩm cảm thấy kỳ quái là, người phía sau rõ ràng có thể nổ súng bắn mình, tầm mắt của anh cũng đủ tốt nhưng vì sao không nổ súng, chỉ một mực đuổi theo mình?

Tô Cẩm chợt thấy được một tảng đá, cô nhanh chân trốn sau đó, đồng thời đặt tay ngay cò súng, chỉ cần đối phương nhất tiếp cận, cô có thể đánh đòn phủ đầu.

Lục Thiếu Đình nhìn Tô Cẩm trốn vào tảng đá, anh chậm rãi chạy chậm lại, cuối cùng đứng cách đó hai mươi mét, mắt sâu thăm phức tạp khó lường, bình tĩnh lạnh nhạt, chỉ có lồng ngực phập phồng là thể hiện cảm xúc của anh.

Tô Cẩm không nghe được tiếng bước chân phía sau, cô hơi khản trương, cô không có nhiều thời gian đứng ở nơi này, cô phải tốc chiến tốc thắng, nảy ra một ý niệm, cô lẩn một vòng, súng trong tay chỉ về góc tối phía sau, nhưng mà, cô không cần tìm kiếm mục tiêu, bởi vì mục tiêu đã rất rõ ràng, người cách cô hai mươi mét.....

Tô Cẩm nhanh chóng bỏ ngón tay đặt trên cò súng ra, hơi khó tin, nhưng lại cảm thấy việc anh xuất hiện ở đây là hợp tình hợp lý, cô nhếch khoe miệng, tự giễu một tiếng, “Lại là anh.”

Chương 82: Hoàn toàn đoạn tuyệt

Edit: susubluu

Lục Thiệu Đình chớp đôi mắt ngái ngủ, hai thân phận trái ngược nhau, nên ngay cả một lời tiếp đón đối với bạn bè anh cũng không nói nên lời, anh chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô, nửa ngày mới thấy ảo não nói, “Vi sao em không rời khỏi Mi?”

Tô Cẩm liếc mắt nhìn ra bốn phía xa xa, chầm chọc lên tiếng, “Xem ra tôi luôn phải rơi vào trong tay anh.”

Đột nhiên cách đó không xa có đèn chiếu sáng, đội viên của Lục Thiệu Đình đã đuổi tới, Tô Cẩm căng thẳng, tuy rằng hiện tại cô giữ ưu thế tuyệt đối, nhưng cô không biết suy nghĩ của Lục Thiệu Đình, là tình nguyện thả cô đi, hay là thật sự muốn bắt cô?

Đương nhiên Lục Thiệu Đình cũng biết không tới 5 phút nữa, đội viên của anh sẽ tới đây, anh nhủ mảy lại, mở miệng nói, “Để khẩu súng đó lại, em đi đi!”

Tô Cẩm sợ run lên một cái, anh thả mình đi? Đột nhiên Tô Cẩm có chút buồn bực, cô khẽ nói, “Vi sao phải làm như vậy?”

“Xem như tôi nợ em.” Lục Thiệu Đình cười khổ một tiếng.

“Vẫn luôn là tôi nợ anh.....” Tô Cẩm vô lực phản bác.

“Vậy đồng ý với tôi, sau này không được tổn thương người vô tội.”

“Thả tôi đi, anh sẽ không hối hận chứ?” Tô Cẩm ngẩng đầu, nhìn anh.

Lục Thiệu Đình nhìn thẳng cô, bất cứ lúc nào khuôn mặt này cũng đều hấp dẫn anh như vậy, anh trầm thấp trả lời, “Vậy trước khi tôi hối hận, hãy biến mất trước mặt tôi đi.”

Tô Cẩm thấy đèn càng ngày càng gần, nếu không đi sẽ không kịp, cô ném súng trong tay xuống đất, cuối cùng liếc mắt nhìn gương mặt anh tuần kia một cái, diễn tả sự hối hận, rồi nhanh chóng tẩu thoát trong bóng đêm, ra sức chạy, đảo mắt liếc cách đó khoảng trăm mét, nhưng mà, đúng lúc này, sau lưng cô vang lên một tiếng súng, bước chân của cô dừng lại, cô kinh ngạc quay đầu, hô hấp như bị cái gì đó chặn lại, làm cho cô cực kỳ khó chịu.

“Lục Thiệu Đình.....” Cô khẽ gọi một tiếng, giọng nói đầy thương cảm.....

Anh thật sự ngốc nghếch, lại lựa chọn tự tổn thương mình để cứu cô.

“Đội trưởng bị thương, mau gọi cứu viện.” Trong rừng cây, vai Lục Thiệu Đình chảy máu, ánh mắt anh nhìn về phía chân trời, chậm rãi khép lại, tìm anh quá mệt mỏi, anh muốn nghỉ ngơi.....

Tô Cẩm cắn đôi môi đỏ mọng, cố nén sự buồn bực trước ngực, tiếp tục chạy về phía trước, nhanh chóng chạy tới quốc lộ, có một chiếc xe tải đứng ở ven đường, lúc này đang sắp lán bánh, cô nhanh chóng kéo khóa cửa ra lên lút đi vào.

Ngồi ở trong xe tối tăm, Tô Cẩm ôm ngực, hít một hơi thật sâu, lòng của cô thật loạn, cô thiếu Lục Thiệu Đình rất nhiều, nhiều đến nỗi làm cho cô không biết làm sao để trả lại.

Nửa tiếng sau, xe chạy vào một trạm xăng dầu, Tô Cẩm nhảy xuống xe, đi vào một chiếc xe hơi đỗ ở ven đường, kéo cửa ra đi vào, nhanh chóng chạy trên quốc lộ, chạy khoảng 10 phút, Tô Cẩm đạp phanh thắng lại, dừng ở một bãi đỗ xe cũ, cô mở đèn xe, nhìn vị trí cách cổ tay trái ba cm, có thể nhìn thấy một vật thể trong suốt mờ mờ dưới da, cô nắm chặt quyền, cắn chặt môi, rút một con dao trong túi ra, để lên da.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không có cách nào xuống tay, cô dựa vào ghế dựa thở dài một hơi, đối với quyết định trong lòng, cô còn chưa đủ kiên định, cô biết nếu lấy con chip này ra, sẽ có ý nghĩa gì, ý là sau này cô sẽ không còn quan hệ gì với Lãnh Mạc Phàm nữa, thoát khỏi cuộc sống của anh, gạt bỏ tất cả mọi tình cảm vốn có, cô sắp trở về cuộc sống của Tô Cẩm, biến mất khỏi cuộc đời của anh, không qua lại cùng anh nữa.

“Hừ, mình còn hy vọng xa vời cái gì nữa?” Tô Cẩm tự giễu hỏi, mắt đỏ sưng đau khổ chậm rãi biến thành vẻ lạnh nhạt, giống như đáy lòng có một âm thanh đang giễu cợt thứ tình cảm mà cô quyến luyến, vốn không thuộc về cô, cô không có tư cách hưởng thụ tình yêu của một người đàn ông, cô chính là cô, một sát thủ lạnh lùng mà tàn ác.

Tô Cẩm cắn chặt răng, lưỡi dao bén nhọn rạch da thịt, máu chảy ra như nước, lòng Tô Cẩm đau đớn co rút, giống như không phải da thịt của cô rách, mà là lòng của cô.

Không nên được nên thấy đau khổ than nhẹ một tiếng, mặt Tô Cẩm đầy mồ hôi lạnh, rốt cục lấy con chip trong da ra, chỉ nhỏ nhỏ, mỏng dính trong suốt, nhìn dưới ánh đèn trong chốc lát, Tô Cẩm nhẹ nhàng vận bung hai cánh hoa ra, cuối cùng ném ra ngoài cửa sổ.

Gió đêm thổi qua mặt của cô, làm tóc cô rối loạn, nhưng khuôn mặt lạnh như băng không có một chút cảm xúc, xe lại tiếp tục lăn bánh trên quốc lộ, biến mất ở trong bóng đêm

Ba giờ đêm, ba chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy vào khách sạn trên núi, dừng ở bãi đỗ xe, chiếc xe màu đen ở giữa hơi mở cửa, bảo an tiến lên kéo cửa xe ra, diễn[D@fin

Lãnh Mặc Phàm kín đáo gật đầu một cái, đi tới trước cửa phòng, môi mông có ý cười vui vẻ, nghĩ đến việc Tô Cẩm đang ở trong phòng chờ anh, đây là chuyện duy nhất mà dù chỉ tưởng tượng cũng khiến anh thấy vui vẻ.

Cô sẽ dùng cách gì để nghênh đón mình đây? Một cái ôm sao? Tốt nhất là một nụ hôn mạnh mẽ, Lãnh Mặc Phàm tưởng tượng, vươn tay mở cửa phòng, nhưng mà, khiến anh ngoài ý muốn, thứ nghênh đón anh lại là một bóng tối mù mịt, trong phòng tối om làm cho người ta nhìn không rõ lắm.

Lãnh Mặc Phàm sợ run một chút, nhìn về phía giường gọi một tiếng, “Tiểu Cẩm?” Chẳng lẽ cô ngủ? Nhưng vì sao anh cảm giác trong căn phòng này không có hơi thở của cô? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Lãnh Mặc Phàm vươn tay ấn công tắc đèn, ánh đèn chói mắt lập tức lan rộng khắp căn phòng, anh không để ý tới ánh sáng chói mắt, con mắt đen đảo qua mỗi một góc trong phòng.

“Tiểu Cẩm?” Lãnh Mặc Phàm bước nhanh tới phòng ăn, tìm kiếm ngoài ban công, đứng như anh dự liệu, Tô Cẩm vốn không có ở trong phòng, vậy cô đi đâu? Lãnh Mặc Phàm bắt đầu dăng lên một dự cảm bất an.

Lãnh Mặc Phàm cầm điện thoại trên bàn lên, đầu bên kia vừa bắt máy, anh liền trầm giọng nói, “Jack, qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Yếu hội mê tình

Edit: susublu

Hơn mười giây sau, Jack vừa mặc quần áo, vừa đẩy cửa đi vào, vừa vào đã thấy lão bản ngồi ở trên sofa, sắc mặt âm u, anh sắc bén phát hiện căn phòng im lặng, anh hỏi theo bản năng “Lãnh tổng, Tô tiểu thư không ở đây sao?”

Lãnh Mặc Phàm nặng nề lên tiếng, trong giọng nói đầy tức giận, “Lập tức tra vị trí của cô ấy cho tôi, tôi muốn biết cô ấy đang ở đâu.”

“Dạ.” Jack lên tiếng trả lời, trở lại phòng cầm máy tính đi qua, ngồi ở trên sofa, thao tác thuần thục định vị vệ tinh, nhưng mà, trên hình ảnh lại báo là không tìm được, Jack sững sờ một chút, anh nghĩ sao lại không tìm ra, anh lập tức kiểm tra lại số liệu vệ tinh, sau khi xác định tất cả bình thường, anh cấy vào cơ thể Tô Cẩm một con chip có mã số, lại tìm tòi thêm một lần nữa, trong vòng hai giây, chỉ thấy trên màn hình vẫn hiện lên như cũ, không tìm được được mã số.

“Không có khả năng!” Jack cảm thấy, đây nghi hoặc.

Lãnh Mặc Phàm đi qua hỏi, “Sao lại thế này?”

Jack chỉ đành buông tay, rất bất đắc dĩ nói, “Tìm không thấy vị trí của Tô tiểu thư, chẳng lẽ là máy tính bị lỗi?”

Lãnh Mặc Phàm biến sắc, “Cậu nói tìm không thấy vị trí của cô ấy? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Jack suy nghĩ, chỉ đành nói ra suy đoán trong đáy lòng, “Tất cả vệ tinh đều vận hành bình thường, chỉ có một nguyên nhân dẫn đến tình huống này, là con chip bị phá hỏng rồi.”

Lãnh Mặc Phàm gầm nhẹ một tiếng, khuôn mặt tuần tú hung ác, nham hiểm khó coi, “Cậu nói là Tô Cẩm đã xảy ra chuyện?”

“Tôi nghĩ con chip bị phá hỏng cũng không có nghĩa là Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện, bởi vì nếu Tô tiểu thư xảy ra chuyện, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự hoạt động của con chip, chỉ có một khả năng duy nhất là có người lấy con chip ra khỏi người Tô tiểu thư, còn phá hủy nó..... Mà tôi nghĩ... Người làm chuyện này, chỉ có bản thân Tô tiểu thư.” Jack bình tĩnh phân tích, bởi vì nhìn Lãnh Mặc Phàm đang mất lý trí.

Nghe Jack phân tích làm cho đầu Lãnh Mặc Phàm nổ ầm ầm, anh khó có thể tin chuyện này, “Cô ấy muốn rời khỏi tôi sao?”

“Tôi nghĩ Tô tiểu thư làm như vậy, chính là không muốn liên lụy ngài.” Jack khuyên giải an ủi, Lãnh Mặc Phàm như vậy rất đáng sợ, đã thú không có lý trí thường sẽ giết người.

“Không cần nói nữa, tôi tuyệt đối không cho cô ấy rời khỏi tôi, điều tra vị trí cuối cùng cô ấy xuất hiện cho tôi.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng ra lệnh,

muốn anh chấp nhận chuyện này thật sự rất khó, từ nhỏ anh đã ngông cuồng kiêu ngạo, nên anh cũng đủ tự tin là sẽ tìm ra Tô Cẩm.

Jack lại lục lại tin tức của vệ tinh một lần nữa, tìm ra địa điểm cuối cùng mà Tô Cẩm dừng lại, làm cho người ta giật mình là nơi đó là một thị trấn ở phía Nam Los thị trấn, diễn[Dàn]

Lãnh Mặc Phàm hít một hơi nói một tiếng, “Chẳng lẽ là Anna?”

“Cảnh sát nói người phụ nữ này có thân thủ rất cao, có khả năng là một nữ sát thủ, tin chắc rằng chính là sư tỷ Anna của Tô tiểu thư, nhưng vì sao Tô tiểu thư lại liên lạc với Anna? Không phải bọn họ đã trở mặt thành thù rồi sao?”

Lãnh Mặc Phàm vén tóc đen, con mắt đen đột nhiên liếc qua chiếc điện thoại trên bàn, tâm trí anh chấn động, trầm giọng nói, “Điện thoại, lập tức tra xem hôm nay ai đã gọi vào điện thoại.”

Jack nào dám chậm trễ, bận rộn gọi đến phòng truyền tin, chỉ chốc lát sau, đầu kia gửi tới một danh sách được in ra, trong đó phân ra từng mốc thời gian bắt đầu từ 12 giờ ba mươi phút trưa, thật sự có một cuộc trò chuyện gọi từ Los Angeles được ghi lại, Lãnh Mặc Phàm sợ run người nhìn mọi thứ trước mắt, thì ra lúc anh còn ở đây, Tô Cẩm cũng đã có kế hoạch rời khỏi, anh nhớ lại lúc anh gần đi, đột nhiên Tô Cẩm ôm anh từ phía sau, thì ra, đó là một cái ôm tạm biệt, mà anh lại như đứa trẻ không biết gì cả.

Lãnh Mặc Phàm chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm mênh mông vô bờ bến, giọng trầm thấp tuyên thệ, “Tôi sẽ không để cho em rời khỏi tôi, tuyệt đối không.”

Một cuộc điện thoại tại phía Nam Los Angeles, trong đêm khuya, nơi này mênh mông không người, Tô Cẩm ấn một dây số quen thuộc, đầu dây bên kia yên tĩnh đáp lại.

“Tôi nghe.” Một giọng nam quen thuộc trầm ổn bắt máy.

“Cha nuôi, là con.” Tô Cẩm hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười, giọng của Trương Vinh làm cho cô cảm thấy bình an, tỏa ra sự ấm áp của một người cha hiền.

“Tiểu Cẩm? Con sao vậy?” Trương Vinh nghe ra giọng nói của cô đầy cảm xúc, quan tâm hỏi.

“Cha nuôi, con muốn trở lại bên cạnh cha, con muốn xóa bỏ giao dịch với Lãnh Mặc Phàm, con muốn rời khỏi anh ấy.” Trong giọng nói của Tô Cẩm có một chút khẩn cầu, từ trước cho tới nay, đây là lần đầu tiên cô yêu cầu bỏ nhiệm vụ.

“Xảy ra chuyện gì?” Trương Vinh kinh ngạc dò hỏi, trong giọng nói cũng không có ý trách cứ.

“Đã xảy ra rất nhiều chuyện, khi nào trở về con sẽ nói cho cha nghe, cha đang ở đâu?” Tô Cẩm hỏi.

Đầu kia im lặng vài giây, trả lời, “Cha ở Malaysia, cha sẽ để cho Amy đến đón con.”

Ngắt điện thoại, tâm tư Tô Cẩm nặng nề dựa vào bường điện thoại, chỉ trong một ngày, đã xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho tâm tình cô rất hỗn loạn, có Lãnh Mặc Phàm đan xen một tương lai xinh đẹp cho cô, có Anna mai phục ám sát, còn thiếu Lục Thiếu Đình một nhân tình, cô cảm giác những thứ mình phải vác trên vai càng ngày càng nhiều, làm cho cô khó sắp xếp được mọi thứ, hiện tại cô thậm chí nghĩ trở lại bên cạnh cha nuôi, làm Tô Cẩm của trước kia, đơn giản là chính mình.

Sáng sớm tỉnh mơ, đối với nhiều người mà nói, thì đến rất chậm, Lãnh Mặc Phàm rời khỏi ngọn núi, đến một khách sạn bảy sao ở Los Angeles, từ tối hôm qua đến bây giờ, anh cực kỳ tỉnh táo, một chút mệt mỏi cũng không có, anh có một loại dự cảm mạnh mẽ, Tô Cẩm đã quyết định rời khỏi anh, mà trong khoảng thời gian này những thứ anh bỏ ra sẽ không còn chút giá trị nào nữa, một khi người phụ nữ này lạnh lùng quyết tâm, tuyệt đối sẽ ngoan độc như anh.

“Có tra ra được những chuyến bay từ tối hôm qua đến bây giờ không? Có tin tức của cô ấy hay không?” Lãnh Mặc Phàm không ngại phiền cứ hỏi liên tục khiến Jack sứt đầu mẻ trán, anh căn bản không biết, trong vòng một tiếng, anh đã hỏi hơn mười lần.

Jack nhanh nhẹn lạnh lợi, thông qua quan hệ đã tra ra được mọi thông tin từ phi Los Angeles, ý muốn tìm ra nơi Tô Cẩm đáp xuống, nhưng lại không thu được tin gì.

“Lãnh tổng, tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục tra như vậy cũng không phải là cách, Tô tiểu thư có thân phận đặc thù, cô ấy nhất định đã làm xong mọi giấy tờ ở các nước trên toàn thế giới, cô ấy nhất định sẽ giả danh để rời đi, chúng ta sẽ không tra được gì.”

“Vậy điều ra tất cả camera ở sân bay, tìm từng cái một cho tôi, dù tốn bao lâu, tôi cũng phải biết được cô ấy đã đi đâu.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng nói, từ tối hôm qua đến bây giờ, sắc mặt anh vẫn hung ác, nham hiểm đến dọa người, mặc dù anh có khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng lúc khó chịu chỉ sợ còn đáng sợ hơn dã thú ăn thịt người.

Đúng lúc này, một cuộc điện thoại gọi vào điện thoại của anh, anh nhìn cũng không thèm nhìn liền ấn nút nghe, giọng nói có chút cấp bách. “Chuyện gì?”

Người bên kia quả nhiên bị hoảng sợ, hơn nửa ngày, mới lên tiếng, “Dạ, xin hỏi là Lãnh Mặc Phàm tiên sinh sao?” Là một giọng nữ nói bằng tiếng trung.

Lãnh Mặc Phàm sợ run một chút, nhíu mày nói, “Cô là ai?”

“Anh không nhớ tôi sao? Tôi là Sarah.” Sarah nhiệt tình giới thiệu.

“À! Là cô sao, xin hỏi có việc gì không?” Lãnh Mặc Phàm lập tức đổi giọng, trở nên tao nhã và lịch thiệp.

“Là như vậy, tôi biết đêm nay ở Washington có một buổi tiệc rượu, tên của anh cũng ở trong số những khách mời, tôi muốn hỏi một chút, anh sẽ đi sao?” Sarah tò mò hỏi, trong giọng nói đầy vẻ chờ mong.

Lãnh Mặc Phàm bị cô nhắc mới nhớ tới, nghĩ đến hôm nay nhận được một tấm thiệp mời, dĩ nhiên đó là thiệp mời của giới chính trị cấp cao của Mỹ, nhưng anh chỉ dùng mười giây để suy nghĩ có đi hay không, cuối cùng quyết định từ chối, anh hí húp suy nghĩ một chút, mỉm cười nói, “Hình như Sarah tiểu thư cũng sẽ đi, đúng không?”

“Cha tôi được mời, ông ấy đưa tôi đi theo, nói như vậy, Lãnh tiên sinh cũng sẽ đến sao?” Hình như điều Sarah quan tâm nhất là chuyện anh có thể hay không, hỏi đi hỏi lại.

Lãnh Mặc Phàm nhếch môi gợi mỉm cười, “Đương nhiên sẽ đi.”

“Vậy thật tốt quá, đêm nay gặp lại.” Sarah vui vẻ hoan hô ở đầu dây bên kia.

“Đêm nay gặp.” Lãnh Mặc Phàm nói xong, quyết đoán gác điện thoại, vừa ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt ngây ngốc của Jack nhìn chằm chằm anh, anh nhăn mày, “Nhìn cái gì?”

Hiếm khi Jack hải hước, “Tôi nghe thấy hình như bên kia là một người phụ nữ, đêm nay Lãnh tổng có hẹn sao?”

Lãnh Mặc Phàm xem thường quăng đi động, chậm rãi đáp, “Là con gái bảo bối của Bộ trưởng bộ tư pháp.”

“Oa, đây chính là một thiên kim tiểu thư có thân phận cao quý! Hình như Lãnh tổng cảm thấy hứng thú với cô ấy.” Jack cười hỏi, nhưng khôn khéo như anh thì sao có thể không đoán ra được suy nghĩ trong lòng Lãnh Mặc Phàm? Mấy ngày hôm trước mới bị mời đến cục điều tra liên bang, tự nhiên bây giờ lại có quan hệ tốt với Bộ trưởng bộ tư pháp.

“Tôi không có hứng thú với cô ta, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với cha cô ta nên thân cận một chút.” Lãnh Mặc Phàm mở miệng đáp, trong ánh mắt chỉ có vẻ tính kế.

Ở sân bay Los Angeles lúc sáng sớm, ở máy bay, một thân hình cao gầy thanh thuần thu hút ánh nhìn của nhiều người đàn ông, thắt lưng dài thẳng, trông hơi lỏng lẻo, đôi mắt lưỡi trai, cánh che khuất một nửa khuôn mặt, để lộ một bên mặt non mềm như da em bé, không son phấn, hơi thờ mề người, mặc váy hoa dài màu vàng, làm cho cô trông giống một sinh viên đại học đang đi du lịch, tuyệt đối không ai hoài nghi thân phận thật sự của cô.

Ngồi trên máy bay, Tô Cẩm thờ dài nhẹ nhõm, rốt cục cũng đã rời khỏi cái nơi nán lại ba tháng này rồi, giống như có cái gì áp bách cô, làm cho cô rất không thoải mái, lúc máy bay cất cánh, cô cảm giác được cơ thể dần dần rời khỏi mặt đất, tâm cũng bay đi xa.

Nước Mỹ, chi nhánh cảnh sát quốc tế, phòng y tế, trên giường bệnh màu trắng, Lục Thiếu Đình dựa vào đệm nghỉ ngơi, ngực trái anh quấn một lớp băng gạc thật dày, sắc mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, cấp trên của anh bước vào, thân thiết hỏi, “Cơ thể thế nào?”

“Thật xin lỗi.” Lục Thiếu Đình áy náy gục đầu xuống.

“Không, không, cậu làm rất tốt, cậu rất dũng cảm, vết thương của cậu là vinh quang, chỉ vì nữ sát thủ quá nham hiểm.” Vị cảnh sát lớn tuổi vỗ bờ vai của anh rồi an ủi.

Lời nói này làm cho tim Lục Thiếu Đình càng thắt chặt lại, anh đang làm cái gì? Anh làm cái gì? Một bên là chính nghĩa, một bên là tình cảm, tựa như hai dây thép xiết chặt, xiết đến nỗi anh không thở nổi.

“Vụ án tử này tôi đã tìm người khác phụ trách, cậu dưỡng thương trước đi, chờ sau khi vết thương của cậu lành lại, cậu lại phụ trách vụ án tử khác.” Vị cảnh sát lớn tuổi nói xong, đứng dậy rồi đi.

Lục Thiếu Đình chậm rãi nhắm mắt lại, mệt mỏi, anh mệt mỏi.....

Đèn rực rỡ sáng lên, Washington có thể nói là một thành phố không ngủ xa hoa, chói mắt muôn màu muôn vẻ.

Một khách sạn bảy sao cao cấp, nơi này ngày nào cũng phồn hoa, hôm nay, nơi này lại là chỗ tổ chức tiệc rượu cho giới chính trị cao cấp của nước Mỹ, hai giờ chiều, nơi này đã được trang hoàng, vào ban đêm, một đoàn xe hào nhoáng gồm sáu chiếc chạy vào bãi đỗ xe, quả thực chính là một buổi tiệc diễu hành xe sang trọng.

Lúc này, ở cửa sau một chiếc xe dài, Bộ trưởng bộ tư pháp kéo con gái Sarah của ông đi xuống, về mặt Bộ trưởng bộ tư pháp uy nghiêm khí phái, mái tóc vàng sáng bóng được chải chuốt làm cho cả người ông đầy tinh thần, phần chân, mà Sarah bên cạnh ông, mặc một bộ váy đen, ôm sát dáng người thon thả mề người của cô, tóc quần dài ôn nhu hơi vén ra sau, cổ đeo một chuỗi vòng cổ kim cương, nhỏ nhắn mà xinh đẹp, mà điểm mề người nhất là khuôn mặt tinh xảo của cô nhìn như con nít, còn có đôi mắt đen bóng thần bí của phương Đông, ở trên người cô tỏa ra phong thái của nước khác.

Từ lúc tiến vào cửa, mắt Sarah luôn tìm kiếm ở bốn phía, còn có chút hưng phấn chờ mong, bình thường, cô ghét nhất phải tham gia mấy buổi tiệc rượu thương mại không thú vị này, lúc cô hai mươi hai tuổi, cha cô liên mời cô tham gia rất nhiều lần, nhưng cô đều từ chối, nhưng buổi tiệc rượu đêm nay là do cô chủ động muốn đi, bởi vì cô thầm nghĩ sẽ bất ngờ gặp một người ở buổi tiệc rượu này, nghĩ đến gương mặt tuấn tú của Lãnh Mặc Phàm, tim của cô lại đập rất nhanh.

Sân bay Malaysia, một bóng người chậm rãi đi ra, không khí tươi mát làm cho khóe miệng của cô hơi cong lên, hạ mắt kính màu đen xuống, đôi mắt xinh đẹp tìm tòi bốn phía.

“Sur ty.” Một chiếc xe việt dã màu đen vọt lại đây, cô gái tóc ngắn trên xe rất thời thượng, cô ăn kẹo cao su, tính cách đầy ngang ngược.

“Amy.” Tô Cẩm mỉm cười tiếp đón, kéo cửa ra ngồi xuống.

Chiếc xe việt dã màu đen hòa vào trong bóng tối, Amy vừa lái xe, vừa đánh giá Tô Cẩm, vẻ xinh đẹp như sur ty khiến cả đàn ông và phụ nữ mê mẩn.

“Nơi này an toàn không?” Tô Cẩm nghiêng đầu hỏi một câu.

“Ít nhất còn không có ai tìm tới cửa.” Amy nhếch khóe miệng, tiếp tục thì thầm, “Không thể tưởng được đại sur ty lại là người như thế, lúc trước em thật không nên giúp cô ta biết tin tức của chị, làm hại chị thiếu chút nữa toi mạng.”

“Lúc đó, chị cũng không phòng bị cô ta, ai biết được cô ta thay đổi bất thường.” Tô Cẩm chưa sót lên tiếng.

“Ghê tởm hơn là lại mua được vị trí của chúng ta, nếu không phải nghĩa phụ phát hiện sớm, có khả năng chúng ta đều đã bỏ mạng.” Amy oán hận nói.

Con mắt Tô Cẩm sắc bén, cắn răng nói, “Rồi sẽ có một ngày, chị khiến cô ta chết ở trong tay chị.”

Amy sợ run một chút, quay đầu nhìn cô, giả trang đơn thuần, lại khó kìm được sát khí trên người, cô biết, dù ở đâu, nhị sur ty cũng không thua đại sur ty.

Xe vừa vào một kho hàng cũ, các cô đổi qua ca nô, xem ra Amy đã được huấn luyện, động tác dứt khoát lưu loát, cũng cực có phong độ, ca nô ở chạy trên biển không tới một tiếng, các cô mới tới đảo, ẩn trong rừng cây, có một tòa biệt thự to lớn, quang cảnh màu xanh ở bốn phía, nhiên nhiên sâu kín, rất tươi đẹp.

Amy dẫn cô đi vào đại sảnh, trên sô pha ở sảnh, Trương Vinh gần năm mươi tuổi mặc áo Tôn Trung Sơn, khuôn mặt uy nghiêm, vết sẹo từ giữa trán tới khóe mắt làm cho ông càng thêm dữ tợn, nhưng mắt ông lại ấm áp, lộ ra vẻ người cha hiền.

“Cha nuôi.” Tô Cẩm đi đến trước mặt anh, cung kính kêu một tiếng.

“Bình an trở về là tốt rồi.” Trương Vinh vươn tay về phía cô, Tô Cẩm nắm lấy, bị kéo đến bên cạnh ngồi xuống, bên cạnh Ivan thân thiết tiến lên ôm chặt cô, “Sur ty, nhìn thấy chị thật tốt.”

Tô Cẩm nở nụ cười ôn hòa với cô, đối với cô, giờ phút này chính là hình ảnh gia đình ấm áp mà cô vẫn giữ trong lòng, làm cho lòng của cô ấm áp.

Hàn huyên việc nhà trong chốc lát, Amy và Ivan vào phòng bếp nấu ăn, trong đại sảnh, chỉ còn Trương Vinh và Tô Cẩm, nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Trương Vinh, Tô Cẩm gục đầu xuống, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi cha nuôi, không có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

“Xảy ra chuyện gì? Nói cho cha biết.” Trương Vinh nói.

“Là Anna, cô ta dùng Lãnh Mặc Phàm để uy hiếp con, con không thể ở bên cạnh anh ấy được nữa, như vậy con sẽ chỉ liên lụy đến anh ấy.” Tô Cẩm khép mắt đau đớn nói.

“Anna vẫn có ý nghĩ trừ khử con, rồi đến đối phó cha, nhưng không ngờ, cô cũng dám dùng Lãnh Mặc Phàm để uy hiếp, cô ta không biết lượng sức.”

“Cô ta đã bị dồn vào ngõ cụt, chỉ sợ cái gì cũng dám làm, cô ta nắm trong tay không ít tư liệu gây bất lợi cho Lãnh Mặc Phàm, con không muốn Lãnh Mặc Phàm chịu tổn thất vì con, nên con nghĩ nên cắt đứt.” Tô Cẩm nói đến câu cuối cùng ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Trương Vinh gật đầu, “Con nói đúng, làm bạn với vua, cuối cùng cũng sẽ có chuyện, lúc trước cha nhận mười triệu của Lãnh Mặc Phàm, cha vẫn chưa dám đụng đến nó, chỉ sợ ngày sau xảy ra chuyện gì, tất nhiên con có quyền quyết định, lấy tiền của ta trả lại cho cậu ta đi, sau này cũng sẽ không nhận bất cứ giao dịch nào nữa.”

“Dạ.” Tô Cẩm lên tiếng trả lời, đáy lòng có cảm xúc phức tạp nói không nên lời, nếu cha nuôi chặt đứt sợi dây này, vậy sẽ thật sự không gặp lại nữa.

“Những ngày này ở bên cạnh cha, giúp cha làm một vài chuyện đi!” Trương Vinh vỗ vỗ bả vai của cô.

Tô Cẩm cười, lúc này Amy và Ivan bung đồ ăn thơm ngào ngạt đi vào, đặt trên cái bàn lộng lẫy, bốn người hưởng thụ không khí đoàn viên.

Washington.

Ở yến sẽ bắt đầu sau 15 phút, Lãnh Mặc Phàm dẫn Jack chậm rãi đi vào, anh xuất hiện, lập tức thu hút vài nhân vật nổi tiếng trong giới kinh thương, [dienn\(D@fm,.lle//quydo0n](mailto:dienn(D@fm,.lle//quydo0n) tất cả đều ân cần hỏi thăm, muốn kết giao với anh, mà ở quầy rượu cách đó không ánh mắt nhiệt liệt, nhìn đám người, người

đàn ông thần túy nhất, tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên không thú vị, chỉ có anh, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân của anh đều hấp dẫn sự chú ý của cô, mỗi một nụ cười của anh, đều như sức quyến rũ mê người.

Bên cạnh là người bạn tốt Rina của cô, lúc trước chợt nghe Sarah nói đến Lãnh Mặc Phàm, cô cũng hiếu kì nhìn người đàn ông xuất chúng này, đây Sarah “Ngay người cái gì, đi qua bắt chuyện với anh ấy đi.”

“Như vậy có đường đột hay không?” Sarah có chút xấu hổ nói, nhưng trong lòng lại muốn đi qua.

“Đại sảnh bữa tiệc này, người nhìn chăm chăm người đàn ông này cũng không chỉ có mình cậu, đêm nay đừng để cho người khác bắt mắt anh ấy.” Rina nói xong, mắt liếc nhìn mấy người phụ nữ cách đó không xa, mắt các cô cũng đều nóng rực vây quanh Lãnh Mặc Phàm.

Sarah sợ run một chút, lúc này mới đứng dậy chỉnh lại quần áo trên người, hỏi bạn cô, “Thế nào? Đêm nay nhìn tớ thế nào?”

“Đẹp ngây người, anh ta nhất định sẽ mê mẩn, quỳ dưới váy của cậu.” Rina khen.

Sarah nở nụ cười, có chút khần trương kéo lại vạt áo, để lộ khuôn ngực đầy đặn, “Tớ có chút khần trương, tớ không có kinh nghiệm đến gần đàn ông.”

“Nụ cười của cậu là thứ tốt nhất để bắt chuyện.” Rina cho cô thêm sự tự tin.

Sarah hít sâu một hơi, đi đến chỗ của Lãnh Mặc Phàm, mà ở cách đó không xa, cha cô nhìn cô đầy phức tạp, trong mắt có chút lo lắng, mà Lãnh Mặc Phàm đang nói chuyện, đã sớm chú ý tới Sarah, anh phát huy đầy đủ vẻ nam tính để hấp dẫn cô, đây là mục đích anh tới nơi này.

Năm mét, ba mét, rốt cục Sarah cũng đến gần anh, nhưng mà cô chỉ lo khần trương, hoàn toàn không chú ý tới những thương nhân đang đi qua đi lại, lúc chạm vào, đỉnh đầu cô chạm vào bả vai họ, Sarah khẽ rên một tiếng, không giữ được thăng bằng ngã về phía sau, đúng lúc này, một đôi tay rắn chắc nhanh chóng vươn ra, ôm lấy lưng của cô, ôm cả người cô vào trong lòng, Sarah lấy lại tinh thần, rõ ràng phát hiện người cứu mình là anh, cô và Lãnh Mặc Phàm ôm nhau, đến gần cô ngửi thấy mùi hương tự nhiên trên người anh, tựa như ánh nắng mùa hè, làm cho cô si mê đến mất hồn.

Lãnh Mặc Phàm cúi đầu nhìn Sarah xinh đẹp nhỏ nhắn trong lòng, thân thiết nói, “Cô không sao chứ!”

“Tôi..... Tôi không sao...” Sarah lắp bắp trả lời, mắt đẹp nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, không rời đi.

Lãnh Mặc Phàm cũng không buông tay, ngược lại lực ôm thắt lưng cô tăng thêm một chút, ôm cô sát vào người, Sarah cảm giác được động tác này của anh, xấu hổ đỏ mặt lên, trên đầu vang lên giọng nam khàn khàn, “Hôm nay cô thật đẹp.”

Sarah cảm giác thấy trong đầu óc trống rỗng đầy hạnh phúc, cô cảm giác Lãnh Mặc Phàm có hứng thú với cô, cô thấp giọng trả lời, “Cảm ơn.”

Đúng lúc này, sân nhảy vang lên tiếng nhạc nhẹ, các tân khách khiêu vũ với bạn nhảy, Lãnh Mặc Phàm nhếch môi cười, “Hôm nay tôi không có bạn nhảy, cô có muốn làm bạn nhảy của tôi không?”

Những lời này lại làm cho Sarah vui vẻ hơn, người đàn ông thẳng thắn mà bá đạo, nóng cháy như lửa, sắp thiêu đốt cả người cô, ngay cả gật đầu cô cũng không gật, trực tiếp lui vào vòng ôm của anh, để cho anh ôm lấy cô xoay tròn vào sân nhảy.

Ở cách đó không xa, có một đôi mắt luôn chú ý bọn họ, đó là phóng viên báo ra hàng tuần nổi tiếng nhất của Mĩ, khoe miệng cô nhếch lên một nụ cười vui sướng, xem ra tiêu đề ngày mai có hi vọng rồi, cô thúc giục người bên cạnh chụp ảnh.

Nhạc nhẹ vang lên bên tai, được ôm trong vòng ngực rộng lớn ấm áp, Sarah rất vui vẻ, điều này không phải đại biểu cho việc cô có thể trở thành bạn gái anh sao?

Ôm lấy thân thể mềm mại trong lò kín đáo, đồng thời, một ý niệm ngẫu nhiên hiện ra trong đầu anh, khuôn mặt Tô Cẩm hiện lên, đó mới là người phụ nữ ở trong lòng Lãnh Mặc Phàm anh, không ai thay thế được.

Ngược lại Sarah ôm chặt anh hơn, thỏa mãn tựa vào trong lòng anh, hưởng thụ sự ấm áp của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Theo đuổi

Edit: susubluu

Không giờ, tiệc rượu sắp kết thúc, tân khách bắt đầu rời đi, sau khi Lãnh Mặc Phàm khiêu vũ với Sarah xong, liền vào một căn phòng mà mình đã thuê để nghỉ ngơi, mãi cho đến trước khi mọi người đi hết mới xuất hiện, anh biết rõ, biểu hiện của anh đêm nay cũng đủ để khiến Sarah ái mộ anh, mà đương nhiên anh cũng biết chọn thời điểm thích hợp để xuất hiện, lúc nào nên rời đi, mới có thể mê hoặc phụ nữ thành công.

Quả nhiên, lúc Lãnh Mặc Phàm xuất hiện ở cửa đại sảnh, liền thấy Sarah đứng ở dưới ánh đèn hành lang, hình như đang chờ người nào, biểu cảm hơi nóng lòng mắt mát, đến khi bóng người cao lớn của Lãnh Mặc Phàm xuất hiện ở trước mặt cô, cô giống như tìm được cứu tinh vậy, cả người đầy sức sống.

Lãnh Mặc Phàm đi qua chào hỏi, “Sarah tiểu thư, sao còn chưa đi?”

“Tôi..... Tôi đang đợi ba.” Sarah hoảng hốt nói, thật ra ba đã sớm ở trên xe.

“Đêm nay chơi vui không?”

“Vui, có Lãnh tiên sinh làm bạn, đêm nay là lúc vui vẻ nhất.” Sarah có cách thể hiện tình cảm nóng cháy của những cô gái phương Tây, cũng có vẻ kín đáo đặc biệt của cô gái phương Đông, cô cũng là một cô gái rất đáng yêu.

“May mắn được quen biết người cao quý, tao nhả giống Sarah tiểu thư, là vinh hạnh của tôi.” Lãnh Mặc Phàm cười rộ lên, cực kỳ sáng lạn mê người.

“Nếu Lãnh tiên sinh không vội rời khỏi Washington, có thời gian cùng ăn một bữa cơm hay không?” Sarah bắt đầu chuẩn bị cho lần gặp mặt tiếp theo.

Lãnh Mặc Phàm trầm ngâm một chút, thấy hơi có lỗi nhìn về phía cô, “Chỉ sợ tạm thời không được, đêm nay tôi phải rời khỏi nước Mỹ.”

Sarah sợ run một chút, nhưng vẫn nở nụ cười, “Vậy sao. Là tôi mời quá đường đột, chờ lúc có thời gian rồi gặp mặt đi!” Khi nói chuyện, mắt của cô còn có chút thất vọng.

Lãnh Mặc Phàm mỉm cười, gật đầu với cô một cái, quay đầu liếc mắt nhìn Jack một cái, đi thẳng ra xe bọn họ, trong một phút xoay người đó, Sarah cảm thấy hơi mất mát, cô biết, cô muốn đi vào trong lòng Lãnh Mặc Phàm, chỉ có một đêm như vậy là không đủ, Lãnh Mặc Phàm không giống những người đàn ông mà cô quen, điển;[daffnquy1/d00n tâm tư anh sâu không lường được, anh có rất nhiều hàm ý, thâm trầm làm cho cô không nắm chắc được.

Lãnh Mặc Phàm ngồi vào trong xe, chuyện đầu tiên là kêu Jack đưa máy tính cho anh, anh tự mình dò tìm camera ở sân bay, tuy rằng phương pháp tìm kiếm này tốn thời gian, nhưng anh cũng nhẫn nại mà làm.

Bên cạnh Jack mở máy tính ra trước mặt anh, mở camera, vừa chuẩn bị xong, điện thoại của anh vang lên tiếng tin nhắn, anh vươn tay cầm lấy mở ra xem, chỉ liếc mắt một cái, anh liền đưa cho Lãnh Mặc Phàm, “Tô tiểu thư chuyển một món tiền về đây.”

Lãnh Mặc Phàm sắc bén nhìn chăm chăm, chỉ thấy vài con số ghi chép lại trên màn hình, mười tỷ Đô la chuyển vào sổ tiết kiệm của anh, sắc mặt anh hung ác nham hiểm khó coi, trầm giọng nói, “Có thể tra được địa chỉ gửi đến hay không.”

“Chỉ sợ không được, thiết lập mật mã cao cấp, rất khó tra.” Jack lắc đầu.

Lãnh Mặc Phàm buồn bực nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hung hăng đâm vào khung cửa sổ, phát tiết lửa giận lúc này của anh, mục đích Tô Cẩm làm như vậy quá rõ ràng, muốn hủy bỏ giao dịch này.

“Nghĩ biện pháp liên lạc với Trương Vinh cho tôi, giao dịch này tôi không đồng ý hủy bỏ.” Lãnh Mặc Phàm tức giận nói.

Washington đèn sáng chói mắt, mà ở trên đảo, lại tối đen mù mịt, ánh đèn màu vàng ảm áp, soi sáng bóng dáng nhàn nhạt, Tô Cẩm về tới phòng, hai ngày qua, cô đều không ngủ được, nhưng lúc này, cô cũng không buồn ngủ, ngược lại, lòng của cô còn có chút dao động, mặc dù kiên quyết rời khỏi Lãnh Mặc Phàm, nhưng muốn thật sự quên được anh, còn cần thời gian, người đàn ông này đi vào lòng của cô quá sâu, trong khoảng thời gian ngắn khó mà thoát ra được.

Tô Cẩm đi đến cửa sổ phía trước, rót một ly rượu mạnh ra uống hết, cô rất muốn tìm biện pháp gây tê mình, ít nhất lúc nhắm mắt lại, sẽ không thấy nụ cười và bóng dáng của Lãnh Mặc Phàm.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm phơi nắng một ngày trên bãi biển, hoàn toàn thả lỏng mình, chạy trốn lâu như vậy, cô rất cần một nơi an toàn để nghỉ ngơi, Trương Vinh nhìn cô như vậy, cũng đau lòng vì cô, thú tiêu khiển, im lặng, đây là cách biểu hiện cảm xúc của Tô Cẩm, Trương Vinh có lòng tin, cô nhất định sẽ trở lại là cô của trước kia.

Amy và Ivan cũng vụng trộm đoán tâm tư của Tô Cẩm, nhưng, các cô đều nghĩ đến, hiện tại Tô Cẩm đang rối rắm chuyện tình cảm, nhưng lại không biết Tô Cẩm có chìm sâu vào đó không.

Ở bên cạnh bể bơi, Tô Cẩm quay đầu liền thấy hai con mắt nhìn chăm chăm cô, cô buồn cười hỏi, “Hai người nhìn chị làm gì?”

“Không..... Không! Bọn em chỉ cảm thấy lâu rồi không gặp sư tỷ, muốn nhìn một chút thôi.” Ivan giải thích.

Tô Cẩm ngăn ra, trong mắt đầy nghi hoặc, cô đang luống cuống, Ivan ngượng ngùng nở nụ cười, không nói nữa, Amy ở bên cạnh tiếp tục câu chuyện đến, “Sư tỷ, có phải chị phiền não về chuyện tình cảm không?”

Tô Cẩm ngăn người, đôi mắt xẹt qua một chút vẻ né tránh, “Tình cảm là chuyện chúng ta cần kiêng kỵ nhất, nhớ kỹ, sau này dù gặp người đàn ông như thế nào, đều không nên động tâm.”

“Vây sư tỷ, chị động tâm với Lãnh Mặc Phàm sao?” Ivan tò mò hỏi, trên cái đảo này quá nhàm chán, các cô lại mới là thiếu nữ hai mươi tuổi đầu, đương nhiên là có bản tính thích tám.

Tô Cẩm híp mắt nhìn mặt biển xa xăm, xưa nay cô không phải một người giỏi nói dối, cũng không thích trốn tránh vấn đề gì, cô gật đầu, “Động lòng.”

“Vây sau này sư tỷ có tính toán gì không?”

“Không có gì để tính, tình cảm không thuộc về chúng ta, hai người hiểu chưa?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng sư tỷ thật sự bỏ được sao? Em xem qua ảnh của Lãnh Mặc Phàm, anh ta là thật sự là một người vĩ đại nha!”

“Không có gì là không bỏ được, đây là ý trời, không có kết quả thì chính là không có kết quả.” Tô Cẩm kiên quyết nói, ba giây sau, giọng nói của cô đầy chua xót nói, “Cho dù trả giá, biết rõ không có kết quả, cũng phải mạnh mẽ thu lại, nếu không, sẽ tự hủy diệt cả hai.”

Amy và Ivan liếc nhau, đáy lòng đều hiểu được, Tô Cẩm vẫn không bỏ xuống được, tuy rằng bên ngoài cô cố tình kiên định, nhưng trong giọng của cô cũng biết, cô còn đang đấu tranh.

Đèn rực rỡ chiếu sáng, sao Bắc Đẩu lóe lên ở phía chân trời xa xôi, ăn giờ cơm chiều, Trương Vinh có việc đi ra ngoài, để lại ba nữ tử tự giải trí ở trên đảo, Amy và Ivan là vui vẻ nhất, các cô có thể không cần nhìn đến ánh mắt nghiêm khắc của cha nuôi nữa, các cô cũng có thể tự mình làm chút gì đó.

Amy đang chơi trò chơi, bắn nhau kịch liệt, Ivan thì xem tin tức, cô thích thu thập của những người giàu có trên thế giới này, tất cả mọi tin tức về bọn họ, đây cũng là công việc mà Trương Vinh giao cho cô, có lẽ có một ngày, các cô sẽ đứng ở bên cạnh những người này, làm vệ sĩ cho một gã xuất sắc nào đó.

“A.....” Ivan mở một tấm hình ra, kinh ngạc trừng mắt, ngoắc tay ra sau nói, “Amy, lại đây, lại đây.”

“Vội cái gì! Đang lúc quan trọng.” Amy nói một câu, không hề động dậy.

“Nhanh lại đây, cô nhìn cái này xem.” Ivan trừng mắt nhìn cô một cái, ý bảo cô nhanh lại đây.

Amy đành phải dừng trò chơi sắp vượt ải thành công, oán giận đi lại, “Cái gì! Kêu như kêu quỷ vậy.” Nói xong, vòng qua bả vai Ivan đến màn hình máy tính trước mặt, vừa nhìn thấy, cô cũng kêu lên một tiếng, “Trời ạ, không phải là sự thật chứ!”

“Đều đã ôm ôm ấp ấp, chẳng lẽ là giả sao?” Ivan chế giễu nói, liếc mắt nhìn Amy, “Muốn nói cho sư tỷ biết không?”

“Đương nhiên phải cho chị ấy xem, bây giờ chị ấy còn đang hao tổn tinh thần vì cái người đàn ông kia, mà anh ta lại ôm người phụ nữ khác vào trong ngực rồi, ai nha, đàn ông thật sự không có một ai tốt.”

“Cô cũng không thể nói như vậy, ngoại trừ cha nuôi ra.”

“Tôi đi kêu sư tỷ.” Amy nhanh chân đẩy cửa bước ra ngoài.

Tô Cẩm đang ở trong phòng đọc sách, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập, cô nhíu mi nói, “Chuyện gì?”

“Sư tỷ, chúng ta có cái này muốn cho chị xem, chị mau ra đây.” Amy ở ngoài cửa kêu lên.

Tô Cẩm đóng sách lại, dù sao cô cũng không có đọc, đứng dậy mở cửa, Amy kéo cô đi đến phòng Ivan, Tô Cẩm nghi hoặc đi theo cô, đáy lòng có chút tò mò rốt cục là tin tức quan trọng gì mà lại làm cho Amy gấp như vậy.

Tô Cẩm bị kéo đến trước máy tính, nhìn màn hình máy tính theo bản năng, nhưng mà, chớp mắt một cái, đồng tử của cô tròn to, không dám tin vào hình ảnh đôi nam nữ đang ôm nhau, đặc biệt là hình ảnh phóng to phía dưới, diễn(daffn;quy1"/>đ00n gương mặt tuấn mỹ như vậy, ôn nhu thâm tình, mà cô gái dán vào trong lòng anh, tinh xảo xinh đẹp, cao quý tao nhã, nụ cười hạnh phúc trên mặt cô không lời nào có thể miêu tả được, tấm hình này đã biểu đạt thẳng thắn, đây là một đôi nam nữ rất yêu nhau.

“Sư tỷ, chị còn hao tổn tinh thần vì loại người này sao? Chị nhìn anh ta đi, chị mới rời đi không bao lâu..... Anh ta liền.....” Amy còn chưa nói xong, Ivan ở bên cạnh đã kéo cô, ngăn cô nói tiếp, đồng thời ánh mắt liếc bảo cô câm miệng.

Amy quay đầu nhìn về phía Tô Cẩm, lúc này mới phát hiện sắc mặt của cô cực kỳ khó coi, tinh thần cả người sa sút rất nhiều, mà đôi mắt đẹp lại đầy vẻ thất vọng, lúc này biểu cảm của Tô Cẩm thật sự đồ kị và phẫn nộ, hình ảnh trước mắt cực kỳ chói mắt, giống như một lưỡi dao bén nhọn, mạnh mẽ đâm vào linh hồn cô, cô cảm thấy những thứ chông chát mấy ngày đều đổ sập ầm ầm.

“Thì ra đối phương là thiên kim Bộ trưởng bộ tư pháp của nước Mỹ, quả nhiên thân phận cao quý.” Amy nói thầm, cảm thấy bất bình thay Tô Cẩm.

Tô Cẩm nhíu mày, thờ dòn dập, “Hai người tiếp tục chơi đi, chị trở về phòng.” Nói xong, như đang trốn tránh, bước nhanh ra cửa.

“Xem ra sư tỷ vẫn động chân tình, nếu không, sẽ không thương tâm như vậy.” Ivan lắc đầu nói.

Tô Cẩm vọt vào trong phòng, ngay cả cửa cũng không đóng, cô cả người tựa vào khung cửa, mắt ở dưới ngọn đèn, nước ngân ngấn bên trong, nhưng

lại không có chảy xuống, khuôn mặt xinh đẹp không có một chút cảm xúc, bàn tay nắm lấy cửa, bắt gác gắt gao nắm thành quyền, cả nửa ngày, Tô Cẩm thờ một hơi thật sâu, gục đầu xuống, hai giọt nước mắt trào ra ngoài, rơi xuống mặt đất, Tô Cẩm kinh ngạc nhìn hai giọt nước mắt này, cô cột lại mái tóc dài xốc xếch, mạnh mẽ lau nước mắt, lại mở mắt ra, ánh mắt ngoại trừ lạnh nhạt, không còn gì nữa.

Tô Cẩm ở đây vài ngày vẫn không thể bỏ được tình cảm, vào lúc này lại trở nên không còn giá trị, thì ra muốn quên một người, là phải nhìn thấy họ đã thương mình, đây mới là biện pháp hiệu quả nhất, phương pháp lãng quên nhanh nhất.

Tô Cẩm đi đến trước cửa sổ, lấy một điều thuốc ra khỏi ngăn kéo, đồng thời cầm một chai rượu ra ngoài, đi đến bãi biển, mặt biển đen sâu thăm thẳm rít gào trong gió đêm, gió thổi từ bốn phía, thổi rối loạn mái tóc dài của cô, tung bay trong không trung, một tia lửa chợt vụt tắt, đôi môi đỏ mọng khiêu gợi phun ra từng làn khói thuốc, bóng ma bao phủ trên mặt của cô, không nhìn thấy biểu cảm của cô, chỉ thấy đôi mắt tối đen lạnh lẽo như nước, như không có chút tình cảm nào trong đó.

Tô Cẩm không thích hút thuốc, vì sẽ bị sặc, nhưng cô thích uống rượu, đủ mạnh, xóa bỏ khói thuốc xông vào mắt, cô giờ bình rượu lên, đổ vào cổ họng mình, cơ thể cô đứng thẳng tắp, hương rượu bay ra xa.

Đêm nay trôi qua, tất cả đều quay về chỗ cũ, không còn gì để do dự nữa.

Sáng sớm hôm sau, Trương Vinh mới trở về, lần này ông đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, giao dịch thành công, chỉ cần một người đi chấp hành.

Triệu tập ba đứa con gái nuôi đến trước mặt, Trương Vinh từ từ kể chuyện đàm phán tối hôm qua, giúp tổ chức hắc bang lớn nhất Malaysia giết hai kẻ phản bội, Trương Vinh còn chưa nói xong, chỉ nghe một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, “Con đi.”

Ba con mắt kinh ngạc nhìn về phía người phụ nữ ngồi một mình ở sofa, mà đối phương lại chỉ thản nhiên nhướn mày, “Con muốn đi làm nhiệm vụ.”

“Tiểu Cẩm, con vừa mới trở về, không cần vội vã bốn ba như vậy.” Trương Vinh khuyên nhủ.

Tô Cẩm kiên trì nói, “Cha nuôi, con nghỉ ngơi đủ rồi.”

Amy và Ivan liếc nhau, trong lòng biết rõ ràng.

Trương Vinh cũng thấy sát khí và sự phẫn nộ khó hiểu trên người Tô Cẩm, tuy rằng ông nghi hoặc, nhưng ông không hỏi nhiều, gật đầu nói, “Được rồi! Tư liệu ở trong này, hoàn thành trong vòng 3 ngày.”

Tô Cẩm đứng dậy đi qua cầm lấy tư liệu rồi lên lầu, lúc bóng lưng của cô biến mất ở hành lang, Amy mới vụng trộm nói chuyện tối hôm qua cho Trương Vinh nghe, Trương Vinh nghe xong, ngược lại cảm thấy đây là một chuyện tốt, có thể thoát khỏi chuyện tình cảm, điều này rất quan trọng với tiền đồ trong tương lai của Tô Cẩm.

Trở lại trong phòng, Tô Cẩm đóng cửa xong liền nằm ở trên giường xem tư liệu, đối phương là hai gã sát thủ hắc bang, trộm một trăm ngàn Đô la rồi bỏ đi, trước mắt đang lần trốn, vị trí ở một hòn đảo không người ở phía Đông Malaysia.

Giữa trưa, Tô Cẩm lái một chiếc ca nô đi ra ngoài, Amy và Ivan ở hoa viên nhìn cô rời đi, đột nhiên Amy nở nụ cười, “Xem ra năm nay hai người này không có vận mạng rồi, đừng phải nữ thần đang phẫn nộ của chúng ta.”

Nước Mỹ, Los Angeles.

Trong căn phòng xa hoa, Lãnh Mặc Phàm không nề hà dò xét camera, mỗi một đoạn phim đều nhìn kỹ không bỏ qua, trong hai ngày này, anh dành hầu hết thời gian để làm chuyện này, Jack số khổ phải xử lý công việc thay anh, vừa mới nhận một cuộc điện thoại giùm anh, ngăn đầu một mối nói với Lãnh Mặc Phàm, “Lãnh tổng, vừa rồi nhận được điện thoại của Spark, kế hoạch thu mua có khả năng sẽ phải hoãn lại, lão già Andrew ngoan cố không chịu ký hợp đồng, hơn nữa còn đang gom tiền, trả nợ cho con của ông ta.”

“Đối mặt với tình huống này, chắc cậu biết phải làm thế nào, còn hỏi tôi sao?” Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng liếc anh một cái, có vẻ không hề thấy phiền não.

Jack không nói gì quay đầu lại, đương nhiên anh biết làm như thế nào, Lãnh Mặc Phàm đã sớm có kế hoạch, đối với dãy núi kim cương này, lúc trước để cho gia tộc Andrew thiếu hai mươi triệu Đô la, mục đích chính là để cho ông ta trả nợ không mua nổi núi, mà hiện tại, việc Jack phải làm chính là bỏ ra ít tiền vận dụng quan hệ, để những người có khả năng cho gia tộc Andrew vay tiền tách khỏi vụ này, mà việc dùng thủ đoạn, Lãnh Mặc Phàm thích nhất là mạnh mẽ áp chế người khác, điểm này Jack vẫn không ủng hộ.

Mất Lãnh Mặc Phàm vẫn không rời khỏi màn hình, trong phút chốc, anh vỗ bàn một cái, khẽ gọi một tiếng, “Rốt cục để cho tôi tìm được em rồi.” Chỉ thấy đoạn phim ngay chỗ cửa khẩu, anh thấy một bóng người quen thuộc đang kiểm tra vé, tuy rằng mặt người phụ nữ này không nhìn thẳng vào màn hình, nhưng Lãnh Mặc Phàm chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Tô Cẩm, cho dù ở trong màn hình cô mặc váy dài trắng, coi bỏ về gọi cảm, nhưng lại làm cho tâm anh biến động không ngừng.

“Tìm được Tô tiểu thư chưa?” Jack vui vẻ thò đầu sang xem.

Lãnh Mặc Phàm cắn chặt răng, có chút cảm giận nói, “Cuối cùng cũng để cho tôi tìm được.”

“Tô tiểu thư đi Malaysia sao? Cô đi tới đó làm gì?”

“Mặc kệ thế nào, lập tức liên lạc người bên kia cho tôi, phải tìm cho ra vị trí của cô.” Lãnh Mặc Phàm lạnh giọng hạ lệnh.

“Đạ, nhưng Lãnh tổng, không phải anh nên cho tôi thêm chút tiền lương chứ! Đã một năm rồi tôi không có ngày nghỉ.” Jack buông tay nói, nhưng lại nhận lại một ánh mắt lạnh lùng sắc bén, anh chỉ phải than thở một tiếng “Số mệnh của tôi thật khổ.”

“Còn nữa, đặt cho tôi một vé máy bay đi Malaysia nhanh nhất.” Lãnh Mặc Phàm không nhìn anh kêu khổ, trầm giọng ra lệnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa sáng, tin tức chuyến bay bình an từ Mi đến sân bay quốc tế Malaysia, cử ra dành cho khách quý, một thân hình nhanh chân bước ra thu hút nhiều sự chú ý, anh không có hành lý, khuỷu tay anh chỉ có một chiếc áo vét màu đen, trên người mặc áo sonmi màu đen, cỡi ba nút áo, làm cho anh nhìn cuồng dã không ai kiềm chế được, lạnh lùng mê người, diễm

Lãnh Mặc Phàm lên xe đã sớm được sắp xếp ở cửa sân bay, có sáu tên vệ sĩ tiến lên cung nghênh anh, anh ngồi vào trong xe, ba chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng chạy khỏi sân bay hết sức rêu rao.

Vừa mới lên xe, Lãnh Mặc Phàm liền nhận được điện thoại của Jack, đầu dây bên kia cho anh tin tức tốt, rốt cục anh cũng có tin tức của Trương Vinh, anh ra lệnh cho tài xế, “Đi đến bến tàu gần nhất.”

Trên vùng đảo im lặng, Ivan và Amy hoàn thành cuộc huấn luyện của mình, đang đùa giỡn trở về, nhưng mà, lỗ tai sắc bén của các cô, lúc đến gần bãi biển, nhanh chóng nắm bắt được tiếng vang khác thường, đó là âm thanh của ca nô.

“Không phải sư tỷ hoàn thành nhiệm vụ xong trở lại chứ!” Ivan kinh ngạc nói.

“Không có khả năng, sư tỷ mới ra ngoài giữa trưa ngày hôm qua, không nhanh như vậy đâu!” Amy nghi hoặc nói, trong phút chốc, hai mắt liếc nhau, nhanh chóng chạy tới biệt thự.

Đẩy cửa ra, liền thấy Trương Vinh ngồi ngay ngắn trên sofa, vẻ mặt bình tĩnh, Amy nhanh chóng kêu lên, “Cha nuôi, hình như có người đến.”

“Không cần lo lắng, là khách quý đến đây.” Trương Vinh bình tĩnh hòa nhã nói.

“Khách quý? Cha nuôi có khách sao?” Ivan lấp bắp kinh hãi, cha nuôi rất ít khi đưa khách đến chỗ ở.

“Đi chuẩn bị hai tách cà phê, một ấm trà đến đây.” Trương Vinh thản nhiên dặn dò.

Amy và Ivan chỉ đành đi vào bếp với đầy sự nghi hoặc, đại khái khoảng 10 phút, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, là một giọng nam trầm thấp, “Xin chào Trương tiên sinh, tôi là Lãnh Mặc Phàm.”

Amy đứng ở cửa kinh ngạc nhìn người đàn ông cao thẳng đứng dưới ánh mặt trời, lẩm bẩm nói, “Là anh?”

“Ai vậy?” Ivan đi qua, khi nhìn thấy người đến, cũng ngây người một chút, “Anh đến tìm sư tỷ sao?”

Trương Vinh mỉm cười nghênh đón Lãnh Mặc Phàm, “Lãnh tiên sinh dặn dò một tiếng là được rồi, làm gì phải tự mình mệt nhọc đi một chuyến vậy?”

“Tôi tới tìm Tô Cẩm, không phải công việc.” Khi Lãnh Mặc Phàm nói chuyện, ánh mắt lợi hại quét về phía tầng trệt, ý muốn nhìn thấy bóng người quen thuộc.

“Thực không đúng lúc, Tô Cẩm ra ngoài làm nhiệm vụ rồi, đại khái ngày mai mới có thể trở về.” Trương Vinh cười nhạt nói.

Lãnh Mặc Phàm trầm mặt xuống, hình như hoài nghi nhìn ông, giọng nói rất kiên trì, “Tôi chỉ muốn gặp cô ấy một lần, nói vài câu rồi sẽ đi, sẽ không quấy rầy lâu.”

Trương Vinh nhìn thẳng vào đôi mắt kia, hơi rùng mình, cười nói, “Lãnh tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi không có ý lừa gạt cậu, Tiểu Cẩm thật sự không có ở trên đảo.”

Lãnh Mặc Phàm trầm ngâm một chút, “Vậy ông có thể sắp xếp cho tôi gặp cô ấy không?”

“Đương nhiên có thể, chờ Tiểu Cẩm trở về, tôi sẽ kêu nó đi gặp ngài.” Trương Vinh khách sáo nói.

“Tốt lắm, tôi ở khách sạn chờ cô ấy, khi cô ấy trở lại, ông gọi điện thoại nói cho tôi biết một tiếng.” Lãnh Mặc Phàm nói xong, anh bảo vệ sĩ bên cạnh lấy danh thiếp trong túi ra đưa cho ông, đó là danh thiếp khách sạn.

“Nhất định.” Trương Vinh cầm lấy, gật đầu.

Lãnh Mặc Phàm liếc mắt nhìn hai cô gái trong phòng bếp, môi mím hơi nhếch lên, xoay người rời đi.

Lãnh Mặc Phàm vừa đi, Amy và Ivan liền đi ra, đều giật mình nói, “Sao anh ra tìm tới chúng ta?”

“Lấy thân phận của cậu ta tìm được chúng ta cũng không khó khăn.” Trương Vinh cười khổ, xem ra lần này Tô Cẩm không dễ dàng thoát thân như vậy, với vẻ mặt đó của Lãnh Mặc Phàm thì có thể thấy được, cậu ta thật sự để ý Tô Cẩm, chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

“Không thể tin được bộ dạng anh ta còn đẹp trai hơn trong hình, nhưng trên người anh ta lại có hơi thở lạnh lùng, làm cho người ta chán ghét.” Ivan bĩu môi nói.

“Cha nuôi thật sự muốn để cho sư tỷ gặp mặt anh ta sao!”

“Không gặp được Tô Cẩm, chỉ sợ cậu ta sẽ không dừng tay.” Trương Vinh nói xong, thở dài một hơi, gặp phải người đàn ông này, không biết là phúc hay họa.

Đêm ngày thứ ba, một chiếc du thuyền chạy từ bờ biển phía đông lại đây, ánh mắt người phụ nữ trên du thuyền rất lạnh lùng, trên áo thun màu đen dính vài vết máu, vai trái của cô bị thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, chỉ sướt qua da, nhìn về mặt của cô có thể thấy được, nhiệm vụ của cô rất thẳng lợi.

Qua một ngày một đêm truy lùng, Tô Cẩm tìm thấy hai tên sát thủ chuẩn bị nhập cư trái phép vào một hòn đảo không người, qua một phen ác chiến, Tô Cẩm thành công đánh gục đối thủ, hoàn thành nhiệm vụ lần này một cách vẻ vang.

Vào đêm, Tô Cẩm về tới khách sạn theo dự định, cởi bộ đồ dính máu, thay một chiếc váy ngắn sạch sẽ màu đen, gọi điện thoại của Trương Vinh, đầu kia bắt máy, Tô Cẩm liền mở miệng nói, “Cha nuôi, nhiệm vụ hoàn thành.”

“Tốt lắm, hiện tại con đang ở đâu?”

“Ở khách sạn Đại Dương, đêm nay con không tính trở về, con muốn đi ra ngoài giải sầu.” Tô Cẩm không suy nghĩ nhiều về câu hỏi của Trương Vinh.

“Tiểu Cẩm, cậu ta đến đây.”

Tô Cẩm đang rót một ly rượu, vừa muốn uống, liền bị những lời này làm sợ run, hỏi theo bản năng “Ai?” Sau khi hỏi xong, Tô Cẩm mới biết đó là ai, cô cảm thấy rất rối loạn.

“Hôm nay cậu ta đến đảo tìm con, con không ở đây, cậu ta muốn gặp mặt con một lần.”

“Cha nuôi, con.....” Tô Cẩm phiền muộn trong lòng, cô muốn từ chối theo bản năng.

“Tiểu Cẩm, cha nghĩ con vẫn nên gặp mặt cậu ta một lần, chuyện tình cảm mà trốn tránh cũng không phải cách giải quyết.”

Tô Cẩm nhắm mắt lại, miễn cưỡng đồng ý, “Vậy được rồi! Đêm nay con sẽ ở trong quán bar, cha kêu anh ta tới gặp con đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cường hôn ngoài đường

Edit: susublu

Nội thành Kuala Lumpur.

Đêm khuya, trong một quán bar cao cấp, lúc chín giờ, ở cửa có một chiếc xe việt dã màu đen, một người phụ nữ bước xuống xe, cao gầy, gọi cảm, váy ôm màu đen mê người, mang một đôi giày cao gót màu đen, thời tiết vào 10 tháng, ban đêm vẫn nóng bức.

Mái tóc quấn màu đỏ rượu dài đến thắt lưng, dày mà mềm mại, để lộ khuôn mặt xinh đẹp, hết sức mê người, lông mi dày cong vút, môi đỏ mọng mềm mại như nước, toàn thân cô tỏa ra vẻ quyến rũ.

Tô Cẩm thông thả đi vào đại sảnh quán bar, không thèm nhìn những ánh mắt nóng bỏng đang nhìn cô, cô lập tức đi đến quầy bar, cử chỉ giờ tay nhắc chân đây tao nhã, tại cái quán bar ngợp màu vàng son này, cô như một ngọn lửa, nhiệt tình cuồng dã, chói mắt áp bức người.

Phục vụ ngỡ ngàng nhìn cô ngồi xuống, nở nụ cười lễ phép hỏi, “Tiểu thư, có cần gì không?”

“Cho tôi một ly whisky, thêm đá.” Tô Cẩm trả lời bằng tiếng anh một cách lưu loát.

Đôi chân thon dài gác lên, Tô Cẩm nhìn đám người chung quanh quán bar, Lãnh Mặc Phàm còn chưa tới, có lẽ cha nuôi báo quá muộn, nhưng mặc kệ thế nào, Tô Cẩm đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón người đàn ông này, cùng với lửa giận và những lời chất vấn của anh.

Ở một chỗ tối trong quán bar, có bốn năm người đàn ông đang rục rịch, bọn họ đã coi Tô Cẩm là mục tiêu đêm nay, hơn nữa, bọn họ cũng đang đánh cuộc sôi nổi, xem thử đêm nay ai may mắn câu được vị nữ này, trong số bọn họ, có hai ba đại gia, trong nhà có tài sản vài tỷ, trong đó hai nhân viên công chức, gia thế đều rất hùng hậu.

Trong đó, có một người đàn ông đề nghị đứng lên đầu tiên, anh tự nhận là mình đẹp trai, điển(danh) Bình thường, những cô gái mặc quần áo cầu kỳ, toàn thân hàng hiệu, quảng cáo rùm beng thu hút được ánh mắt đánh giá của những người đàn ông như vậy, có lẽ sẽ e lệ, có lẽ sẽ nhiệt tình, nhưng Tô Cẩm chỉ thản nhiên lên tiếng trả lời, mắt vẫn không thèm nhìn anh, “Đúng vậy!”

“Một người phụ nữ đến quán bar! Có hai khả năng, thứ nhất, thất tình, thứ hai, cô đơn, tiểu thư là một trong số đó sao?”

“Ồ trong quán bar, đàn ông đến gần phụ nữ độc thân, chỉ có một mục đích, ái mộ, tình một đêm, anh thuộc loại nào?” Tô Cẩm không hề khách sáo hỏi lại anh, rốt cục, mắt của cô cũng nhìn anh, trong veo lạnh lùng, còn không hề ngại.

Người đàn ông ngượng ngùng nở nụ cười, xua tay nói, “Hiểu lầm hiểu lầm thôi, tôi chỉ muốn làm quen với tiểu thư mà thôi, tuyệt đối không có ý khác.”

Tô Cẩm chậm rãi đánh giá anh, nhìn anh cũng áo mũ chỉnh tề, diện mạo không tệ, cô mỉm môi nở nụ cười, “Mời tôi uống một ly!”

Người đàn ông lập tức mở miệng cười, nói với phục vụ quây rượu, “Lấy hai ly rượu đỏ.”

“Tôi muốn rượu mạnh, càng mạnh càng tốt.” Tô Cẩm nghiêng đầu sửa lại lời nói.

“Rượu mạnh, cho chúng ta rượu mạnh nhất.” Người đàn ông càng cười vui vẻ, anh nghĩ cơ hội của mình tới rồi.

Phục vụ đẩy rượu qua, Tô Cẩm cầm lấy một ly nâng đầu uống hết, rồi đẩy cái ly qua, “Thêm một ly nữa.”

Mà người đàn ông bên cạnh cầm ly rượu còn đang ngây người, chỉ có thể khen, “Tư lượng của tiểu thư không tệ!”

Phục vụ nhanh chóng pha chế thêm một ly, Tô Cẩm nhếch môi tự giễu hừ một tiếng, tiếp tục nâng ly uống rượu, chất cồn chạy trong cơ thể của cô, nhưng cô lại càng uống càng tỉnh, thật ra cô cũng không có bình tĩnh như ngoài mặt, lòng của cô từ khi biết Lãnh Mặc Phàm đến nay, đều luôn rối loạn.

“Tiểu thư, muốn qua chỗ tôi ngồi không?” Người đàn ông mời, anh kết luận là Tô Cẩm thất tình, mà thường phụ nữ thất tình sẽ không có lòng phòng bị, anh có thể nhân cơ hội mà vào.

Tô Cẩm không có lên tiếng, chỉ cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, người đàn ông nghĩ rằng cô không nghe thấy, vươn tay choàng qua bả vai của cô, “Tiểu thư, không phải cô đã say rồi chứ?”

Tô Cẩm chán ghét muốn hất tay anh ra, nhưng mà, có một bàn tay túm lấy cánh tay người đàn ông nhanh hơn, sức lực to lớn, đẩy người đàn ông té từ trên ghế xuống đất, ngã xuống dưới, người đàn ông bị đau quỳ rạp trên mặt đất, còn chưa phục hồi lại tinh thần, trên đầu đã vang lên tiếng găm nhẹ đầy tức giận, “Mày không có tư cách chạm vào cô ấy, cút ngay.”

Tô Cẩm nghe thấy tiếng nói bá đạo sắc bén phía sau, không cần quay đầu, cũng biết là anh đến đây, Tô Cẩm vẫn quay đầu lại, Lãnh Mặc Phàm ở bên cạnh cô, người đàn ông kia chật vật đứng lên khỏi mặt đất, hung tợn nhìn Lãnh Mặc Phàm, “Mày.....Mày dám đánh tao?”

Lãnh Mặc Phàm khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Đánh mày chỉ làm bẩn tay của tao.” Giọng nói vừa vang lên, chung quanh người đàn ông bị vây kín, sáu tên cao lớn bao quanh lấy anh, trong mắt bọn họ đầy sát khí, cũng đủ đội tất lửa giận của người đàn ông này.

Thấy thế này mới hiểu được anh đã chọc tới người nào, anh đành phải xua tay cười nói, “Hiểu lầm, hiểu lầm..... Tất cả đều là hiểu lầm.” Nói xong, xám xịt trở về chỗ cũ, người ngồi quanh bàn nhanh chóng rời đi.

Lúc này lửa giận trong mắt Lãnh Mặc Phàm mới tiêu tán đi, nhìn tay Tô Cẩm đặt trên bàn, anh vươn tay qua cầm lấy, Tô Cẩm quay đầu nhìn anh, không né tránh anh, “Anh đến rồi sao.”

Ánh mắt Tô Cẩm lạnh nhạt làm cho sắc mặt Lãnh Mặc Phàm rất không vui, nhếch môi nói, “Không chào đón sao?”

Tô Cẩm nhún vai, biểu cảm không sao cả, sắc mặt Lãnh Mặc Phàm càng khó coi, anh mạnh mẽ kéo cánh tay của cô, thấp giọng nói, “Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác đi!”

Tô Cẩm để anh lôi kéo rời khỏi quán bar! Ra cửa bị nhét vào một chiếc xe hơi màu đen, Lãnh Mặc Phàm ngồi ở ghế lái, lái xe chạy dọc theo con đường rộng lớn, vừa lên xe, không khí rất nặng nề, Tô Cẩm không nói gì, Lãnh Mặc Phàm nhíu mi lại, ngẫu nhiên nhìn lên biểu cảm của Tô Cẩm, sau 1 phút, Lãnh Mặc Phàm chỉ lái xe bằng một tay, tay kia thì nắm tay của Tô Cẩm đặt lên đầu gối, Tô Cẩm rút tay ra theo bản năng, Lãnh Mặc Phàm lại càng nắm chặt lại, anh có chút ảo não nói, “Rốt cuộc giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”

Vì sao em nói đi là đi mà không nói một tiếng nào?”

Tô Cẩm để tùy ý anh nắm, dựa vào trước cửa sổ hóng gió, “Tôi thật sự cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng tôi nghĩ chúng ta không thích hợp.”

“Lời này của em là có ý gì? Có gì mà không thích hợp?” Lãnh Mặc Phàm sợ run lên, không phản ứng kịp.

Tô Cẩm quay đầu nhìn anh, mắt kiên định nhưng lạnh lùng, “Tình cảm.”

Chân Lãnh Mặc Phàm đạp phanh thắng lại, xe hơi màu đen điên cuồng vọt qua ven đường, kết một tiếng rồi dừng lại, Lãnh Mặc Phàm nghiêng người

nhìn cô, cảm tức hỏi, “Rốt cuộc em muốn nói cái gì? Vì sao em không nói thẳng ra đi?”

Mắt Tô Cẩm nhìn thẳng vào anh, không chút sợ hãi nhìn vào đáy mắt anh, mở miệng nói, “Tôi muốn trở về cuộc sống trước kia của tôi, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười, “Chỉ vì vậy, mà em rời khỏi tôi sao?” Anh còn tưởng là có chuyện gì! Thì ra mọi chuyện lại đơn giản như thế.

Tô Cẩm hí hóp mắt, cảm thấy tức giận vì tiếng cười của anh, “Anh cho rằng đây là chuyện rất đơn giản sao?”

Lãnh Mặc Phàm bị vẻ giận dữ của cô làm cho hoảng sợ, cắn môi mím, “Chẳng lẽ còn có thể phức tạp hơn sao?”

“Anh vốn không hiểu những lời nói của tôi, tôi nói muốn trở lại cuộc sống trước kia, là trước khi tôi quen anh, anh hiểu chưa?” Tô Cẩm to tiếng, liếc nhìn anh.

Lần này Lãnh Mặc Phàm đã hiểu được, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, vội vàng mở miệng, “Ý của em là em muốn rời khỏi tôi?”

Tô Cẩm thân nhiên trả lời một câu, “Tôi không thích bị tình cảm trói buộc.”

“Em cảm thấy tình cảm tôi cho em là một loại trói buộc sao?” Lãnh Mặc Phàm thật sự không biết nên cười hay nên giận, sao cô có thể nghĩ về tình cảm của bọn họ như vậy?

Tô Cẩm nhìn thẳng vào cặp mắt đầy kính ngạc kia, không chút kiêng kỵ thẳng thắn thừa nhận, “Đúng.”

“Ý của em là em phải rời khỏi tôi? Hoàn toàn rời khỏi sao? Giữa chúng ta đều kết thúc hết rồi phải không?” Đầu óc khôn khéo của Lãnh Mặc Phàm lại tắc nghẽn vào lúc này, chuyện này thật sự khiến anh khó thừa nhận, anh từng tưởng tượng qua Tô Cẩm rời khỏi anh chỉ vì bất đắc dĩ, hoặc là vì cái gì ngăn trở mới rời khỏi anh, nhưng không hề nghĩ tới, sẽ là lý do này.

Tô Cẩm thở dài một hơi, thật không cam lòng, lại trả lời anh, “Đúng.”

Lãnh Mặc Phàm nghẹn lời, anh có đầy những câu chất vấn thế nhưng lại không nói nên lời, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc mà anh cam nguyện luân hãm trở thành nô lệ tình yêu, anh cảm thấy rất áp lực, áp lực đến nỗi 1 phút sau, anh đột nhiên bộc phát ra, “Sao lại có thể đối xử với tôi như vậy.” Anh kêu lên một tiếng, vươn hai tay ôm chặt lấy Tô Cẩm, ôm chặt vào trong lòng, “Tôi không tin em sẽ làm như vậy.”

Tô Cẩm không có tránh khỏi sự tiếp xúc mờ ám này, cô giống như một con rối gỗ bị Lãnh Mặc Phàm ôm lấy, nhưng rất nhanh, Lãnh Mặc Phàm liền thấy được vẻ lạnh nhạt của cô, anh kéo cô ra khỏi ngực mình, lại chỉ nhìn thấy sắc mặt Tô Cẩm đẩy về xa cách, Lãnh Mặc Phàm lập tức cảm thấy bị một cây roi quật vào trong lòng, anh hung hăng nâng lên mặt của cô lên, môi mím bá đạo mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, trần trọc mót vào, chỉ để đòi lấy sự nhiệt tình của cô trong quá khứ.

Tô Cẩm nhắm mắt lại, cố gắng áp chế sự khát vọng ở đáy lòng, từ chối sự nhiệt tình của anh, chuyện này đối với một sát thủ mà nói, từ chối sự mê hoặc là một chuyện rất dễ dàng, Tô Cẩm không động đậy, nhưng chỉ đối lấy lửa giận bùng phát mạnh mẽ của Lãnh Mặc Phàm, anh vươn tay xoa ngực của cô, diễn "daffn

Lúc tay anh sắp xâm phạm tới nơi nào đó, Tô Cẩm vươn tay ngăn động tác của anh lại, khẽ nói, “Dừng tay.”

“Làm sao vậy?” Lãnh Mặc Phàm nghĩ là mình làm cô đau, bởi vì anh tự nhận vì vội vàng muốn cô đáp lại mà hơi dùng sức.

“Tôi nghĩ đây là lúc chúng ta nên hẹn gặp lại.” Tô Cẩm thân nhiên nói, đẩy tay anh ra.

Lãnh Mặc Phàm sững sốt, cái gì? Gặp lại là ý gì?

Tô Cẩm nói xong, đẩy cửa xe ra chuẩn bị đi xuống, Lãnh Mặc Phàm phục hồi lại tinh thần, đi ra khỏi ghế lái chỉ trong một giây, lại đến trước mặt Tô Cẩm trong một giây, ép cô vào cửa xe, hai tay ngăn cản đường đi của cô, “Em không nói rõ ràng thì đừng mong chạy thoát.”

“Được, tôi muốn trở thành người xa lạ với anh, giữa chúng ta không còn quan hệ gì cả, tôi không làm vệ sĩ kiêm bạn giường của anh nữa, tất cả mọi chi phí anh cho tôi tôi cũng đã trả lại cho anh rồi, mà cái thứ anh cho là tình cảm, cũng xin anh quên nó đi, đủ rõ chưa? Lãnh tổng.” Tô Cẩm ngẩng đầu lên, cặp mắt như báo tuyết, trong trẻo nhưng đầy khiêu khích.

“Em... Em không phải nghĩ như vậy, nguyên nhân gì khiến em thay đổi tình cảm đối với tôi?” Lãnh Mặc Phàm cố gắng kéo lý trí trở về, nếu không, anh thật sự sẽ điên mất.

“Nguyên nhân là bởi vì tôi chán ghét cuộc sống bình thân im lặng kia, cuộc sống chết tiệt, tuy rằng tôi là một tội phạm chạy trốn, nhưng tôi muốn tự do tự tại, sống một cuộc sống không ràng buộc.”

“Tôi ràng buộc em sao? Ở bên cạnh tôi, em có thể có một cuộc sống không lo nghĩ, em muốn tự do thế nào tôi cũng có thể cho em, tôi còn có thể giúp em xóa bỏ hết mọi tội danh cũ mới, trả lại thân phận tự do cho em, chẳng lẽ còn không đủ sao?” Lãnh Mặc Phàm cảm thấy lý trí cuối cùng cũng không còn nữa, muốn anh nói như thế nào, cô mới có thể hồi tâm chuyển ý? Chẳng lẽ tất cả mọi thứ giữa bọn họ chỉ cần nói chưa xảy ra là chưa xảy ra sao?

Tô Cẩm nhìn chằm chằm vào anh, trầm ngâm trong chốc lát, cười lạnh một tiếng, “Tôi nghĩ so với một đào phạm như tôi, cô gái anh quen ở bữa tiệc hôm bữa sẽ thích hợp với anh hơn.”

Lãnh Mặc Phàm sợ run một chút, dờ khóc dờ cười nhếch môi nói, “Em nói Sarah sao?” Những lời này làm cho anh vui vẻ một chút, anh có thể nghe ra trong giọng nói của cô có chút ghen tuông.

“Tên này rất đẹp, cô ta cũng rất đẹp, ảnh chụp của các người rất xứng đôi.” Tô Cẩm bình tĩnh nói xong, đáy lòng lại ảo não không thôi, rốt cuộc cô nói gì sai? Vì sao lại nhắc tới chuyện này?

Sự đắc ý ở khoe miệng Lãnh Mặc Phàm bắt đầu dâng lên, anh nhìn chằm chằm vào cô, “Người khác không hiểu tôi, nhưng em còn không rõ sao? Trong lòng tôi chỉ có một mình em, mà tôi tiếp cận Sarah, là bởi vì cha cô ta là Bộ trưởng bộ tư pháp của Mỹ, tôi chỉ muốn mượn quan hệ của ông ta mà thôi.”

Tô Cẩm trừng mắt nhìn anh, mắt đầy vẻ chế giễu.

Lãnh Mặc Phàm có chút buồn bực thâm rủa, “Em không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi, tôi là loại người gì, tôi có thể thể hiện ra cho em biết mà không chút để ý, nhưng tôi chỉ có một yêu cầu, trở lại bên cạnh tôi.”

“Tôi nghĩ điều tôi nói anh đã hiểu rồi chứ, nếu ngay cả chuyện đơn giản như vậy mà đầu óc của anh còn không làm rõ được, tôi cũng không thể nói gì hơn.” Tô Cẩm lạnh nhạt đáp lại một tiếng, đứng dậy vươn tay đẩy anh ra, đi về phía trước không quay đầu lại.

Lãnh Mặc Phàm xoay người thờ hồn hèn, ép Tô Cẩm lên mui xe một cách thô bạo, hai tay đặt sau đầu của cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ phả vào miệng của cô, “Trò chơi này không phải em nói ngừng là ngừng, chỉ có tôi nói mới tính.”

Tô Cẩm nghe ra ý uy hiếp trong giọng nói của anh, mắt lạnh lùng, “Anh muốn thế nào?”

“Ở lại bên cạnh tôi, tôi có thể đảm bảo cha nuôi của em an toàn, nếu không, tôi không biết sau khi mất lý trí, sẽ làm ra chuyện gì đâu, ví dụ như, để sư tỷ em tìm tới cha nuôi của em thì sao?”

“Anh...” Tô Cẩm tròn đôi mắt đẹp lên, cảm tức trừng mắt nhìn anh.

Lãnh Mặc Phàm đắc ý nhếch khoe miệng, “Nếu dùng thủ đoạn này mà có thể khiến em ở lại, thì tôi sẽ dùng không chút do dự.”

“Nếu anh dám đụng đến cha nuôi của tôi, tôi vẫn chỉ có câu nói kia, đuổi giết tới chân trời góc biển.” Tô Cẩm cũng không chút khách sáo đáp trả lại.

Lãnh Mặc Phàm nhú mày, buông cô ra, lại kéo cô lại nói, “Đêm nay theo tôi.”

“Anh cho rằng có khả năng sao?” Tô Cẩm cũng không thèm nhìn anh nữa.

“Một đêm, tôi chỉ yêu cầu một đêm.” Lãnh Mặc Phàm đột nhiên ôn nhu lại, mắt đưa tình nhìn cô.

Tô Cẩm sững sốt một chút, từ xưa tới nay cô thích lấy cứng chọi cứng, cho nên Lãnh Mặc Phàm càng cứng rắn, cô càng lạnh lùng tĩnh lặng, nhưng ánh mắt anh lúc này, lại làm cho cô không biết nên làm sao, không đợi cô đáp lại, Lãnh Mặc Phàm đã nhét cô vào trong xe, khóa chặt cửa xe, xe nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thú tính hoành hành

Edit: susublu

Trong căn phòng sang trọng, tất cả đều toát lên vẻ xa hoa tao nhã, Tô Cẩm vừa vào cửa, cả người liền cứng đờ tại chỗ, không cử động chút nào, mắt của cô luôn nhìn theo người đàn ông đang rót rượu, trong mắt xuất hiện sự do dự, chết tiệt, cô không biết Lãnh Mặc Phàm đưa cô đến nơi này làm cái gì, anh muốn dùng sự dịu dàng để tấn công sao?

Tô Cẩm cắn môi, đây đúng là chuyện khó kháng cự đối với cô, lúc này cô thật sự đang nằm mơ, nếu cô đã vô tình buông bỏ Lãnh Mặc Phàm, vậy lúc này cô không nên đứng ở chỗ này, cô có thể xóa bỏ tình cảm với Lãnh Mặc Phàm hay không, chuyện này cô rõ hơn ai khác.

Nghe tiếng rót rượu, trong lòng Tô Cẩm có hai âm thanh đấu tranh kịch liệt, rồi đi! Xoay người đi! Không được động tình với anh ta, không được mê luyến anh ta nữa, một âm thanh khác lại nhỏ giọng phản bác, đêm nay ở lại, hoàn thành yêu cầu cuối cùng của anh ta, nếu không cô sẽ hối hận.

Đang nghe đoạn đối thoại trong nội tâm, Tô Cẩm vô lực nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cô thốt lên, “Thực xin lỗi, đêm nay tôi không thể ở cùng anh.” Nói xong, xoay người nhanh chóng đẩy cửa rời đi.

Động tác pha rượu của Lãnh Mặc Phàm hơi dừng lại một chút, anh xoay người nhìn bóng lưng Tô Cẩm rời đi, ánh mắt thâm thúy hơi thờ ngụy hiểm phập

phòng, đối mặt với chuyện Tô Cẩm rời đi, anh cũng không hề nôn nóng đuổi theo, anh đang chờ cô trở về.

Không cần chờ quá lâu, cơ thể Tô Cẩm lui trở về, mà ở trước mặt của cô, hai người đàn ông mặc tây trang đang dùng súng ép buộc cô, Tô Cẩm quay đầu trừng mắt nhìn người đàn ông thâm trầm khó lường ở quầy bar, có chút thất vọng nói, “Anh thật sự muốn vây bắt tôi như vậy sao?”

Lãnh Mặc Phàm thờ dài, giọng buồn buồn, “Thật ra tôi cũng không muốn như vậy, nhưng nếu em lại rời khỏi tôi, tôi nghĩ tôi sẽ nổi điên mất.”

“Anh đã điên rồi.” Tô Cẩm không chút khách sáo đấm anh một cái.

“Thật ra trên thế giới này điều có thể khiến tôi thật sự hứng thú cũng không nhiều lắm, tôi sẽ không dễ dàng buông tha cái gì mà tôi đã muốn có.” Lãnh Mặc Phàm dựa vào quầy bar, thì thào tự nói.

“Đây thật sự là sự bất hạnh của tôi.” Tô Cẩm tự giễu một tiếng, mắt lại để lộ vài tia ôn nhu, nhìn người đàn ông tinh thần sa sút đối diện.

“Tôi có thể cảm nhận được em yêu tôi, nhưng tôi không biết em rời khỏi tôi vì lý do chết tiệt gì, em có thể nói cho tôi biết không, chuyện gì, tôi cũng đều có thể giải quyết.” Lãnh Mặc Phàm ngẩng đầu, khẩn cầu hỏi cô.

Tô Cẩm né tránh ánh mắt của anh, nhếch môi nói, “Không có lý do gì cả, chỉ vì tôi mệt mỏi, tình yêu của anh sẽ chỉ làm tôi cảm thấy áp lực, hít thở không thông.”

“Tình yêu là thứ đẹp nhất, tôi tin em cũng hưởng thụ được, đây không thể trở thành cái cớ để em rời khỏi tôi.” Lãnh Mặc Phàm hoài nghi nhìn cô.

Tô Cẩm vô lực phản bác những lời này của anh, cô nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thờ dài một hơi nói, “Làm gì phải vậy? Thế giới này có nhiều phụ nữ tốt hơn tôi, anh có thể đặt đại mắt lên người người khác.”

“Tôi có thể không chế tất cả mọi chuyện phát triển, nhưng điều duy nhất tôi không làm được, chính là lựa chọn phụ nữ mình thích, đây là sự lựa chọn của trái tim tôi, không phải của đầu óc.” Lãnh Mặc Phàm tự giễu nở nụ cười.

Tô Cẩm cảm thấy lòng đang rầu rĩ lại nhói đau, cô vừa hưởng thụ tình yêu của Lãnh Mặc Phàm, diễn(daffille3[quydon vừa cố gắng ngăn chặn mình tới gần anh, tình cảm thật làm cho cô khó chịu, cô thật không biết lúc này cô đứng ở đây, rốt cuộc là vì sao, nhưng có một điều, Tô Cẩm có thể khẳng định, dù thế nào cũng không thể ở cùng anh.

“Cám ơn anh yêu tôi, ngoại trừ câu này, tôi không còn lời nào để nói.” Tô Cẩm quay đầu, mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng, lảng lảng nhìn chằm chằm bóng hình mê người ở quầy bar, không có một chút quyến luyến.

“Em cứ nhẫn tâm như vậy sao?”

“Tôi không phải người trưởng thành trong sự giáo dục, ích kỷ âm hiểm ngoan độc đều là bản tính trời sinh của tôi.” Tô Cẩm thần nhiên nói.

Lãnh Mặc Phàm đột nhiên đứng thẳng người, nhìn cô từ trên cao xuống, “Em thật sự phải làm như vậy? Em không lo lắng một chút nào sao?”

“Nó không đáng để tôi lo lắng dù chỉ một giây.” Tô Cẩm ngẩng cổ cứng rắn nói.

Lãnh Mặc Phàm vẫn bung ly rượu do anh tự pha, đưa một ly cho Tô Cẩm, Tô Cẩm mở mắt nhìn anh, cầm lấy rượu chậm rãi uống, nói với anh, “Hẹn gặp lại.” Dứt lời, bước về phía cửa.

“Em biết không?” Phía sau vang lên giọng nam trầm thấp đầy sức quyến rũ, “Với tôi mà nói, một khi đã có được cái gì thì tuyệt đối không thể để mất được, nó đã thành nghiện.”

Bước chân của Tô Cẩm dừng lại, cô nghe ra hàm ý trong những lời này, một tín hiệu nguy hiểm, trong phút chốc, cô cảm giác thân thể giống như mất đi sức lực, trở nên vô lực, cô nắm chặt tay thành quyền, một chút sức lực ở các đốt ngón tay cũng không có, biết được chuyện gì đang xảy ra, cô quay đầu thấp giọng rủa một tiếng, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Lãnh Mặc Phàm đi tới, dễ dàng ôm cô vào trong lòng, thấp giọng trấn an, “Yên tâm, mấy thứ này chỉ làm em ngoan ngoãn nghe tôi nói chuyện một chút.” Nói xong, ôm lấy cô đi đến phòng ngủ.

Quả thực Tô Cẩm vừa tức vừa giận, lại không thể phát tác, cô thật sự xem nhẹ đã trình độ âm hiểm của người đàn ông này rồi, không ngờ lại bỏ thuốc vào rượu.

Bị còi giày rồi nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Lãnh Mặc Phàm quỳ gối trên giường đối diện cô, hôn xuống giữa trán của cô, “Tôi cũng không muốn đối xử với em như vậy.”

“Anh đã làm rồi.” Tô Cẩm nghiêng mặt qua một bên, không muốn nhìn anh, nhưng trong lòng cô thật sự hận anh như ngoài mặt sao? Không, cô chỉ cảm thấy đau lòng và lo sợ không yên, nếu Lãnh Mặc Phàm thật sự yêu cô, vậy cô đối xử với anh như vậy, thật sự có chút tàn nhẫn.

“Tha thứ cho tôi, tôi chỉ không muốn mất em.” Lãnh Mặc Phàm kéo khuôn mặt của cô lại, để cho cô nhìn thẳng vào anh, Tô Cẩm có chút không cam lòng khép hờ mắt lại, không muốn nhìn anh, nhưng ánh mắt sáng quắc bức người trên đỉnh đầu lại nhìn cô không rời dù chỉ một phút, bất kỳ ai bị ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chăm chú, cũng đều không thể phớt lờ được, Tô Cẩm khẽ thờ dài một hơi, chậm rãi nhìn vào đáy mắt anh, “Anh cho tôi thời gian

suy nghĩ.”

Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười trầm thấp, hôn lên hai má của cô, đến đôi môi của cô, nhẹ nhàng hôn lên, cả người Tô Cẩm mềm yếu vô lực, nhưng dưới nụ hôn ôn nhu của anh, thân thể lại mẫn cảm run rẩy, cô đáp lại anh, lấy được sự cho phép của cô, sự kiềm nén nhiều ngày của Lãnh Mặc Phàm rốt cục cũng bạo phát, vượt ve cơ thể của Tô Cẩm, cũng có thể dễ dàng làm anh phấn chấn.

“Biết tôi nhớ em nhiều thế nào không?” Giọng nói khàn khàn của Lãnh Mặc Phàm vang lên bên tai cô, trong giọng nói mang theo hơi thở nóng bỏng, ánh mắt cuồng bạo.

Tô Cẩm hép mắt, không có trả lời, Lãnh Mặc Phàm có chút buồn bực cắn cô một cái, đồng thời khi hạ người, dán môi dụ hoặc của cô lên môi anh, đoạt lấy một lần nữa.

Tô Cẩm nhắm mắt lại, cô cảm thấy anh khiến người ta mê muội không thể kháng cự, ngọt ngào mà tốt đẹp, ngay lúc lưỡi của Lãnh Mặc Phàm, quấn quanh lưỡi của cô, cô nâng hai tay, muốn ôm chặt lấy anh, hoặc là nóng bỏng vượt ve anh, dù là cái gì, chỉ cần có thể giảm độ sôi trào của cô, Lãnh Mặc Phàm lại tà ác kéo hai tay của cô lên đỉnh đầu, để cho cô nóng cháy khó nhịn, anh muốn nhìn xem rốt cuộc cô cần anh bao nhiêu, tuy rằng Tô Cẩm cảm tức, nhưng chỉ có thể cố gắng nhịn, gằn sát anh, mong muốn càng nhiều.

Người đàn ông đáng giận này, rời khỏi anh, tuyệt đối là lựa chọn chính xác, dưới đáy lòng Tô Cẩm âm thầm kêu lên.

Lãnh Mặc Phàm rất hưởng thụ biểu cảm của người phụ nữ dưới thân, biểu cảm gì của Tô Cẩm lọt vào trong mắt anh đều trở nên thú vị đáng yêu, dù là kích tình, mờ ám, si mê, khiêu khích, thậm chí là chế giễu, ngoại trừ lạnh lùng.

“Xem ra em thật sự cần tôi.”

“Tôi có thể cần bất cứ người đàn ông nào.” Tô Cẩm không chút khách sáo quăng ra một câu.

Lãnh Mặc Phàm hung tợn trừng mắt nhìn cô, sửa lại lời nói cho đúng, “Không, em chỉ có thể cần tôi.” Chết tiệt, cô không thể không kích thích phía sau anh sao?

“Bọn họ cũng không biến thái giống anh.” Tô Cẩm tiếp tục chọc giận anh.

Lãnh Mặc Phàm quả nhiên bị chọc giận, đầu nổi điên như dã thú, bá đạo hôn lên cơ thể đầy đặn mê người của cô, thấp giọng nói, “Em chỉ có thể là của tôi, chỉ thuộc về một mình tôi, không ai được đụng vào em, mà em, cũng tuyệt đối không thể mơ tưởng đến người đàn ông khác, ngoại trừ tôi.”

Lãnh Mặc Phàm như vậy thật sự rất đáng yêu, giống như một đứa bé bảo vệ bảo bối của mình, không cho người khác cướp đi, rốt cục khoe miệng Tô Cẩm cũng nở nụ cười, ôn nhu, mang theo tình nồng ý mật của một người con gái.

Em khẳng định em có thể thỏa mãn được tôi?” Tô Cẩm vẫn nhìn không được muốn chạm chọc anh.

“Có thể.” Lãnh Mặc Phàm khẳng định ngắt đầu.

Trên giường, hình ảnh kịch liệt vượt qua tường tượng, Lãnh Mặc Phàm như con thú, cơ thể trắng kiện tỏa ra sức lực mạnh mẽ, vải mỏng trên giường như không chịu nổi, phát ra âm thanh xèo xèo kháng nghị.

Đêm khuya, trong phòng ngủ im lặng vẫn tỏa ra mùi mờ ám nồng nặc, một tiếng trước Tô Cẩm đã khôi phục thể lực, tác dụng của thuốc đã mất, cơ thể của cô bị Lãnh Mặc Phàm ôm chặt, mà tiếng hít thở đều đều của anh vang lên ngay bên tai.

Anh mệt mỏi bao nhiêu? Đã mấy ngày không nghỉ ngơi sao? Có thể làm cho anh ngủ mê man như thế?

Đối với Tô Cẩm, hiện tại chính là thời cơ tốt để rời đi, nhưng cô không có làm như vậy, nguyên nhân dĩ nhiên là cô không muốn quấy rầy giấc ngủ của anh, cô vừa động dậy thì nhất định sẽ đánh thức anh, để cho anh ngủ một lúc đi! Dưới đáy lòng Tô Cẩm tự khuyên tự mình như vậy.

Đối với dự tính sau này, tạm thời Tô Cẩm có chút mơ hồ, có lẽ cô sẽ đến đỉnh Tuyết Sơn hưởng thụ cảm giác leo núi, có lẽ cô sẽ đến vùng sâu nhất của Tây Tạng, rời xa mọi người ở đây, ở một chỗ nào đó một thời gian.

Sáng sớm, một tiếng rủa trầm thấp vang lên từ phòng ngủ, Lãnh Mặc Phàm đẩy cửa ra, khuôn mặt tuần tú có vẻ rất buồn bực, đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy vệ sĩ trên hành lang, anh trầm giọng nói, “Cô ấy đi đâu?”

“Tôi tiêu thư không ra khỏi phòng.” Một vệ sĩ lên tiếng trả lời.

Lãnh Mặc Phàm cắn chặt răng, đáng giận, nghĩ đến những lời kích thích của cô tối hôm qua, làm cho anh liều mạng hóa thành sói, mà cô, lại thừa dịp anh ngủ say để chuồn êm sao? Xem ra người hiểm độc không chỉ có một mình anh.

Trên đường vắng lạnh, Tô Cẩm lái xe chạy một mình trên đường, gió lạnh thổi tỉnh bộ não của cô, hoàn cảnh tối hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô, quanh co khúc khuỷu mà ấm áp, tốt đẹp đến nỗi làm cho người ta không muốn mất đi, nếu..... Tô Cẩm từng nghĩ tới, nếu mình chỉ là một người phụ nữ bình thường, gặp người đàn ông như vậy, cô nhất định sẽ sà vào vòng ôm của anh không chút do dự, nắm chặt lấy loại hạnh phúc này.

Nhưng cô không thể, diend@d@fn

“Tí tách tí tách.....” Di động trong túi Tô Cẩm vang lên, cô run rẩy một chút rồi lấy ra, vừa thấy là cha nuôi, cô liền bắt máy, “Dạ, cha nuôi.”

“Bây giờ con đang ở đâu?” Giọng nói của Trương Vinh ở đầu kia có chút dồn dập.

“Con đang trên đường trở về.” Tô Cẩm trả lời.

“Nơi này đã không còn an toàn, ba giờ chiều hôm nay chúng ta sẽ lên máy bay rời đi, con có muốn đi cùng chúng ta không?”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tô Cẩm nhú mồm, chuyện mình lo lắng rốt cục đã tìm tới cửa rồi sao?

“Hôm nay cha nhận được thông báo, có một đám sát thủ đột nhiên đi vào nơi này, cha hoài nghi là sát thủ Anna sắp xếp.”

“Sao cô ta có thể tìm tới nơi này nhanh như vậy?” Tô Cẩm kinh ngạc hỏi.

“Nếu tôi không đoán sai, Anna thông qua Lãnh Mặc Phàm mới tìm được nơi này.” Trương Vinh bình tĩnh phỏng đoán.

Tô Cẩm hít một ngụm khí lạnh, thì ra Anna luôn theo dõi Lãnh Mặc Phàm, nói như vậy, cô không thể không rời đi.

“Khi nào thì máy bay cất cánh?” Tô Cẩm trầm giọng hỏi.

“Ba giờ chiều.”

“Được, con sẽ tới.” Tô Cẩm nói xong, ngắt điện thoại, mặt hiện lên vẻ ác độc, cô thật sự tức giận rồi, những chuyện Anna làm khiến cô không muốn nhân nhượng nữa, là lúc nên phản kích rồi.

Ba giờ chiều, mặt trời như lửa nóng ở hướng Tây, máy bay tư nhân cất cánh ở sân bay quốc tế, duyên dáng bay về phía chân trời.

Trong khách sạn, Lãnh Mặc Phàm buồn bực đến sắp giết người, Tô Cẩm lại bốc hơi khỏi nhân gian một lần nữa, điện thoại của Trương Vinh không bắt, mà anh phải người lên đảo tìm kiếm, nơi đó đã là vườn không nhà trống, anh có một loại dự cảm, Tô Cẩm đã rời khỏi Malaysia.

Sáu giờ, Lãnh Mặc Phàm bay về Washington, Mĩ.

Mà ở một khách sạn khác, cũng có một người thờ hồn hèn, Anna, thật không ngờ cô vẫn tới chậm một bước, để cho Trương Vinh và đám Tô Cẩm chạy thoát, mỹ nữ rắn rết tức giận nện một đám xuống mặt bàn, Anna cắn chặt môi, Rio cho cô thời gian một tháng để lấy đầu của Trương Vinh, mà hiện tại sắp tới một tháng rồi, mà cô lại chưa làm được gì cả.

“Anna, điều duy nhất có thể chứng minh cô đã phản bội Trương Vinh, là sau một tháng phải lấy được đầu của ông ta tới gặp tôi, nếu không..... Hắc hắc.” Mặt Rio hung ác, nham hiểm nhìn chằm chằm cô.

Khi một người lui không thể lui, sẽ gặp phải hoàn cảnh điên cuồng này, lúc này Anna chính là như vậy, cô cố gắng muốn chứng minh bản thân mình, cô muốn hoàn thành dã tâm của mình từng bước một, mà dã tâm của cô không ai nhìn thấu được, Anna hung hăng cắn răng nói, “Tôi nhất định sẽ giết ông ta, tôi nhất định phải giết ông ta.”

Trên máy bay, khoang ghế xa hoa, Tô Cẩm ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau cô mới quay đầu nói, “Cha nuôi, con cho rằng chúng ta trốn như vậy cũng không phải biện pháp.”

“Sự tỷ có tính toán gì sao?” Amy nhìn cô.

“Có.” Tô Cẩm kiên định trả lời, mắt nhìn về phía Trương Vinh.

Trương Vinh đọc được ý định trong đôi mắt cô, ông lắc đầu nói, “Hiện tại thời cơ chưa chín muồi, Anna có Rio làm chỗ dựa, chúng ta không thể động vào cô ta được.”

Tô Cẩm hít một hơi nói, “Mục tiêu của con chính là cái người tên Rio này.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mua bán súng đạn

Edit: susublu

Mười ngày sau, Chicago.

Sau khi Tô Cẩm ngồi trên máy bay đã xác định được mục tiêu, cả người cô liền rơi vào trạng thái phấn khởi, cô toàn tâm toàn ý xâm nhập để điều tra tin tức có liên quan đến hắc bang, đối mặt với thù lĩnh tổ chức hắc bang nổi danh thế giới này, nếu không nắm chắc, người chống lại anh, chỉ có con đường chết.

Tương Vinh từng khuyên cô, kêu cô buông tay, đáng tiếc vô dụng, Tô Cẩm giống như đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn trước kia, tự tin, không chút sợ hãi, trong mười ngày qua, trong tất cả thời gian nghỉ ngơi của cô, cô chưa từng ngừng suy nghĩ.

Cô cần cuộc sống phong phú như vậy, cô tự tạo cho mình một nhiệm vụ không thể hoàn thành, mà nguyên nhân thúc đẩy Tô Cẩm thay đổi chỉ có một, cô phải nhanh chóng quên Lãnh Mặc Phàm, đẩy Lãnh Mặc Phàm ra khỏi sinh mạng của cô, mà Tô Cẩm tìm được phương pháp rồi, đi làm chuyện vượt qua khỏi năng lực thực tế của cô.

“Sư tỷ điên rồi sao.” Câu cửa miệng của Amy.

“Tôi cũng sắp điên rồi.” Ivan thờ dài, những ngày nay cô phải thu thập tin tức có liên quan đến Rio trên toàn thế giới, làm cho cô thức trắng theo suốt đêm.

“Đây, đưa cho sư tỷ đi!” Ivan đưa mấy tập tư liệu mới nhất cho Amy, xoa mí mắt sắp sụp xuống, cô thật sự rất buồn ngủ.

Amy cầm lấy tư liệu đẩy cửa đi vào trong thư phòng, chỉ thấy Tô Cẩm tựa vào trước cửa sổ trầm tư, tay kẹp một điếu thuốc, nghe thấy tiếng đẩy cửa phía sau, Tô Cẩm quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Đặt tư liệu lên bàn đi! Lát nữa chị sẽ nhìn.”

“Sư tỷ, thật ra chị không cần phải liều mạng như vậy, tiện nhân Anna kia tạm thời sẽ không tìm thấy chúng ta.” Amy đau lòng nhìn cô, chỉ trong mười ngày ngắn ngủn, Tô Cẩm đã gầy đi.

Tô Cẩm nở nụ cười, không cho là đúng, cũng không trả lời, dập tắt thuốc, cô cầm lấy tư liệu ngồi vào sofa, mở ra đọc, Amy thấy cô không thèm nhìn mình, không thú vị lui ra ngoài.

Những ngày này, Tô Cẩm đã nắm được đại khái hơn một nửa tư liệu, Rio là một người rất kiêu ngạo, ông tự tin với thể lực của mình, cho nên, muốn tìm được ông ta rất dễ dàng, nhưng muốn xóa sạch những thân tín và thù hạ của ông ta cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, lính đánh thuê trong tay ông ta tới mấy nghìn người, có ở khắp nơi trên thế giới, mà trước mắt, thù hạ bên người ông ta cũng mấy trăm người, muốn tiếp cận ông ta, thật không dễ dàng, hơn nữa ông ta xuất thân từ quân đội, dù là độ nhạy bén, thân thủ, đều rất khó nắm bắt.

Tin tức lấy được từ chỗ Tương Vinh là nhiều nhất, Rio từng là thiếu tướng Bộ binh, sau đó phạm vào sai lầm lớn bị bắt được, vào tù năm năm, sau khi đi ra đã thành lập một hắc bang, chuyên chế độ để kiếm tiền, sau đó chậm rãi mở rộng thế lực, trong năm năm ngắn ngủn, ông trở thành tay côn đồ hùng mạnh nhất địa phương, lưng đoạn toàn bộ quốc gia bằng những giao dịch phi pháp, thế lực của ông càng lúc càng lớn, nổi danh đầy quốc tế, bảy năm trước, ông ta bắt đầu đề cập việc mua bán vũ khí ở các nơi, vì vậy ông kiếm được không ít tiền, đến bây giờ đã trở thành thủ lĩnh hắc bang quốc tế.

Tương Vinh đã từng đụng độ với ông ta, từ mười lăm năm trước, Tương Vinh làm đội trưởng bộ đội đặc chủng, tham dự hành động truy bắt Rio, lúc hành động, Tương Vinh bắn chết em trai ông, mà ông trả lại cho Tương Vinh một vết sẹo trên mặt, sau đó, Tương Vinh rời khỏi tổ chức, bắt đầu bí mật huấn luyện nữ sát thủ kiếm tiền thay ông, ẩn thân vào chỗ tối, Rio từng đi tìm ông, nhưng vẫn không có tin tức, đến khi Anna phản bội, mới tìm được Tương Vinh.

Đây nợ máu, Rio tuyệt đối sẽ không bỏ qua, mà Anna gia nhập, chính là điểm chết của Tương Vinh, Rio sẽ không tiếc mọi thứ để giết Tương Vinh.

Đọc xong tin tức mới nhất, Ivan lấy được một cuộc điện thoại, trong đó công bố gần đây Rio có một lô súng ống đạn dược đưa tới Chicago, mười ngày sau, có khả năng ông ta sẽ xuất hiện ở đây, mà đây chính là một cơ hội vô cùng tốt, Tô Cẩm tập hợp tư liệu lại, mắt lóe sáng như ánh sao, ánh sáng lạnh như băng chiếu ra từ trong mắt, lợi hại mà lạnh khốc.

Washington.

Phòng làm việc cao cấp, đã lâu rồi Lãnh Mặc Phàm chưa đến tổng công ty ở Mỹ, rời khỏi công ty trong ba tháng, anh phải bớt thì giờ đến văn phòng – văn kiện chồng chất như núi ở nơi đó đang chờ tra tấn anh, xử lý xong mọi công việc, cả người anh nhàn tản đi, mà phía sau anh lại là phần nợ, mười ngày, vẫn chưa có tin tức của Tô Cẩm, có trời mới biết những ngày nay anh vượt qua như thế nào, dựa vào sofa, anh chậm rãi dút nắm ngón tay vào túi quần, điện (d@nfile3;quydo0n giữa trưa nắng chói mắt chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh bao phủ căn phòng rộng hai trăm m², lúc này là cuối mùa thu, làm cho người ta cảm thấy bình tĩnh mà ấm áp.

Bình tĩnh, hiện tại anh rất cần hai chữ này.

Trước kia, một ly cà phê đen có thể giải quyết mọi buồn bực, hiện tại, hoàn toàn không có hiệu quả, trong lòng anh trống rỗng, chỉ cần một người phụ nữ đến giúp anh bình tâm, mà người phụ nữ này lại biến mất.

Bình tĩnh cơ trí, là tác phong làm việc từ trước đến nay của anh, mà một tuần nay, lúc chủ trì hội nghị anh lại luôn nổi giận bất thường, điều này làm cho tất cả nhân viên cấp cao của công ty và các cổ đông biến mất không dấu vết trong khoảng thời gian này, không dám tới gần anh trong vòng ba trăm mét, mà nhân viên cũng bị vạ lây, có đôi khi đang đi trên đường, đều bị cảm xúc ác liệt của anh ảnh hưởng, mắt anh sắc bén mà hung hãn như mắt con sói sắp nuốt chửng con mồi, người nào nhìn thẳng vào anh, đều không hết sợ hãi trong ba ngày.

Ngoại trừ một người thường xuyên đứng ở đầu ngọn lửa như Jack, anh quả thực trở thành người bị hại trực tiếp nhất, anh đã không ngủ mấy ngày mấy

đêm rồi, bởi vì không muốn văn kiện có sai sót, để rồi bị ai đó mắng, anh cũng không muốn phạm phải sai lầm gì, huống chi chỉ là một lỗi nhỏ không đưa cả phê đến đúng lúc, anh đã bị chỉnh đến mức không chê được.

Nhưng hôm nay, anh không có biện pháp khống chế tâm trạng dồn dập, chưa gõ cửa mà đã đẩy cửa đi vào, thế cho nên, anh vừa vào cửa liền thấy một đôi mắt căm tức, anh có chút lúng túng dừng lại gõ cửa, “Lãnh tổng, thực xin lỗi, có chuyện quan trọng muốn tìm ngài thương lượng.”

Lãnh Mặc Phàm ngẫm đồng ý cho anh tiến vào, trầm giọng nói, “Chuyện gì?”

“Ngài xem cái này đi.” Jack đưa phần công văn đến trước mặt anh, đó là văn kiện điều tra của cục liên bang.

“Đây chính là một phần của bản dự thảo, nhưng phương diện này có nhiều tin tức bất lợi đối với ngài.” Jack lo lắng mở miệng, trên văn kiện này Lãnh Mặc Phàm có tội án nghiêm trọng nhất, tham gia buôn lậu súng đạn, hơn nữa văn kiện còn có văn bản đính kèm, nhìn như là căn cứ chính xác theo đó.

Lãnh Mặc Phàm nhíu mày lại, lạnh lùng nói, “Rốt cục là có chuyện gì? Vì sao bọn họ lại có cái này?”

“Chuyện này còn chưa rõ, tôi cũng vừa mới nhận được văn kiện, bọn họ đề nghị nửa tháng sau sẽ tiến hành lên án ngài, trong khoảng thời gian này, chúng ta phải làm gì bây giờ.”

“Vì sao bọn họ lại xác thực được thời gian và địa điểm mua bán súng đạn?” Lãnh Mặc Phàm nhíu mày, mặc dù đáy mắt có lửa giận, nhưng anh vẫn duy trì vẻ hoàn mỹ tao nhã và sự bình tĩnh.

“Có khả năng là nội gián.”

“Hiện tại súng đạn ở đâu?”

“Chicago, người mua là thủ lĩnh tổ chức hắc bang quốc tế, Rio, nửa tháng sau chính là ngày giao hàng, trước lúc này nếu không tra ra nội gián là ai, đến lúc đó ông ta thật sự sẽ bị cảnh sát khống chế, sẽ trở thành nhân chứng tốt nhất để chỉ tội ngài.” Jack bình tĩnh phân tích.

Lãnh Mặc Phàm hơi dựa lưng ra sau, cơ thể dựa hẳn vào sofa, âu phục cắt may tỉ mỉ che bớt sự gòai căng và trí tuệ của anh, mà lúc này trên người anh tỏa ra hơi thở lãnh khốc, ánh mắt lạnh như băng, cho dù là cả phòng đầy ánh nắng cũng không che giấu được.

“Lãnh tổng, có cần tôi lập tức đến Chicago điều tra rõ ràng hay không?”

Khóe miệng Lãnh Mặc Phàm nhếch lên, môi mỏng mở ra, “Tôi tự mình đi.”

Cục bộ cảnh sát quốc tế Mỹ, trong phòng hội nghị, đang tiến hành một cuộc hội nghị khẩn trương.

Tất cả cảnh sát đều ngồi chỉnh tề, nghe cảnh sát trên bục giảng phân tích tư liệu trên màn hình chiếu.

“Bross Rio, chắc là cái tên này mọi người đều rất quen thuộc, ông ta từng phạm phải một trong năm tội danh lớn nhất mà lại được vô tội phóng thích, ông ta chạy trốn pháp luật, hoành hành ngang ngược, thành lập tổ chức hắc bang quốc tế, tội phạm trên tay ông ta nhiều đếm không xuể, hiện tại, rốt cục chúng ta cũng có cơ hội, nếu lần này thành công, chúng ta có quyền khởi tố ông ta, tổng ông ta vào ngục giam, lần này chúng ta sẽ để mắt đến người này, không lâu sau, ông ta có một phiên giao dịch súng ống đạn dược, chúng ta lấy được tin này, bọn chúng sẽ xuất hiện ở phía Nam Chicago, cảnh sát địa phương đã chú ý chặt chẽ hành động lần này, bởi vì đây là vụ án hình sự có quy mô quốc tế, cấp trên ra lệnh cho cảnh sát quốc tế chúng ta tham dự điều tra bắt toàn bộ.”

Hội nghị dài đến hai tiếng rốt cục cũng chấm dứt lúc chín giờ tối, Lục Thiếu Đình trở lại văn phòng, liền thấy cấp trên của anh ngồi ở chỗ của anh, anh mỉm cười nhìn ông.

“Trưởng quan.” Lục Thiếu Đình lễ phép kêu một tiếng.

“Đối với vụ án lần này cậu đều hiểu rõ, có nắm chắc hay không?” Vị cảnh sát lớn tuổi nghiêm túc hỏi.

“Toàn bộ đều đã hiểu, nắm chắc mười phần.” Lục Thiếu Đình lên tiếng nói.

Từ sau khi Lục Thiếu Đình xuất viện, trong năm ngày ngắn ngủn, anh lại lập công lớn, thành công bắt giữ hai tên trộm quốc tế, anh tinh táo sâu sắc làm cho mình nhanh chóng lấy lại sự tin nhiệm của cấp trên sau vụ án của Tô Cẩm, mà hành động truy bắt lần này, anh vẫn được chọn làm đội trưởng như cũ, dẫn đầu đội xuất phát.

“Tốt lắm, tôi tin tưởng năng lực của cậu.” Vị cảnh sát lớn tuổi vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của anh rồi rời đi.

Lục Thiếu Đình buông văn kiện xuống, lẳng lặng ngồi ở trong văn phòng, tĩnh táo suy nghĩ, tỉ mỉ sắp xếp hành động nhiệm vụ lần này, tất cả đều không có sơ hở, đầu óc anh mới thoáng thả lỏng, lúc này, cửa phòng anh vang lên tiếng động, một bóng dáng mê người dựa vào cửa, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp cười khanh khách nhìn anh, dùng tiếng phổ thông đạt tiêu chuẩn, “Lục trưởng quan, còn chưa tan tâm sao?”

Lam Mị, một cảnh sát đến từ Trung Quốc được điều đến đội hình sự không lâu, cô vĩ đại, thân thủ rất cao, hơn nữa ngoại hình lại xinh đẹp, cô được xem như tinh anh giữa những nữ cảnh sát, cô cũng được xếp vào hành động lần này.

Lục Thiếu Đình nở nụ cười “Còn đang suy nghĩ vụ án này.”

“Vụ án thì phải nghĩ, nhưng cơm chiều cũng không thể không ăn, tôi sắp chết đói rồi, ăn cùng nhau đi!” Lam Mị mời, đôi mắt trong trẻo xẹt qua một chút yêu mến.

Lục Thiếu Đình suy nghĩ, thu dọn văn kiện một chút, đứng dậy đi về phía cô, Lam Mị cười duyên rũ đón tiếp anh, hai người đi ra khỏi cửa.

“Vết thương ở ngực trái anh thế nào rồi? Có bị nhiễm trùng không?” Lam Mị quan tâm hỏi, hành động truy bắt lần trước, miệng vết thương của Lục Thiếu Đình bị nứt nên bị nhiễm trùng.

“Không sao.” Lục Thiếu Đình cười nhẹ, nói đến đề tài này khiến mắt anh xuất hiện một tia sáng kỳ dị.

Lam Mị ngẩng đầu vừa vận bắt được vẻ mặt đó của anh, không khỏi buồn cười nói, “Làm sao vậy? Nghĩ đến cái gì sao? Bị thương còn vui đến vậy sao?”

“Không phải.” Lục Thiếu Đình hơi bối rối lắc đầu.

“Mạng của anh lớn, trái tim không giống người khác, nếu không đổi thành người khác, đã sớm mất mạng, anh còn cười được sao, anh có biết hành động truy bắt lần trước khiến tôi lo lắng nhiều thế nào không.” Lam Mị bất tri bất giác bày tỏ sự quan tâm khó nói thành lời của mình ra.

Lục Thiếu Đình sợ run một chút, cười nói, “Cám ơn.”

“Ai da, gặp phải loại người không muốn sống như anh, tôi cũng không có cách nào, tôi cũng chỉ quan tâm thôi.” Lam Mị cố ý cao giọng để xúc động nhỏ này, nhưng đáy lòng lại hơi mất mát, mấy ngày qua, nếu Lục Thiếu Đình không ngu ngốc, như vậy anh nhất định có thể cảm nhận được tâm tư của cô, nhưng điều làm cho cô thất vọng là, Lục Thiếu Đình thật sự ngu ngốc trên tình thương, lại không có một chút phản ứng nào, ngược lại mỗi lần cô đột nhiên nhắc đến chuyện tình cảm, anh có vẻ lạnh nhạt hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Mị thật sự buồn bực!

Hai ngày sau, khách sạn năm sao cao cấp ở Chicago, trong phòng 8014, đang tiến hành một cuộc nói chuyện nghiêm trọng mà đầy sát khí, người đàn ông ngồi ở chính giữa sofa, thâm trầm khó lường, ngoại trừ vẻ lạnh khốc và lạnh nhạt trong mắt thì không còn cảm xúc nào khác, như trông mắt lợi hại của chim ưng vậy, ba người đàn ông trung niên trước mặt nơm nớp lo sợ phả, diễn (daffin<;le3[quysdo0n mà mỗi khi anh nhìn người nào, người đó sẽ sợ run rẩy, gục đầu xuống không dám nhìn thẳng anh.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lãnh Mặc Phàm ném văn kiện trong tay xuống trước mặt bọn họ.

“Chuyện này..... Chuyện này nhất định là hiểu lầm, chúng tôi vốn không có tiết lộ một chữ.” Một người đàn ông tóc vàng giải thích.

“Đừng nói với tôi là đám văn kiện này tự mình chạy đến cục cảnh sát!” Lãnh Mặc Phàm cười lạnh một tiếng, đầy mắt đầy sát khí.

“Không, tôi cảm giác này trong này nhất định có nội gián, lần này người phụ trách vận chuyển quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn khó mà tìm được, cho chúng tôi một chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ tự mình giao người cho Hall tiên sinh xử trí.”

“Đừng đừng đừng..... Cho chúng tôi thời gian.”

“Ba ngày, cho tôi một lời giải thích, nếu không, các người tự biết hậu quả.” Lãnh Mặc Phàm lạnh lùng mở miệng.

Ba người bị đưa ra khỏi phòng, Jack đi tới, sắc mặt phán đoán, “Tôi có trực giác, nội gián là một trong ba người này.”

“Sao!” Lãnh Mặc Phàm ý muốn anh tiếp tục nói.

“Đầu tiên, loại trừ một chút, lần vận chuyển vũ khí này, người biết ngài là ông chủ thật sự, ngoại trừ ba người bọn họ ra, không có người thứ tư, thứ hai, bọn họ đã hoạt động lâu như vậy, bọn họ không phải là người dễ mua chuộc, lại càng không thể tiết lộ tin tức của ngài cho người khác, đương nhiên cũng có khả năng này, nhưng nếu bọn họ nói cho người thứ tư, thì người xui xẻo chính là ba người bọn họ, bọn họ không thể ngu xuẩn đến nỗi ngay cả mình cũng bán, cho nên, kết luận lại nội gián là một trong ba người bọn họ.”

“Vậy cậu cho rằng sẽ là ai?”

“Chuyện này sẽ thông cuộc điều tra kế tiếp, nhưng trong lòng tôi đã nghi ngờ một người, không biết có đúng hay không, nếu thật sự là tên đó, vậy thì hẳn tự tìm đường chết rồi.” Jack hơi thương tiếc nói.

Nước Mỹ, phòng riêng của Bộ trưởng Bộ Tư pháp.

Một bóng người xinh đẹp ngồi ở trước bàn vẽ tranh, bút di chuyển trong tay, vẽ ra một rừng cây đầy nắng sớm rất đẹp, ánh mặt trời vàng chói mắt chiếu xuống, mấy con thỏ nhỏ linh động dùng chân trước giữ cỏ xanh để ăn, trên trời xanh xa xăm, vài áng mây trắng trôi, trông trái mà du dương, tất cả hình ảnh đều xinh đẹp, kỹ thuật của người con gái càng vẽ càng tuyệt vời, Sarah chấm vài hạt sương sớm, một bức tranh xinh đẹp liền hoàn thành.

Cô vui vẻ mỉm cười, ngắm nhìn bức tranh của mình, mà lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa quấy rầy suy nghĩ của cô, cô đứng dậy đi ra mở

cửa, chỉ thấy hai người đàn ông mặc tây trang lễ phép đứng ở cửa, cô nhận ra bọn họ, là điều tra viên ở liên bang.

“Xin chào tiểu thư Sarah, xin hỏi Bộ trưởng có trong phòng không?”

“Ba tôi tham dự một tiệc rượu, còn chưa trở về.” Sarah nở nụ cười đáp lại.

“Vậy sao! Vậy làm phiền Sarah tiểu thư đưa tư liệu này cho ba cô.” Một người đàn ông đưa túi văn kiện cho cô.

“Được.” Sarah cảm lấy, nhìn theo bóng lưng hai người đàn ông rời đi.

Đóng cửa lại, Sarah xoay người, đột nhiên một bóng trắng nhanh chóng nhào về phía cô, cô hoảng sợ, giơ tay lên, cả người chật vật ngã xuống dưới đất, mà cái bóng trắng gây chuyện kia lại đang nhiệt tình rúc ở trước ngực cô, mở to đôi mắt rất vô tội.

“Hư hỏng, em thật hư hỏng.” Sarah buồn bực xoa đầu thú cưng, kéo cái lỗ tai dài của nó, “Lần sau không được như vậy nữa.” Nói xong, mới nghĩ đến tập tài liệu vừa rồi, cô nhìn qua, lại thờ dài, chỉ thấy tài liệu đã vương vãi lung tung.

“Nhìn chuyện tốt em làm kìa.” Sarah thăm oán, vừa nhặt tài liệu lên, chuẩn bị bỏ vào túi tài liệu, vừa kiểm tra lại, cô cũng hiếu kì nhìn thử, nghĩ rằng, chắc lại có chuyện xảy ra?

Nhưng mà lại nhìn thấy cái tên quen thuộc phía trên tài liệu, Hall, Lãnh, cô kinh hãi, đưa tập tài liệu đến gần mặt, nghĩ là mình nhìn lầm, nhưng mà, trên tài liệu thật sự chính là tên Lãnh Mặc Phàm, Sarah không dám tin kêu lên, “Làm sao có thể là tên của anh?”

Sarah lập tức nhặt hết tài liệu lên ngồi xuống sô pha, bắt đầu đọc tài liệu, nhưng mà càng đọc càng làm cho cô hết hồn, cô không dám tin một người tao nhã lịch thiệp như Lãnh Mặc Phàm lại có liên quan đến việc buôn bán vũ khí.

Nhất định là cô nghĩ sai rồi, nhất định là nghĩ sai rồi, anh không thể là người như vậy được. Sarah thầm hét lớn trong lòng, cô rất nhập thần, một lát sau phía sau có tiếng đóng cửa, cô hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy ba cô đang cời tây trang ra đi tới, hỏi cô, “Đang nhìn gì vậy bảo bối?”

Sarah đầy nghi vấn không tìm được lời giải đáp, cô chỉnh lại vẻ mặt ôn nhu ngày thường, đứng lên khỏi sô pha, khó thờ giao tài liệu cho ba, chần vãn, “Ba ba, có thể nói cho con biết những gì viết trên này là thật sao? Hay là lừa gạt?”

Ross thấy con gái xúc động, sợ run một chút, vươn tay cầm tài liệu cô đưa, sắc mặt cũng nghiêm túc, sau khi xem xong, ông bình tĩnh nói, “Sarah, chuyện này con không cần nhúng tay vào.”

“Ba ba, ba có ý gì? Chẳng lẽ ba cho rằng Hall tiên sinh là người như vậy sao?” Sarah khản cầu nhìn ông.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.” Ross cảm thấy nên nói cho Sarah biết Lãnh Mặc Phàm là người thế nào, cũng để cho cô cắt đứt mọi ý niệm đối với anh.

Nhưng sao Ross có thể hiểu được tâm trạng của Sarah chứ? Tình cảm cô đối với Lãnh Mặc Phàm đã không có cách nào thay đổi được, nghe thấy lời nói của ba tàn nhẫn như vậy, cô phản bác mạnh mẽ, “Không, nhất định là ba hiểu lầm rồi, anh ấy không phải là người như thế, con tin tưởng anh ấy.”

“Con vốn không biết gì về cậu ta, con lấy cái gì để tin tưởng cậu ta? Hãy nghe ba nói, Sarah, cậu ta tuyệt đối không phải là người mà con vẫn biết đâu.” Ross đau lòng nhìn con gái, ông thật sự không muốn nói những lời này để làm tổn thương cô.

“Không, con không cho là như vậy, con biết bây giờ con không biết gì về anh ấy, nhưng con tin tưởng anh ấy chính là người mà con muốn tìm, dù..... Dù anh ấy là loại người gì đi nữa, con đều thích anh ấy.” Sarah vô lực kêu lên.

“Nghe ba ba nói, rời khỏi cậu ta đi, đừng tới gần cậu ta nữa, con như vậy sẽ chỉ tự làm mình bị thương.” Ross tận tình khuyên nhủ.

“Con sẽ không rời khỏi anh ấy, cho dù anh ấy phạm vào tội gì, con cũng sẽ cùng anh gánh vác.” Sarah biểu hiện sự ương bướng của mình, cô xoay người chạy lên lầu, vài phút sau, xách va ly của mình xuống dưới, chuẩn bị ra ngoài.

Ross hoảng sợ, ông thật sự chưa từng thấy bộ dáng chống đối mạnh mẽ của con gái như vậy, ông thật không biết làm sao, “Con muốn đi đâu?”

“Con muốn đi tìm anh ấy, hỏi rõ ràng chuyện này.” Sarah nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Ross thật sự bị giật mình không nhỏ, nhưng khi ông đuổi theo đến nơi, Sarah đã lái xe đi mất.

Trong một biệt thự ở phía Nam Chicago, trang hoàng xa hoa thể hiện tài lực phi phàm của chủ nhân, bốn phía treo đầy rèm cửa dày, làm cho cả phòng khách có vẻ rất âm u, mà ở trên sô pha trong phòng khách, có một cơ thể to lớn đang ngồi ở đó, người ông và căn phòng âm u giống nhau, làm cho cả người ông nhìn giống như một con rắn độc ở trong hang động âm u, trên người đầy hơi thở lạnh khốc, ông chính là Rio, năm nay bốn mươi tám tuổi, điển(D@nf

Lúc này, cửa lớn hơi mở ra, một thân hình xinh đẹp đi vào, tóc dài được cột lên, gòai giang, khôn khéo, nhưng cũng tàn khốc, cô nhẹ chạy bộ đến trước mặt người đàn ông này, gục đầu xuống, cực kì cung kính gọi một tiếng, “boss.”

“Thời gian của cô không còn nhiều lắm.” Người đàn ông mở miệng, giọng nói khàn khàn, lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Thực xin lỗi, tạm thời tôi còn chưa tìm ra được chỗ ẩn thân của Trương Vinh.” Anna cúi đầu, vẻ mặt có chút sợ hãi.

Người đàn ông trầm ngâm một chút, cười lạnh một tiếng. “Lúc trước cô cũng không nói như vậy, cô nói trong vòng một tháng nhất định sẽ mang về đầu ông ta đến, hiện tại chỉ còn một ngày cuối cùng, nhưng lại vẫn chưa nhìn thấy gì.”

“Xin cho tôi thêm một ít thời gian.” Anna ngẩng đầu nhìn về phía cặp mắt âm lãnh kia, khẩn cầu.

“Ha ha, lại đây.” Người đàn ông vươn tay với cô, Anna sợ run một chút, vui mừng nhẹ nhàng đi qua ngồi xuống bên cạnh anh, Rio vươn tay sờ đuôi của cô, “Muốn tôi cho cô thời gian thì cũng được, hầu hạ tôi thoải mái, tôi sẽ cho cô thêm vài ngày.”

Anna quỳ rũ cười rộ lên, “Cám ơn ông chủ.” Nói xong, tự động đứng dậy dùng hết mọi khả năng để hầu hạ ông.

“Mấy ngày nay cô ở lại bên cạnh tôi, giúp tôi làm một chút chuyện.” Rio lên tiếng nói.

“Tất cả đều nghe theo sự bố trí của ông chủ.” Anna ôn nhu như rắn nước, bò lên cơ thể ông.

Ở một tòa biệt thự khác trong thành phố Chicago, trong phòng khách sạn, Tô Cẩm đang lẳng lặng chờ đợi thời cơ, tất cả mọi tư liệu cô đã nắm hết trong tay, bao gồm cả ngày giao dịch súng đạn lần này của Rio, còn khá hiểu biết về Rio.

“Sur ty, cha nuôi gọi chị đi qua đó.” Amy đẩy cửa đi vào nói một tiếng.

Tô Cẩm đứng dậy đi về phía phòng của Trương Vinh, chỉ thấy Trương Vinh đưa lưng về phía cô, đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tô Cẩm gọi ông một tiếng, “Cha nuôi, cha tìm con.”

“Tiểu Cẩm, con thật sự quyết định làm như vậy sao?” Trương Vinh nghiêng đầu trầm giọng hỏi.

“Mặc kệ có thể thành công hay không, con đều phải thử một lần, con không muốn cha nuôi và hai vị sư muội ngày nào cũng phải trải qua cuộc sống đuổi bắt này.”

“Nhưng con phải biết rằng chuyện này nguy hiểm cỡ nào.”

“Con biết, nhưng chúng ta không có lựa chọn khác không phải sao? Sớm hay muộn gì Anna cũng sẽ tìm tới cửa, so với việc bị động ngồi chờ cô ta, không bằng chủ động phản kích.” Tô Cẩm bình tĩnh trả lời.

“Nhưng Rio không phải là một người dễ đối phó, chỉ sợ ngay cả cơ hội tiếp cận con cũng không có.”

“Cha nuôi, cha quên mất mình đã dạy con cái gì rồi sao? Đối với nhiệm vụ, ngoại trừ tin tưởng thì chính là cố chấp, tất nhiên lần này không thể tiếp cận ông ta, nhưng ít ra lần sau con cũng có kinh nghiệm, mà nếu cứ bất động tại chỗ, vậy thì cái gì cũng sẽ không có.”

“Chỉ còn thời gian một tuần, nếu con thật sự muốn làm như vậy, vậy phải biết tình huống của Rio, ông ta đã đến Chicago, ở trong biệt thự phía Nam.”

“Dạ, con biết rồi.” Tô Cẩm gật đầu, lặng yên lui ra ngoài.

Sarah chạy ra khỏi nhà, đêm đó liền ở lại khách sạn, cô muốn gọi cho Lãnh Mặc Phàm, lại không ngờ lại không liên lạc được, sáng sớm hôm sau, cô lại đến tổng công ty tìm anh, phát hiện anh đã rời khỏi đó, Sarah cũng không biết vì sao cô lại để ý Lãnh Mặc Phàm như vậy, từ nhỏ đều được giáo dục đảng hoàng, ngoại trừ yêu say đắm Lãnh Mặc Phàm, hơn thế nữa, cô cảm thấy cô có nghĩa vụ đi nhắc nhở anh không được làm chuyện điên rồ, tuy rằng điều này làm cho cô giống một đứa ngốc, nhưng cô lại không thể phớt lờ được.

Khi đi ra khỏi công ty Lãnh Mặc Phàm, vừa mới trở lại xe Sarah liền nhớ tới một người, chị họ làm quản lý ở công ty hàng không, cô lập tức gọi điện thoại, chỉ chốc lát sau, chị họ đã bắt máy, “Sarah?”

“Chị họ, làm phiền chị tra cho em xem hai ngày nay có người nào tên là Hall Lãnh đăng ký hay không?”

“Lần trước thấy trên báo chí, còn đang muốn hỏi em xem là chuyện gì xảy ra, xem ra em đã yêu người ta rồi, anh ta là một người tuổi trẻ giàu có.” Đầu kia vang lên tiếng trêu ghẹo.

“Đừng nói giỡn nữa, nhanh tra cho em xem anh ấy có rời khỏi Washington hay không?”

“Với thân phận của anh ta chắc chắn sẽ không đăng ký chuyến bay bình thường, để chị xem thử tư liệu khác, em chờ một chút.”

Chỉ chốc lát sau, đầu bên kia vang lên tiếng nói, “Tra được rồi, Hall Lãnh đăng kí máy bay tư nhân đi Chicago vào ba ngày trước rồi, em có thể đến đó tìm anh ta.”

“Anh ấy ở khách sạn nào?”

“Đây chính là tin tức bí mật!”

“Em biết chị họ nhất định có thể tra ra được.” Sarah nũng nịu, tin tức này làm cho cô rất vui vẻ.

Quả nhiên, đầu dây bên kia tra ra được tên của một khách sạn năm sao cao cấp, Sarah lại kêu cô đặt một vé đi Chicago cho mình, xe nhanh chóng chạy tới sân bay.

Đèn rực rỡ sáng lên, Chicago xinh đẹp về đêm hiện ra trước mắt, trên đường cao tốc, một chiếc xe việt dã chạy như điên, mái tóc dài của người phụ nữ bay tán loạn trong gió, gương mặt xinh đẹp sắc bén, cặp mắt đầy vẻ kiên định, như một con sói, chạy trong suốt ba tiếng đồng hồ, cô đứng trong một thị trấn nhỏ ở phía Nam Chicago, mà biệt thự của Rio lại ở trên ngọn núi phía Nam của thị trấn nhỏ này, nơi này luôn bị hắc bang khống chế, thị trấn có vẻ rất tiêu điều, ở đây gần biển, cũng là nơi tốt nhất để giao dịch súng đạn.

Tô Cẩm chạy thẳng xe theo một hướng khác để lên núi, cô ngừng xe ở chân núi, một mình đi lên núi, thị trấn nhỏ này đều là người của Rio, cô tuyệt đối không thể để cho người ta phát hiện ra mình, Tô Cẩm nhanh chóng tiếp cận sườn núi, mà biệt thự hùng vĩ màu trắng son màu hồng ở ngay trước mắt cô, Tô Cẩm lấy kính viễn vọng ra xem xét tình huống, quả nhiên Rio là một người có tác phong nghiêm túc, bên ngoài biệt thự đều là vệ sĩ, tạo thành rào chắn nghiêm ngặt, muốn đi vào biệt thự để ám sát, rất khó để làm, Tô Cẩm từng là người mà Anna đuổi giết, cho nên, cô cũng không thể dùng điện mạo thật để xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cho nên, hiện tại chỉ có một khả năng có thể tiếp cận ông, đó là lúc tiến hành giao dịch súng đạn, ông nhất định sẽ xuất hiện ở hiện trường, mà lúc đó tình thế phức tạp, chính là cơ hội tốt nhất để tiếp cận ông, Tô Cẩm nghĩ như vậy, lại quan sát trong chốc lát, đột nhiên, cô thấy ở hành lang lầu hai có một bóng người quen thuộc, Anna, không thể tưởng được cô ta đã ở nơi này? Lừa gạt ở đây mắt Tô Cẩm đã chòng chát, này cô hận không thể tự tay giết chết người phụ nữ này.

Dưới sườn núi, Tô Cẩm cũng không rời đi, mà trở về thị trấn nhỏ, vào ở trong một khách sạn, cô cần lợi dụng những ngày này để quan sát lần giao dịch vũ khí này.

Mà cùng lúc đó, ở một khách sạn khác cách Tô Cẩm không xa một, Lục Thiếu Đình cũng có mục tiêu giống vậy, nhìn chăm chú vào đợt giao dịch vũ khí lần này, tối hôm qua anh mới đến nơi này, hiểu biết tất cả địa hình, chỉ chờ đợi thời gian giao dịch đến.

Có đôi khi ông trời trêu người, sau khi Lục Thiếu Đình lập xong kế hoạch, anh đứng ở trước cửa sổ, tâm tư bay xa, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp, anh hồi tưởng lại lần ở bờ biển, hình ảnh ôm hôn cô, từ đầu đến cuối, anh cũng không có cách nào quên được người phụ nữ này.

Lục Thiếu Đình cũng không biết, theo hướng anh nhìn, một khách sạn ẩn trong bóng đêm, trong một căn phòng, Tô Cẩm dựa vào cửa sổ, ngẩn người, thật ra bọn họ đang nhìn nhau, chỉ là hai người đều không yên lòng, xem nhẹ bóng người đối diện.

Trung tâm thành phố Chicago, khách sạn năm sao sáng đèn trong bóng đêm, cửa khách sạn, một chiếc taxi dừng lại, Sarah đi ra từ bên trong, cô vui sướng nhìn tên khách sạn, vừa đi vào, đi đến bàn tiếp tân hỏi tên người đăng ký, cuối cùng xác định phòng.

“Hô.....” Sarah kích động hô lên một tiếng, rốt cục cũng gặp được anh, loại cảm giác khẩn trương này làm cho cô vừa hưng phấn vừa bất an.

Trong phòng 8014, Jack báo cáo xong tin tức hôm nay, nhìn thoáng qua thời gian, đã mười giờ, anh nhìn bóng người trầm ngâm trên sofa nói, “Lãnh tông, tôi về phòng trước.”

“Ừ.” Lãnh Mặc Phàm lạnh nhạt đáp một tiếng, tiếp tục trầm tư.

Jack đi ra cửa, vươn tay mở cửa ra, vừa đang muốn đi ra, liền thấy một bóng người nhẹ nhàng đi tới, một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện ngay trước mặt anh, anh lắp bắp kinh hãi, mà đối phương cũng lắp bắp kinh hãi, hai người nhìn nhau vài giây, Jack nhận ra cô trước, “Sarah tiểu thư? Sao cô lại tới đây?”

“Xin hỏi Lãnh tiên sinh có ở trong phòng không?” Sarah khẩn trương hỏi.

“Có.” Jack nghi hoặc trả lời cô, nhưng không biết nguyên nhân cô ấy xuất hiện ở đây.

“Tôi tìm anh ấy có chút việc, tôi có thể vào không?” Sarah cười hỏi.

Jack quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Mặc Phàm đang ngồi trên sofa, vừa vặn thấy Lãnh Mặc Phàm cũng nhìn qua bên này, nghe thấy giọng nói chuyện, tất nhiên Lãnh Mặc Phàm cũng nhận ra Sarah, anh gật đầu với Jack, “Cho cô ấy vào.”

Sarah vui sướng nhẹ nhàng đi vào, nhìn người đàn ông vẫn xuất sắc đẹp đẽ trên sofa, tìm cô không kiềm chế được đập phịch phịch, cô cố hết sức thoải mái chào hỏi, “Hi, không có làm phiền anh chứ!”

Lãnh Mặc Phàm hít một hơi thở dài, cười, “Không có.” Nhưng anh không nghĩ ra vì sao cô lại ở chỗ này, chẳng lẽ cô theo dõi anh?

“Sao Sarah tiểu thư lại ở trong này?” Lãnh Mặc Phàm khó hiểu hỏi.

“A..... Thật ra tôi đến đây để tìm anh.” Sarah cố lấy dũng khí đối mặt với anh.

“Tìm tôi? Tìm tôi có việc sao?” Lãnh Mặc Phàm ngăn ra, càng khó hiểu.

Sarah nghĩ đến tập tài liệu kia chỉ tội anh, cảm giác khẩn trương của cô bắt đầu biến mất, cô chỉ vào sofa, “Tôi có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

“Mời ngồi.” Lãnh Mặc Phàm vươn tay mời ngồi, quay đầu nói với Jack, “Lấy hai chén cà phê.”

Sarah vén tóc hơi rối loạn bên tai, ánh mắt do dự một chút, ngẩng đầu lên bình tĩnh nói, “Tôi nhìn thấy cha tôi có một tập tài liệu, trong đó lên án anh, cho nên tôi đến đây tìm anh, lấy thân phận bạn bè để hỏi anh, tin tức trong đó không phải thật, đúng không?”

Lãnh Mặc Phàm sững sốt, cả nửa ngày, anh mới cảm thấy có chút buồn cười nhếch khóe miệng, “Cô chạy tới nơi này vì muốn nói chuyện này với tôi sao?”

Sarah thật sự gật đầu, “Đúng, tôi muốn biết đây có phải là sự thật không?”

Lãnh Mặc Phàm nở nụ cười, khen, “Cô cũng thật đáng yêu.”

Sarah bị tiếng cười của anh khiến không biết phải làm sao, mặt đỏ lên, cô không biết những lời này của anh là ca ngợi hay là có ý khác, nhưng cô cũng hiểu được mình giống một đứa ngốc, làm một chuyện ngốc.

“Cô tin tôi là người như vậy sao?” Lãnh Mặc Phàm dừng cười, nhìn chằm chằm cô.

“Đương nhiên không tin.” Sarah vội nói.

“Vậy đúng rồi, mặc dù có chút hiểu lầm, nhưng chuyện này sẽ sớm rõ ràng.”

Sarah thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nếu đã như vậy, thì tốt rồi, tôi thật sự lo lắng cho anh.”

“Cảm ơn Sarah tiểu thư quan tâm.” Lãnh Mặc Phàm thâm thúy cười nhìn cô.

Mặt Sarah không khỏi nóng lên, cô gục đầu xuống, thẹn thùng đùa nghịch ống tay áo, tâm trạng cũng rất thỏa mãn, cô cảm thấy mặc dù mình làm chuyện ngu ngốc, nhưng lại đáng giá.

Lúc này, Jack đẩy cửa đi vào, nói nhỏ vài câu bên tai Lãnh Mặc Phàm, sắc mặt Lãnh Mặc Phàm hơi đổi, trầm giọng nói, “Đến anh ta tới.” Nói xong, nói với Sarah, “Thật có lỗi, tôi còn có chuyện muốn xử lý.”

Sarah thông minh biết được cô nên rời đi, cô gật đầu, “Vậy tôi không quấy rầy nữa.” Lúc gần đi, không quên quuyền luyện liếc anh một cái.

Jack nhìn Sarah rời đi, nhún vai nói, “Lãnh tổng, xem ra cô gái này thật sự mê muội ngài! Còn chạy từ xa tới đây để quan tâm ngài.”

Lãnh Mặc Phàm không cho là đúng nở nụ cười, biểu cảm lập tức lãnh khốc đi, “Đã điều tra xong rồi sao?”

“Rất rõ ràng, thật sự là hấn ta, lần trước bởi vì phạm sai lầm, mà bị khấu trừ hai phần ba hoa hồng, vì thế hấn ta tiết lộ tin tức cho cục điều tra liên bang, mà hấn ta cũng tính làm xong vụ này, sẽ rửa tay gác kiếm, người của hấn ở ngay dưới lầu, lát nữa đi lên gặp ngài.”

“Ừ.” Lãnh Mặc Phàm gật đầu.

Sarah ra ngoài cửa phòng, nhưng không lập tức xuống lầu, cô tự hỏi đêm nay có nên ở lại khách sạn này không, quyết định xong, mới đi đến cửa thang máy, lúc này thang máy đang đi lên, Sarah kiên nhẫn chờ, khi thang máy tới nơi, cô đi vào theo bản năng, nhưng mà, ngẩng đầu nhìn thấy bốn người đàn ông mặc đồ đen, cô sợ tới mức lui ra sau từng bước, vội vàng nhường đường, diễn(d@nf

Bốn người nhìn thoáng qua Sarah liền đi ra hành lang, Sarah nhìn theo bóng lưng bọn họ, chuẩn bị vào thang máy, nhưng mà vừa bước vào một chân, đột nhiên cô lại muốn làm gì đó, thu chân lại vụng trộm nhìn lên ở một góc, khi nhìn thấy nhóm người này đi đến cửa phòng Lãnh Mặc Phàm, Sarah chỉ cảm thấy tim nhanh chóng lạnh như băng, hết hồn, trời ạ! Bọn họ lại đi gặp Lãnh Mặc Phàm?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sarah lập tức trở nên bối rối, sao Lãnh Mặc Phàm có thể liên quan đến mấy người như vậy? Bọn họ là người nào? Cô nghĩ tới đám tài liệu kia, lòng của cô lại loạn cả lên, Lãnh Mặc Phàm thoát nhìn thâm trầm khó lường, cô vốn không đoán ra tâm tư của anh, ngay cả vừa rồi nói chuyện với anh, cô cũng không biết lời nói của anh là thật hay giả, vừa rồi cô lựa chọn tin tưởng anh, nhưng hiện tại, lòng của cô có chút dao động.

“Không, tuyệt đối không thể để cho anh làm hư vậy, mình nhất định phải khuyên anh.” Sarah vô lực tưởng tượng, đồng thời cũng kiên định, hạ quyết tâm, cô đi xuống lầu.

Trong phòng, bốn người mặc đồ đen cung kính đứng trước mặt Lãnh Mặc Phàm, bốn người này bị hoài nghi là thuộc hạ của Borg, trong đó có một người lấy ảnh chụp trong túi ra đặt lên bàn, “Đây là ảnh lần trước tôi chụp trộm được, người đàn ông mặc tây trang trong đó chính là thám tử của cục liên bang.”

Chỉ thấy trong ảnh chụp, Borg đang uống cà phê với người đàn ông đó trong quán cà phê, hơn nữa trên bàn còn đặt một tập tài liệu, Jack lại hỏi mấy câu, liền để bọn họ rời đi.

“Chứng cứ lần này, có thể xuống tay.” Jack trầm giọng nói.

“Đêm nay lên máy bay, dọn dẹp mọi chuyện, ngày kia ra tay.” Lãnh Mặc Phàm cười lạnh ra lệnh.

“Tôi nghĩ hành động của chúng ta ở Chicago lần này, đã nằm trong tầm mắt cảnh sát, nhưng, tất cả đã được ấn định, bọn họ tuyệt đối không hoài nghi

đến chúng ta.”

“Sau này tuyệt đối phải cẩn thận.” Giọng Lãnh Mặc Phàm nghiêm trọng, trong mắt lộ vẻ buồn bực, anh thật chán ghét khi phải xử lý loại chuyện như vậy.

“Dạ, tôi sẽ thật cẩn thận.” Jack thật mạnh lên tiếng trả lời.

Hai giờ đêm, một máy bay tư nhân cất cánh khỏi sân bay, Lãnh Mặc Phàm và Jack trở về Washington, trong khách sạn, Sarah lại thức trắng đêm, cô nhất định phải biết rõ ràng nguyên nhân chuyện này, cô nhớ rõ thông tin trên tập tài liệu đó, lần giao dịch súng đạn này sẽ diễn ra ở một thị trấn nhỏ phía Nam Chicago, mà tên thị trấn đó cô đã ghi tạc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tình thương

Edit: susublu

Khi mong chờ một chuyện gì đó quá nhiều, thời gian lại trở nên gian nan, ba ngày ở thị trấn nhỏ, Tô Cẩm thăm dò tất cả tình hình nơi này, lái xe trở về khách sạn, thông qua quan hệ Trương Vinh đã đưa đến cho cô súng tối tân nhất, khi cô ở trong phòng kiểm tra súng, Amy đi vào, nói với Tô Cẩm đang ngồi ở trước bàn, “Sur ty, lần này để cho em giúp chị đi.”

“Không cần, rất nguy hiểm.” Tô Cẩm không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối, cô vẫn thích hành động một mình.

“Nhưng em cảm thấy có vẻ chị cần người hợp tác, chị cũng nói người lần này phải đối phó không phải người thường, rất nguy hiểm, chị càng cần sự hỗ trợ của em, hơn nữa em đã ghi tạc mọi thông tin trong đầu, tuyệt đối có thể giúp được chị.” Amy không cam lòng kêu lên.

“Để cho con bé đi theo con đi.” Ngoài cửa, giọng nói của Trương Vinh vang lên, anh đi vào phòng.

Tô Cẩm thả súng trong tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn Trương Vinh nói, “Cha nuôi, con có thể ứng phó.”

“Có người hỗ trợ vẫn tốt hơn hành động một mình, cha không muốn con xảy ra chuyện gì.” Giọng nói của Trương Vinh đầy vẻ uy nghiêm, thật ra đây là một loại quan tâm.

Tô Cẩm thỏa hiệp thờ dài một hơi, “Được rồi! Amy, em chỉ còn hai ngày nữa để chuẩn bị.”

“Em đã chuẩn bị xong hết rồi.” Amy vui vẻ cười rộ lên, giống như được cho phép là chuyện vui nhất.

Tô Cẩm bắt đầu đi lác đầu, Amy và Ivan thường chỉ làm nhiệm vụ bình thường, cơ hội dán thân vào mưa bom bão đạn rất ít, nên mới vui vẻ như vậy.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm và Amy trang bị mọi thứ liên xuất phát, xe việt dã chống đạn cao cấp, súng hạng nặng với sức sát thương mạnh mẽ, còn có các loại vũ khí tối cao khác, ba tiếng sau, hai người tới một trấn nhỏ ở phía Nam, chuẩn bị tiến hành ám sát vào nửa đêm hôm nay.

Cùng lúc đó, trên đường quốc lộ rộng lớn, một chiếc xe hơi màu đen khác cũng đi vào phạm vi thị trấn này, Sarah thò đầu ra đánh giá quang cảnh trước mắt, diễn(d@fille3quysdo0n đoán xem đợt giao dịch vũ khí lần này sẽ ra ở đâu, cô đoán nhất định Lãnh Mặc Phàm cũng sẽ đi tới đó. Cô phải đến đó ngăn cản anh trước khi cảnh sát đến, lúc này cô vốn không biết cô sắp đối mặt với tình huống nguy hiểm thế nào.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên, cô cảm thấy vừa thấy là ba cô gọi tới, cô bấm nút nghe, “Dạ.”

“Sarah, bây giờ con đang ở đâu?” Đầu dây kia là giọng quan tâm của Ross.

“Con sẽ về nhanh thôi.” Sarah vội nói.

“Tôi hôm qua chị họ con gọi điện thoại cho ba, nói con đi Chicago, con đến đó làm gì?” Ross dò hỏi.

Sarah dừng xe lại, bình tĩnh nói, “Ba ba, những lời cáo buộc trong tài liệu kia là thật hay là giả, con nhất định phải biết rõ, bây giờ con đang ở một thị trấn nhỏ phía Nam Chicago, con biết trong đêm nay ở đây sẽ có một cuộc giao dịch, con muốn xác định xem Lãnh Mặc Phàm có tham gia hay không.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng hét khiếp sợ của Ross, “Cái gì? Con ở đó làm gì?”

“Ba ba, con không muốn nhiều lời, bây giờ con đang chạy đến đó, lát nữa con gọi điện lại cho ba.” Sarah nói xong, ngắt điện thoại.

Mà ở trong văn phòng của cục điều tra liên bang, Ross cầm điện thoại cả người ngây ra, ông nhanh chóng bước ra khỏi cửa, tùy tay kéo một điều tra viên lại hỏi, “Có phải hành động ngăn chặn cuộc giao dịch súng đạn đêm nay diễn ra ở một thị trấn dẹt vài không?”

“Đúng vậy! Bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng ở đó, sao vậy Trưởng quan?” Điều tra viên trả lời.

Ross biến sắc, vô cùng lo âu trở lại văn phòng, bấm một dãy số điện thoại, “Lập tức sắp xếp một chuyến bay đi Chicago nhanh nhất cho tôi, phải nhanh nhất.....”

Ở một nơi gần biển trong trấn dột vại, hôm nay canh phòng nghiêm ngặt, trên bến tàu đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người thuộc hắc bang cầm súng đi qua đi lại, quan sát động tĩnh bốn phía, mà tới đêm, ba chiếc xe việt dã màu đen chạy đến kho hàng lớn cạnh bờ biển, Rio bước từ trên xe xuống, phía sau ông là Anna và bốn trợ thủ đắc lực khác.

Đi vào kho hàng, ba mươi người đàn ông hắc bang cung kính gọi một tiếng “Ông chủ.” Rio vừa lòng nhìn mọi thứ được sắp xếp trong đêm nay, nghĩ tới lợi ích lần này, tâm trạng ông rất tốt.

“Lão đại, trong phòng có điều hòa, ngài đi lên đó ngồi trước! Chờ có tin tức chúng tôi sẽ thông báo cho ngài.” Một gã thủ hạ cười nịnh nọt.

Rio gật đầu, dẫn theo Anna lên lầu, đi vào phòng, Anna đóng cửa lại nói, “Đối với đợt giao dịch hàng hóa lần này ông chủ có vẻ rất tin tưởng.”

“Kho hàng này không phải là chỗ người thường có thể tới.” Rio hít một hơi thuốc, trầm giọng nói.

“Không biết người thân bí đối đầu với ngài là ai?” Anna thử thăm dò.

Mắt Rio hung ác nhìn thoáng qua, nhếch khóe môi, “Sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

“Dạ.....” Anna lập tức thuận theo gục đầu xuống, mắt lại hơi hoảng sợ, nhưng lại nhanh chóng lạnh xuống, cô rất e ngại Rio, một mặt là làm cho ông xem, mà suy nghĩ thật sự trong lòng cô không ai đoán ra được.

Ở một khách sạn trong trấn nhỏ, Amy nhìn hình ảnh trong camera, vỗ tay nói, “Sói đến rồi.”

Tô Cẩm tiến lên nhìn hình ảnh trong đó, đây là kho hàng mấy ngày hôm trước cô cài camera ở cửa, giúp cô tìm kiếm được cơ hội thuận lợi để xuống tay.

“Không thể tin được cô ta đã ở đó rồi.” Amy bĩu môi, nhìn chằm chằm người phụ nữ xinh đẹp trong camera.

Mắt Tô Cẩm trầm xuống, cô đã hận Anna thấu xương, cô nhếch môi nói, “Đêm nay chị sẽ khiến cô ta biến mất.”

“Sư tỷ, khi nào thì chúng ta hành động?” Kinh nghiệm của Amy không đủ để phán đoán thời cơ.

“Thời cơ tốt nhất chính là chờ đến lúc hàng hóa của bọn họ đến, đến lúc đó mọi thủ hạ của ông ta đều đến bến tàu nhận hàng, đó là thời điểm tốt nhất để chúng ta xuống tay.” Tô Cẩm bình tĩnh phân tích.

Mà ở một khách sạn khác, Lục Thiếu Đình dẫn dắt đội ngũ bạn rận tiến hành hành động bắt giữ Rio, bọn họ có thiết bị vệ tinh tiên tiến, quan sát rõ ràng tình huống ở bến tàu, mà thời gian bọn họ hành động cũng trùng với Tô Cẩm, nhưng mục tiêu lần này của bọn họ không phải là người, mà là súng đạn lần này.

Thời gian ở thông thả hành tẩu, đột nhiên bình tĩnh kho hàng lý truyền đến một tia đèn xe, từ vườn xa gần, còn không có tới kho hàng trước mặt, đã bị bốn hắc bang người đàn ông ngăn cản xuống dưới.

“A, là một tiểu thư đáng yêu.” Người đàn ông cầm đầu cười dâm dăng một tiếng, nhìn Sarah hoảng sợ trong xe, tỏ vẻ dâm loạn.

“Mấy người là ai?” Sarah kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Tiểu thư không thể đến chỗ này, cô có biết lát nữa nơi này có chuyện gì xảy ra không?” Một người đàn ông khác cảnh cáo, trong giọng nói cũng có ý đùa giỡn.

Sarah mở to mắt nhìn bọn họ, liều mạng gan dạ sáng suốt, cô ngừng đầu nói, “Vì sao tôi không thể tới nơi này? Nơi này sắp có chuyện gì?”

“Đây chính là bí mật, nhưng, cô đã đến đây, muốn đi cũng không được, xuống xe.” Một người đàn ông thô lỗ kéo cửa xe của cô ra.

“A..... Các người muốn làm gì?” Sarah hoảng sợ, bóp lấy khóa xe, nhưng mà, người đàn ông kia lại lấy một tảng đá đến, đập vỡ cửa kính xe, mở khóa kéo cô xuống dưới, Sarah kinh hoàng giãy dụa, vươn tay cầm lấy túi, một người đàn ông khác nhanh hơn cô, nhặt túi của cô lên, rút tay ra khỏi túi cười âm hiểm một tiếng “Muốn gọi điện thoại sao?” Nói xong, anh dùng sức bóp nát điện thoại di động làm đôi, ném vào nước.

“Các người..... Các người là ai?” Sarah ý thức được cô gặp phải một đám xã hội đen, đáy mắt toát ra sự e ngại.

“Bất cô ta đến kho hàng, trói lại, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, tìm người đến hỏi thăm cô ta thật tốt.”

Bọn họ không tốn chút sức nào đã trói được Sarah vào kho hàng, nhìn thấy vài người đàn ông trắng kiện khoảng ba mươi đánh bài ở bên trong, cô sắp khóc, rốt cuộc cô đã tới cái nơi nào thế này? Càng làm cho cô kinh hồn hơn là ánh mắt đám người này nhìn cô, đám xã hội đen này chưa từng gặp qua cô gái nào cao quý như vậy, nên đều nở nụ cười dâm ô.

Trong đó có một người vươn tay sờ mặt của cô, Sarah sợ tới mức hét ầm lên, “Các người không được đụng đến tôi, buông.....”

Tiếng hét chói tai của cô khiến cho Rio ở trên lầu chú ý, ông đẩy cửa đi ra, trầm giọng nói, “Các người đang làm cái gì?”

“Ông chủ, đột nhiên có một cô gái đến chỗ này của chúng ta, chúng tôi đang thẩm vấn cô ta!”

Rio nhìn thoáng qua Sarah, lãnh khốc nói, “Đừng để chuyện không may xảy ra, làm việc sạch sẽ lưu loát một chút.”

“Chờ một chút, tôi muốn gặp một người” Sarah chạy vội kêu lên.

“Người nào?” Rio cười âm hiểm nhìn cô.

“Tôi muốn tìm một người tên là Hall Lanh, tôi là bạn của anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy.” Sarah khẩn cấp kêu lên.

Khi nghe thấy cái tên này, mặt Rio lập tức âm trầm và phức tạp, ông không dám tin nhìn cô gái này, tức giận nói, “Nơi này không có người cô muốn tìm.”

“Tôi chỉ muốn gặp anh ấy, cầu xin ông.” Sarah ngẩng đầu khẩn cầu.

“Ông chủ, cô ta thật phiền phức, có cần giết luôn không.” Thủ hạ nhìn ra lửa giận của Rio, dò hỏi.

“Không được động đến cô ta, nhốt cô ta vào sau kho súng đi, ngày mai thả cô ta đi.” Rio nặng nề hạ lệnh, ánh mắt uy hiếp làm cho đám thủ hạ không dám làm xằng làm bậy, thái độ đối với Sarah lập tức thay đổi, “Tiểu thư, ông chủ của chúng tôi nhân từ, cô phối hợp một chút nếu không sẽ có chuyện.” Nói xong, kéo cô vào sau kho súng.

Đứng ở lan can, khoe miệng Anna nhếch lên, âm thầm cười lạnh một tiếng, quả nhiên ông chủ thần bí sau màn lần này là Lanh Mặc Phàm, nghĩ đến người đàn ông kia, trên mặt của cô lại có chút động tâm, ai, vì sao cô ta lại có phúc khí tốt như vậy?

Trong khách sạn, tổ chức cảnh sát quốc tế đang khẩn trương giám thị mục tiêu hành động lần này, đột nhiên điện thoại vang lên, người nhận điện thoại là Lam Mị, cô thấp giọng nói một tiếng, ngắt điện thoại, kinh ngạc nói, “Bộ trưởng bộ Tư pháp, Ross đang trên đường đến đây, nghe giọng điệu hình như có gì đó rất lo lắng.”

Lục Thiếu Đình nhíu mày nói, “Ông ấy có nói gì hay không?”

“Không có, ông ấy chỉ hỏi chúng ta đã có hành động chưa, sau đó muốn chúng ta cho địa chỉ.” Lam Mị nghi hoặc nói.

Nửa tiếng sau, Ross mang theo hai trợ lý đi vào, vừa vào liền hỏi về hành động lần này, “Tình huống hiện tại thế nào?”

“Còn đang giám thị hiện trường chặt chẽ.”

“Có nhìn thấy con gái Sarah của tôi đến không?” Ross vội hỏi, mắt nhìn về phía Lục Thiếu Đình.

“Cái gì? Con gái của ngài cũng đến nơi này?” Lục Thiếu Đình nhíu mày nói.

“Mau nhìn này, hình như bọn họ kéo một cô gái từ trong xe ra.” Trên màn hình xuất hiện một hình ảnh, Ross chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra Sarah, “Là con gái tôi, Sarah.” Ông gấp đến độ nhìn màn hình hô lên.

“Bộ trưởng, ngài có thể giải thích một chút vì sao con gái ngài lại xuất hiện ở đây hay không?” Lục Thiếu Đình trầm giọng hỏi.

“Sarah nhất thời tùy hứng chạy tới nơi này tìm người.”

“Tìm người nào?”

“Là Lanh Mặc Phàm.” Ross nói tới đây, liền kêu trợ lý qua, “Lập tức kết nối với điện thoại của Lanh Mặc Phàm, tôi muốn biết vì sao con gái của tôi ở đây.”

Lục Thiếu Đình nghe đến tên này, khuôn mặt tuấn tú liền âm trầm đi, đồng thời lâm vào trầm tư.

Washington, MI.

Trong khách sạn bảy sao cao cấp.

Jack đang xem bóng đá, di động bên cạnh đột nhiên vang lên, anh nhìn thoáng qua vươn tay nhấn nghe, “Xin chào.”

“Tôi muốn tìm Hall tiên sinh, kêu anh ta nhận điện thoại.”

“Tôi là trợ lý anh ấy, xin hỏi ông tìm Hall tiên sinh có việc gì không?” Jack lễ phép hỏi.

Đầu kia gầm nhẹ lên, “Tôi muốn hỏi cậu ta đã nói với con gái tôi cái gì, vì sao Sarah lại chạy một mình đến thị trấn dột vãi đó, hiện tại đã rơi vào trong tay hắc bang rồi.”

“Cái gì?” Jack la hoảng lên.

Jack nghe điện thoại xong, chạy ngay ra khỏi cửa phòng, gõ cửa phòng kế bên, chỉ chốc lát sau, Lãnh Mặc Phàm khoác áo tắm mở cửa, có chút ảo não nói, “Chuyện gì?”

“Lãnh tổng, mọi chuyện không ổn, Sarah tiểu thư bị đám người giao dịch súng đạn bắt được.” Jack vội kêu lên.

“Cậu nói cái gì?” Mắt Lãnh Mặc Phàm mở to, còn chưa phản ứng lại.

Jack bình tĩnh kể lại cuộc điện thoại vừa rồi, lúc này Lãnh Mặc Phàm mới hiểu là chuyện gì xảy ra, khuôn mặt tuấn tú lập tức âm trầm, “Cô gái này, sao lại ngu như vậy?”

“Lãnh tổng, xem ra chúng ta phải nhanh chóng bay đến Chicago một chuyến.” Jack nhắc nhở.

“Lập tức sắp xếp máy bay, 10 phút sau gặp dưới lầu.” Lãnh Mặc Phàm trầm giọng nói, đóng cửa phòng lại.

Trên bầu trời đêm, máy bay lóe sáng như cánh chim, bay đến sân bay Chicago.

Thời gian trôi qua từng chút một, hai thế lực chú ý cùng chú ý đến lần giao dịch súng đạn này, đã đến chín giờ tối, thần kinh mọi người đều bắt đầu căng thẳng hơn, bởi vì lát nữa sẽ có một hành động lớn xảy ra.

Mà ở một phòng khách sạn khác, Tô Cẩm và Amy đã trang bị đầy đủ hết mọi thứ, 10 giờ bắt đầu tiến vào trong lòng địch, thời gian nhỏ giọt, rốt cục đến mười giờ, Amy và Tô Cẩm lái xe ra khỏi gara, dự định đường đi tiếp cận kho hàng.

Về phía Lục Thiếu Đình, Sarah gặp rủi ro làm hành động lần này thêm khó khăn, Bộ trưởng Bộ tư pháp, Ross đã sắp diễn rồi, yêu cầu đầu tiên của ông chính là dù hành động như thế nào, nhất định phải bảo đảm con gái ông an toàn, nhất định phải đưa cô ra ngoài an toàn.

Tất nhiên Lục Thiếu Đình sẽ bảo đảm chuyện này, đồng thời cũng bày lại kế hoạch khác, diễn {D@fnn,

Mười một giờ, toàn bộ người hắc bang trong kho hàng bắt đầu khẩn trương chờ tin ở bến tàu, thời gian là giao dịch lúc mười hai giờ, còn không đến một giờ nữa, mà ngay lúc bọn họ nhìn chăm chú vào mặt biển, ở phía Tây Nam kho hàng, hai thân hình linh hoạt đi vào, trốn ở một chỗ tối, Tô Cẩm đứng ở cửa sổ nhỏ trong kho hàng nhìn ra bên ngoài, khoảng ba đến bốn mươi người ở bên ngoài, mắt của cô liếc về phía căn phòng trên cầu thang xoắn ốc ở lầu hai, nơi đó đèn sáng, ở cửa sổ có bóng người, đó chính là Rio và Anna, ông và Amy lặng lẽ chờ đến lúc không giờ.

Ở mười một giờ bốn mươi phút, trên mặt biển đột nhiên có ánh đèn, đó là ánh đèn của thuyền hàng, đang chạy đến bến tàu, nhất thời, kho hàng rầm rộ lên, người hắc bang bắt đầu hành động, lái ba chiếc container đến chỗ bến tàu, cùng đợi nhận hàng hóa, bến tàu cách kho hàng ít nhất năm ngàn mét, lúc này, trong kho hàng ngoại trừ bốn thủ vệ thì rất trống trải, Tô Cẩm và Amy liếc nhau, Tô Cẩm nhỏ giọng nói với Amy, “Em ở lại chỗ này hỗ trợ, một mình chị đi vào là được.”

“Sur ty cẩn thận.” Amy quan tâm nói.

Tô Cẩm gật đầu, cơ thể mạnh mẽ theo trèo theo cửa sổ đi vào, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, giống như Báo Châu Mỹ, bình tĩnh tới gần con mồi, người đàn ông đứng ở kho hàng vốn không nhận ra được nguy hiểm đang tới gần, khi anh cảm giác được phía sau có gì kỳ lạ, cô anh đã bị một cánh tay hung hăng vịn gầy, Tô Cẩm đỡ anh nằm xuống mặt đất, tiếp theo, thân thể đánh về phía người đàn ông bên kia, người đàn ông kia đang chăm chú nhìn điện thoại, Tô Cẩm giải quyết xong không tốn chút sức nào, mà hai người đàn ông ở cửa, đang nói chuyện phiếm, toàn thân Tô Cẩm tỏa ra khí thế âm lãnh nguy hiểm, mỉm cười đi về phía bọn họ, kéo dây thắt lưng màu đen trên người xuống, là làm cho tất cả đàn ông phun máu mũi nhìn vốc người mê hoặc như ma quỷ, mà khuôn mặt mỉm cười, làm cho người ta ngây người trong mười giây, lợi dụng mười giây này, trong tay Tô Cẩm xuất hiện một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim hai người bọn họ mà không một chút do dự.

Tô Cẩm nhìn thoáng qua bến tàu, vươn tay đóng cửa sắt, cửa kêu một tiếng két, rất nhanh, cửa lầu hai bị mở ra, Anna nhanh chóng đi ra, khi cô nhìn thấy hai thi thể ở kho hàng và nữ sát thủ đầy sát khí đứng ở trong đại sảnh, Anna cười rộ lên, “Ha! Tự động dâng đến cửa luôn sao?”

“Là ai?” Giọng nói âm trầm của Rio truyền ra từ bên trong, tiếp theo, ông nhìn bóng dáng khỏe mạnh xuất hiện ở lan can, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Tô Cẩm, khen, “Con gái nuôi của Trương Vinh quả nhiên có dũng khí, cũng rất được.”

Tô Cẩm lạnh lùng nhìn một nam một nữ ở lan can, trong mắt đầy khí lạnh, cô lưu loát rút súng ngắn từ bên hông ra, nổ súng liên tục vào hai người Anna, Rio lui về phòng, Anna lại thả người theo lan can, đồng thời rút súng ở thắt lưng ra phản kích.

Tô Cẩm xoay vài cái, trốn sau tấm ván gỗ, ẩn núp bắn Anna, Anna cười lạnh lên tiếng, “Cô đã đến đây, hôm nay đừng mơ tưởng chạy trốn.”

“Nếu cô không chết, thì có đuổi tôi cũng không đi.” Tô Cẩm không chút khách sáo đáp lại.

“Cô cho là cô giết được tôi sao? Có giỏi thì đừng dùng súng, cô không bắn tôi, tôi cũng không bắn cô, chúng ta đấu tay đôi, thế nào?” Anna khiêu khích.

“Tôi sẽ không trúng quỷ kế của cô.” Tô Cẩm hừ lạnh một tiếng.

“Phải biết rằng bên ngoài có thể có ba mươi người đang chờ cô, nếu muốn nhanh chóng giết tôi, biện pháp này là nhanh nhất, như thế nào? Cô không dám sao? Lúc trước cô mạnh hơn tôi đó!” Anna tiếp tục khiêu khích.

Tô Cẩm không để ý tới cô ta, tiếp tục bắn về chỗ cô trốn, trong lòng cô cũng biết, giết Anna như vậy chỉ lãng phí thời gian và đạn, bỏ súng xuống, cả hai người đều không gây thương tích cho đối phương.

Lúc này, Tô Cẩm đột nhiên lên đạn, đạn đã không còn nữa, Anna ở đối diện nghe được, lập tức cười nói, “Tôi rất muốn đánh với cô một hồi, thế nào?”

Tô Cẩm ném súng lên trời, đá con dao dưới chân về phía Anna, “Đến đây đi!”

Anna đứng lên, ném súng trong tay qua hai bên, cô cũng mặc quần áo bó màu lam, cho nên liếc mắt một cái liền nhìn ra được cô cũng không có giấu vũ khí, nhất thời, trong đại sảnh rộng lớn, hai bóng người xinh đẹp khiêu gọi đứng đối diện, một người mặc đồ màu lam yêu nghiệt, một người thiên sứ của bóng đêm, đều có hơi thở lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, còn có ý nghĩ muốn xé nát đối phương như sợi dừ.

Ngực Tô Cẩm dâng lên một ngọn lửa giận dữ, chưa bao giờ có đối thủ nào làm cho cô vừa giận vừa hận, vừa đau khổ đến cực điểm, chị em từng lớn lên cùng nhau, lại xa lạ đến nỗi đáng sợ.

Cảm xúc của Anna cũng phức tạp, đáy mắt cô không có một chút cảm xúc, ngoại trừ nụ cười lạnh, cô biết cô đã bị đã tâm khuếch tán, người phụ nữ trước mắt này phải biến mất, nếu không sau này sẽ trở thành trở ngại đáng sợ nhất của cô.

Đối diện khoảng mười giây, Tô Cẩm công kích trước, quả đấm nhanh như tia chớp đánh vào ngực Anna, Anna nghiêng người né tránh, cũng vung đấm đánh trả, các cô từng là chị em thân thiết nhất, các chiêu thức của đối phương đều nắm rất rõ, trước kia các cô chính là đối thủ tập huấn, mà ngày hôm nay, lại là đối thủ sinh tử.

Đào mắt đã giao thủ được ba bốn mươi chiêu thức, nhưng cả hai đều không có chút vết thương, bởi vì quen thuộc lẫn nhau, nên các cô có thể dự đoán được động tác kế tiếp của đối phương mà đánh đòn phủ đầu, ngoại trừ một trong hai người có thể tìm được phương pháp nào có ích, nếu không cả hai cũng chỉ đang tự tiêu hao sức lực.

Lúc hai người bỏ vũ khí, thì đây là một trận quyết đấu đơn thuần, Anna thầm nghĩ muốn dùng cơ thể Tô Cẩm để chứng minh mình mạnh hơn, đồng thời cũng muốn mạng của cô, mà Tô Cẩm cũng thầm nghĩ muốn mạng của cô ta, cho nên, Tô Cẩm ác hơn Anna, để cô ta thối lui đến một cây cột, mắt của cô thấy trên cột có quấn một dây sắt, cô không chút do dự nắm lấy, Anna thấy thế, quả nhiên có chút sợ hãi lui về phía sau vài bước, Tô Cẩm nhanh như tia chớp, sợi xích sắt trong tay hung hăng quật tới người Anna, Anna cố hết sức né tránh, nhưng tránh không thoát nên thắt lưng bị quật trúng, cô khê rên một tiếng, ôm bụng lui về phía sau vài bước, đồng thời, âm thầm sờ cây sắt đang dựa vào tường, lúc Tô Cẩm công kích tiếp, cô ta vung cây sắt lên chặn dây xích sắt của cô, kéo thật mạnh, Tô Cẩm bị kéo qua, Anna đá một cước, đá vào vai Tô Cẩm, Tô Cẩm bị đau lui về phía sau vài bước, rút xích sắt về.

Amy ở ngoài cửa sổ nhìn mà kinh hãi không thôi, cô đang âm thầm chảy mồ hôi lạnh giùm Tô Cẩm, cô biết lúc này mình không thể giúp được gì, súng trong tay cô nhắm vào cánh cửa lầu hai, chỉ cần Rio đi ra, cô sẽ nổ súng bắn.

Nhưng Rio vốn không thèm để ý Anna và Tô Cẩm quyết đấu, ông đang đứng ở một cửa sổ khác, dùng kính viễn vọng nhìn động tĩnh ở bến tàu, điều ông quan tâm nhất chỉ có lợi ích.

Ở bến tàu, một con thuyền chở hàng dần dần chạy vào ngọn hải đăng, chỉ còn mấy ngàn mét.

Mà ở một góc tối trong kho hàng, hai mươi mấy cảnh sát đang ẩn núp, Lục Thiệu Đình đứng ở chỗ tối, anh cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, lúc này con thuyền đã thả neo cập bến tàu, mà anh đang chờ cơ hội này, anh vung tay lên, nhất thời ở bốn phía có tiếng nổ lớn, đèn chiếu sáng như ban ngày, chỗ này bị cảnh sát vây chặt đến nỗi một con kiến cũng không chui lọt.

“A, có cảnh sát.” Đám người hắc bang ở bến tàu hoảng sợ hét ầm lên.

“Chạy mau.....” Bến tàu thượng các dong binh bốn phía thoát đi.

Lục Thiệu Đình dẫn một đội nhân mã đi vào kho hàng tiền, cửa sắt trói chặt, anh vung tay lên, thủ hạ của anh linh mãnh bắt đầu hiện lên cửa sổ.

Trong đại sảnh, Tô Cẩm cùng Anna cũng nghe được tiếng cảnh báo, nhưng trận quyết đấu của các cô lại không vì vậy mà bỏ dở, ngược lại càng ngày càng kịch liệt, mới mười mấy phút đồng hồ mà trên người hai người đã đầy vết thương, giữa trán Tô Cẩm bị đánh chảy máu, tay trái của Anna cũng bị một vết thương lớn, trong mắt các cô đều đầy sự tức giận, quyết tuyệt muốn đối phương chết.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Tô Cẩm biết không còn nhiều thời gian, cô nhanh chóng vung xích sắt trong tay ra, vừa vịn vung tới cuốn lấy cổ Anna, Tô Cẩm dùng sức kéo, hai chân đá mạnh vào bụng Anna, Anna bị đau lui về phía sau, nhưng cô cố nén cảm giác ngẹt thở ở cổ, cô dùng sức kéo dây xích sắt ra, dùng phương thức giống vậy để đánh trả Tô Cẩm, Tô Cẩm bị cây sắt đánh trúng, mà xích sắt trong tay cô bị cướp đi, cô muốn đứng lên, nhưng mà, lúc này bụng của cô lại quặn đau, giống như có cái gì đó ở trong bụng đang vỡ vụn, cô đau rên lên một tiếng, trên mặt đã đổ mồ hôi lạnh, nỗi đau này không giống như đau đớn ngoài thân thể.

Đột nhiên một tiếng cười lạnh đặc ý vang lên, Anna với tóc tai hỗn loạn, môi đỏ mọng dính máu, cô nhặt súng của mình lên, chia về phía Tô Cẩm, “Xem ra cô vẫn không bằng tôi, nhưng không còn cơ hội cho cô nữa, sư muội.”

Anna nghĩ rằng Tô Cẩm đã là con kiến trong tay, chỉ cần cô ta bóp một cái, cô sẽ chết, Tô Cẩm mở to hai mắt, không chút sợ hãi nhìn thẳng cô, “Muốn

giết thì cứ giết, nói nhiều làm gì?”

Đáy mắt Anna chợt lóe lên ý hận, tay bóp cò súng, nhưng mà còn chưa ra tay, chỉ nghe một tiếng đùng vang lên, một viên xuyên qua xương bả vai phải của cô, súng trong tay cô lập tức bị rơi xuống đất, cô không dám tin nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận nói, “Không ngờ cô còn có trợ thủ.” Nói xong, cô nhanh chóng bỏ chạy ra phía sau, Tô Cẩm đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng bụng lại đau khiến cho cô không động đậy được, Amy kích động trào vào cửa sổ, đỡ cô dậy nói, “Sư tỷ, chị thế nào rồi?”

“Bụng của chị đau quá.” Tô Cẩm đau đến cắn chặt răng.

Cảnh sát sắp đến rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Amy dùng sức nâng cô dậy chạy ra ngoài cửa sổ.

Ngay khi các cô biến mất, cửa sắt bị phá, Lục Thiệu Đình mang theo một đám cảnh sát vọt vào, anh nhanh chóng lên lầu hai, đẩy cửa ra, chỉ thấy cửa sổ mở toang, Rio đã không thấy đâu nữa, anh ra lệnh cho thuộc hạ ở phía sau, “Tìm ra Sarah.” Nói xong, thả người nhảy xuống bức tường cao bốn mét, truy đuổi Rio.

Sarah nhanh chóng được phát hiện ở sau kho súng, cô bị trói tay chân, tuy rằng không bị thương, nhưng đã đủ để dọa cô chết khiếp, úc cảnh sát cời trói cho cô, cô không nhịn được khóc lên, Lam Mị tiến lên an ủi, “Đừng khóc, ba cô đang ở bên ngoài, nhanh đi gặp ông ấy đi!”

Sarah nức nở đi ra, được cảnh sát bảo vệ ra khỏi kho hàng, ở bên ngoài kho hàng, Ross lo âu chờ đợi, khi nhìn thấy con gái bảo bối của ông không bị thương đi ra ngoài, ông cũng khóc, một tay ôm lấy vào trong ngực, Sarah nhào vào trong lòng ông khóc rống lên.

Mà ở trong bóng tối cách kho hàng không xa, Tô Cẩm và Amy chạy về chỗ đậu xe, thấy chiếc xe xa xa, đột nhiên phía sau Tô Cẩm vang lên một giọng nam trầm thấp quen thuộc đầy lo lắng: “Sarah không sao chứ!”

Tô Cẩm kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy dưới ánh đèn sáng ngời, trong một chiếc xe hơi màu đen, cơ thể cao thẳng của Lãnh Mặc Phàm đi ra, khuôn mặt tuấn tú của anh đầy lo lắng, anh vừa mới đi ra, Sarah đang ở trong lòng Ross kinh hi ngẩn đầu, chỉ một giây sau liền nhào vào trong lòng anh ôm chặt lấy anh, Lãnh Mặc Phàm ngẩng người ra, cánh tay cũng vòng qua người Sarah, mặt đầy ôn nhu, thân thiết.....

Lòng Tô Cẩm lập tức đau đớn tê liệt, hơi thở như bị nghẹn lại, cô không thở nổi, mắt của cô mở to, không dám tin nhìn người đàn ông đang ôm người phụ nữ đó vào trong lòng, hình ảnh này như lưỡi dao đâm vào trái tim Tô Cẩm, một nhát lấy mạng cô.

Tuy rằng cô từng nghĩ tới Lãnh Mặc Phàm sẽ không chỉ có một mình cô là phụ nữ, nhưng thật sự nhìn thấy anh ôm một người phụ nữ khác, đối xử dịu dàng, dịu dàng, dịu dàng.

“Sư tỷ, đi mau, không còn kịp rồi.” Amy ở bên cạnh thấp giọng nói, tuy rằng trong lòng cô không đành lòng, nhưng, cô không thể không làm như vậy.

Tô Cẩm mệt mỏi bò lên xe, Amy nhanh chóng ngồi vào ghế lái, khởi động xe chạy trên đường núi tối đen, không có bật đèn, bên tàu âm ỹ che dấu âm thanh của chiếc xe cô, Tô Cẩm nhìn ra cửa sổ, cuối cùng liếc mắt nhìn chỗ đèn sáng, rất cực, cô nhắm chặt mắt lại, ý muốn bình ổn lại cảm xúc mê muội.

Xung quanh kho hàng, cảnh sát đã khống chế mọi thứ, cách đó không xa, còn mấy con thuyền đang tới gần, ngăn chặn đường đi của con thuyền lớn, Ross nhìn tình huống xa xa, mắt nhìn phía Lãnh Mặc Phàm, nhưng thấy trên mặt anh ngoại trừ vẻ quan tâm Sarah ở ngoài, anh còn cũng không xem động tĩnh phía sau, giống như ở trong lòng anh, chiếc thuyền này không hề liên quan đến anh.

Sarah khóc đỏ mắt, không lâu sau, lại cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lãnh Mặc Phàm nói, “Bộ dạng tôi như vậy có phải rất khó xem không?”

“Làm sao có thể?” Lãnh Mặc Phàm mỉm cười, đôi mắt lại sâu thẳm khó lường.

Lúc này, một cảnh sát chạy đến hô lên, “Hàng hoá chuyển chở đến kho hàng không phải là súng, mà là hải sản.”

“Cái gì? Chắc không?”

“Chắc chắn là hải sản.” Cảnh sát gật đầu.

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người đều chú ý đến hàng hóa trên thuyền, không ai nhìn thấy nụ cười phức tạp ở khóe miệng Lãnh Mặc Phàm, tất cả đều như anh dự tính, mà Sarah vừa đứng lại kéo anh vào trò hây này.

Về mặt Ross không đổi nhìn Lãnh Mặc Phàm, cuối cùng đi đến trước mặt Sarah nói, “Cần phải trở về.”

Sarah vẫn rúc vào trong lòng Lãnh Mặc Phàm như cũ, nói với ba, “Ba ba, ba lên xe trước đi! Con có chút chuyện muốn nói với Lãnh tiên sinh.”

Ross gật đầu, đi về phía xe, Sarah ngẩng đầu lên, như nằm mơ nói, “Không thể tin được anh lại vì tôi chạy từ Washington tới đây.”

“Lần sau không nên làm chuyện nguy hiểm như vậy, nếu cô có chuyện gì, tôi có thể sẽ gặp phiền phức.” Lãnh Mặc Phàm vui tính nói.

“Đều là tôi không tốt, làm hại anh chạy xa như vậy.” Sarah gục đầu xuống, đáy mắt lại lóe lên một sự hạnh phúc.

“Trở về đi! Ba cô nhất định rất lo lắng cho tình huống của cô.” Lãnh Mặc Phàm nhẹ đẩy cô ra, nhẹ giọng dỗ dành.

“Ừ” Sarah mỉm cười gật đầu, cũng vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía Lãnh Mặc Phàm, cuối cùng ngồi vào trong xe.

Bên cạnh Jack đi tới, liếc mắt nhìn Lãnh Mặc Phàm một cái, Lãnh Mặc Phàm tán thưởng nhướn mày với anh, Jack nhún vai, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Thủ Lĩnh Sát Thủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.